

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
CAGE
OF
CRIMSON

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

K.F. BREENE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bir KriMsOn Çağrısı

OceAnOFPDF.cOM

Kıpkırmızı Bir Kafes

K.F. BREENE

OceanofPDF.com

Copyright © 2024 by K.F. Breene

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, Bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Keep the story going

Switch between reading the Kindle book and listening to the Audible narration without losing your place with Whispersync for Voice.

Sync your book across different devices and always pick up where you left off.

Save on Audible narration and get a reduced price when you buy it together with the Kindle book.

Listen on the Kindle App (iOS/Android).

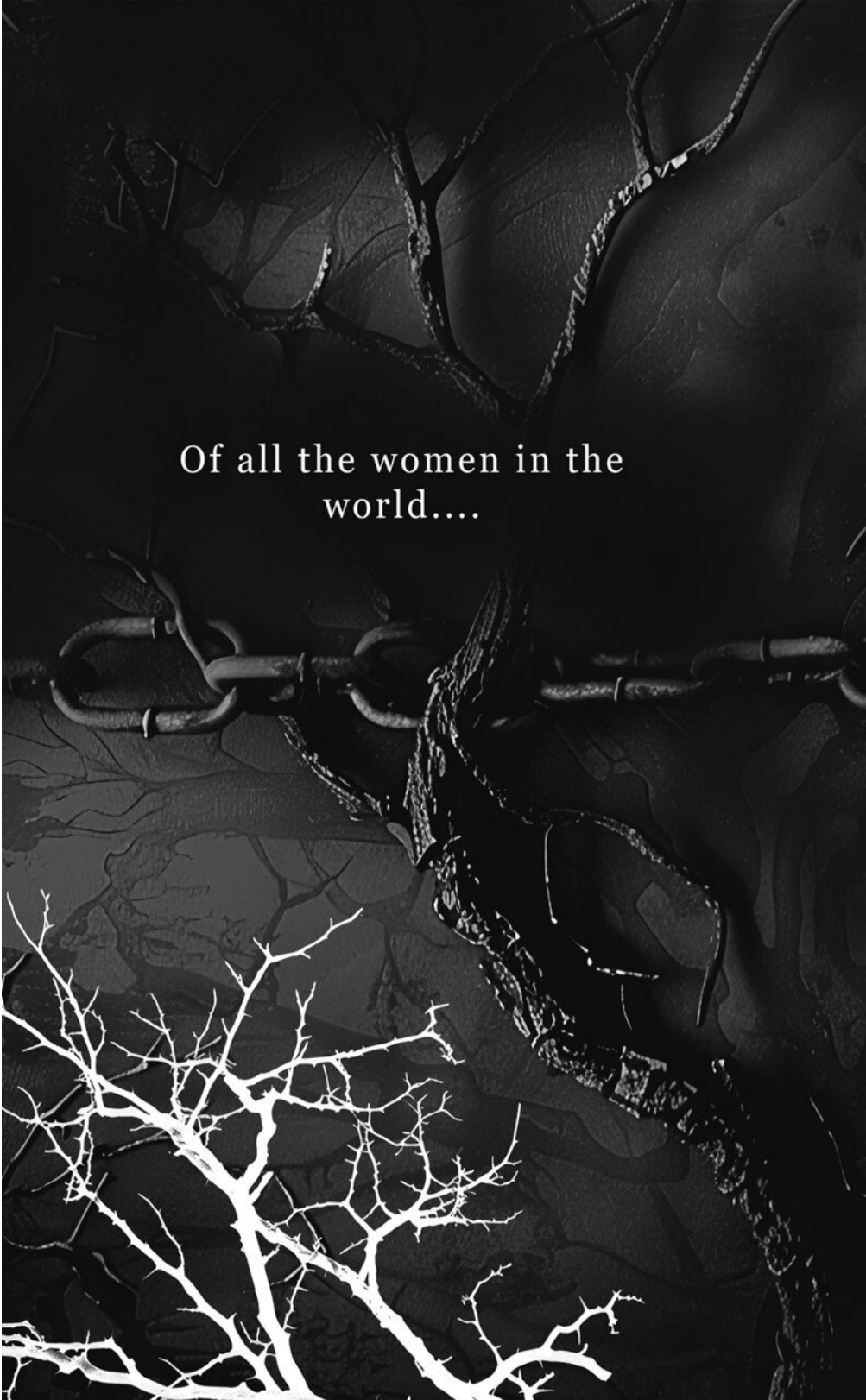
You can also listen on the Fire Phone, Fire tablets, Kindle Touch, Kindle Keyboard, and Audible App (iOS/Android/Windows).

OceanofPDF.com

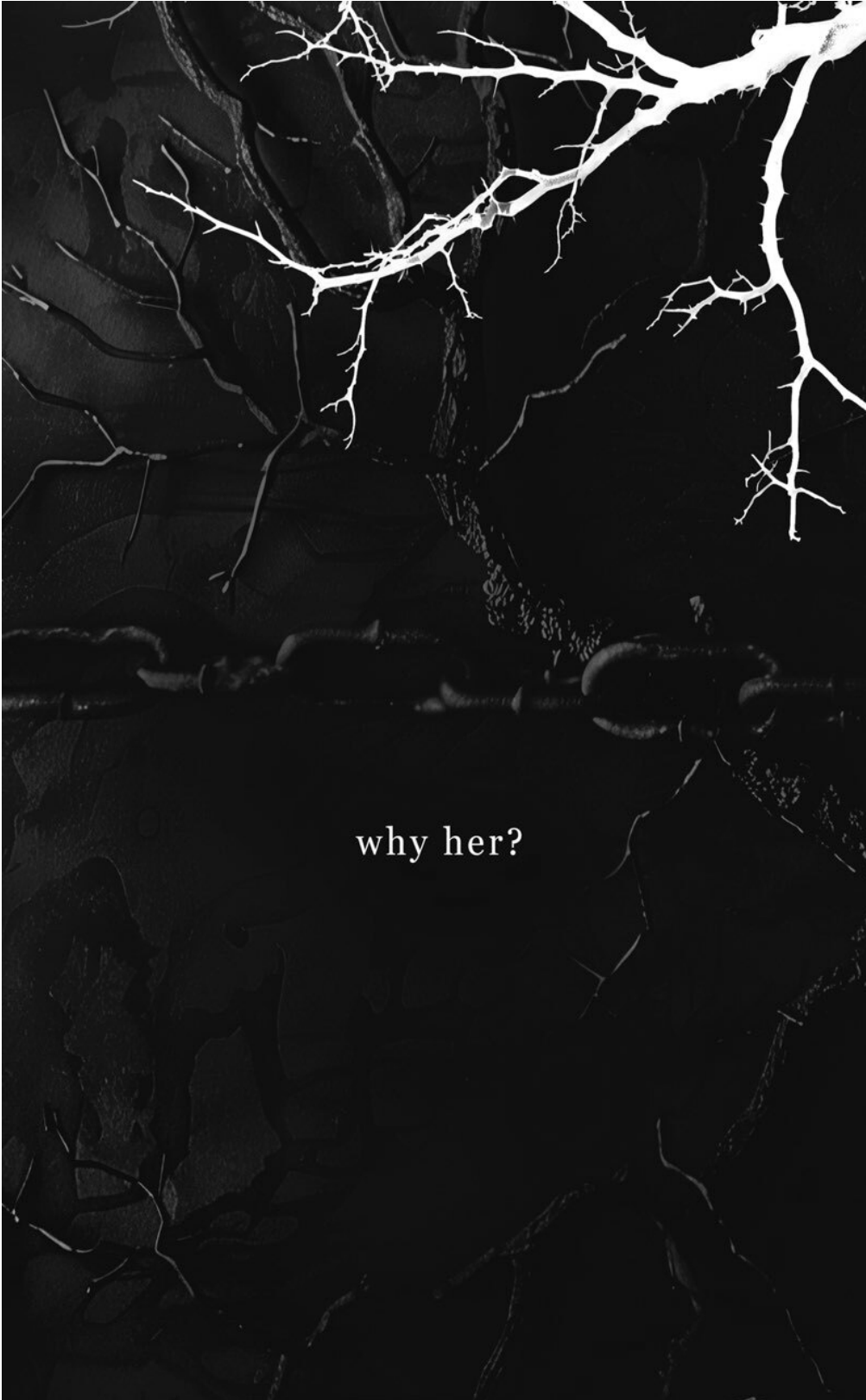
*Aileme bu serinin varlığından bahsetmeyin.
Masallarımı ne kadar kirli sevdiğimle ilgileniyor olabilirler...*

OceanofPDF.com

Of all the women in the
world....

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

1. [Aurelia](#)
2. [Aurelia](#)
3. [Weston](#)
4. [Aurelia](#)
5. [Aurelia](#)
6. [Aurelia](#)
7. [Weston](#)
8. [Weston](#)
9. [Aurelia](#)
10. [Aurelia](#)
11. [Weston](#)
12. [Aurelia](#)
13. [Weston](#)
14. [Aurelia](#)
15. [Aurelia](#)
16. [Weston](#)
17. [Aurelia](#)
18. [Aurelia](#)
19. [Aurelia](#)
20. [Weston](#)
21. [Weston](#)
22. [Aurelia](#)
23. [Aurelia](#)
24. [Aurelia](#)
25. [Weston](#)
26. [Aurelia](#)
27. [Hadriel](#)
28. [Weston](#)
29. [Aurelia](#)
30. [Hadriel](#)
31. [Aurelia](#)
32. [Aurelia](#)
33. [Aurelia](#)
34. [Aurelia](#)
35. [Aurelia](#)

[Ayrıca K.F. Breene Yazar](#)
[Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

AURELIA

"O *Bir varmış bir yokmuş, çok uzak diyarlarda ...*"
Peri masalları. Ne saçmalık.

Gençliğimde hepsini duymuştum. Yakışıklı prensler ve tahtlar altından. Elbiseler, toplar ve konuşan hayvanlar.

Tabii, neden olmasın.

Ve evet, belki de çocukken buna inanmıştım. Annemle oturur, saatler önce yatmış olmam gerektiği halde sabahın ilk ışıklarına kadar kitap okur, onun yumuşak ses tonuyla sakinleşir, kollarına sıkıca sarılırdım. Bir gün ejderhalar gibi uçmayı hayal ederdim. Kurtlarla birlikte ava çıkmayı. Her şey olabileceğimi, her yerde yaşayabileceğimi söylerdi. Nereden başladığım önemli değildi çünkü prensim beni bulacaktı. Beni kurtaracaktı. O ve ben sonunda mücevherli taçlar giyerek krallığı yönetecek ve herkesin, hatta kutsanmış olmaları gereken sihiri tam olarak hissedemeyenlerin bile bir arada yaşaması için güvenli bir alan yaratacaktık.

Görünüşe göre, sihir konusunda beceriksiz olanlar için prensler yokmuş. Arkadaş da yokmuş. Çoğu zaman, özellikle de benim gençliğimde, nezaket bile yoktu. Biz dışlananlardık. İstenmeyenler. Eğer kurtarılmak istiyorsam, bunu kendim yapmalıydım. Bunda değer verdiğim bir özgürlük, geleceğime sahip çıkma gücü vardı. Yine de itiraf etmeliyim ki bir prensin ayaklarını yerden kesmesi hoş olurdu.

Zamanımın çoğunu geçirdiğim çalışma kulübesinin hafif bayat havasını içime çektim. İki pencere ışığı içeri alıyordu ve birkaç masa

Tek kişilik odanın etrafına yerleştirilmiş çalışma istasyonları. Parmaklarım yılların deneyimiyle hızla hareket ediyor, Nimfire yaprağının etrafındaki özel bir asmayı büküyordu. Bu parti tamamlandıktan sonra, basınç ve ısı eklemek için düzeneklerimin başına geçer, içindekileri güçlü bir halüsinojene dönüştürürdüm.

Başka bir deyişle bir uyuşturucu. Eğlenceli türden. Yasalara aykırı olan ve eğer biri onu yarattığımızı öğrenirse hepimizin kraliyet muhafızları tarafından getirilip idam edilmesine neden olacak türden.

Hayatım bir peri masalından başka bir şey değildi.

Sarmaşığı bir düğüm haline getirdim. Bir diken nasırlı parmağımı kesti ve kesik boyunca küçük kıpkırmızı lekeler oluştu. Acısı neredeyse hiç hissedilmiyordu.

Bir düğüm daha attım ve başka bir sarmaşık almadan önce o parçayı ılık su dolu bir leğene attım.

"Bitirmek üzere misin?" Razorfang sordu. Yaptığım özel üründen çok fazla aldıktan sonra kendisine seçtiği bir isimdi bu. Yanağında bir çizik vardı ve çatık kaşları kırmızı yüzüne kazınmıştı. Kırışmış yaşlı adam, operasyonlarımız için gerekli bir unsur olan köy bahçelerine yıllarca baktığı için hafif bir önseziye sahipti.

Çalışma masamdan birkaç adım ötede durdu, köşeye sıkışmış, hafif sağa eğimli, küçük, köhne bir masaydı. Asla çok yaklaşmaya cesaret edemezdi, ki bu benim için sorun değildi. Gerçekten ihtiyacı olduğu kadar banyo yapmıyordu.

Biraz arkama yaslandım ve masamın kenarında duran çayma uzandım. "Evet. Bir düzine kadar daha. Neden? Arkadaşınla randevu gecesi mi?"

Bana doğru biraz sallandı, gözleri biraz fazla genişti, biraz manikti. "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu, sesi suçlayıcıydı.

"Bana komplo mu kuruyorsun, kızım? Masama bir tuzak kurabilmek için beni buradan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" Mor lekeli, sakat bir parmağını uzattı.

"Neyin peşinde olduğunu biliyorum. Hiçbir şey beni gafil avlayamaz. Kafamın arkasında gözlerim var." İşaret etmek için yarı döndü. "Bütün numaralarını biliyorum. Bir *an* bile" -bir sonraki kelimenin gücüyle gözlerini sıkarak kapattı- "beni ellerim bağlıyken yakalayabileceğini sanma!"

Sinirli bir nefes verdim ve görevime yeniden odaklandım. Belli ki ürünü tekrar denemişti. Bu haldeyken mantıksızdı, ona zarar vermeye ya da öldürmeye çalışacağım paranoyasına kapılmıştı. Gerçi kafasının arkasında gözlere ihtiyacı olan o değildi; bendim. Ne zaman ne yapacağımı sezmekte çok iyiydim.

Elinde bıçak ya da başka bir sivri cisimle bana sinsice yaklaşıyor, büyüğü olmayan bir şekil değiştiren için kullanılan bu hakarettten kurtularak köye bir "iyilik" yapmaya çalışıyordu.

"Endişelenmen gereken kişi ben değilim," diye uyardım. "Büyükanne şehirde. O buradayken üründen numune alamazsın. Bunu biliyorsun."

"Bırakın onun için ben endişeleneyim. Ben ne olduğumu biliyorum. Sen sadece terbiyeni takın, pis ahmak."

Bana bakarken başımı salladım. Birkaç dakika yanıt alamayınca, sonunda ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.

Kural olarak, kimyasal olarak bağımlılık yapan ürünler yaratmadım. Hayatım bana çok az ahlaki ilke sağladı, bu yüzden kendi belirlediklerime bağlı kaldım. Yine de bir kişi dikkatli olmazsa ürün alışkanlık yaratabilirdi. Raz dikkatli değildi, en ufak bir şekilde bile. İşinden nefret ediyordu, hayırseverimiz Büyükanne'ye olan bağımlılığından nefret ediyordu ve en önemlisi, şiddet yanlısı bir fiyasko olduğundan haklı olarak şüphelendiği biriyle çalışmaktan nefret ediyordu.

Neden bu kadar endişelendiğini bilmiyordum. Hayvanıma erişimim olmadan, bir şekil değiştirenin gelişmiş gücüne ve hızına sahip değildim. Çabuk iyileşemiyordum. Bana karşı her yönden avantajlıydı. Çok fazla pratik yaparak hızlanmıştım ama elimde olan tek şey buydu. Pratik yapmak ve tehlikeyle ilgili altıncı hissimi geliştirmek, böylece ne zaman saldıracağını tahmin edebilmek. Adam biri hariç her yönden hayal görüyordu: Köy kesinlikle bu pis herifin gitmesini istiyordu. Hepsi, bir zamanlar bunu açıkça belirtmişlerdi. Büyükanne'nin koruması için tanrılara şükürler olsun. Kan bağı yoktu -herkes ona öyle derdi- ama o benim iyilik perimdi. Çocukken açlıktan ölmek üzereyken, parasız ve gidecek hiçbir yerim yokken beni y a n ı n a almıştı. Bana bir ev verdi, bana bu işi buldu, yarım yamalak gölge pazarlarla bağlantılar kurdu ve bu köyü (çoğunlukla) beni rahat bırakmaya zorladı. O benim koruyucu meleğimdi. Benim ilahi müdahalem. I her şeyini ona borçluydu.

Ilık çayından hızlıca bir yudum almak için durmadan önce asmaya sarılı yaprağı suya bıraktım. Fincan geri geldi, bir sonraki asmayı sarmaya devam ettim. Sonra diğerini. Zihnim, karakalemle çizmeye çalışabileceğim görüntüleri çağrıştırmaya sürüklendi. Ne olduğunu anlamadan, başparmağımda iki dilim daha ile boş bir masaya baktım.

Duvarın yanındaki masamın üstünden küçük bir kavanoz çıkardım. İçindeki birkaç taç yaprağı soluk, pastel bir pembe renkte parlayarak yavaş, kederli zonklamasına başladı. Ya da belki de 'kederli' sadece tüm kavanozu topladığım için verdiğim tepkiydi.

böylece onu ölüme mahkum ettim. Birkaç taç yaprağı alıp yerini ezberlemeliydim, böylece başka bir zaman geri dönüp daha fazlasını toplayabilirdim. Çiçeklerin bahar ve yaz boyunca açması gerekiyordu.

Kavanozun vidasını açtıktan sonra yapraklardan birini nazikçe çıkardım ve avucumun içinde tutarak güzel ışıltının yoğunlaşmasını izledim.

"Ay Ateşi Zambağı bu mu?" Raz bir kez daha yaklaştı. Bu sefer mesafesini korumayı unutmuş, çiçeğe bakarken başını eğmişti.

"Evet. Güzel, değil mi?"

Gözlerini ayırmadan homurdandı.

Çiçeği sağlam bir tabağa yerleştirdim ve narin aleviyle birlikte ocağa yöneldim.

"Ne yapacaksın-" Raz şiddetli bir çığlıkla kesti. Sarsıldım, neredeyse tabağı düşürüyordum.

"Ne?!" Şaşkınlıkla etrafıma bakındım; çalışma odamızın, masasının dağınıklığı dışında, sade ve düzenli olduğunu gördüm. "Sorun nedir?"

"Hayır! Hayır, hayır, hayır, hayır!" Bana doğru koştu. Saldırısından kaçınmak için tabağı zar zor hareket ettirdim, yere düşmesin diye elimi yaprağın üzerine kapattım. "Parıltıyı öldüreceksin! Işıltıyı öldüremezsın, dünyayı yok eder!"

Tekrar çığlık attı ve bir daire çizerek döndü, yüzü acıyla buruşmuş ve gözbebekleri büyümüştü. Çiçeğin kaderini düşünürken dehşet vücudunun her santimini kaplamıştı.

"Aman Tanrım, dostum, çok fazla almışsın." Tabağı en yakın masaya bıraktım. Ne acı. Böyle olduğunda her şeyi yavaşlatırdı.

Ellerimi kaldırarak artık boş olduklarını gösterdim. Kural gereği -birkaç prensibimden biri daha- ürünü çok aşırı yapmadım. Bu seviyeye gelmesi için iki ya da daha fazla doz alması gerekiyordu. Kontrolden çıkmaya başlamıştı.

"Tamam, dostum." Yavaşça ona doğru ilerledim. Eğer sakinleşmezse onu kilitlemek zorunda kalacaktım. Aksi takdirde muhtemelen şiddete başvuracaktı ve ben de hiç havamda değildim. "Özür dilerim. Parıltıyı öldürmek istemiyorum. Bunun gerçekten de dünyanın sonunu getireceğini şimdi anlıyorum, evet. Onu yere bıraktım, anlıyor musun?"

Sağa doğru eğildi, başı öne eğikti, gözleri kesinlikle manikti.

"Biraz nefes alalım ve köz sineklerini düşünelim..."

Diğer tarafa doğru eğildi, neredeyse bana yan yan bakıyordu. Yüce Tanrım, ürün onu gerçekten çok etkilemişti. Bu ürünle yaptığı yolculuk keskin bir sola dönüş yapmış ve onu kâbuslar tarlasına düşürmüştü. Onu oradan çıkaramayabilirdim.

"Hadi köz sinekleri gibi sürüklenelim!"

Yumruklarını sıkı ve göklere doğru salladı, bunu yaparken de arkasına yaslandı. "Kahrolası kor sinekleri kimin umurunda! Parıltıyı öldürmeye çalışıyorsun!" diye bağırdı, tükürükler uçuşuyordu. Öne doğru eğildi, tökezledi ve bana doğru geldi. Düşerken kocaman bir yumruk savurdu.

Kolayca sıyrıldım. Momentumu onu ileri taşıdı, bacakları geride kaldı. Arka duvara kafa üstü çarptı ve sonra yere düştü. Bir an sonra ayağa fırladı, öfkeli bir canavar gibi uluyordu.

Hayır, onu ikna edemezdim. Lanet olsun.

"İyi bir noktaya değindin," dedim yatıştırıcı bir ses tonuyla ve hızla girişe doğru ilerledim. "Parıltı en önemli şey. O parıltıya odaklanalım. Dışarıda. Dışarıda daha fazla parıltı var. Hadi gidip bakalım, tamam mı? Ona dokunmayacağım. Sadece-"

"Senin kirli oyunlarını biliyorum, seni domuz suratlı maymun adam!" Parmağını bana doğru kaldırdı. Kıpırmızı yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Çantan dışarıda, değil mi? Değil mi? Silahlarını hemen dışarıda saklıyorsun."

"Silahlarım" gündelik eşyalardan oluşuyordu, bazıları tırnak törpüsü kadar tehlikeliydi. Paket içerideyken bu duruma gelirse, onu yere boşaltır ve her bir eşyayı sırayla tutarak onunla onu nasıl öldürmeyi planladığımı sorardı.

O şeyi dışarıda bırakmaya başlamıştım, çünkü evet, muhtemelen gözüne bir tırnak törpüsü sokabilirdim, hatta belki böbreğine bile ulaşabilirdim, ama yapar mıydım? Hayır. Sadece başka seçeneğim yoksa şiddet uygulardım -üç numaralı ilke.

"Çantam yok." Ellerimi yukarıda tuttum. "Gördün mü? Çantam yok. Sadece ay adama merhaba demek istiyorum. Benimle Ay Adam'a merhaba demek ister misin?"

"Sana bir saniye bile güvenmiyorum. Sen de diğerleri gibi beni öldürmeye çalışıyorsun. Evet, tanrıların çekiç taşı adına, denediler. Beni asla canlı ele geçiremeyecekler!"

Harika, diye düşündüm alaycı *bir* şekilde. Saçmalamaya başlamıştı. En şiddetli olduğu zaman buydu.

Plan B.

"İşte parıltı, işte burada," dedim, arkadaki malzeme dolabına doğru ilerleyerek. "İşte burada."

Tiradına ara verdi, başı tekrar yana eğildi, ağzından küçük bir salya aktı.

"İşte, işte parıltı." Ona işaret ettim. "İşte burada." Geri kalan yaprakların saklandığı hasır sepetin kapağını kaldırdım. Parıltıları doruk noktasındaydı, odada soluktu ama onun dikkatini çekmeye yetmişti.

"Evet," diye fısıldadı, onları görmüş ve odaklanmıştı. Şimdi daha yüksek sesle. "*Evet!*"

Yaklaştığında hemen harekete geçtim. Ayağımı sağ bileğine geçirdim ve etli omuzlarını kavradım. Ayağı takıldı ve düşmesini engelleyerek eczane mekanizmalarımı sakladığım erzak dolabına doğru yönlendirdim. Alt raflardakiler kırılırsa diğer köylüler tarafından tamir edilebilirdi. Pratik yapmışlardı.

Onu itmemle açıklığa doğru savrulmaya başladı. Bir rafa çarptı ve tekrar çığlık attı. Kapının kolunu tuttum ve o yönünü bulup dönmeden önce kapıyı çektim. Kapıyı kendi tarafımdan kilitledim, dolabın arkasında dışarı açılan bir kapı olduğunu biliyordum. Kilitli değildi. Tek yapması gereken onu bulup kendini kurtarmaktı.

Birkaç saat içinde nasıl olduğunu anlayacağından şüpheliydim. Geçmişte anlamamıştı.

Bu da ilkelerimden bir diğerydi: bir çıkış yolu. O an için iyi ya da kötü olsun, bir yolculuğa neden olan tüm ürünlerin bir "kapatma" düğmesi vardı. Kişi küçük, karanlık bir yere çekilirse, ilacın beyin üzerindeki etkileri büyük ölçüde azalırdı. İlaç bir bakıma uykuya geçerdi. Ürün sistemden çıkmıyordu ama beyne olayları biraz daha iyi idare etmesi için bir yol veriyordu.

Bu, Raz'ın durumundaki bir kişi için harikaydı. Güzel vakit geçiren ve sadece rahatlamaya çalışan biri içinse o kadar iyi değildi. Elden bir şey gelmezdi.

Bu numarayı keşfetmem bir tesadüftü, ancak önce kendim, sonra da başkaları için faydasını anladıktan sonra, ihtiyaç duyabilecek her ürüne "kapatma" düğmesini ekledim. Bunun gibi.

Tekrar uluyarak tahtaya vurmaya başladı.

"Uyu hadi," diye seslendim kapıdan. "Şimdi sakınleş ve uyu. Büyükannenin seni böyle görmesine izin veremezsin yoksa seni fena cezalandırır."

"Seni pis ahmak!" diye kükredi. "Seni orospu, beni buraya kilitledin. Beni canlı yakalayamayacaksın!"

Bazen ürün onu berbat bir hale getiriyordu. Yine de bazı insanlar ayıkken de bana böyle davranırdı. Bu sihirsiz bir şeydi.

alışmak zorundaydı, tıpkı açık tenlilerin güneş yanıklarıyla nasıl başa çıktığı gibi. Bu hayatın bir parçasıydı. Sizi etkilemesine izin vermenin bir anlamı yoktu.

Derin bir nefes aldım ve Ay Ateşi Zambağı'na dönmeden önce ani olaydan kaynaklanan adrenalinin dengelenmesine izin verdim. Ocaktan büyük bir çubuk alıp ucunda alev olduğundan emin olduktan sonra tabağı dışarı çıkardım ve yere koydum. Ay yukarıda zayıf bir şekilde parlıyordu. Yıldızlar uçsuz bucaksız gökyüzünü benek benek süslüyordu. Eve döndüğümde bir şişe Porto şarabı açıp bir süre dışarıda oturabilir, her şeyi içime çekebilirdim. Bu sakin erken bahar gecelerini severdim; hava hala kışın soğuğuyla gevrekti ama gelecek daha sıcak günlerin vaadini taşıyordu. Sonbahardan beri ilk kez çiçekler açıyordu ve sanki dünya yeni bir başlangıç yapıyordu.

Kor sinekleri havada süzülüyor ve sürükleniyordu, peri tozuna benzeyen küçük parlayan böcekler havada usulca sallanıyordu. Köyümüzdeki hiç kimseden ürkmezlerdi. Sadece yabancılar ya da tehlike yaklaştığında dağılırlardı ki bu genellikle aynı şey olurdu.

Taç yaprağını dolunayda tedavi etmek daha iyi olurdu ama büyükanne beklemek istemezdi. Ürün söz konusu olduğunda pek sabırlı değildi. Artan bir talep vardı ve buna ayak uydurmak benim görevimdi.

Hafif bir esinti taç yaprağını hışırdattı. Her şey tekrar sakinleşene kadar bir an için tuttum. Tabağın üzerine eğildiğimde, alevi uyguladım.

Taç yaprağı çatırdadı. Parıltısı yoğunlaştı, yıldızlar gibi parıldadı. Rengi soluk pembeden canlı eflatuna, sonra da alev alev yanan kırmızıya dönüştü. Çubuğun ucundaki ateş büyüdü, onu uzaklaştırmak için bir işaretti. Taç yaprağı bir süre daha yanmaya devam etti, ortası için için yanan bir ateşteki kor gibi titreşiyordu. Parfümü değişmişti, artık yemyeşil, topraksı ve yabani; ava çıkmış bir kurdun duyularını harekete geçiren her şey, ya da ben öyle duymuştum. Bir süre sonra alev ve koku kayboldu, geriye renk ve köz benzeri yumuşak parıltı kaldı.

Elime aldım; taç yaprağı tenimde serinlik hissi uyandırdı. Ateş onu hiç ısıtmıyor, sadece değiştiriyor gibiydi.

Kürek kemiklerimin arasında garip bir gıdıklanma başladı. Hafif bir baskı omuzlarımdan üzerinden omurgama doğru yayıldı. Sanki biri beni izliyormuş gibi hissettim.

Raz'ın çıkış yolunu bulup benim için gelip gelmediğini merak ederek temkinli bir şekilde çalışma kulübesine baktım. Uzuvarların çırpınması, ulumalar ya da tepinmeler yoktu.

- Kaçmış olsaydı yapacağı her şey bu duyguya eşlik ediyordu. O olamazdı.

Avuçlarımın içine sıkıştırdığım Ay Ateşi Zambağı yaprağıyla karanlığa baktım.

Ağaçlar, kulübenin yanındaki tarlanın ötesinde nöbet tutuyor, derinliklerinde çağıldayan dereyi gizliyordu. Garip bir şekilde eğilmiş direkleri ve ortasında bir kapısı olan eski bir çit, araziye anlaşılır bir neden olmaksızın bölüyordu. Çeşitli kuvvetlerim düzenli bir şekilde yerleştirilmişti; bazıları kulübeye, diğerleri ise gecenin karanlığında çitlere karşı duruyordu. Ay ışığını ya da güneş ışığını ya da her ikisini birden yakalayacak şekilde ayarlanmışlardı. Bunların son ürün üzerinde etkisi olduğunu öğrenmiştim.

Altıncı hissime dikkat etmeyi ve onu buradaki hayatımda taze tutmayı genç yaşta öğrenmiştim. İzlendiğim hissi artmıştı, sanki bir yırtıcı sert bir şekilde odaklanıyordu.

Gece sessizdi. Hiçbir şey ses çıkarmıyordu. Yumuşak esinti saçılarımı neredeyse hiç rahatsız etmiyordu.

Yine de dışarıda biri varmış gibi hissediyordu, gölgelerin içinde yabancı bir yoğunluk. Yine de kor sinekleri rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Aralarında bir tehdit varsa dağılırlardı; Büyükanne çevre devriyesi için yeni birini getirdiğinde bunun olduğunu görmüştüm.

Yüzümü eğdim. Gözlerim bana iyi gelmiyordu. Karanlıkta büyüğü olanlar gibi göremiyordum. Gözlerimi dikip bakmaya devam etmek, olası gözcüyü varlığını hissettiğime dair uyarmaktan başka bir işe yaramazdı. O zaman cesaretlenip daha yakına gelebilirlerdi. Büyükanne kasabada olsa bile bu köyde bunu yapacak birkaç kişi vardı ve onlar da bunu yapmak isteyeceğim son kişilerdi.

Çalışma kulübesine doğru döndüm. Eşiği geçtiğimde malzeme dolabından gelen mırıltıları duydum. Belli ki Raz hâlâ oradaydı ve şimdi sakinleşiyordu. Umarım fazla bir şey kırmamıştır.

Yanmış çiçek yapraklarını ayıklamaya başladım. Bunu yaptıktan sonra bir havan tokmağı ile ezdim. Burada yine hoş kokular yükseldi, çok hoştu. Bu kokuyu kulübem için istiyordum. Belki bir parfüme dönüştürmek için. Hatta bir mum.

Evet, doğru. Büyükanne zamanımı böyle bir şeyle harcamama asla izin vermezdi. Mumlar benim ürünüme kadar altın getirmiyordu ve eğer iş kulübesindeysem satılabilir ürünler yapmalıydım. Kurallar böyleydi.

Evde mum yapıp yapamayacağımı merak ettim.

Ezilmiş ta yaprağını güvende tutmak için bir kavanoza döktüm ve son kalıntıların da parmaklarımla içine girmesine yardım ettim. Bitirip kapağını kapattıktan ve yarın üzerinde çalışmam için hazır hale getirdikten sonra arkama yaslanıp çayımı bitirdim.

"Bacağını yakaladı!" Raz ığlık attı. "Yardım edin, bacağını yiyor!"

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım. "ok fazla aldın. Çok fazla." Sonra daha yüksek sesle. "Sen uyuduğunda canavar da uyuyacak! Ona nasıl uyunacağını göster!"

Kaşınan burnumu ovuşturarak Ay Ateşi Zambağı'nı tekrar kokladım. Parmaklarım biraz fazla kokuyordu, aslında tüm eklerin açtığı zamanlardaki polen gibi.

Hapşırığımı nedense Raz'ı susturdu. Küçük mucizeler.

ayımı bitirip fincanımı yere bıraktığımda kendimi toparladım. Raz, büyükannem şehirdeyken gece çantasını ona götürmekle görevliydi, bu birkaç ayda bir yaptığı bir yolculuktu. Patronu ve velinimetiyle iletişim kurmak bir yana, o dolabın dışında var olmaya bile uygun olmadığı düşünülürse, geriye ben kalıyordum. Büyükannemi görebileceğim ve onunla sohbet edebileceğim anlamına gelmeseydi, ciddi şekilde sinirlenirdim.

Kullanılmayan n çalışma masasına uğramadan önce her şeyi toparladım. Bu alanı işgal edecek ve yaratımlarda bana yardımcı olacak birini bulabilseydik iyi olurdu, ama ne yazık ki işin teknik yönüne yakınlık gösteren başka kimse yoktu. Raz bile. O öncelikle bitkilerle ilgilenen kişi ydi. Bahçede birkaç yardımcısı vardı ve ikimizin de malzeme için birkaç koşucusu vardı, ancak bunun dışında ürünü yapma görevi çoğunlukla bana düşüyordu.

şimdiye kadar iyiydi. Zar zor da olsa yetişiyordum. Umarım siparişler artmaya devam etmez. Zaten her gün çalışıyordum, genellikle güneşin doğuşundan batışına kadar. Ailem olmadığı ve kimsenin arkadaşlığımdan zarar görmeyeceği için umursamıyordum. Bu bana yapacak bir şey veriyordu. Ayrıca, her şeyimi büyükanneme borçluydum. İhtiyacı olursa aya bile ulaşabilirdim. Ama siparişler artmaya devam ederse, sonunda gün içinde yeterli zaman kalmayacağını biliyordum. O noktada, yardım getirmem gerekecekti. Başka seçeneğim yoktu.

EĞreli otu yeşili, kadife bir çuval iş istasyonunun üstünde, üstünden bir iple bağlı olarak bekliyordu. İini açtım ve daha iyi bir deneyim için ikisini orijinal versiyona göre ayarladığım dört yeni ürünle doldurdum. Böylece uyku ilacından rahatlatıcıya ve eğlenceli halüsinasyon yaratımına kadar her şeyi içeren toplam yirmi ürünümüz oldu.

Bunların hepsi ülke yasalarına açıkça aykırı değildi. Örneğin uyku ilacı, ejderha krallığının sattığı şeylere rakipti. Benimki daha çok işe yaradı. Rahatlatıcı mı? Ne kadar deneseler de peri ürünü onun eline su dökemezdi. Bunlar gerçekten de daha tıbbi pazarlarda satılabilirdi. Diğer şeyler? Büyükanneimin her şeyi gölge pazarlarda satmasının sebebi onlardı. Suçluluk duygusu sanırım.

İyi idi. Yasadışı şeyler bile açıkça tehlikeli ya da hayati tehlike arz etmiyordu. Gölge pazarlardaki diğer bazı ürünler gibi değildi. Herold'un "Razorfang" olması gibi şüpheli bir hayat değişikliği dışında, ürünümün hiçbir etkisi ilacın etkisi geçtikten sonra devam etmeyecekti. Kabus yolculukları için tasarladığım bir "çıkış yolu" vardı. Büyükanneime bunu ürünü satan herkese iletmesini ve onların da satın alan herkese iletmesini söyledim. Vicdanım rahattı. Suçlu olduğum için geceleri uykularım kaçmıyordu. Ya kaybedersem? Uyku ilacı!

"Hayatım kesinlikle bir peri masalı değil," diye mırıldandım, kadife paketi elime alarak.

Altında, Raz'ın el yazısıyla karaladığı bir kâğıt parçası vardı: "Yoldan sapma."

Tekrar okuduğumda kaşlarım düştü.

Gözlerim seğirmeye başladı.

"Çok komik, Raz," dedim, beynindeki küçük canavarları tekrar heyecanlandırıp heyecanlandırmadığımı umursamadan. "Hem de çok komik. Bu arada sadece bir kez oldu." Dolabın duvarında bir gümbürtü duyuldu. "Sadece bir kez ve herkes komik bir adam, ha? Kimse bunu unutmama izin vermeyecek. Tanrı aşkına, bir dolaba tıkdın ve herkesin hatırladığı şey bu mu?"

"Yoldan sapma!" diye bağırdı, neden bahsettiğimi açıkça biliyordu. Manik kahkahalar beni kapıya doğru takip etti.

Bir kez. Cidden, yürüdüğüm binlerce patikadan *sadece bir tanesinde* yoldan çıkmıştım ve herkesin konuştuğu *tek* şey buydu. İyi bir nedeni de vardı! Patikadan Ay Ateşi Zambağı'nın parıltısını görmüştüm. Onları fark etmek inanılmaz derecede zordu, genellikle diğer bitki örtüsünün arasında ya da altında saklanırlardı, tam tepesinde olmadığınız sürece parıltısı genellikle gizlenirdi. Eğer o anda yakalamasaydım, onu kaybedebilirdim.

Elbette, yanlışlıkla bir kütüğün üzerine düştüm, fenerimi söndürdüm, bıraktım ve çiçeğe doğru çılgınca bir koşu yaptım. Aklımı biraz yitirmiş olabileceğimi kabul ediyorum. Olur böyle şeyler.

Ve tamam, evet, çiçeği topladıktan sonra zifiri karanlıkta dururken zonklaması azaldı, biraz döndüm ve sonra düşen feneri nerede bıraktığımı bulamadım. Onu geride bırakmamalıydım. Bu aptalcaydı, kabul edebilirim.

Ama o noktada ne yapmam gerekiyordu, bütün gece orada durup birinin gelip beni bulmasını mı umacaktım? Hayır. Yön duygusu berbat olan her mantıklı insanın yapacağını yapmıştım; ya köyü ya da çevre hattını ve nöbetçilerimizi bulana kadar yürümeye karar vermiştim. Eninde sonunda birine ya da diğerine rastlayacağımı biliyordum.

Çevre devriyesinin eskort olmadan gizlice kaçmaya çalıştığımı düşünmesi benim suçum değildi. Olanları açıklamama fırsat vermediler; beni omuzlarının üzerinden atıp büyükanneme geri götürdüler.

Yine de sonunda her şey yoluna girmişti. İzinsiz ayrılmak gibi bir niyetim olmamasına rağmen, cezayı nezaketle kabul etmişim: Büyükannemin bekçi köpeği Alexander tarafından sıkı bir dayak.

Kriz önlendi.

Herkesin bu konuyu açıp durmasına gerçekten gerek var mıydı? *Kelimenin* tam anlamıyla onu şehirde görmek için yola her çıktığımda -her seferinde- bu konudan bahsediliyordu. İki ay olmuştu! Artık eskimeye başlamıştı.

Ayrıca, çiçeği ben almıştım. Halihazırda onunla yaptığım geliştirmeler ve yeni ürün fikirlerim göz önüne alındığında, bu yoldan ayrılmak dahice bir hareketti.

Kapının yanındaki küçük masanın üzerinde peri yapımı fenerim duruyordu. Çıkarken kulpundan tuttum. Dışarıda, tepesine üç kez hızlıca, sonra iki kez yavaşça vurdum, ardından tabanı ovaladım. Işıklar parlak metalin içinde metalik bir maviyle titreşti, sonra daha parlak ve daha parlak yandı, ta ki her şey açık ve koyu mavilerin girdaplı parçalarıyla çivit mavisi gibi parlayana kadar. Etkisi kullanışlı olduğu kadar güzeldi de; fener büyükannenin değerli bir hediyesiydi.

Beni gecenin bu geç saatinde bu yolu izlemeye iten duruma rağmen, kendimi hafiflemiş ve mutlu hissediyordum; büyükannemi göreceğimi düşündükçe kalbim kabarıyordu. O sadece benim velinimetim ve kurtarıcım değildi; beni gözetir, dış dünyadan korur ve ihtiyacım olan her şeye sahip olmamı sağlardı. Kan bağım yoktu ama onu ailemden biri olarak görüyordum; sahip olduğum tek aile. Ziyarete geldiğinde onunla buluşmak, sohbet etmek ve yakınlığını hissetmek için her fırsatı değerlendirdim.

Kulübesi, çalışma kulübesine on beş dakikalık yürüme mesafesindeydi. Çivit mavisi parıltı patikanın her iki tarafındaki geniş ağaç gövdelerini aydınlatıyordu. Ağaçlar artık bana iyice yaklaşmıştı ve cırcır böcekleri, gece kuşları ve diğer canlılar çevremde sustukça ya da sessizleştikçe çevreye bir sessizlik yayılıyordu. Kadim ağaçlar üzerime doğru eğiliyor ve ayın azıcık ışığını da boğuyordu. Dallar sanki karmaşık bir dans ediyormuş gibi yanlara doğru dolanıyordu. Her adımda orman zemini ayaklarımın altında teslim oluyor, sanki yolun kendisi beni hatırlıyormuş gibi geçişimi yumuşatıyordu. Bu rotada kaç kez yürüdüğüm düşünülduğünde hiç de şaşırtıcı değildi.

Elimdeki fenerle yol ayrımına ulaştım. Sola dönmek beni, eteklerinde mütevazı evimin bulunduğu köye geri götürecekti. Sağa, büyükannemin kulübesine doğru yöneldim; kendi tercihi olduğu üzere, fazla ziyaretçisi olmayan yalnız bir evdi. Ben çok az kişiden biriydim. Eğer biriyle işi varsa -ki bu nadir bir durumdu- köye gidip doğrudan onunla konuşurdu. Bunun dışında köyün beslenmesini ve giyinmesini sağlar, evlerinin onarılmasını sağlar ve herkesin ihtiyaçlarını karşılardı. Biz hiçbir şey istemedik. Tek yapmamız gereken ürünün kaliteli ve sürekli olarak teslim alınmaya hazır olduğundan emin olmaktı.

Yol, bir insan genişliğini geçmeyecek kadar daralmıştı. Fenerimin ışıltısı baskıcı karanlığın içinde mücadele ediyor, gece ışığı geri itiyordu.

Kor sinekleri yavaş yavaş azalırken yürümeye devam ettim, gövdelerin arasından kayıyor ve sonra bana bakmaya cesaret edemedi geride kalıyorlardı. Granny's'e yaklaştıkça sayıları daha da azalacaktı. Görünüşe göre köyden çok fazla uzaklaşmaya devam etmediler. Kimsenin bunun nedeni hakkında bir fikri yoktu.

Bakışlarım sola doğru kayarken yumuşak adımlarım her yere yayılan sessizliği bozdu. İşte tam bu noktada Ay Ateşi Zambağı'nın ağaçlar arasındaki parıltısını gördüm. Arazinin bitki örtüsü ve yeşilliklerle ne kadar boğulmuş olduğu düşünülduğünde bu şaşırtıcıydı. Bir şekilde uzayıp giden eğrelti otlarının, birbirine dolanmış sarmaşıkların ve yosunların arasından parıldamayı başarmıştı. Kitaplar, bulabildiğiniz her çiçeğe karşılık, yakınlarda keşfedilmeyi bekleyen beş çiçek olduğunu söylüyordu.

Değiştirilmiş, yakılmış taç yaprağının biralarda, iksirlerde ve iksirlerde kullanılmasının etkileri dışında, kitaplarda çiçek hakkında yer alan tüm bilgiler bunlardı. Bu bir geliştirmeydi; kitapların söylediği tek şey buydu. Bitkiler ve kullanımları hakkında okuduğum çok sayıda kitap göz önüne alındığında -hepsi büyükannem tarafından çeşitli yerlerden edinilmişti-

Moonfire Lily'ye kıyasla, çok daha fazlasını yapabileceğine dair bir his vardı içimde. Yine de ne olduğunu bulmak, deney yapmak için zaman gerektirecekti. Kesinlikle sahip olmadığım bir zaman. Yine de, güçlerinin geliştirme kısmı bana iyi hizmet etti.

Yavaşça yürürken, gözlerim patikanın her iki tarafını da tarıyor, başka bir bitki olup olmadığına bakıyordum. Odaklanmam o kadar keskindi ki, çalışma kulübesinde hissettiğim o garip duyguyu neredeyse fark etmedim. Sanki biri ilerleyişimi izliyormuş gibi içimi bir ürperti kapladı.

Omurgam boyunca bir uyarı karıncalanması sürünürken nefesim ciğerlerimde durdu. Bedenim korkuyla dondu, adımlarım durdu. Gerinerek hareket olup olmadığını dinledim. Feneri tutan soğuk ve nemli elimle birlikte dizlerim de titredi.

Kor sinekleri hareket etmeye başladı. Bir dalga önümdeki patikadan geçerek sola doğru ilerledi. Arkamda da böcekler aynı yöne doğru ilerliyor, önce yavaşlıyor, sonra çılgınca kaçıyorlardı. Hiç bu kadar hızlı hareket ettiklerini görmemiştim.

Dehşet kalbimi kavradı. Bunu vücudumun her zerresinde hissettim. Sadece ben değil, onlar da hissetti.

Tehlike!

Döndüm ve büyükannemin evine doğru koşmaya başladım. Eğer bir tehlike varsa, o hallederdi. En kötü ihtimalle, ondan kaçmak için ne yapması gerektiğini bilirdi. Yaşı ilerlemiş olsa da hâlâ bir alfa kurduydı. Geçmişte, başka sürüler değerli herhangi bir şeyi ya da kişiyi ele geçirmek amacıyla iş yerlerini istila ettiğinde baskınları engellemişti. Bu konularda tecrübeliydi. Bir ihlal olup olmadığını bilirdi ve muhtemelen çoktan savunmaya dönüşen saldırı stratejileri üzerinde çalışıyor olurdu. Tek yapmam gereken onun kulübesine ulaşmaktı.

Fenerin ışığı patikada çılgınca dans ediyor, gölgelerin yalpalamasına ve zıplamasına neden oluyordu. Ayağım bir çukura çarptı ve bileğim yuvarlandı. Hemen telafi ettim, ağırlığımı o yöne verdim ve bileğimin çok fazla bükülmesini önlemek için diğer ayağımla adım attım. Çok geç kalmıştım. Muhtemelen acı olması gereken şeyin yerini karıncalanma aldı, acıya karşı toleransım inanılmaz derecede yüksekti. Ayağım ağırlığının çoğunu kabul etmiyordu.

Çok yavaşladım ama yılmadım, topallayarak devam ettim. Burkulan bileğim umurumda değildi. Eninde sonunda iyileşecekti. Büyükannem altının satın alabileceği en iyi iyileştirici merhemleri ve iksirleri ta ejderha krallığından getirtmişti. Kesik bir bacadan başka her şey iyi olurdu ve bu bile bir baskında beni ele geçirirlerse olacaklara tercih edilirdi. Ben

Aradıkları değerli *birini*. Büyükanmem, kaçırıldığım takdirde başıma neler gelebileceğini bilmem için özenli bir çaba sarf etmişti. Beni işbirliğine zorlamak için ne yapacaklarını. Sihrim olmadığını öğrendiklerinde bana nasıl davranacaklarını.

Sürü lideri erkek olsaydı nelere katlanmak zorunda kalırdım.

Topallayarak koşarken korkudan gözlerim yaşardı. İzlendiğim hissi devam ediyordu, kürek kemiklerimin arasında sürekli bir kaşıntı vardı. Orada her ne varsa hızını kesmiyordu.

Sağlam bacağımın ayak parmağı bir kayaya çarptığında neredeyse viraja varmak üzereydim. Momentumum devam etti, beni ileri götürdü. Kötü ayak bileğim tekrar yuvarlandı.

Toprağa sertçe vurdum. Fenerim yere çarptı. Işık söndü ve zifiri karanlık üzerime çöktü.

"Kahretsin," diye usulca küfrettim, çılgınca yere vurarak onu aradım. "Kahretsin, kahretsin."

Hava ürkütücü bir durgunluğa bürünmüştü, sadece benim düzensiz nefes alış verişimle kesiliyordu. Yan tarafta bir hareket hissettim. *Hissettim*, sanki bir ip beni bir şekilde bir varlığa bağlıyordu. Bir insana.

Bir yırtıcı.

Daha uzağa uzandım, titreyen parmaklarım toprağın üzerinde geziniyordu. Fener her nereye düşmüşse, ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Duyabildiğim tek ses hareketlerimdi. Yine de hissettim, o gözler üzerimde geziniyordu. Yaklaşan o varlığı. Tehlike, kalbimin köşeye sıkışmış bir tavşaninki gibi atmasına neden oldu.

İlkel içgüdülerim tehditleri kataloglamak için ince ayarlanmıştı ve ağaçların hemen ötesinde duran varlığı hissettim. O varlık bekledi ve karıncalanmalar yine omurgamda dans etti. İzledi. Kararsızlık içinde mi? Bilemiyordum. Ne istediğini ya da ne yaptığını bilmiyordum. Yine de insan olmalıydı. Bunu hissettim, hayvanların kopyalayamayacağı türden bir tehlike. Zeki bir tür tehlike. Olmak üzere olan şeyin beklentisi kemiklerime sızdı ve tüm vücudumu titretti.

Yine de başka bir şey daha oldu. Göğsümde garip bir sıcaklık oluştu, sanki sıvı bir ateş ortama damlıyordu. Burnuma garip koku akımları geldi, gerçekten deşifre edilemeyecek kadar çoktu. Gecenin koyu siyahı sanki geri çekilip gölgelere yer açıyormuş gibi hafifçe aydınlandı.

Ve sonra varlık öne çıktı, bir tür karar verildi.

Yaklaştığında içimde adrenalin salgılanmaya başladı, çünkü o bir erkekti. Nasıl bildiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama onun varlığının ilk başta orada olduğunu bilmek gibi, bunu hissettim. *Onu* hissettim. Hareketleri gecenin içinde bir fısıltıdan başka bir şey yaratmıyordu, geçişini vurgulayan bir ses yoktu. Önümde durdu, ben de ayaklarının dibinde toprağa diz çöktüm. Boyu üzerimde yükselirken vücudunun sıcaklığı açıkta kalan etlerimin üzerinde kayarak beni sıcaklığıyla koza gibi sardı. Onun ezici gücünü, sarmal kuvvetini hissederek içinde yüzdüm.

Lanet olsun, bu gerçekten harika hissettirdi. Bu da gerçek olamayacağı anlamına geliyordu. Bir şeyler değişmişti. Yırtıcıyı, tehlikeyi hissetmeme rağmen, artık onun tarafından tehdit edildiğimi hissetmiyordum. Aslında daha yakın olmasını istedim. Onu kendime doğru çekmek istedim.

Ne oluyordu? Bir şekilde yanlışlıkla kendi ürününden mi örnek almıştım? Çünkü Büyükanne'nin savunmasını aştıysa ya ürünü ya da beni yakalayacaktı. Keşfedilme korkusu olmadan bu bölgede bu kadar lakayt bir şekilde dolaşmazdı.

"Bana bak," diye emretti derin, hırçın bir ses ve etkisi üzerimde bir zevk banyosu gibi yıkandı.

Onun büyüğü içime işledi, lezzetli ve heyecan vericiydi, her şeyin yeni çiçek açtığı ılık bir akşamda serin bir dağ pınarında yıkanmak gibiydi. Bir an için gözlerimi kapattım, yukarı bakmadan önce bu hissin tadını çıkarmak için zaman ayırdım. İtaatkârca.

Bana bakarken dakikalar geçti. Beni inceledi. "Çok güzel," diye fısıldadı.

Sıcaklığı artık azalmıştı, içimde bir sızı oluşuyordu. Tam olarak açıklayamadığım nedenlerden dolayı neredeyse ona uzanacaktım. Onu hissetmek istedim. Parmaklarımı teninde gezdirmek. Zorlanan sikini kavramak.

Bana ne oluyordu böyle? Bu benim yarattığım herhangi bir ürün olamazdı, yanlışlıkla yutulmuş olsun ya da olmasın. Böyle bir etkisi olan hiçbir şeyim yoktu.

Sonra aklıma geldi. Ay Ateşi Zambağı! Parmaklarımın üzerindeydi. Nefis kokusunu güçlü akımlarla içime çekiyordum. Belki de onu yutmuş, çay fincanıma aktarmış ve yudumlamıştım. Bu garip erotik ateşli rüyaya neden oluyor muydu? Gerçekten de patikada tek başıma mıydım, hiçbir şeyin önünde diz çökmüş, tehlike ormanda kol gezerken görünmez bir sevgilinin verdiği emirleri mi uyguluyordum?

Eski tanrılar bana yardım etsin, gerçekten öyle umuyordum. Alternatiften daha iyiydi, yani bir yırtıcı hayvanın önünde eğiliyordum, umutsuzca

Berbat.

Gözlerimi kısarak kapattım ve başımı eğerek tüm bunların geçmesini diledim. Zihnimin ilacı yutmasını ve etkilerini azaltmasını ya da durdurmasını diledim, yıllar içinde bunu yapmayı öğrenmiştim.

"Asla önümde eğilme," dedi güç ve otorite dolu o derin, erotik ses.

Parmakları çenemin altına dokunarak baskı uyguladı ve başımı yukarı kaldırdı. Bu sefer gözlerimi açmadım, çünkü hâlâ Ay Ateşi Zambağı olması gereken şeyin etkileriyle savaşıyordum. Oldukça şımarık bir bitki olduğunu söylemeliyim. Yine de hazırlıklı olmadığım bir yolculuk için çok kötü bir zamanlamaydı. Bu uyuşturucunun yolunu kulübemin mahremiyetinde, çırılçıplak soyunup iki yana açılarak, bu yabancı'nın şehvetli dokunuşuyla vücudumun her kıvrımını izlediğini hayal ederek kat etmeyi tercih ederdim. Konu bu tür şeylere geldiğinde çok iyi bir hayal gücüm vardı.

Göğsümde sanki biri oturuyormuş gibi bir baskı vardı. Isı her yanıma sarmıştı, her yanımdaydı. Neredeyse titreşiyordum. Kukum çok ıslaktı, çok kötü bir şekilde doldurulmak istiyordu.

"Diz çök," diye emretti tatlı ses.

Diz çökmüştüm. Bu gece başka kimsenin gitmeyeceğini umduğum bir yolda diz çökmenin anlamı buydu.

Varlık etrafımda dolaşıyordu ve ayak seslerini zar zor duyabiliyordum. Ve o koku - o muydu? Karanlık ve yasak dumanlı bir alt tona sahip sıcak sandal ağacı. Yasemin esintileri. Günah kokusu. Duyu organlarımda geziniyor, bedenimi saran arzuyu dışa vuruyordu. Ay Ateşi Zambağı'nın kokusunu utandırıyor.

"Lütfen git buradan," diye mırıldandım, bu yolculuğun geri çekilmesini diliyordum. İlacın etkilerini geri çekmesi için. Hoşuma gidiyordu, bunu inkâr edemezdim ama şimdi zamanı değildi. Kor sineklerinin neden havalandığını bulmam gerekiyordu. "Git buradan," diye mırıldandım.

Son beş yıldır yaptığım her bir ilacın yolculuğunu sonlandırabilirdim. Her birinin, hatta ben onu malzeme dolabına tıkana kadar Raz'ı felç edici kâbuslara hapsedenlerin bile. Herhangi bir katkı maddesi ya da değişiklik olmaksızın tamamen bitki gibi görünmesine rağmen bu da farklı olmamalıydı.

"Kes şunu. Git buradan," dedim tekrar, daha kararlı bir şekilde, öyle olmasını dileyerek.

Varlık tam arkamda belirdi. Üzerime eğildi, korkutucu, heyecan verici... tehlikeli. Ağzı kulağımın kabuğuna yaklaştı, nefesi

boynumun arkasındaki hassas sinirleri karıştırıyor.

"Bunu gerçekten istiyor musun?" Sesi alçak ve ipeksiydi, uyarı ve arzusunun lezzetli bir karışımını ortaya çıkarıyordu. "Yoksa seni arzuladığın tatmine ulaştıracak kadar uzun mu kalmalıyım?"

Bana dokunmadığı için bir şekilde çok daha yoğun hissediyordum; sözleri, kokusu, nefesi beni karşı koyamayacağım şekilde okşuyordu. Cesurca denedim, ama o herhangi bir imal edilmiş uyuşturucudan daha sarhoş ediciydi ve muhtemelen onun kadar etkiliydi.

Git başımdan.

Söyleyemediğim kelimeleri duymuş gibi doğruldu.

Siktir git.

Geri çekildi, bana alan açtı. İçimi bir ürperti kapladı ve onun yakınlığı olmadan kendimi eksik hissettim. Orada sabırla durdu, bekledi.

Yumruklarımı sıktım, gözlerimi kapattım ve ağzımın komutu vermesini diledim.

Ne yazık ki bedenim kararları veriyordu.

"Becer beni," diye fısıldadım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

AURELIA

A Daha önce hiç yaşamadığım bir aciliyet duygusu beni ele geçirdi. Dizlerimin üzerinde, yerde, bu adama duyduğum arzunun artan baskısını hafifletmek için kalçalarımı birbirine sürtmeye çalıştım. Bedenim bastırılmış ihtiyaçtan titriyordu, bu durumdaki kontrol eksikliğim adrenalin ve uyarılmanın sinir uçlarıma yayılmasına neden oluyordu. Çiğ ve hassas olan göğüslerim giysilerimin ince kumaşına sürtünüyordu. Çenem sıkıştı. Alnımda boncuk boncuk ter vardı.

Umutsuzca onun dokunuşuna ihtiyacım vardı. Sert siki içime pompalanıyordu. Dişleri omzuma sürtünüyordu, ısırmaya hazırды.

Aklımdan geçen düşüncelerle içten içe mücadele ettim. Bu sadece hafif bir fantezi değildi; yıkıcı hissettiriyordu. Bu uyuşturucunun altından bir türlü çıkamıyordum. Bu lezzetli coşku beni tüketiyor, her zamanki numaralarım la kaçmama izin vermiyordu. Eğer onu geri itmeye devam edersem, yolculuğum keskin bir dönüş yapacaktı. Sonum Raz gibi olurdu, tek fark açıkta olurdu m, şüphesiz patikadan ayrılır ve ormanda dolaşırdım. Bunun olmasına izin v e r e m e z d i m . Bu seferki ceza beni sakat bırakırdı.

Herhangi bir tehlike var mıydı? Daha önce Ay Ateşi Zambağı üzerinde çalışırken izlendiğim hissine kapılmışı tım . Bir an önce hissettiklerimle aynıydı. Kor sineklerinin dağıldığını mı hayal etmişim? Bunların herhangi biri gerçek miydi?

Mantıklı düşünecek olursak, bir adamın Granny'nin inanılmaz sıkı güvenliğini aşp, sonra da yavaşça

karanlık bir yolda bir kadını eğlendirmek ve bunun için onun rızasını beklemek. Bu çok zorlama görünüyordu.

Ürünlerimden birine yenik düşmek, ona karşı çıkmak, ormanda dolaşmak ve hayatımın son anına kadar cezalandırılmak o kadar da uzak bir ihtimal değildi. Daha önce yolu terk ettiğimde uyarılmışım. Bunu tekrar yapmak için acelem yoktu, kor sinekleri, yırtıcı hayvanlar ve yabancılar lanetlensin.

Derin bir nefes alarak -ve bu kararı verdiğime inanamayarak- bu duygunun içine daldım. Bunlar benim işimin tehlikeleriydi. Tüm çekincelerimi bir kenara bıraktım ve kendimi tamamen bıraktım.

Sessizliğin içinde birinin sesi yankılandı, çok uzaklardan. Kelimeleri seçemiyordum. Garip arzular içime sızdı, yabancıların vahşi düşünceleri, perişan bir canavar gibi üzerime biniyordu. Tanrım, onun çılgınca kızışmasını istiyordum. Bana hükmetmesini. Beni sahiplenmesini. Islaklığım kıyafetlerimi ıslattı. Neye benzediğini bile bilmiyordum. Karanlık onun görünüşünü örtmüştü. Yine de beni açıkça görebiliyordu. Benimle ilgili her şeyi detaylandırabildiği ve gözlerinin rengini bile bilmediğim gerçeğinde kışkırtıcı bir şey vardı.

Yabancıların parmak eklemleri saçlarımda geziniyor, nazik okşayışı içinde hissettiğim vahşi, evcilleşmemiş canavarla çelişiyordu. Ancak aynı uzun parmaklar saçlarımda arasına girdiğinde, gevşek telleri beni nazikçe ileri itmek için bir tasma gibi kullandığında inledim. Avuçlarım toprağa çarptı. Onun önünde eğilmiyor olabilirdim ama ellerim ve dizlerim üzerinde yalvaran bir adak gibiydim.

"Aynen öyle," diye homurdandı, arkamdan bana doğru eğildi, eli kıcıma değdi. Bütün bir yanağı kaplıyordu. Vücudumdan bir titreşim geçti, bu his çok lezzetliydi.

Eli önce diğer yanağıma, sonra da merkezime doğru ilerledi. Parmakları kumaşla kaplı göbeğimde gezindi, orta parmağı pantolonumun dikişini izledi. Orta parmağının ucu doğru noktayı bulup o v a l a d ı ğ ı n d a nefesim ağırlaştı.

Göz kapaklarım dalgalandı ve başımı eğip kalçalarımı yavaşça döndürdüm. Lanet olsun, tam olarak nereye ve ne kadar sert dokunacağını, tam olarak ne kadar hızlı gideceğini biliyordu. Adam ellerini iyi kullanıyordu.

Bu benim hayal gücümün bir ürünü olmalıydı. Şimdiye kadar tanıştığım hiç kimse, talimatla bile bunu doğru yapamadı.

"Daha fazla," diye inledim, bir elimin üzerinde dengede durarak diğer elimin başparmağını pantolonumun beline sokabildim. Kumaşı aşağı doğru sıyırdım.

Kalçama.

Yabancınn eli bir an durakladı, kararsızdı ve sonra kendine engel olamıyormuş gibi aceleyle yaklaştı. Ayağı yere sürtündü. Pantolonumu iki eliyle kavradı ve aşağı çekti.

Gece havası çıplak tenimi yıkadı. Avuç içleri dış uyluklarımdan aşağı kaydı. Dizlerinden biri arkamdaki toprağa çarptı. Sonra diğerine. Yumuşak dudakları tenimde gezindi, öpücükleri nazik, bacaklarımdaki tutuşu sertti.

Ağız, elleri gibi zaman kaybetmedi. Dili göbeğimi yarıp hemen tadına baktı ve ağırlığımı ön kollarıma vererek beni aşağı indirdi. Onun zevk hırıltısı neredeyse beni çözüyordu. Göt deliğime kadar yaladı ve daireler çizdi, bu his biraz gıdıklıyordu ama garip bir şekilde zevkliydi. Bir an için geri çekildi ve ellerinin kalçalarını aşağıdan kavrayıp kaldırdığını hissetmeden önce arkamdaki hareketi, bozulan havayı duyabiliyordum.

Nefes nefese kaldım, kalçalarını çekerken ellerimle kendimi geri çektim. Dizlerim tekrar toprağa çarptı, inciklerim büyük omuzlara yaslandı ve şimdi yüzüne bindiğimi fark ettim. Beni açlıktan ölüyormuş gibi aşağı çekti, klitorisimi ağzına aldı ve darbeler halinde emerken dilini etrafında döndürdü.

"Kutsal ... lanet ... *bok*." Sessiz bir çılgınlıkla ağzım açık kaldı.

Parmakları ıslak amcığımı boyunca sürtündü, içine girmeden önce bariz uyarılmışlığım karşısında derin ve alçak sesle homurdandı. Tam olarak doğru kıvrıldılar, sıkıca sürtündüler. Mükemmel bir eşzamanlılık içinde emdi.

"Kutsal . . ." Kalçalarım kendiliğinden sarsıldı. "Kutsal . . ." Şu anda bedenim üzerinde hiç kontrolüm yoktu. Uyuşturucu olsun ya da olmasın, hayatım pahasına bu araçtan inmezdim. "*Kutsal-*"

Nefesimi tutamadım. Kendimi toparlayamadım. Zevk içimde giderek büyüyen bir kabarışla akıyordu. Yere pençelerimi geçirdim, üstesinden geldim. Hiç kimse bu kadar iyi olmamıştı. *Hiç kimse*. Açıkça en çılgın rüyalarıma girmiştik.

Beni öldürse bile daha fazla Ay Ateşi Zambağı bulacaktım.

"Neredeyse . . ." Tam sınırdaydım, şimdi geriliyordum, yüzünü terk edilmiş bir şekilde sürüyordum. Eğer onu boğarsam ... Asil bir sebepten ölmüş olacaktı.

Dişleri hassas etimi sıyırdı ve küfürler ederek, bağırarak, ona karşı titreyerek parçalandım. Zihnim tamamen boşaldı ve tek bildiğim zevkti, beni henüz gitmediğim bir yere götürüyordu.

Yerleştiğinde, vücudum karıncalanarak onun üzerine eğildim. Hafifçe devam etti, bakanlıkları şimdi durgun, dili yavaşça hareket ediyordu. Doruk noktamı tamamen aştığıma emin olduğuunda, altımdan sürünerek çıkabilmek için beni tekrar nazikçe kaldırdı. Hareket etme zahmetine girmedim, hala beni titreten hoş artçı şoklara odaklanmıştım.

Eli omzumu kavradı ve dokunuşu ve vücut ısısı arkamdan kaybolmadan önce doğrulmam için hafifçe çektişirdi. Pantolonum hala dizlerimin etrafında sabitlenmişti ve hareketlerimi kısıtlıyordu. Serin hava ıslak göbeğimi öptü, geceye karşı çıplak olduğumu keskin bir şekilde hatırlattı.

Önümde bir daire çizdi ve gözlerimi açtığımda beni ürküten üç şeyle karşılaştım. Birincisi, köz sineklerinin kendi kişisel yıldız denizimiz gibi etrafımızda yavaşça süzölmeye başlamış olmasıydı. İkincisi, karanlığın şekilleri seçebileceğim kadar azalmış olmasıydı. Yoğun gölgelikten sızan ay ışığı eskisinden daha fazla değildi, yardımcı olacak başka bir ışığ da yoktu; karanlıkta zar zor görebiliyordum. Ve gördüğüm şey üç numaraydı.

Yabancı karşımda duruyordu, uzun boylu, geniş omuzlu ve belirgin bir şekilde V şeklinde bir çerçeveye sahipti. İnişli çıkışlı kolları ve şişkin bacakları iyi kesilmiş kaslara işaret ediyordu ve güçlü duruşu ve güven havası onun gücünü ve otoritesini fazlasıyla ima ediyordu. Daha fazla ayrıntı görmek, yüzünün düzlemini görmek ve gözlerindeki bakışı tespit etmek istiyordum. Yine de başka bir yanım, boş tuvali garip bir şekilde daha tahrik edici buldu. Bu adamı çevreleyen gizemle.

Hareket etti, biraz eğildi, bir eli yavaşça yüzüme doğru geldi. Baş ve işaret parmağı çenemi kavradı. Tam ağzımı açacak şekilde çekti. Eli çenemden ayrıldı ve yanağım boyunca başımın yan tarafına doğru kaydđ. Yumuşak eti dudaklarıma değene kadar kalçalarını ileri itti.

Midem onu tatmak için duyduğum kontrol edilemez ihtiyaçla çalkalanıyordu. Onu içime çekip yutmak, etinin ellerimdeki hissinin tadını çıkarmak. Onu da beni yaptığı gibi akılsız ve doygun hale getirmek istiyordum.

Yaladım, küçük yarığı buldum ve dilimle izini sürdüm. Ellerimi kalçalarına dayayıp yukarı doğru hissederek büyük kas kütlesini takip ettim. Bir elimle taşaklarını bulup sıkıca kavrariken dilimle ucunu daire içine aldım. Belli ki çıplak bir şekilde yola çıkmıştı. Onu içime çektim, olabildiğince uzağa götürdüm ve sonra geri çekilerek şaftını kavradım.

boştaki elimle sanki elim ağzımın bir uzantısıymış gibi okşuyordum.

Sıvı dilimin üzerinde dans etti ve prekum olması gerekmesine rağmen tadı hiçbir şekilde ona benzemiyordu. Ekşimsi ve çoğunlukla korkunç olmak yerine, bunun tadı tatlıydı, büyükannemin özellikle iyi bir ruh halindeyken yaptığı yapışkan çöreklerin notalarını içeren şeker gibi. *Çok lezzetliydi.*

Daha fazla şüphe olamazdı. Bu kesinlikle uyuşturucu kaynaklı erotik bir halüsinasyondur. Ve özellikle korkunç bir çöküş olmadığı sürece, buna tam olarak neyin neden olduğunu bulduğumda çok fazla altın getirecekti.

Daha sert emdim, bu lezzetten daha fazlasını istedim, normalde aldığımdan daha fazlasını aldım. Geri çekilirken taşaklarına masaj yaptım. Onu tekrar emmeden önce dilimi ucunun etrafında döndürdüm ve elini saçlarımda hissettim. Beni uzaklaştırdı.

Hoşnutsuzluk miyavlamam hayatımda ilk kez içtendi. Genelde kafa vermekten nefret ederdim -sadece karşılığında istediğim için yaptığım bir angarya

-Ama bu sefer devam etme ihtiyacım vardı. Dilimle tatlı bir şekilde serbest kalmasını, çabalarım sonucunda dizlerinin zayıflamasını istiyordum. Onu memnun etmek istiyordum.

Diğer elinin güçlü parmakları çenemin dibini sarmış, masaj yapıyordu. Beni öne doğru çekti ve siki geri geldi, derinlere doğru iterek ağzımın arkasına çarptı. Parmakları baskı uygularken öğürmemek için kendimi zor tuttum, tam orada rahatlamamı istiyordu. Gerilimi serbest bırakmak için.

İstediyini yaptım ve daha derine itmesiyle ödüllendirildim. Geri çekildi ve sonra daha da derine, boğazıma doğru. Şimdi daha hızlı, yüzümü sikiyordu.

Bu oldukça rahatsız edici olmalı. Genelde kullandığım pompayla emme hareketinden çok daha kötü. Ama tanrılar yardımcım olsun, çok hoşuma gitti. Ondan daha fazlasını istiyordum. Hepsini.

Ucu damladı ve açgözlülükle yuttum, her itişinde saçlarımla çekerken kalçalarına tutundum. Gözlerim sulandı ve yüzüne baktım, bir şekilde bundan zevk alacağını biliyordum. Nedenini sorgulamadan. Taşakları çeneme değene kadar gittikçe daha derine indi.

"Aferin kızıma," diye homurdandı, çok yumuşaktı.

Onun övgüsünün ışıltısının tadını çıkarırken gerginliğimin geri kalanı da uçup gitti.

-Bu endişe vericiydi çünkü genellikle çok sinirlenirdim ve çoğu zaman

Bir adam benimle evcil hayvanıymışım gibi konuşursa çok şiddetli olur. Sanki onun onayına ihtiyacım varmış gibi. Ama bu yabancıнын ses tonunda bunların hiçbiri yoktu. Aynı takımdaydık, her birimiz diğerine ihtiyacı olanı vermek için çabalıyorduk. Bu sözler şimdi, böyle, böyle söylendi. Her türlü ateşliydi.

Yanaklarımı emerek çukurlaştırdım, saçlarımdaki o küçük çekişleri sevdim. Onun zevkini kendi zevkim gibi hissediyordum. Ve sonra sikinin tabanının şişmeye başladığını hissettim. Belli ki o bir şekil değiştiren, bir kurttu. Onlar düğüm oluşturabilen tek büyülü varlıklardı, aletlerinin tabanları onları eşlerinin içine hapsedecek kadar genişlerdi.

Ağzımı yumruklarken dudaklarım ona değdi ve birden içimde ona ihtiyaç duydum. Onunla bir aşığın dansına kilitlenmeyi, nabzını hissetmeyi, zevkimle cevap vermeyi arzuluyordum.

Ellerimle bacaklarını ittim ve saçlarımı sıkıca kavramasına karşı kendimi geri çektim. Tutuşunu hemen gevşetti; bu onu duraksatmış olmalıydı. Ben olsam iş yarım kalacak diye paniğe kapılırdım.

Ona doğru uzandım, ellerim vücuduna çarptı.

Bileklerimi yakaladı ve beni kaldırmaya başladı. Yine de onu kendi seviyeme indirmeye çalışarak çektim.

Önümde yere çöktü, sıcak nefesi yüzümün tozunu aldı. Ellerimi gövdesinde gezdirdim, güçlü göğüs kaslarına bakarak salyalarım aktı. Omuzlarına kadar - inanılmaz derecede geniş, iri şeyler. Boynunun arkasına dolanıp onu kendime çektim.

Yavaşça eğildi, acele etmiyordu. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, yüzümde dolaşıyordu. Dudaklarıma yerleşti. Onunlayken ayrıntılı görüşe ihtiyacım yoktu. Ona garip bir şekilde bağlı gibiydim, hareketlerini tahmin edebiliyor, nerede olduğunu ve niyetini hissedebiliyordum.

Dudakları benimkilere değdi, telaşsızdı. Yumuşak, sanki yetişkin hayatlarımız boyunca sevgiliymişiz gibi. Sanki uzun bir aradan sonra yeniden bir araya gelmişiz de anın tadını çıkarıyormuşuz gibi. Şimdi daha derindi, dudakları alt dudağımı ısıyor, emiyordu. Tadıyla inledim, onu kendime çektim, daha da yakınlaşmak için neredeyse üzerine çıkacaktım.

Öpüşmemiz aceleye geldi. Dili derinlere daldı ve elleri popomu kavrayarak beni kolaylıkla kaldırdı. Ama bacaklarım pantolonumun içinde sıkışmıştı. Onları kalçalarına dolayamadım.

Beni döndürdü, böylece ellerim ve dizlerim toprakta olacak şekilde yere düştüm. Yırtıcı bir hayvan gibi yavaşça arkamdan yaklaştı, kendisine ait olanı almaya hazırlanıyordu.

O sıcaklığı hissedince vücudum ürperdi. Göğsümden daha fazla sıcaklık sızdı.

Sıcak, sert bir el sağ kalçamı kavradı. Nefesim hızlandı. Başka bir el sol kalçamdaydı. Parmakları biraz yoğrulurken bir dizi dizimin iç kısmına çarptı ve bacaklarımı daha geniş açmamı istedi. Uydum, beklenti beni öldürüyordu.

Ellerinden biri sadece sikinin başının ıslak merkezime doğru kayması için kayboldu. İçine bastırıp onu kayganlaştırırken hırıltısı sahiplenici geliyordu. Kör uç açıklığımda durakladı.

Başım düşerken gözlerim dalgalanarak kapandı. Hayatımda ilk kez tüm sinir uçlarımda ısıldığını, canlandığını hissettim.

Eli tekrar kalçama indi ve beni itti.

Gözlerimin arkasında ışıklar dans etti. İçimde yakıcı bir sızı patladı. O *büyüktü*. Şimdiye kadar deneyimlediğimden daha büyüktü, beni sızlanana kadar geriyor, kıpırdamamak için nefes nefese kalıyordum.

Kendini orada tuttu. "Rahatla bebeğim," diye fısıldadı, göğsünü sırtıma yaslayarak üzerime eğildi.

Dediğini yaptım, o acıya teslim olmaya çalıştım. Gerginliğimden kurtulmak için. "İşte benim kızım," diye mırıldandı, sesi derin ve sarhoş ediciydi. Bir

Elini vücudumda dolaştırdı ve parmakları klitorisime dokunarak masaj yaptı. "Bana alış. Rahatla."

Daha da gevşedim, düzenli nefes almaya çalıştım.

Hareket etmeye başladı, parmakları çalışıyor, yavaşça dışarı çekiyor ve tekrar içeri itiyordu. Acı hızla azaldı, geriye kalan tek şey yavaşça oluşan bir zevkti. Onun itişlerine karşı geri ittim, o düğümü açıklığıma karşı hissettim. Eğilirken bedenimi biraz kaldırdı, önü hala sırtıma dönüktü. Daha hızlı itti, beni biraz daha derinden vurdu. Düğümü bana doğru itti, kabul etmek istiyordu ama kendini tuttu. Dudakları omzumun derisine bastırdı, dişleri hemen ötesindeydi.

Nefesimi tutarak şiddetle ürperdim. Ne düşündüğünü biliyordum: Dişlerini boynumun omzumla birleştiği yere geçirecek ve özel bir büyü uygulayacaktı. Bir tür sahiplenme büyü, onun sahiplenmesini kendi sahiplenmeleriyle geçersiz kılacak kadar güçlü olmayan herhangi bir şekil değiştiren için beni mahvedecekti.

Vücudum titremeye başladı, geri çekilmem gerektiğini biliyordum. Onu silkip atmam gerekiyordu. Ama bunu başaramadım, bunun yerine daha sert eğildim, saldırıyla inledim, onun işaretini istedim. Düğümünü istiyordum. Onun tohumunu.

Hareketleri benimkilere uymak için çılgınca bir hal aldı. Parmağı bana sürtündü. Dişleri sıyırdı.

Bir orgazm beni parçalara ayırdı, zevkimi haykırmama neden oldu. Bir an sonra içimden çekildi, nefesi kesilmişti, salıverilirken çıkardığı homurtu içime boşalmadığı anlamına geliyordu. Zevk o kadar yoğundu ki, artçı şoklarla spazm geçirmeye devam ederken toprağa düştüm.

Sert elleri beni kavradı ve geriye doğru çekerek sırtımı önüne bastırdı. Dudakları kulağıma değdi, sesi derin ve sertti.

"Kaçın. Burayı terk edin. Burası senin için güvenli değil. Şimdi, bu gece çık. Arkana bakma. Başka bir köyün yolunu bul ve ortadan kaybol. Bu alacağın tek uyarı."

Ve sonra gitmişti, bedenini benimkinden sıyırıp bir hayalet gibi geceye karışmış, beni nefessiz, çıplak ve şaşkın bırakmıştı.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

WesTOn

Fuck!

Siktir. Siktir. *Siktir!*

Az önce ne halt ettim ben?

"Az önce ne yaptığını biliyorsun," dedi kurdum, yüzeye yakın bir yerden itilerek.

Patikadan hızla uzaklaşırken kelimeleri duymamak için başımı salladım. Yeterince uzaklaştığımda bir ağacın arkasına geçtim, sırtım sert kabuklarla çizildi. Vücudum hâlâ o tatlı rahatlamayla titriyordu. Az önce olanlarla ilgili her şey inanılmaz derecede sarhoş ediciydi; kokusu tenimde kaldı, dokunuşu.

Siktir!

Neden şimdi? Neden burası? Neden o?

O bir düşmandı. Bağımlılık, ölüm ya da yoksulluk nedeniyle aileleri parçalayan ürünler üreten bir canavardı. O bir çöptü. Çöpten de beterdi, yok edilmesi gereken bir yaratıktı. İşte tam da bu yüzden buradaydım. Cezasını çekmesi için onu ejderha kraliyetine geri götürmek için, ki bu neredeyse kesinlikle ölüm olacaktı. Kimse onun yaptığı gibi bir tahribat yaratıp, hikayeyi anlatacak kadar yaşayamazdı. Ejderhalardan değil.

Gözlerimi kapattım, derin nefes aldım.

Aklımı tamamen yitirmiştim. Onun kokusunu aldığım anda kontrolüm elimden kaçmıştı. Onun güzel yüzünü gördüğüm anda iradem kırılmıştı, gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Uzun siyah saçları oval yüzünü çerçeveliyordu.

Yüksek kemerli kaşları ve yoğun siyah kirpiklerinin arasında güneş ışığı patlaması gibi zarif ela gözleri. Küçük, kıvrak vücudu benim için gerilmişti, tüm benliği beni memnun etmeye hevesliydi. Tenini, dolgun, kalp şeklindeki dudaklarını sikimin başını sararken hissetmek dizlerimin bağına çözdü.

Ama neden?

"Nedenini biliyorsun," diye içimdeki kurt şarkı söyledi.

"Kapa çeneni," dedim yüksek sesle, bagajı itip hızlı adımlarla yürürken.

Takımımı tehlikeye attım. Bu affedilemezdi. O patıkada yürüdüm ve düşmanı açık görüşte becerdim. Görülmüş olsaydım, bu bölge ihlal edildiklerini bilirdi. Savunmaları aktif hale gelirdi ve adamlarım mücadele ederdi. Yaptığımız işte en iyisiydik ama gafil avlanmak bizim bile dengemizi bozardı. Dikkatsiz davrandım. Aptalca. Bir alfa için kötü bir bahaneydim.

"Tam da bir alfanın yapacağı gibi davrandın," diye karşı çıktı kurdum. "Ama onu düğümlemeli ve tohumlarımızı içine pompalamalıydın."

Bacaklarım jöleye döndü ve sendeledim, ellerimi dizlerimin üzerine koymak için eğildim ve başımı eğdim. Bunu yapmayı düşünmek bile bana acı veriyordu. Daha önce kendimi zar zor durdurmuş, onun daracık küçük amının derinliklerine girip onu kendime kilitlemekten kendimi alıkoymuştum. Yapmak istemiştım. Tanrım, nasıl da istemiştım. Direnmek için tüm irademi kullanmıştım.

Kontrolü kaybetmişim. Bu tartışılmazdı. Kontrolü kaybetmişim ve durum ne olursa olsun bu tekrarlanamazdı. Yapmam gereken bir iş vardı. Sonuna kadar takip edeceğim bir görev. Sadakatimi ejderhalara borçluydum. Bana bir ev, bir unvan, harika bir hayat, zenginlik ve güç vermişlerdi. O krallığın büyük bir bölümünü yönetiyordum ve bana olan güvenlerini tehlikeye atamazdım. *Yapmazdım.*

Bunu aşmak zorundaydım. Üzerimdeki etkisini görmezden gelmeliydim. Yaptığım şeyle ilgili hislerimi değiştiremezdi. Beni rotamdan saptıramazdı.

Tanrılar bana yardım etsin, yine de çok iyi hissettirmişti. İnanılmaz derecede iyi, daha önce dokunduğum hiç kimseye benzemiyordu. Eksik olduğunu bilmediğim bir parçam gibiydi. Bütünün önemli bir parçası.

"Neden böyle hissettiğini biliyorsun," diye itti hayvanım. "Boğulan bir adam için hava gibi."

Evet, buldum. Bu unutulmuş, gözden ırak köyde o kadar nadir, o kadar değerli bir şey bulmuştum ki neredeyse bir efsaneydi. Çok az insan kendininkini bulmuştu. Çoğu insan bunu sadece hayal ederdi. Onu o iş kulübesinin dışında gördüğümde anlamıştım; beni çağırdığını hissetmişim.

Uzaktan da olsa bana benziyordu. Onu yolda gördüğümde bundan emin olmuştum ve onu karşılamak için adım atmaktan kendimi alamamıştım.

O kadın benim gerçek eşimdi. Ve o benim düşmanımdı. Hedefimdi. *Hay sikeyim!*

Uzun bir nefes aldım ve yavaşça doğruldum.

Önemli değildi. Ben bundan daha güçlüydüm. Tüm hayatım boyunca sağlam irademi geliştirmek için çalışmıştım. Beni gafil avlamıştı, tamam. Artık biliyordum. Artık hazırlanabilirdim. Kafamı düzene sokabilirdim. Beni raydan çıkaramayacaktı.

"Peki ya senin tavsiye ettiğin gibi koşarsa?" diye sordu hayvanım. Oh. İşte bu.

Yüzümü buruşturdum ve neredeyse hayal kırıklığımı haykıracaktım.

Ona kesinlikle kaçmasını söylememeliydim. Bu birçok hatadan biriydi. Buraya bulmak için gönderildiğimiz kişi oydu, buna hiç şüphe yoktu.

Kendimi o ana o kadar kaptırmıştım ki ilkel duygularım devreye girmişti - benim olanı koruma ihtiyacım. Çünkü o benimdi. Bu durum ne kadar boktan olursa olsun, bu gerçeği inkâr etmek mümkün değildi.

Kahretsin, neden ben? Neden o? Dünyadaki onca insan varken, neden *Onu* mu?

Hasar kontrolü yapma zamanı.

Duraklayan adımlarla, köyden ve insanlardan uzak küçük kulübeye doğru ilerledim. Sahibine büyükanne diyorlardı. Turta pişiren ve insanları uyuşturucuya alıştıran sevimli, tatlı, yaşlı bir kadındı. Bazen onları öldürürdü. Bazen de mahvederdi. Ejderha kraliçesi Finley olmasaydı, krallığımızdaki pek çok kişiyi kaybederdik. Diğerleri çoktan kaybetti. Bu köyden gelenler affedilemezdi. Vicdansızca. Birinin bunu sorun etmemesi için . . .

Kimi kaybettiğimizi hatırlayınca kararlılığım sertleşti.

Gerçek dostların bir önemi yoktu; onun alt edilmesi gerekiyordu. Bu işi sonuna kadar götürmek benim görevimdi ve engeller ne olursa olsun görevimi yerine getirecektim. Belki geçmişteki hatalarım yüzünden cezalandırılıyordum, belki de Tanrılar bana meydan okuyordu, ama her ne olursa olsun, bir daha yoldan sapmayacaktım.

"Eğer kaçarsa onu avlarsınız," dedim kurduma. "Tıpkı onu ve büyükannemi bu gizli köye kadar avladığımız gibi. Benden kaçamayacak."

Kendimi toparlamak için bir an daha bekleyerek omuzlarımı yuvarladım. Yer değiştirip sürüme bağlanmalıyım. Eğer kadın büyükannemin kulübesine ulaşırsa

ve alarm çaldı, hızlı hareket etmeliyiz.

Tek iyi haber, Büyükanne'nin adamlarından hiçbirinin iç bölgede dolaşıyor gibi görünmemesiydi. Çevre iyi tahkim edilmişti. Büyükanne, tetikte bir nöbetçi hattı ve iyi planlanmış bir devriye ile çok kapsamlı bir kurulum yapmıştı. Elbette aynı anda her yerde bulunamazlardı, bu yüzden Büyükanne savunmasız bölgelere peri büyüleri ve iksirler uygulayarak girişi engellemişti. Hatta bir alana, geçebilmek için iblis kökenli büyü bir anahtar gerektiren bir iblis kapısı bile kurmuştu. Bunlar suç altınlarının satın alabileceği en iyi sistemlerdi.

Ondan daha güçlü periler ve iblislerle bağlantılarım olması onun için çok kötüydü. Geçemeyeceğim kapı yoktu ve Büyükanne'nin insanları peşimize düştüğünde, iradelerini çalar ve onları hareketsiz hale getirirdim. Nasıl bir düşman edindiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve ejderhalardan bahsetmiyorum bile.

Şu anda gafil avlanmıştım ama yakında büyük bir şok yaşayacak olan onlar olacaktı. Bundan emin olabilirsiniz.

"O kadınla bir daha çatışmaya girmeyeceğiz," dedim içimde huzursuzluk duyan kurduma. "O bir düşman. Korkunç şeyler yaptı ve hepimiz gibi o da günahları için yargılanmalı. Anladınız mı?"

Volta atmaya eşdeğer bir hareket yaptı. *"Onu görmezden gelemezsiniz." "Yapabilirsiniz ve yapmalıyız. Kontrolü sana geri vermeden önce bana söz ver."*

Bir an için cevap vermedi. Geçmişte olsa, açıkça reddederdi. En iyisini kendisinin bildiğini düşünürdü. Bizi bir iblis zindanına düşüren, sayısız yıl boyunca birbirimizden ayrı bırakan da böyle bir yargıydı. O yerde çektiğim sefalet ve aşağılanma boyunca yanımda olmamıştı, yıkım ve acıyı ancak yeniden bir araya geldiğimizde ve anılarıma vakıf olduğunda ikinci elden öğrenebilmişti. Orada öleceğimi düşünmüştüm, şeytani büyü beni istismarı kabul etmem için uyuşturmıştı. Çoğu zaman hoşuma gitmişti. Ancak büyü, ertesi gün tüm bunları hatırladığımda öğürmemi engellemek için hiçbir şey yapmadı. Güçsüzdüm. İsteğim dışında zevk için kullanılmıştım.

Bu anıları bastırmak, onları kilitlemek ve kararlılığımı keskinleştirmek için acıyı kullanmak için savaşırken boğazımın arkasında safra yükseldi ve ellerim titredi.

Tüm bunları mümkün kılan bir tür ilaçtı - iblis yapımı ve sihir yoluyla uygulanan. Bu benim seçimim değildi, tıpkı şu anda insanların içeceklerine ve yiyeceklerine konan ilaçların onların seçimi olmadığı gibi.

Onlara sahte bahanelerle satılanlar. Büyükannenin sınırları yoktu. Hiç çekincesi yoktu. İnsanları ne kadar hızlı bağlayabilirse o kadar iyiydi. Yol boyunca insanlara ne olduğu umurunda değildi.

Bu detay için kaydolmakla hiç vakit kaybetmemiştim. Bu insanların temsil ettiği her şeyden nefret ediyordum.

Neyse ki şimdi kurdum biraz daha temkinliydi. Ya da belki de o zindanda kırılğanlaştığım için çok daha serttim. Mizah anlayışımı ve bazen de devam etme isteğimi kaybetmiştim.

Kafamın içindekileri bildiği için yumuşadı.

"*Şimdilik*," dedi, yeterince iyi bir uzlaşmaydı. Haklı olduğumu yakında anlayacağından hiç şüphem yoktu. Bütün bu yer iğrençti. Yaptıkları şeyler mazur görülemezdi.

Kontrolü bıraktım ve kurdum değişimi başlattı. Dört pençesi yere değdi ve ilerlemeye başladı.

Bölgeyi fark edilmeden keşfettikleri için sürü bağı aracılığıyla herkesin yerini hissedebiliyorduk. Büyükanne'nin kulübesi pek bir şeye benzemiyordu, sadece bacasından kıvrıla kıvrıla duman çıkan küçük bir evdi. Bağlantılarını kurduğu, muhafızlara ve asillere rüşvet verdiği kalenin yakınındaki büyük malikânesine hiç benzemiyordu. Köy de aynı şekilde mütevazıydı, bu kırsal yerin dışında bilinen savurganlığının hiçbirini göstermiyordu. Belli ki bu insanların biriktirmesine yardım ettiği altını dağıtmamıştı.

Duyguları, kokuları ve diğer çeşitli bilgileri bu bağlar aracılığıyla sürüye aktarmak için kurdumla birlikte çalıştım ve onlara talimatlar vererek hangi yöne gitmeleri ya da nerede durmaları gerektiğini belirttim. Bu, doğal olarak üstün olduğum karmaşık bir büyü sistemiydi, alfa büyüüm şimdiye kadar tanıştığım herkesten daha güçlüydü. Büyükanne'nin adamlarının varlığımızı fark ettiklerinde etkisiz hale gelmelerini sağlayacaktı. Kurt formuna geçtiği anda benim tarafımdan tuzağa düşürüleceği anlamına geliyordu.

Bu yüzden ışıktaki yürümek benim için çok önemliydi. Sadık ahlakın tarafında kalmak. İnsanları kendi irademle köleleştirme gücüne sahiptim. Eğer sapar ya da tereddüt edersem, herhangi bir kurt şekil değiştirenin tanıdığı en büyük zorba olma gücüne sahiptim, bu krallıktaki asillerin bir zamanlar kendi çıkarları için kullanmayı umdukları bir şeydi. Aslında uzun yıllar boyunca insanları yakalayıp taca bağlayarak kullanmışlardı.

"Onunla tanışıp onu ele vermek zorunda kalmaktansa hiç tanışmamayı tercih ederim," diye sızlandı kurdum. "Özellikle de onu doğrudan tehlikeye atmamız gerekiyorsa."

"Kendini tehlikeye attı," dedim, kendimi bu fikre karşı sertleştirerek. Bunu tekrar tekrar yapmam gerekeceğini çok iyi biliyordum. Arzunun kazanmasına izin veremezdim; onun kazanmasına yönelik bu doyumsuz ihtiyaç için.

"Görevimiz onu korumaktır."

"Bizim görevimiz krallığımızı korumaktır. Ne yazık ki o, halkımızı tehlikeye atmayı seçti."

"Ayrıca inanılmaz derecede nadir bulunur. Çoğu insanın kendininkiyle hiç tanışmadığını söylerler. Asla. Ve işte burada, güvenli bir yere saklanmış, onu bulmamızı bekliyordu. Ve her şeye rağmen onu bulduk. Olmaması gerekiyorsa neden olsun ki?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe, aniden inanılmaz derecede yorgun düşmüştüm. "Tanrıların zalim bir şakası mı? Karma mı? İstedliğini seç. Görünüşe göre bu hayat bize birbiri ardına kâbuslar getiriyor. Belki bu son sınavı da atlatabilirsek, sonunda biraz huzur buluruz."

Alaycı bir kahkahayla karşılık verdi ve düşündüğü yorumu paylaşmamasını takdir ettim. Şu anda bile ona geri dönmeyi arzuluyordum. Güzelliğinin tadını çıkarmak ve onu sıkıntılarından kurtarmak için. Onu ayrıntı ayrıntı öğrenmek, her kıvrımını sabırla incelemek ve her nefesinin tadını çıkarmak.

Hiç tanımadığım bir insan hakkında böyle hissetmek delilikti ama yine de ona sarılmak istiyordum. Onun içinde kendimi kaybetmek. İrademle kontrol edemediğim ve her zaman bu kadar katı davranmak zorunda olmadığım bir eş bulmak. Rolüm, sürekli olarak ince bir hakimiyet çizgisinde yürümem gerektiği anlamına geliyordu. Güvenilir olduğumu ve iyi bir adam olduğumu sürekli kanıtlamam gerekiyordu. Cinsel partnerlerime karşı bile irademi etik olmayan bir şekilde ortaya koymuyordum.

Çok yorucuydu.

Bazen sadece özgür kalmak istedim. Karanlığımdan zevk almak ve dünya etrafımda yanıyormuş gibi sevişmek istedim.

Ama geçmişim yüzünden, görevimde tereddüt edemezdim. Gerçek eşimi bulmak gibi inanılmaz derecede nadir bir şey için bile.

OceanofPDF.com

ŞApTer 4

AURELIA

I Uzun s ü r e karanlığa baktım, hâlâ zevkten titriyordum, beynim **s e r s e m l e m i ş**, mutluluktan uçuyordu. Kemiksiz, doygun Su birikintisi.

Ne yolculuktu ama! Ho-ly balls!

Ellerinin hayaletlerini tenimde hissettim. Ateşli öpücüklerini. Büyük, dalan sikini ...

Ayağa kalktım ve pantolonumu yukarı çekmeden önce ellerimin ve dizlerimin tozunu aldım, çalışma kulübesine doğru baktım. O çiçeği tekrar denemek istiyordum. Böylesine inanılmaz bir yolculuğa tam olarak neyin yol açtığını ve bunu tekrarlamamanın ne kadar kolay olduğunu bilmek önemliydi. Yine de zaman yoktu. Büyükanнем teslimatı bekliyordu ve aslında benim işim olmamasına rağmen, teslim almazsa cezalandırılacaktım.

Çömelip toprakta fenerimi aradım ve onu yolun kenarında buldum. Onu yeniden canlandırarak çivit rengindeki ışığın parlamasını bekledim ve eğilip büyükanнемin çantasını alarak yoluma devam ettim.

Siklerin tadı gerçekten şeker gibi olsaydı güzel olmaz mıydı?

Başımı sallarken bir kahkaha attım ve iki muhteşem orgazmın verdiği coşkunun tadını çıkardım. Büyükanнемin evine giden yoldaki virajı takip ettim. Oraya vardığımda, kapıyı üç kez çalarak benim olduğumu belirttim.

Döşeme tahtalarının üzerinde ayak sesleri duyuldu ve ardından kapı açıldı, keskin kahverengi gözleri ve kıvrılmış gri saçları olan yaşlı bir kadın ortaya çıktı.

Saçları. Dökümlü bir elbise dolgun vücudunu örtüyordu, fazladan birkaç kilo özellikle kurt formundayken ne kadar hızlı hareket edebildiğini hiç engellemiyordu.

"Aurelia, bu ne sürpriz." Ses tonu keskindi. "Razorfang nerede?"

"Kendini iyi hissetmiyordu," dedim kolayca. "Bunu buraya getirmemi istedi, böylece gidip uzanabilecekti."

Bakışları yüzümde gezindikten sonra vücudumdan aşağı indi ve tekrar yukarı çıkıp saçlarımda bir an durdu. Burnu hoşnutsuzlukla hafifçe parladı.

Bir anlık endişe neye benzediğimi merak etmeme neden oldu. Birinin onu yumruk yapıp çekiştirdiğini hayal etmişim. Umarım bunu yapan ben değildim, arzumu hayali bir ele yansıtıyordum. Hmm. Nasıl çalıştığına dair daha iyi bir fikir edinmek için başka birinin bu yolculuğa çıkışını izlemem ve ardından deneyimlerini anlatması gerekiyordu.

Bir başkasının benim zihnimi yarattığını, bana dokunduğu gibi dokunduğunu, o etkileyici dudaklarla öptüğünü düşününce içimi garip bir kıskançlık duygusu kapladı.

"İyi misin?" diye sordu sonunda.

İrkildim, saçlarımı düzeltmek için elimi uzatmaktan kendimi alamadım.

"Aslında pek emin değilim," dedim dürüstçe, gülüşüm titriyordu. "Sanırım Bulduğum parlayan çiçekten üretilen yeni bir ilaca rastladım. Görünüşe göre yanlılıkla kendime vermişim." Elim uzattım. "Henüz nasıl olduğundan tam olarak emin değilim. Buraya gelene kadar yaptığımı fark etmemiştim. Bazı şüphelerim var ama ..." Başımı salladım. "Bunun hakkında biraz daha düşünmem gerek. Kafamda çok fazla soru var."

Geri çekildi ve kapıyı benim için açtı. "İçeri gel, içeri gel. Şu çok sevdiğin yapışkan çöreklerden pişirdim. Onları yarın sana getirecektim."

Midem guruldadı ve sonra onun tadını hatırlayarak çekirdeğim sıkılaştı. Dilimin üzerinde kayan sikiğin hissini.

"Şimdilik böyle iyiyim," dedim çabucak. "Yorgunum. Yorulduğumda iştahımın nasıl kapandığını bilirsin."

"Elbette, bu yüzden onları yarın size götürmeyi planlamıştım. Evet, tabii ki. Buyurun, lütfen oturun."

İki sallanan sandalye küçük bir ocağa bakıyordu, her birinin yanında küçük bir masa vardı. Bu köyde mütevazı bir şekilde yaşıyorduk, paralel insan aleminden sihirli bir şekilde çalınmış elektrik ya da akan su yoktu. Eski günlerdeki gibi, krallığın geri kalanından uzakta ve bilinmezlik içinde güvendeydik.

Diğer sallanan sandalyeye oturdu, bana hoş bir gülümseme sundu ve ellerini kucağında kavradı. "Peki, bana yeni ve tatmin edici bir kadın gibi görünmeni sağlayan bu yeni ilaçtan bahset."

Yüzüm kızardı ve güneşi istediğim kadar sık göremememin bir sonucu olarak yanaklarımın solgunluğu göz önüne alındığında, utancımın açıkça görüldüğünden emindim.

"Ahem ..." Boğazımı temizledim. "Bu, doğası gereği cinsel içerikli. Çok gerçekçi. Şey ..." Elimi oynattım. "En çılgın hayallerin gerçek olduğu, ancak halüsinasyonda gerçekçi olan bir rüya dünyası tarzı gerçekçilik." Bir an durakladım, düşünceli düşünceli ateşe baktım. "Aslında ... belki de görsel olarak gerçekçi değil, şimdi düşününce. Bu bir sorun olabilir. Görüşüm daha derinlemesine meşgul olduğunda, görüntüyü o kadar da geliştirmedim. Belki daha fazla ışıktaki daha iyi olur. Ama verdiği his çok gerçekçi ve bence asıl önemli olan da bu. İnsanların daha fazlası için geri gelmesini sağlayacak olan şey bu."

Gözleri o açgözlü haliyle parlıyordu. İstemeden tasarladığım ürünün çok aranan bir ürün olma potansiyeline sahip olduğunu açıkça hissetmişti.

"Ticarette bir sevgilin hissinin artırarak birkaç ürün var," dedi. "Senin bir tane bulup bulamayacağını merak ediyordum. Çok az sevgilin olduğu için şüpheliydim ama bu bir keşif canım. İlk etapta bir sevgiliye bile ihtiyaç duymadan diğer ürünlerin etkileri? Evet, yalnız kalpler buna bayılacak. Müşterileri yatak odalarından koparacağız. Çok iyi, canım. Çok iyi iş çıkardın."

Boudoir'ın ne olduğunu bilmiyordum -gerçi bir tahminim vardı- ama onun övgüsü karşısında gururlandım.

Aferin kızım.

Bu ses bir anlığına dikkatimi dağıttı. Duygular içime bir sıcaklık yaydı. Çok kirli. Çok lezzetli.

Tekrar boğazımı temizledim ve ateşe baktım. "Evet, şey, henüz sırtımı sıvazlama. Hâlâ tam olarak neyi nasıl aldığımı bulmam gerekiyor. Kazalar ancak nasıl ortaya çıktıklarını bulabilirsem eğlenceli olur."

"Elbette. Beni haberdar edin. Şimdi, tedarikinizin geri kalanı konusunda ne durumdayız? Daha fazlasını isteyen koca bir ticaret çevremiz var. Şu anda iblis krallığı dışında her yere yayılmış durumdayız. Orada çalışmaya çalışıyorum ama yeni lordları - nedense kral unvanını kabul etmiyor - bizim etkimizi istemiyor, her ne demekse

Yani. Halkı çok sadık. Öyle olmak zorundalar, değil mi? Ejderhaların yardımıyla eski kralı gasp etti ve eski kralın tüm sadık tebaasını öldürdü. Her neyse, onunla ilgili bir şey bulamıyorum. O yüzden bekleyeceğiz. Ama bunun dışında, pek çok krallık bize çok sıcak bakıyor. Vampirler kesinlikle yıldız tozu toniğimize vurulmuş durumdalar. Tadına doyamıyorlar. Fiyatı yükselttim."

Ona kaşlarımı çattım. "Yıldız tozu toniği mi? Onun sadece şekil değiştirenler ve goblinler üzerinde sakinleştirici olarak işe yaradığını sanıyordum."

Büyükannenin bakışları keskinleşti, ifadesi taş gibi sertleşti. "Raz sana ihtiyacım olan ürünlerin listesini verdi mi?"

Bakışlarımı tekrar ateşe çevirdim. Büyükanneimin soru soracak havada olmadığı belliydi. Muhtemelen günün faaliyetlerinden dolayı yorgundu. Durum böyle olduğunda sabrını kolayca kaybetme eğilimindeydi. Görünüşe göre bu konuşma başka bir güne kalacaktı. Aslında pek de önemli değildi. Müşteriler mutlu olduğu ve satın aldığı sürece, gerçekten önemli olan tek şey buydu.

"Öyle dedi, evet," diye cevap verdim itaatkârca. "Bu siparişi karşılamak için birkaç büyük parti yapabilirim ama limitimi doldurmuş olacağım. Eğer siparişler daha da artarsa, yardıma ihtiyacım olacak." "Bu doğru mu?"

Parmaklarını büktü ve bana baktı. Yapabilirdim Dans eden alevleri izlerken onun hoşnutsuzluğunu hissediyordum. Göğsüm bir endişe ipliğiyle gerildi. Ruh halinin ekşimesinden nefret ederdim. Her zaman bir şekilde onu hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi gelirdi. "Raz tatmin edici değil mi?"

"Öyle, sadece ... ürün talepleri artık çok daha fazla artıyor ve hepsini karşılayacak kaynağımız yok."

"Anlıyorum," dedi kibarca. "Peki bunun onun ani hastalığıyla bir ilgisi yok mu?"

Raz'ın ya da benim cezalandırılmamamız için her türlü şeyi saklayarak onun yanında usta bir yalancı olmuştum ama bu sefer işin içinden çıkamayacağımı biliyordum. Bir yalan birçok yalana yol açacaktı. Bugünlerde doğru yoldan pek sapmıyordu ve hikâye benim bir arada tutamayacağım kadar karmaşıklaşacaktı. Sonunda mutlaka beni yakalayacak ve açıklama çözülecekti.

Düzgün bir ses tonuyla "Emin değilim," dedim.

"Anlıyorum," dedi tekrar. İnanılmaz bir şekilde zorlamadı. "Peki ya bana yazdığın geliştirmeler? Bulduğun o bitkiyle."

Rahatlayarak iç çekmemek için kendimi zor tuttum. En azından ürün hakkında konuşurken rahattım.

Tüm yeni eklediklerimin üzerinden geçtim ve Moonfire Lily'nin halihazırda ürün yelpazemizde bulunanları nasıl geliştirdiğini açıkladım.

"Tüm bunları sadece o küçük çiçekle mi geliştirdin?" diye sordu bitirdiğimde.

"Evet, ve hala yapraklarım var. Çok etkili. İnanılmaz derecede."

"Anlıyorum. Daha önce de kullanmıştın, değil mi? Bu tür bir destek verdiğini hatırlamıyorum."

"Daha zanaatımı öğrenmeye başladığım ilk zamanlarda kullandım. Mümkün olan en iyi şekilde kullanmadığımı söylemem yeterli. Hâlâ da kullanmıyor olabilirim ama bunu deneyecek zamanım ya da kaynağım yok."

Başını bana doğru eğdi. "Uzun bir yol kat ettiğin inkâr edilemez. Sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Ejderha sarayından almayı başardığın günlüğü hatırlıyor musun?" Satın almak, *çalmaktan* çok daha iyi bir kelimeydi. "Doğrudan ejderha kraliçesi tarafından eğitilen biri tarafından yazılmış olan mı?" Başını eğdi. "Öyle bir şeyi çok isterdim. O notları inceledikten sonra zanaatım katlanarak büyüdü. Ejderha kraliçesi bir dahi. En iyilerden biri olarak ününü hak etti."

"Evet, kendisi ve krallığı için kesinlikle bir isim yaptı." Sanki sinirlenmiş gibi dudaklarını büzdü. "Ne yapabileceğime bakacağım," diye bitirdi sözlerini.

Bu tonu biliyordum. Ruh hali daha da karanlıklaşmıştı. Kesinlikle yorgundu.

Şimdi onu kızdırmak, tepkilerle karşılaşma riskini doğuruyordu.

Zarif bir şekilde ayağa kalktım, acele ediyordum ama bunu belli etmiyordum.

"Aurelia, gitmeden önce." Ayağa kalktı ve köşede eğilmeden önce odayı geçti. Doğrulduğunda, kadifeden yapılmış parlak kırmızı bir pelerin çıkardı. "Bunu senin için satın aldım."

İçime bir sevinç dalgası yayıldı. Gülümsememi engelleyemedim. Büyükanнемin hediyeleri çok azdı ama ailem ya da arkadaşlarım olmadığı için bana verilen tek hediye idi. Her biri bir diğeri kadar muhteşemdi ve bu da bir istisna değildi. Pelerin kalın ve belli ki yumuşaktı, ince malzemeden yapılmıştı ve sahip olduğum her şeyden daha güzeldi. Kalitesi inanılmazdı ve duyguları gözlerimi yaşarttı.

"Teşekkür ederim!" diye bağırdım.

"Şimdi, Ay Ateşi Çiçeği'ni duyduktan sonra-"

"Lily," diye yanlışlıkla araya girdim. Dudakları sıkıntıyla birbirine yapıştı. "Özür dilerim. Ay Ateşi Lily. Buna böyle deniyor." Elimi salladım.

Başını. "Önemli değil."

Gergin bir an durakladı ve ben de başımı eğerek ellerimi önümde kavuşturdum.

"Ay Ateşi Lily," diye tekrarladı sonunda, gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. "Gecenin köründe ormanda daha fazlasını arayacaksan bu pelerinin ekstra sıcaklığına ihtiyacın olacağını düşünüyorum."

Gülümsemem daha da parladı. Karanlık bir ruh halindeyken bile her zaman yanımda olmuştu. "Ciddi misin? Yollardan ayrılabilir miyim?"

"Elbette size eşlik edecekler." Başını eğdi, bakışları sertti. "Tekrar kaybolmanızı istemeyiz."

Lanet olası bir kez . . .

"Ama görünüşe göre bu çiçek kurulumunuz için bir nimet," dedi. "Daha fazla elde ederseniz hepimiz faydalanacağız. Söylesene, neden kendimiz yetiştirmiyoruz?"

"En son çiçekle denedim. Yeniden dikmek için yani. Sanırım kökünden sökerken çok fazla zarar verdim. Tohumları ekmesi için Raz'a verdim ama şansının yaver gidip gitmediğinden emin değilim. Ve dürüst olmak gerekirse, tohum hasadının nasıl yapıldığını gerçekten bilmiyorum. Yanlış yapmış olabilirim."

"Hmm, evet." Büyükannem pelerini omuzlarıma örtmek için bana doğru uzandı. Alt tarafındaki ipek astar tenime nazıkçe sürtündü ve sadece ağırlığı bile bana ne kadar değerli olduğunu anlattı. Minnettarlık ve sevgi i ç i m d e n fişkırdı. "Raz'ın usta bahçıvan olması gerekiyordu, değil mi? İhtiyacınız olan bahçeyi nasıl yapacağınız konusunda köyü yönlendiriyor?" Pelerinimi daha sıkı sararken durakladım, ışıldayan gülümsemem dondu.

"Öyle," diye devam ettim, bunun nereye varacağını biliyordum. "Ama kasaba mevcut ürünü üretmeye kilitlenmeden önce, o bir ahşap işçisiydi. Bahçecilik için doğal bir eğilimi yok. Yine de bunun üzerinde çalışıyor. O ve ben tüm bunlar üzerinde çalışıyoruz. Birlikte. Bir ekip çalışması."

"Ama neden araya girip tohumların toplanmasına yardım etmedi? Doğal eğilimi olsun ya da olmasın, bu onun görevleri arasındadır."

Beynimde iyi bir neden aradım çünkü gerçek nedenler pek iyi karşılanmayacaktı. Gerçek şu ki, cevaplar için kitaplara bakmaktan nefret ederdi; buna hile yapmak derdi. Bunun sebebinin çok iyi okuyamaması olduğundan şüpheleniyordum. Anlayabildiği şeylere güvenmek zorundaydı ve yetenekleri bitki araştırma analizinde değildi. Bu da strese yol açıyor ve sonuçta olması gerekenden çok daha fazla ürün numunesi almasına neden oluyordu - genellikle iş günü boyunca ve çoğu zaman bana yardım etmek pahasına.

"Alışık olmadığı bir bitki," dedim kendinden emin bir ses tonuyla, "uğraşmaya alışık olduğu pek çok bitkinin aksine. Elimde bazı tavsiyelerde bulunan bir kitap olduğu için, o bahçenin geneliyle ilgilenirken ben de bu talimatları izleyebileceğimi düşündüm. Muhtemelen yapabilirdi de. Benim hatamdı, gerçekten. Sorun değil, kesinlikle daha fazla bitki bulabilirim, bulabileceğimi biliyorum. O zaman bütün çiçek yerine ihtiyacım olan yaprakları toplarım. Nedense bitkinin üzerinde uzun süre dayanıyorlar. Daha fazlası için geri dönebilirim. Böylesi daha iyi olacak. Daha doğal."

Yumuşakça kıkırdadı. "Başkalarının hatalarını üstlenmeye mi çalışıyorsun Aurelia? Övgüye değer ama sana yakışmıyor. Seni geride tutuyor, bu da *beni* geride tutuyor. Hepimizi geride tutuyor. Bu köydeki insanların refahı senin tedarikinin kalitesine ve miktarına bağlı. Pazarda satacak bir şeyim olmadan çocukları pahalı çizmelerinin içinde ya da birçok öğrenme cihazıyla tutamam ya da başlarının üzerinde bir çatı tutamam, şimdi yapabilir miyim?"

"Hayır, hanımefendi," dedim itaatkâr bir şekilde, çocuklardan bahsedilince midem bulanıyordu.

"Hayır. Ve bu yüzden bu insanları elinize almaya başlamanız gerekecek. Her zaman burada olamam."

Rahatsız edici karıncalanmalar üzerime çöktü. Onun işine girmek istemedim. Kuralları korumak ve onları çiğneyenlere ceza vermek düşüncesi midemi bulandırıyor. Geçmişte şiddetin yükünü taşımış, bildiğim her şeyi yok edişini izlemiştim; geçici bile olsa bu acıyı bir başkasına yaşatma fikrini midem kaldırmıyordu.

"Evet, hanımefendi," dedim yine de, işin o noktaya gelmemesini umarak.

Üst kolumu sıktı. "Aferin kızıma. Şimdi neden gidip biraz dinlenmiyorsun, tamam mı? Bunu hak ettin."

"Evet, büyükanne."

Serin esintiyi karşılayarak dışarı çıktım ve az önceki sesin duygularından arınmasını diledim.

Aferin kızıma.

Ama gelmedi. Onun yerine karnım ağrımaya devam etti, söylediklerini düşündüm. Bunun Raz'ı nasıl etkileyebileceğini düşündüm. Bana karşı pek nazik bir adam değildi ama verdiği cezalar yüzünden suçlanmak istemiyordum. Söylediğim hiçbir şeyin onun için işleri daha da kötüleştirmesini istemiyordum. Kesinlikle başkalarına da ceza vermek istemiyordum.

Büyükannem hayatımı kurtarıp beni buraya kabul ettiğinden beri tek istediğim gölgeler içinde yaşamaktı. Huzurlu olmasa da güvenli bir yaşam, sessiz bir düşünce ve annemi hatırlamak için bir yer istemiştim. Hepsi buydu. Bunu elde etmek için, dışarı atılmayacak kadar değerli olduğumdan emin oldum. Ama bu?

Hafif sarsıntılarla patikadan geri döndüm ve köyün içinden geçerek küçük kulübeme doğru ilerledim.

Köydeki insanların çoğu Büyükanne'den korkuyordu. Cezalarından korkuyorlardı, bekçi köpeği Alexander'dan korkuyorlardı. Büyükannemin neden umursamadığını anlıyordum; bazen insanları motive etmenin tek yolu korku oluyordu. Ama o onların arasında yaşamıyordu. Hatta çoğu zaman burada bile değildi. Benim durumum farklıydı. Bu insanlar arkadaşım değildi, hatta çoğu samimi bile değildi, ama düpedüz düşman da değillerdi. Hatta bazıları bugünlerde bana tahammül ediyor, yemek payımı aldığımda ara sıra gülümseyerek selam veriyorlardı. Eğer onun yerine geçseydim, tüm bunları yakıp kül ederdim. Hepsi benden nefret eder, bekçi köpekleri yanımda olduğunda bana itaat eder, olmadığında ise muhtemelen beni ortadan kaldırırlardı. Hayatım bir kez daha tehlikeli hale gelirdi ve kaçışım olmazdı. Ben bunu istemedim. Bununla başa çıkamazdım.

Başka bir yolu olmalıydı. Büyükannem malları aldığı sürece, ayrıntılar konusunda fazla baskı yapmazdı. Eğer siparişler artarsa, daha çok çalışmam gerekecekti. Daha hızlı, bir şekilde.

Aklım başımda, köyün doğu tarafındaki kulübeme yerleştim ve ocakta bir ateş yakttım. Bunu yaptıktan sonra bir sandalyeye yerleştim ve yemek yerken alevleri izledim.

Kaç. Burayı terk et.

Sözleri zihnimde yankılanırken hızla göz kırptım. Yabancı'nın sesi acil gibiydi. Hakiki.

Yabancı değil, ben. Bu kelimeleri ben uydurmuştum.

Burası senin için güvenli değil. Hemen çık, bu gece. Arkana bakma. Başka bir köye git ve ortadan kaybol. Bu alacağın tek uyarı.

Sanki büyükannemin benden ne isteyeceğini biliyordum. Sanki bu köyde işlerin değişmeye başladığına dair kendimi uyarıyordum. Ama nereye gidebilirdim ki? Kimse benim gibi birini etrafta istemiyordu, gençliğimde kan dökerek öğrendiğim bir ders. Gitmek istesem bile nasıl çıkabilirdim ki? Bölge tahkim edilmişti. Refakatçi olmadan, izinsiz ayrılmanın cezası çok ağırdı.

Nefesim hızlandı, göğsüm daraldı.

Birden kendimi bir kafeste yaşıyormuşum gibi hissettim.

Ama bu aptalcaydı. Büyükanne tüm bunları beni korumak için yaptı. Rakiplerinin bana ulaşmasını, beni kaçırmamasını ya da öldürmesini engellemek için. Köyü yok etmelerini engellemek için. Bu güvenlik sistemleri evlerimizi korumak içindi. Gerekli olduklarını biliyordum. Özellikle son üç yıldır birçok geceyi bunun nedenlerini anlatarak geçirmiştii.

Bunu çözmem gerek. Daha fazla iş yükünü kaldırabilirim. Yapabilirim. Daha az çizebilir, daha az yazabilir ve daha çok çalışabilirim. Sorun olmazdı. Bir yolunu buluruz.

Yine de alevi izlerken, beynimin arkasındaki küçük sesin uyarıyı dikkate almazsam ne olacağını merak etmesine engel olamadım.

OceanofPDF.com

AURELIA

T Ertesi öğleden sonra, çalışma kulübesinin hemen dışında, Xarion'un bana doğru yürüdüğünü görmek için başımı kaldırdım. Çilli yüzüne yayılmış çocuksu bir sırıtışla uzun kollarını sallıyordu. Yaklaştığında, iş kulübesinin yanındaki çitin direğine yaslandı. Güneş, saçlarındaki sarı çizgileri belirginleştiriyordu.

Aksi takdirde açık kahverengi saçlı.

"N'aber Red?" Gözlerini kısarak güneşe baktı.

Ön kolumu kullanarak yüzümdeki teri sildim ve bugünkü işimin yarıda kesilmesinden duyduğum rahatsızlığı yatıştırdım.

Benimle hemen hemen aynı yaşıydı -yirmi yedi- ve şimdiye kadar sahip olduğum en yakın arkadaşım. Babası o daha bebekken çekip gitmişti ve annesi onun yetiştirilmesiyle fazla ilgilenmemişti. On iki yaşından on yedi yaşına kadar neredeyse her gün birlikte takıldık, önce ağaçların arasında koştuk ya da köy meydanında top oynadık, sonra da tüm mahrem ilklerimizi birlikte yaşadık.

Yine de hiçbir şey sonsuza kadar sürmezdi. Hayatım her zaman bunun kanıtı olmuştu. Erkek arkadaşlarıyla daha sık takılmaya başladığında, bana olan ilgisi hızla azaldı. Benimle arkadaşlık etmesi onu alaylarla dolu bir hayata mahkum ediyordu. Neyse ki o yaşlarda, bir kenara atılmanın ya da kovulmanın duygusal tepkisine karşı çoktan sertleşmişim.

Artık sadece ara sıra iş yerine uğruyor, biraz dedikodu paylaşıyor ve hayatı hakkında dertleşiyordu. Çoğu zaman sıradan olan iş hayatından

Varoluş. Her zaman öyleydi. Dün gece büyükannemle yaptığım görüşmeden sonra, bugün kötü bir zamanlama oldu.

Ona kaşlarımı çattım. "Kırmızı mı? K r m  oldun sen? Benim sa ım siyah, kızıl değil." Havan tokmağıyla biraz Alacakaranlık Devedikeni ezdim.

"Hepsi siyah değil."

Gözlerimi devirdim. "Gri çizgileri olan siyah o zaman, tamam mı? Hadi hepimiz erken yaşılanmamı fark etmek için bir dakikamızı ayıralım."

"Bu beyaz ve erken yaşılanma değil, yoksa buraya ilk geldiğinde böyle olmazdı."

Erken yaşılanma, aşırı travmadan daha iyi geliyordu. Gerçek şu ki, her seferinde bir çizgi geliştirmiştim ve her biri ge mişimdeki korkunç bir olayı vurguluyordu. B y kannemle tanıştığımdan beri yeni bir çizgi geliştirmemiştim. Kuralları ve cezaları geçmişime her gün tercih ederdim.

"Elbette, beyaz, neden olmasın?" Omuz silkerek söyledim. "Nadia'nınki gibi kırmızı olmasın ama. Herkesin Kırmızı dediği ..."

"Ama Nadia büyükannemden süslü *kırmızı* bir pelerin almadı, sen aldın." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Kim konuşuyordu?"

"Joss, Alexander'dan haber var."

Alexander, Granny'nin baş kas gücü. Adamın on mil genişliğinde acımasız bir çizgisi vardı ve bunu kimden çıkardığı umurunda değildi. Yumruklarının altında kırılan kemiklerin verdiği hissi seviyordu. Birkaç kaburgamı kırıdığında da aynı şeyi söylemişti. Gülümseyerek.

"İskender'in dedikodusunu yaymak akıllıca değil," dedim kayıtsızca ve işime geri döndüm.

"Yani büyükannem sana lüks bir hediye almadı mı?" "Sadece bir pelerin," diye geçiştirdim.

"İpek astarlı kadife bir pelerin ve ona bir servete mal oldu. Satın aldığında Alexander da oradaydı. Değerli ilaç üreticisini soğukta sıcak tutması gerekiyor."

"şirin," diye mırıldandım, ince tozu bir kaseye boşalttım ve havanıma biraz daha devedikeni ekledim.

Gülümsemesi biraz azaldı. "Köyün şimdi ne yaptığı seni rahatsız ediyor mu?"

"Bu soruyu bana daha kaç kez soracaksın?" Devedikeniyle  alıştım.

"Bilmiyorum. Muhtemelen en az bir kez daha." Bana sırttı ama ifadesi çabucak soldu. "Sadece... sanki her şey daha da

ciddi."

İşime ara verdim.

Şaka yapmıyordum; İskender'in söylediği hiçbir şeyi aktarmak gerçekten akıllıca değildi. Ürünün tadına bakardı ama bunu yaparken akıllı davranırdı; büyükannemin bilmemesini sağlardı. Bazen, bir yolculuğun ortasındaiken konuşurdu. Genellikle önemsiz konulardan bahsederdi, örneğin Dışarıda yattığı kadınlar ya da atının ne kadar güzel olduğu gibi - köyün sahip olmadığı bir şey. Bazen de iş hakkında konuşurdu. Büyükannenin stratejileri ve işlerin nasıl gittiği hakkında. Bu durumlarda, ayıldığında, büyük bir hata yaptığını fark etmişti. Büyükannem ona ağzı sıkı olduğu için değer verirdi, ya da ben öyle duymuştum. Dışarıda onun en güvendiği yardımcısıydı. Köydeyken dudaklarını gevşettiğini bilseydi, çok öfkelenirdi. Bunun olmasını engellemek için, söylediği kişileri neredeyse her zaman yumruklarıyla sustururdu.

Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. Eğer dün gece ve şüphelerim olmasaydı, bu konuşmanın tamamından kaçınırdım. Öyle de oldu.

"Ne duydun?" Sonunda sordum.

Dudaklarını yaladı ve arkasına baktı. "Sadece Şey ..." Tereddüt etti.

"Anlat bana," diye zorladım.

Derin bir nefes aldı. "Görünüşe göre büyükannem kral ve kraliçenin onayını almış."

Başımı salladım. "Bu ne anlama geliyor? Ne için kutsama?"

"Satmak için, başka ne olabilir ki? Açıkta satmak için." Yüzünü buruşturdu. "Önde ve ortada değil. Standları kraliyet pazarının en arka köşesinde, gölgeli bir tezgâhta olmak zorunda ama herkes nerede olduğunu biliyor. Korumaları falan var ve kuyruk bir mil uzunluğunda."

"Bekle, bekle." Elimi uzattım, bu bilgiyi sindirmeye çalışıyordum. "Hayır, *kraliyet* pazarında, krallığın ana pazarında yasadışı ürünler satmak çok saçma. Bu doğru olamaz."

Gözleri büyüdü, başını salladı. "Alexander da öyle dedi."

İşime geri dönmeden önce ona kaşlarımı çattım. "Alexander bir yolculuğun ortasındaiken uydurur."

Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama Xarion'un söylediklerine bakılırsa, öyle olmalıydı.

ol.

Kapıya doğru yaklaştı. "O kadar ilerlememişti bile. Jennece onu okşuyordu, nasıl seviyorsa, ve o sadece yolculuğa devam ediyordu.

Her şeyin ortaya dökülmesine izin veriyordu. Büyükanne'nin kral ve kraliçeyi görmeye gittiğini -özel bağlantılar falan kurmuş- ve bir *kese* altın karşılığında pazarda satmasına izin verdiklerini söyledi. Köşede yani. Uzak köşedeki gibi."

Tekrar çalışmayı bırakıp ona bir bakış attım.

"Xarion, mantıklı ol. Bu ürün ülke yasalarına aykırı. Kral ve kraliçenin desteklediği yasalara. Ana pazarda sıradan halka satılmasına izin vermeleri mümkün değil."

"Bunu herkes için yapmıyorlar. Rakiplerimizin hiçbiri bu tür bir avantaja sahip değil."

"Bu da size tüm bunların yanlış olduğunu söylüyor. Bize özel avantajlar verip diğerlerine vermiyorlar."

"Evet yaparlar. Yeterince altın için."

"Onların kendi altınları var. Onlar kral ve kraliçe, Xarion. Dünyadaki tüm altınlar onlarda. Büyükanne'nin sunduğu birkaç parçaya ne ihtiyaçları olabilir ki?" Başımı salladım ve tüm bunları reddettim. "İmkânı yok. Yani ..." Tekrar durdum, zihnim dönüyordu. "Ürünümüzü keşfeden bir kişinin biraz dikkatli olması gerekir. Ölümcül değil ama alışkanlık yapıyor. Neyin içine girdiklerini bilmeleri gerekir. Gölgeleleri takip etmek ve satıcının peşine düşmek, alıcının ürünü kulaktan kulağa duymuş ve bu süreçte bir uyarı almış olması gerektiği anlamına gelir. Hem satıcıyı bulmak hem de ürünü keşfetmek için bir tehlike unsuru vardır. Tüm bu deneyimin belli bir risk içerdiğini bilirler. Çocukların ve avar avar bakmak için uğrayan rastgele insanların olduğu ana pazarda satış yapmak ..." Başımı kararlılıkla salladım. "Bu olamaz. Bazı ayrıntıları atlıyor. Öyle olmalı."

"Şey . . . Bilmiyorum." Xarion duruşunu değiştirdi, artık kendinden daha emindi. "Ama şu anda ürünü çok güzel paketlediklerini söyledi."

"Bunu yıllardır yapıyorlar." "Daha da güzel ama."

Gözlerimi devirdim. "Daha güzel bir paket ve biraz altın, kral ve kraliçenin birdenbire bizim yasadışı ürünümüzün sıradan insanlar için tamamen iyi olduğuna karar vermesini sağlamayacak. Bu hiç mantıklı değil. Muhtemelen sadece hepinizi etkilemek ve Jennece'in ellerini üzerinde tutmak istemiştir. Ben olsam onun söylediklerine inanmazdım ve kesinlikle bunu aktarmaya devam etmezdim. Tüm bunlar hakkında ne hissettiğime gelince, her zaman olduğu gibi geceleri rahat uyuyorum. İnsanlara bir süreliğine hayatlarından kaçma seçeneği sunuyoruz. Zorlamıyoruz."

ve kalıcı bir etkisi yok. Bu arada köy artık yoksul değil, çocuklar güvende ve eğitim alıyorlar; herkes kazanıyor."

Sessiz bir süre çalışmamı izledi, bunu düşündü. "Bunu yapan sadece biz de değiliz," dedi sonunda.

"Büyükanнем çok sıkı bir rekabet içinde olduğumuzu söylüyor ama ürünümüz o kadar gelişti ki artık diğerlerini geride bırakıyoruz."

"Doğru. Ve artık yasa dışı bile değiliz."

Derin bir iç çektim. "Tabii, iyi, evet. Eğer buna inanmak istiyorsan, harika." Çocuksu sırtışı geri döndü. "Sadece ondan hoşlanmıyorsun."

"Kim, Alexander mı? Hayır, istemiyorum. Bu yüzden değil-"

"Ve bu *bizim* ürünümüz değil. Bu *senin* ürünün, Red."

İsmi duyunca ona düz bir bakış attım. "Ben sadece yapıyorum. Malzemeleri ben yetiştirmiyorum."

"Onu yaratırsın, rafine edersin-"

"Tamam, tamam." Sırıtmaya çalıştım ve el sallayarak onu gönderdim. "Kes şunu. Bana ego kazandıracaksın."

"Alexander'ın bu sabah meşgul olduğunu duydum," dedi. "Razorfang'ı ziyaret ettiğini duydum."

Devedikeniyile çalışırken yavaşladım. Bu sabah geldiğimde onun burada olmadığını görünce durumun böyle olduğunu anlamıştım. Fiziksel olarak yataktan kalkamadığı sürece günleri kaçırmazdı.

"Ne kadar kötü?" Yumuşakça sordum.

"Ayrıntıları bilmiyorum ama büyükanнем denetlemek için orada değildi, bu yüzden

...

Kahretsin.

Doğrudum ve gözlerimi kısarak güneşe baktım. Bu iyi bir haber değildi. Alexander'ın tasmaından kurtulduğu anlamına geliyordu. O zaman kurallar basitti: Öldürme ya da kalıcı olarak sakat bırakma. Geri kalan her şey serbestti. Büyükanнем *çok kızmış* olmalı.

Yine de bunun için bir şey yoktu. Raz kontrolden çıktı. Büyükanнемnin paketini teslim etmek yerine ürünü seçtiğinde bunun olacağını biliyor olmalıydı. Bu yoldan daha önce de bir iki kez geçmişti; isteyerek ateşle oynuyordu ve bu sefer yanmıştı.

Ellerimi belime dayadım ve geriye doğru eğilerek belimi esnetmeye çalıştım. "Raz'ın ürünü bırakması gerekiyor."

"Evet, Alexander'ın bu sabah onu malzeme odanızdan çıkarmak zorunda kaldığını duydum. Razorfang her yeri dağıtmış. Bir sürü şey kırmış."

Onu bu kadar kendinden geçirecek ne almıştı? Daha önce hiç bütün gece orada kalmamıştı. Ürünleri karıştırmış olmalı, çünkü çift doz bile onu bu kadar kötü yapmazdı.

Ellerimi yıkamak için su pompasına geçmeden önce tozu bir kaseye döktüm.

Xarion benimle birlikte yürüdü, pompanın arkasına geçip kolu çalıştırdı. "Büyükanmem Razorfang'ın numune aldığını bildiğin ve bundan bahsetmediğin için pek sevinmeyecek."

Gerek yoktu. O biliyordu.

"Bırak büyükanneyi ben halledeyim. Sen bu işe karışma."

"Belki de buraların gözdesi sen olduğun için başın belaya girmez."

"Eğer favori bensem, bunun nedeni çok çalışmam ve etrafta parmağımı kıcıma sokup dedikodu yaymaktan daha fazlasını yapmamdır. Belki de değişiklik olsun diye faydalı olmaya çalışmalısın. Kendine ait süslü bir pelerin alabilirsin."

Kıs kıs güldü. "Yok, ben iyiyim." Pompadan bir adım geri çekildi. "Her hareketimi izlemesinden ve her adımımı kontrol etmesinden hoşlanacağımı sanmıyorum."

"Neden olmasın bilmiyorum. Arkadaşın böyle yapar."

"Har, har," dedi, ben dereye doğru dönerken topuklarıma yapışarak. "Düşünsene, sen benim eşim olabilirdin." Beni tersledi. "Dur, hayır, o gerçek Kızıl'dı. Dünyadaki tüm altınlar için sana bir daha dokunmazdım."

"Bu yüzden mi geçen kış dansta bana asılmaya çalıştın? Taşakların nasıl bu arada?"

Şakayla karışık burnunu kırıştırdı. O zaman sarhoştı, akran baskısından ve kadını yerine benimle çiftleşmediğinden yakınıyordu. Sonra belli ki eski aşkları yeniden alevlendirmeye çalışması gerektiğini düşünmüştü. Düşünmeden tepki vermişim.

Kendimi kapıdan çıkardım ve onu diğer tarafta tutarak kapıyı arkamdan kapattım.

"Bekle, gerçekten ilginç şeyleri duymadın," dedi.

İçimi çektim ve durdum, sırtım hâlâ ona dönüktü. Eğer beni dinlemez ve bu işi bitirmezsem, gevezelik ederek beni dereye kadar takip edecekti. Bir sürü işi halletmem gerekiyordu. Büyükanmem birkaç gün içinde ayrılacaktı ve benim hâlâ bitirmem gereken bir sürü ürün vardı.

"Devam et," dedim.

"Görünüşe göre Büyükanne ürünümüzü her zamankinden daha yüksek fiyatlara satıyor. Pazarlara kraliyet ailesi gibi geliyor. Artık tehlikeli insanlarla pek muhatap olmuyor. Alexander artık her zaman profesyonel davranmak zorunda olduğu için çok kızgın."

Başımı hafifçe eğerek yavaşça uzaklaştım. Bu da mantıksız olmalıydı ama ... Alexander'ın tepkisi doğrudu. Gerçi hikayeyi anlatanın o olduğu düşünülürse...

"Başka bir şey var mı?" Durarak sordum.

Tereddüt etti, vücudu gergin ve ifadesi kararsızdı. "Hiç Dışarıda yaşamak istediğin oldu mu? Buradan çıkmayı? Bizim için her şeyin sağlandığını biliyorum ve bundan şikâyet etmemeliyiz, ama ... bunu biraz kısıtlayıcı bulmuyor musun?"

"Hayır," dedim tekrar yürürken ve bu doğrudu. Dünkü yalpalamalarıma rağmen burayı kesinlikle kısıtlayıcı bulmuyordum. Aksine rahatlatıcı buldum. Kimin beni on adım yakınında istemediğini ve kimin beni kendi alanlarında hoş göreceğini biliyordum. Kimin biraz cinsel rahatlama için kulübeme gizlice gireceğini ve kimin yakınlaşmak istediğini ima ettiğimde kafamı kıracağını biliyordum. En önemlisi, büyükannemin kimsenin beni kovmasına ya da çok kötü incitmesine izin vermeyeceğini biliyordum. Burada yarının ne vaat ettiğini biliyordum. Dünyam büyük ölçüde tahmin edilebilirdi. Bununla teselli buluyordum.

HIZLI GEÇEN BİR İŞ GÜNÜNDEN SONRA, gün batımından hemen sonra kulübeme dönmüştüm. Et ve sebzeleri doğrayıp bir güveç hazırladıktan sonra tam oturup hazır olmasını bekleyecektim ki kapım çalındı.

Kaşlarımı çatarak, açık ateşin üzerinde duran tencerenin içindekileri kontrol ettim. Karıştırdıktan sonra kapıya yöneldim ve çekerek açtım.

Ağırlığını topuklarına vermiş ve kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş iri yarı bir adam merdiven sahanlığında duruyordu. Alexander. Kirli sarı sakalı ensesine kadar uzanıyordu ve açık kahverengi saçları dağınıktı. Büyükanne yanında çalışanların dış görünüşüne pek önem vermezdi ve akli başında hiç kimse bu karaktere *yuh* demezdi. Olmayı tercih edeceğiniz başka yerler olduğunu anlamak için tek yapmanız gereken onun hafif manik gözlerine bakmaktır.

İçimi bir korku kapladı. Bu adamın ev ziyaretleri yapması iyi bir haber değildi. Raz bunu daha bu sabah öğrenmişti.

Geçmişte, Büyükanne benimle uğraşırken Alexander'ın tasmaını asla bırakmazdı. Ben herkesten daha kırılgandım ve o kadar çabuk iyileşmiyordum. Ayrıca, yapmam gereken işler vardı ve yerime geçecek biri yoktu. Cezalarımın çok aşırıya kaçmamasını sağlamak için her zaman yanımda olurdu.

Bugün gelmemişti.

Xarion ona dedikoduları dinlediğimi açıkça söylemişti ve Alexander sessizliğimi sağlamak için gelmişti.

OceanofPDF.com

ŞApTer 6

AURELIA

I Tüm dehşetimi içime çektim, böylece çoğunlukla bir insan kabuğuna dönüştüm. İfademde hiçbir duygu görünmüyor ya da ses tonumu renklendirmiyordu.

Bu adama karşı korku göstermemek şarttı. O da bundan besleniyordu. "Tur atıyor musun?" Sakin bir şekilde sordum.

Bakışları yavaşça vücudumda gezindi, sanki örümcekler etimin üzerinde geziniyormuş gibi bir hisse kapıldım. "Joss, Xarion'un konuştuğundan bahsetti."

Kapı çerçevesine yaslandım, ilgisizliğin resmiydim. "Xarion her zaman konuşur. Joss da öyle." Ses tonum, hissetmediğim kaya gibi sağlam bir güveni yansıtıyordu. "Görünüşe göre sen de öylesin. Bunun büyükannemin sende sevdiği bir özellik olduğunu sanmıyorum."

Bir an beni inceledi, şüphesiz ince tehdidimi duymuştu. Diğerlerinin aksine, Büyükanne beni dinledi. Beni dinledi. Sırf bu yüzden kendimi çok değerli biri haline getirmiştım. Eğer beni itip kakmaya çalışırsa, hiç çekinmeden ispiyonlardım. Söyledikleri doğru olmasa bile, ki doğru olmadığından şüpheleniyordum, hiçbir şey söylemediği için paçayı kurtaramazdı.

Ofladı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Durumu biliyordu. "Beni içeri davet etmeyecek misin?" diye sordu sonunda, gözleri parlıyordu şiddetle.

"Hayır. Zorla içeri girdiğin zamanlara dair çok fazla anım var. Bu sefer seçme şansımın olması güzel." Tabii bir seçeneğim olduğunu varsayarsak. Bu hâlâ tartışmaya açıktı.

"Diğer zamanları hak ettin."

"Belki, ama bu durumu daha kabul edilebilir kılmıyor. Ne istiyorsunuz? Eğer bana hiçbir şey söylemememi söyleyeceksen, bunun için endişelenmene gerek yok."

"Bilmediğimi biliyorum. İyi bir evcil hayvan gibi çeneni kapalı tutacağını biliyorum."

"Harika. Peki neden geldin?"

"Dostun Xarion'u ziyaret ettim. Joss ve diğerlerini de. Bir daha benim işim hakkında konuşmamaları gerektiğini biliyorlar. Yarım kalan tek şey sensin ve söylemiş olabileceğim herhangi bir şey hakkında çeneni kapalı tutman gerektiğini zaten biliyorsun."

Nefret içimi yakıyordu. "Yoğun bir gün geçirdin," dedim. "Düşünsene, sessiz kalman gereken zamanlarda konuşmasan, rahatlamak için daha çok zamanın olurdu."

"Bunun ne eğlencesi olabilir ki?"

"Ne eğlencesi, gerçekten."

Ağırlığını bir ayağından diğerine ve sonra tekrar ortaya doğru kaydırды. "Dışarısı hakkında o aptallardan bir şeyler duymana gerek yok, biliyorsun. İhtiyacın olan şeyi doğrudan kaynağından alabilirsin."

Dilinden cinsel imalar dökülüyordu. Yıllar boyunca beni yatağında istediğini açıkça belirtmişti. Neyse ki, büyükannem beni izlerken bu konuda asla zorlamayacaktı. Cezalarımın hiçbirisi -hiç kimsenin cezası- cinsel içerikli olmamıştı. Bu gerçek birçokları için büyük bir rahatlama olmuştu.

Yine de içimdeki her şey onun sözleri karşısında geri tepti. Her nasılsa ses tonumu hafif ve ilgisiz tuttum. "Bu doğru mu?"

"Seni koruduğunu, karanlıkta tuttuğunu biliyorum. Bazı şeylere biraz ışık tutabilirim, sana dünyayı anlatabilirim." Bir an durakladı, bakışları göğsümdeydi. "Boşaldıktan sonra çok konuşkan olma eğilimindeyim."

"Vay canına, biraz fazla paylaşımcı olmuşsun." Doğrudum. "Güzel teklif ama sanırım pas geçeceğim. Dış dünyayı pek sevdiğim söylenemez. Hepsi bu kadar mı?"

Kapının kenarından tuttum, kapatmaya hazırdım.

Beni durdurmak için elini tahtaya koydu. "Seninle işim var."

Bacaklarım titremeye başladı. Belki de her şeye rağmen tasmaını çıkarmasına izin vermişti. Endişe içinde dudaklarımı ıslatmamak için kendimi zor tuttum. Hatıralar

Dikkat. Beni geçip küçük kulübeme girmesi. Yumrukları birleşti. Gözüme kan damlarken bana gülümsemesi.

"Ve bu?" Ben sordum.

"Bu gece senin bakıcınım. Büyükannem ormanda iek aramaya gitmen gerektiğini söyledi. Fazla uzaklaşmanı ve kaçmayı düşünmeni istemiyor."

Ve işte tam o anda, hevesli olmayan tepkilerim üzerindeki sıkı kontrolüm kırıldı. Uzanıp boynunu tutmak ve onu sarsmak istedim.

"Ciddiyim! Bir kez rotadan çıktım ve herkes kaçmaya çalıştığını düşündü. On beş yılda bir kez. Bunun neden bu kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun?"

Kaşları atıldı. "Umurumda değil."

"Oh hayır mı?" fkeyle bir adım ne çıktım ve göğsüne bir bıçak sapladım. İrkilerek verandadan indi. "Yine de söyleyeceğim, bu nasıl? Açıkçası, hepinizin, *büyükannemin* kaçmaya çalıştığını, buranın bir tür kafes olduğunu varsaymanız beni inanılmaz derecede aşağıladı. Dışarıda bir refakatiye ihtiyaç duymanızın nedenini anlıyorum. Yanlış insanlar kim olduğunu anlarsa bana ne olacağını anlıyorum. Tüm bunlarla bir sorunum yok. Bunu kabul ettim. Ama kaçacağını varsaymak ...?"

Gözlerimden yaşlar szlmeye başladı. Büyükannemin hâlâ yolu terk etmemle ilgili konuşmaya devam etmesi, sanki bana gvenilemeyecekmiş gibi bir ihanet gibi geliyordu. Sanki gecenin bir yarısı kalkıp ailemi terk edecekmişim gibi. Çünkü o artık sahip olduğum tek şeydi. Beni kurtarmıştı, bana bir ev vermişti ve gerçek bir bykanneye sahip olduğum kadar yakındı. Arkama bile bakmadan çekip gitmemin benim için bu kadar önemsiz olduğunu düşünmesi canımı acıtıyordu.

"Bana bundan daha fazla güvendiğini sanıyordum," diye bitirdim, alt dudağım titriyordu. "Birbirimize daha çok gveneceğimizi düşünmüştüm." Yoğun bakışları karşısında duraksadım. "Büyükannem ve ben, tabii ki. Sana değil. Elinde olsa muhtemelen şu anda beynimi dağıttırdın ve bunu yaparken de glmserdin."

"Seni ilk ben sikerdim-"

"Ama o?" Başımı iki yana salladım. "Neden kaayım ki?"

Gidecek hiçbir yerim olmadığını unutun, ama neden kaçıyor olabilirim?"

Ona tekrar bakmak için döndüm ve cevabı gözlerinde gördüm. Ona. Cezalar. Bu köyün katlanılması biraz daha zor olan kısımları.

"Her neyse." n kolumu burnuma sildim. "Koşmuyordum. Kamayacağım da. Çünkü yine gidecek hiçbir yerim yok, tamam mı? Mutlu musun?"

Bu köy benim evim."

Alexander ellerini kaldırdı, gözleri kocaman olmuştu. "Vay canına," dedi yavaşça. Sonra, "Regl falan mı oldun?"

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. "Siktir git," dedim ve dönüp kapıyı suratına kapattım.

"İyi ama yine de çiçek almamız lazım," dedi kapıdan. "Ne kadar sürecek?"

YEMEK YEDİM VE TEMİZLEDİM, onu kızdırmak için zaman ayırmak istiyordum ama aynı zamanda ormana çıkıp o çiçekleri aramak istiyordum. Kulübemde ne kadar uzun zaman geçirirsem, çiçek avı için o kadar az zamanım olacaktı.

Bir bidon su ve gecenin uzun sürmesi ihtimaline karşı biraz kuru meyve ve kuruyemiş gibi rastgele birkaç malzeme koyduktan sonra fenerimi aldım ve kapıyı açtım. Alexander en üst basamağıma oturup yola baktı. Yolun yukarisından Pati geçiyordu. Genelde ben kulübeden çıktığımda başını kaldırıp bana gülümserdi ama bu sefer kamburunu çıkarmış, ayaklarına bakıyordu. Omuzları gerilmiş, tüm vücudu kaskatı kesilmişti.

"Buralarda çok seviliyorsun," diyerek dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Yavaşça ayağa kalktı, onun ardından bakıyordu. "Buraya son geldiğimde onun hiçbir işe yaramayan arkadaşını ziyaret etmek zorunda kaldım. Bir şeyler kaçırmaya çalışıyordu-" Bana yan gözle baktı. "Sikimi yaladıktan sonra daha fazlası gelecek."

"Yapmasam iyi olur. Küçük eşyalar boğulma tehlikesi yaratır." Gözleri kısıldı.

"Sanki konuşabiliyorsun da," dedi beni takip ederek. Nereye bakmaya başlayacağımı çok iyi biliyordum. "Bu köyde sana zaman ayıran herkes tek bir şeyle ilgileniyor, sıska küçük dostun Xarion da dahil."

"Esprili şakalarım, öyle mi? Komik şakalarım mı?"

"Kalçalarını ayırmak. İyi olduğun tek şey bu."

"Çok güzel. Ama gerçek değil, değil mi? Benim işim size bir iş sağlıyor. Benim yaratıcılığım sizin yaşam tarzınızı sağlıyor."

Beni görmezden geldi. Alexander sadece yumruklarıyla iyiydi. İş zihinsel olarak tartışmaya geldiğinde, hiç silahı yoktu.

Köyün içinden geçerken sonunda "Boktan bir detay," dedi. Kimse bize doğru bakmadı, bakışları aşağıya doğru yöneldi. "Avlanmak için lanet

ağaçlardaki çiçekler?" Tükürdü. "Neden bu yoldan gidiyoruz? Senin kulübenin yanında çiçekler var."

"Benim kulübem mi?" Öfkelendim. Adam büyükannemden çok da uzak olmayan bir gecekonduda yaşıyordu. Gerçekten taş mı atıyordu? "Çünkü Ay Ateşi Zambakları bir araya toplanma eğiliminde ve ben de sonuncusunu bulduğum yere gitmek istiyorum. Umarım bu şekilde birkaç tane bulabilirim."

Homurdandı ve neyse ki sustu.

Bizi büyükannemin kulübesine götürecek patıkaya ulaştık. Fenerim önümde parlıyordu ve o ışığa ihtiyaç duymadığı için biraz geride durdu. Ağaçlar bir kez daha kalabalıklaştı, başlarının üzerine eğildiler, dalları kenarlara dolandı. Yürüdükçe ay ışığının patıkaya ulaşması zorlaştı, ta ki tamamen kaybolana kadar, artık görebildiğim tek ışık fenerimdi. Tehlikede olmadığımızı hisseden ve patıkayı ve ağaçların arasını ışık iğneleriyle süsleyen köz sineklerinin içeri süzülmesi uzun sürmedi. Daha parlak parlamamaları çok kötüydü, yoksa belki fenerimin zorlandığı yeri doldurabilirlerdi.

Yolun yarısına geldiğimde, henüz o canlı halüsinasyonu gördüğüm yere varmamıştım ki, iki ince sandığın arasından geçebilmek için fenerimi yüksekte tutarak sola saptım.

"Buralarda bir yerdeydi," dedim usulca, yeri tarayarak.

"Bu köyde gördüğüm kadar çok böceği bir arada hiç görmemiştim," dedi, sesi gecenin dinginliği için fazla yüksekti. "Senin pis kokunu seviyor olmalılar."

"Ya da belki seninkini sevmiyorlardır. Şimdi sus. Ben çalışıyorum, sen de yardım edebilirsin." Çiçeğin nabzını ve tam olarak nereye bakmamız gerektiğini tarif ettim ve eğer yardım ederse burada uzun süre kalmak zorunda kalmayacağımızı söyledim. Bunun onu susturacağını biliyordum. "Eğer dolaşırsak, eve dönüş yolunu biliyorsun, değil mi?"

"Yolunu nasıl bilmezsin?"

"Ayaklarımın etrafında küçük bir halkadan daha fazlasını görebildiğim zaman yolumu biliyorum. Aksi takdirde, yön duyguma güvenmek zorundayım."

"Ve?"

"Benim yok."

"Ne boktan bir hayat," diye mırıldandı çalıkların arasından geçerken. "Nasıl böyle yaşayabiliyorsun?"

"Nasıl bu kadar gürültü yapabiliyorsun?"

Yavaş ve ölçülü bir tempoda yürüdük. Kor sinekleri yolumuzu süslüyor, ağaçların arkasına sürüklenirken zaman zaman kararıyor, ancak tembelce tekrar ortaya çıkıyorlardı.

"Kor sineklerinin bize ayak uyduruyor gibi göründüklerini fark ettin mi?" Duyup duymadığını ya da cevap verip vermediğini umursamadan mırıldandım. "Onları gerçekten geçmiyoruz. Bizimle birlikte bir sürü olarak hareket ediyor gibiler. Genelde kendi başlarına sürüklenirler. Ne olduğunu merak ediyorum."

"Ayak uyduruyorlar, evet. Bu çok can sıkıcı. Görüşümü bozuyor."

"Nasıl yani?"

"Gözlerim zayıf da olsa ışığa alışmaya çalışıyor ve karanlıkta görmek daha da zorlaşıyor. Gölgelelerin arasından bakamıyormuşum gibi hissediyorum."

"O zaman fenerim de yardımcı olamaz."

"Bunu biraz . . biraz koruyabilirim ama böcekler her yerde." "Bir isimleri var. Ember-"

"Umurumda değil. Onlar böcek. Üzerlerine çullanıp o lanet şeyleri yiyecek bir grup kuşa ihtiyacımız var."

"Keşke iğneleri olsaydı," diye mırıldandım, "ve onları senin üzerinde kullanma eğilimleri olsaydı."

İlerledik, neredeyse sürünerek. Rastgele yürüyordum, bir çiçeğin kendini göstermesini istiyordum. Gerçi burada yapraklar sıkı, yoğun. Ağır yapraklar, sarmaşıklar ve karmakarışık yosunlar ışığı hapsediyor olabilirdi. Bu çiçekler bir işaret feneri gibi parlamıyordu; parıltılarını kontrol altına almak zor olmazdı. Birinin tam üstünde olsam bile, çivit rengi ışığım çiçeğin soluk pembesini yok ederdi.

"Tamam, yeni plan." Durdum. "Fenerimi kapatacağım. Beni yönlendirmen gerekecek, tamam mı? Belki ... öne geçersin?"

"Hiç mi göremiyorsun? Yürüyecek kadar bile mi?"

Ona doğru döndüm, öfkem alevlendi. İş konuları çoğu zaman mantığımı köreltiyor, ona karşı duyduğum korkuyu gölgede bırakıyordu. "Aptal gibi davranmak senin doğal yüksekliğin mi? Hayır, karanlıkta göremiyorum. Bunu biliyorsun. Bunu herkes biliyor. Büyükannem bana bu feneri neden aldı sanıyorsun?"

Benim itaatsizliğimden duyduğu memnuniyetsizlikle birlikte gücü de arttı. Ona ve içinde bulunduğum duruma o kadar sinirlenmişim ki bunun beni itlaf etmesine izin veremezdim. "Onu aldı çünkü bu bir peri feneri ve senin de peri saçmalıklarına karşı büyük bir aşkın var. Seni mutlu edersek, müşterilerimizi de mutlu ederiz. Bu yüzden aldı." O

Bir süre durakladı, bana baktı. "Ve karanlıkta göremediğin için, evet. Ama *hiç* mi? Bu gece ay var."

"Sadece bir şerit!" Sık gölgeliklere baktım. Yukarıda, uzanan dallar arasında boşluk olsa bile, bir şerit ayın zayıf ışığı bana pek yardımcı olmazdı. "Yardıma ihtiyacım var. Bu yüzden buradasın."

Yüksek sesle, bıkkın bir iç çekti. "Neden bir eşin olmadığını şimdi anlıyorum."

"Neden yapmadığını hep anlamışımdır. Hadi, acele et. Bu gece o çiçeklerden birini bulmayı çok istiyorum." Uzanıp kolunu tuttum ama tekrar çekip kopardı. "Peki, kendi başına hareket et. Sadece *yürü*."

"Bundan nefret ediyorum," diye homurdandı, devrilmiş bir dalın üzerinden atlayıp önümde ayaklarını sürüyerek yürürken. "Seni hâlâ becermek istiyorum, çünkü güzel bir kışın var, ama şimdi becerirken ağzını kapatacağım."

"Muhteşem. Çok büyüleyici. Feneri kapattıktan sonra, bunun işe yaraması için bir parçanı tutmam gerekiyor, biliyorsun. Sikini de değil."

"Deli olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu, yarı omzunun üzerinden bakarak.

Kapıma ilk geldiğinden beri sikle ilgili konulardan bahsettiği için bunun neyle ilgili olduğundan tam olarak emin değildim, bu yüzden boşverdim.

"Kıpırdamadan dur," dedim ona, fenerimi kapatarak. Karanlık ikimizi de sarmak için hızla içeri girdi ve ağaçların tepesinde birkaç zayıf ışık lekesi ve köz sineklerinden gelen yumuşak parlayan küreler görsem de, ne yeri ne de önümdeki onu görebiliyordum.

"İşte gidiyoruz," dedim usulca, fenerimi çantama asarken bir ayağın yere çarptığını duydum. Sonra bir tane daha. "Bekle, hareket mi ediyorsun?"

"Git dedin!"

"Gömleğinizi tutmadığımı fark etmediniz mi?"

"Fikrini değiştirdiğini sanıyordum." Botları tekrar yere vurarak geri geldi.

"Karanlıkta görmeden hayatımı nasıl sürdürdüğümü merak ediyor musun?" Öne doğru uzandım ve omzuna dokundum. "Beynin olmadan nasıl yaşıyorsun? İnsanların acıması gereken kişi ben değilim."

"Bana acımdan çok korkuyorlar," diye hırladı. "Bir ipucu alabilirsin."

"Bunun neresi eğlenceli?" Daha önce söylediklerini tekrarlayarak söyledim. Yürümeye başlamayınca içimi çektim.

"Artık gidebilirsin," dedim.

"Emin misiniz? Çekip gitmek ve sana kaçacak yer bırakmak istemem."

Tırnaklarım ona battı. Karanlık kıkırdaması beni etkilemek istediğini gösteriyordu.

Sonunda yürümeye başladı, eskisi kadar yavaş gidiyordu. Adımlarımı temkinli atıyordum, gözlerim etrafı tarıyordu, ona çarpmaktansa ayağım takılırsa yana düşmeye hazırdım. Kesinlikle gerekli olandan daha fazla bedensel temas istemiyordum.

"Peki ya bu?" dedi durarak. "Ne?"

"Bu!"

Parıltı için önce bir tarafı, sonra da diğer tarafı taradım. "Nereyi işaret ettiğini göremiyorum." Her ihtimale karşı arkama bakmak için döndüm. "Hiçbir şey görmüyorum..."

Köz sineklerinin hareket etmeye başladığını fark ettiğimde kelimelerim uçup gitti. Yavaşça başladılar, sanki ağır bir esinti onları doğru üflüyormuş gibi. Sonra hızlandılar, bölgeden uzaklaştılar ve bir yol hariç her tarafa dağıldılar. Belli ki tehlikenin geldiği yöne doğru.

Bir önceki gecenin olayları zihnimde canlandı. Dağılan kor sinekleri, varlık, halüsinasyon.

Elimi Alexander'dan çektim ve bir adım geri attım. Kendime yanlışlıkla nasıl doz vermiş olabileceğimi hayal bile edemiyordum ama her ihtimale karşı dokunulmasını istemiyordum. Hangisinin daha kötü olacağından emin değildim: tehlikenin beni bulması mı yoksa Alexander'la o halüsinasyonlardan birini paylaşmak mı?

"Bak-" Uzakta bir kurt ulurken sözünü kesti. Ayakkabılarının tabanlarının yere sürtündüğünü duydum. Hafifçe küfretti. "Kaç. Saklan! Eve gitme. Güvenli bir yer bul ve ben senin için gelene kadar bekle."

"Ne-ne?" Aptalca söyledim. Ne tür bir tehlike beni kulübeme dönmekten alıkoyabilirdi ki, İskender'in bile korktuğu kadar tehlikeli bir şey?

Bir şey hışırdadı, kumaş sıyrılıyormuş gibi.

"Ne görüyorsun?" İçimde yükselen alarmla acilen fısıldadım.

Kor sinekleri uzaklaştı ve eller kollarımı kavradı. İğrenç nefes yüzümü yıkadı.

"Git, seni aptal sürtük. Ne bekliyorsun?" Beni itti.

Hiç beklemediğim bir anda ayaklarım altımdaki bitki örtüsüne dolandı ve beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktetti.

"Aptal," diye duydum bir tür *vınlamadan* önce. Daha küçük ölçekli ayak sesleri yerde yankılanıyordu. Kurt formuna geçmişti ve

aceleyle uzaklaşıyor.

"Beni bırakmayın! *Bekle*," diye tısladım ve çantamdan feneri almak için uzandım.

Onu çabucak buldum ve parlamaya ayarlamak için hiç vakit kaybetmedim, bunu yaparken ayağa kalktım. Ağaçların arasından makul bir mesafeden rahatlıkla görülebiliyordu, bir işaret feneri gibi davranacaktı. Ama o olmadan, kolay hedeftim. Kaçmak için acele bile edemezdim, özellikle de hangi yöne gittiğimize dair ipucunu kaybettiğim için.

Çivit mavisi parıltı etrafımdaki alanı aydınlattı. Ani durgunlukta nefesim gürültülü geliyordu.

Saklanmak mı? Hangi cehenneme gitmem gerekiyordu? Dışarıda kalırsam herhangi bir şekil değiştiren ya da orman canavarı kokumu alabilirdi. Eğer eve gidemezsem, çalışma kulübesine gidebileceğimden de şüpheliydim. Bu köyde kimse beni kabul etmezdi, özellikle de peşimde bir tehlike varsa.

Düşünebildiğim tek bir yer vardı. Bildiğim tek güvenli yer.

Koşmaya başladım, ışığı alçakta tuttum, yere odaklandım. Bu sefer düşersem lanetleneceğim. Ayak bileğim bir gece önce mucizevi bir şekilde iyileşmişti - sorun muhtemelen (umarım) ilk etapta zihnim tarafından yaratılmıştı

-Ama bu sefer olmasına izin vermeyeceğim.

Karanlıkta ağaçlar yanımdan hayalet gibi geçiyordu. Nefesim hızlı hızlı kesiliyordu. Tanıdık gelen belirli konfigürasyonlarda birkaç çalı gözüme çarptı. Eğrelti otları bitkilerin arasına serpiştirilmişti ve mor çiçekli bir çalıyı tanıdım.

Sola! Granny's'e giden yol soldaydı.

Kısa süren bir iç çekişle üzerine çıktım.

Hırçın hırıltılar geceyi yırttı. Baying. Yüksek sesli inilti, çığlıklar. Sağımda bir yerde savaşıyorlardı.

Kalbim boğazıma düğümlendi. Büyükannemi bulmuş olabilirler diye endişelendim.

Çantamı bıraktım ve daha hızlı koşmaya başladım, artık sadece fenerim vardı, ışığı sallanıyor ve titriyordu. Yol boyunca küçük gölgeler oynuyor, engebeli zemini ve kayaları işaret ediyordu. Elimden geldiğince onlardan kaçtım, birine çarptım ama yere düşmedim. Virajı döndüğümde ağaçlar biraz seyreلمeye başladı ve gökyüzünden gelen zayıf ışığın bir kısmını içeri aldı. Biraz daha ilerlediğimde ağaçlar temizlenmeye devam etti, ay ve yıldız ışığı beni neyin beklediğini parıltılı bir şekilde gösteriyordu.

Büyükannemin kulübesi küçük bir açıklıkta duruyordu, dışarıda bir balta saplanmış bir kütük vardı. Biraz arkasında düzgünce istiflenmiş bir odun yığını vardı. Bacadan dumanlar yükseliyordu ve etrafındaki alan sessizdi. Hâlâ.

"Tanrılara şükürler olsun ki merhametliler," diye fısıldadım, yavaşlamadan. Geçerken her iki tarafa da göz gezdirdim, gölgelerde bekliyor olabilecek iri cüsseleri aradım. Düşmanın burada olduğuna dair herhangi bir kanıt aradım.

Hiçbir şey yerinde görünmüyordu. Garip bir varlık ya da tehlike hissetmedim. Dikkatli gözler yoktu. Yine de beklentiyle içimde kelebekler uçuşuyordu.

Kulübeye yaklaşırken yavaşladım ve pencerelere doğru gitmemek için yönümü değiştirdim. Daha da yaklaştım ve her ihtimale karşı feneri söndürdüm.

Sonra her ihtimale karşı baltayı aldım.

On beş yıldır gerçek bir şiddet uygulamak zorunda kalmamıştım ve bir o kadar zamandır da kimseyi öldürmemiştim. Bu artık bunu yapamayacağım anlamına gelmiyordu. Gerçek bir büyüye sahip olmayabilirdim ama hayatta kalmak için doğuştan gelen bir yeteneğim vardı ve insan ya da hayvan, hiçbir şey bunun önünde duramazdı. Bunu daha önce kanıtlamıştım ve gerekirse yine kanıtlardım.

Umarım gerekli değildir.

Uzuvlarım titriyordu. Kolu çok sıkı tutuyordum.

Feneri kapının hemen dışına koydum, kapının kolunu tuttum ve derin bir nefes almak için durakladım. Bir an sonra harekete geçtim, kapıyı açıp içeri adım attım, büyükannemi ateşin yanındaki sandalyede ya da odanın boş olduğunu görmeyi bekliyordum. Bunun yerine, birkaç büyük figür alanı doldurmuştu.

Baktıkları şeyi gördüğüm anda hep birlikte döndüler.

Köşede, kıvrılmış saçları ve parçalanmış yüzüyle beni kurtaran kadın yatıyordu. Kimse benimle konuşmak bile istemezken beni yanına alan kadın. Bana bir ev, bir iş, bir *hayat* vermişti.

Giysileri lime lime olmuş, pençelerle ya da dişlerle parçalanmıştı. Bir uzvu kopmuştu. Boğazındaki derin yaradan akan kan durmuştu.

Öldü.

Dünyam baş döndürücü çemberler içinde dönüyordu. Hasta olma ihtiyacı boğazımı tırmalıyordu. Çığlık atmak, öfkelenmek, bayılmak istedim. Yine de tek yapabildiğim orada durmak, ailemden kalan son kişinin parçalanmış ve şekli bozulmuş haline bakmaktı. Dünyada beni önemseyen tek kişi.

Duygusal ıstırap içimde çığlık atarken düşmanlardan biri beni yakalamak için ileri uzandı. Adrenalin onu takip etti.

Sözsüz bir ulumayla, küçük alana doğru fırladım. Baltam sertçe indi, kemikleri kırdı ve ete saplandı. Kan yüzüme, saçlarıma sıçradı, kıyafetlerimi kırmızı bir tuval gibi boyadı. Kızıl ismi artık çok daha koyu bir tona bürünecekti.

Sanki gücüm iki katına çıkmış gibi baltayı çektim ve bana doğru koşan diğerine savurdum. Baltayı göğsüne sapladım ve üzerine yumruk atarak burnuna vurdum. Başı geriye düştü ve bana baltanın başını çekip ilk ikisinin arasından üçüncüye doğru fırlatmak için zaman verdi. Balta göğsüne saplandı ve şaşkınlık yüzünü aydınlattı. Ellerini iki yana açarak yere baktı, sanki baltanın oraya nasıl geldiğini anlayamamış gibiydi.

Bulabildiğim en yakın silahı kaptım -ne yazık ki sadece bir örgü şişiydi- ve onlara haklarını vermeye hazırlandım. Ayakta durmakta zorlanan ilk adama doğru döndüm. Bu insanlar sertti. Genellikle, ilk şiddetli yara çoğu insanın dağılmasına neden olurdu.

Kapı arkamdan açılırken iğneyi havada tuttum, küçük, küflü alanı bir hava patlaması istila etti. Beraberinde ağız sulandıran bir koku da geldi: Yasemin esintileri taşıyan, güneşin ısıttığı sandal ağacı ve yasak günah.

Yasak günah bir koku değildi, ama yine de beynim ondan böyle bir şey çıkardı, halüsinasyon gördüğümü düşündüğümde görmezden gelebileceğim bir şey.

Bu bir halüsinasyon değildi.

Döndüğümde karnım gerildi ama kaslarım beklenmedik bir şekilde gevşedi, diğer insanlar unutuldu. Kafamın içinde panik, korku, kuşku ve inançsızlık hâkimiyet için savaşıyordu.

Geniş omuzlar kapı aralığını dolduruyordu, sağlam çerçeve tıpkı hatırladığım gibiydi. Uzun boylu. Kaslıydı. Sert aleti ağzımın derinliklerine girerken tutunduğum güçlü kalçalar.

Ne oluyor lan?

Dün gece bir halüsinasyon değildi. Bir yabancıyla yatmıştım. Davetsiz bir misafirle.

Düşman.

Geride kalan tek ailemin ölümünden sorumlu olan adam. Çünkü yetkinin onda olduğu çok açıktı. Kendinden emin duruşu, otorite havası, herkese tepeden bakışı ve kimseye bakışlarını indirmeyişi bunu gösteriyordu.

Dişlerimi gösterdim ve ileri doğru adım attım, örgü iğnesi doruk noktasındaydı. Bu onu öldürmezdi ama belki gözüne vurmayı başarabilirsem

onu ömür boyu sakat bırakırdı.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

WesTON

HOrada, daha fazla ışıkla, onu en ince ayrıntısına kadar görebiliyordum. O kadar güzeldi ki nefes almak bile acı veriyordu. Mükemmelliğin ete kemiğe bürünmüş haliydi, hayalimdeki kadın.

Sadece benim eğlenmem için yaratılmış.

Elinde uzun, ince bir cisimle bana doğru ilerlerken dişlerini gösteriyordu ve güzel güneş gözlerinde acı açıkça belli oluyordu. Neredeyse bir örgü iğnesine benziyordu ve yüzümü hedef almıştı. Görünüşü, saldırganlığı ve varlığının verdiği enfes his karşısında sersemlemiş bir halde kıpırdamadım.

"Anladım, Alfa." Dante ilerlemeye çalışıyordu, omzundaki derin bir yaradan kan akıyordu. Elinde de bir çeşit silah vardı, yuvarlak ve küt bir şey. Ben şaşkınlığımı üzerimden atamadan silahı ona doğru savurdu.

"Hayır," diye bağırdım, onu durdurmak için ileri uzandım ama artık çok geçti. Elindeki nesneyi mide bulandırıcı bir *çatırtıyla* kızın kafasına indirdi.

Boğazıma bir şey kaçtı. Düşünmeden saldırdım ve yarasına sert bir darbe indirdim. Şaşkın bir nefes aldı, dizlerinin bağı çözüldü. Ben yere yığılan kadını yakalarken o da yere yığıldı. Zayıf silahı aniden gevşeyen parmaklarından düştü ve yerde tıngırdadı.

"Kimse ona dokunmayacak," diye homurdandım, öfkem bu emrin üzerine binmişti. Kollarımda onunla birlikte yere çöktüm, bir elim kan akışını durdurmak için başındaydı ve diğer kolum sırtına sarılmıştı. Kafatası o bölgede ezilmiş, kemikleri parçalanmıştı. Bir şekil değiştiren kolayca geri dönerdi. O dönemezdi.

Panik kalbimi hızlandırdı.

"Acele edin! Tanix, Everlass iksirini getir. Mucize yaratan."

"Evet, Alfa," dedi Tanix, yanından geçerken Sixten'in göğsünden bir balta çekip çıkararak. Tanix odadaki dört kişi arasında gerçek eşimin gazabını hissetmemiş olan tek kişiydi.

Gururumu bastırdım. O *benim* değildi. Bunu hatırlamam gerekiyordu. O bir yabancı, bir düşmandı. Üzerinde hiçbir kontrolüm olmayan doğal, büyülü bir bağlantıdan başka bir şey değildi. Bu onu bir şekilde hayatımın aşkı yapmıyordu. Sadece onu becermek istememe neden oluyordu.

"Onu koruyun ve bizim olduğunuzu iddia edin," dedi kurdum ve bu da doğrudu. Ama bunların hiçbirisi teslim olabileceğim şeyler değildi. Görevim ve krallığım bunu yasaklıyordu, tıpkı liderlik etmeye ve korumaya yemin ettiğim tüm insanlar gibi.

"Neler oluyor?" Dante hala diz çökmüş, acı içinde eğilmiş bir şekilde durduğu yerden hırıltılı bir öksürük çıkarırken Sixten konuştu. "Neden düşmana yama yapıyoruz?"

Dişlerimi sıktım ve yalan söylemeyi düşündüm. Yine de bunu hiçbir zaman saklayamazdım, hiçbir süre için. Ben yapmasam bile vücudum ona tepki verecekti.

"Öncelikle, onun buraya bulmaya geldiğimiz insanlardan biri olduğuna inanmak için nedenlerim var," dedim, sesim küçük alanı doldurarak. "Onu ormanın kıyısında, derenin kenarındaki çalışma evinden çıkarken katalogladım. Ortadan kaldırmaya çalıştığımız ürünün yaratılmasında parmağı olması çok muhtemel. İkincisi . . ." Yutkundum, böylesine korkunç işler yapmış biriyle olan bağlantımı kabul etmek istemiyordum. "O benim gerçek eşim."

Sixten keskin bir nefes çekti. Kulübeyi uzun bir süre boyunca ölüm sessizliği doldurdu. Atmosfer değişmiş, kaymış, şimdi belirsizlik ve şokla ağırlaşmıştı.

"Emin misin, Alfa?" Dante söyledi. "Çok ateşli ama belki-"

"Yeter," diye bağırdım, onu fark etmesine duyduğum öfke artmıştı.

"Tabii ki emin, aptal," diye mırıldandı Sixten, eli hâlâ göğsünü avuçlarken. Koyu kırmızı kan kemer hizasına kadar sızmıştı. "Biri gerçek eşiyle karşılaştığı anda *anlar*."

"Peki onu dün gece gördün mü?" Niven kollarını karnındaki balta yarasına sararak sordu.

"Evet. O zaman biliyordum." Sonrasında ne olduğu hakkında detay vermedim. "Hayvanı bastırılmış durumda. Anladığım kadarıyla, hep öyleydi."

"Kurdunu çağırdığını hissedebiliyor musun?" Sixten sessizlik içinde sordu.

"Evet, ama bastırılmış olarak kalacaktır. O zaten ölümcül derecede hızlı ve çevik. Sizin durumunuza bakılırsa öyle olduğunu varsayıyorum."

Üçü de yavaşça başını salladı.

Dante, "Tepki verecek zamanım bile olmadı, kardeşim. Çok hızlıydı."

"Fena hızlıydı," diye tekrarladı Sixten. "Neredeyse bir memesini kesiyordu. Ben görmedim geliyordu ve ben üçüncü darbeyi yedim."

Tanix aceleyle geri döndü, iki elinde de iksir tutuyordu. Birini havaya kaldırdı. "Mucize tedavi mi, yoksa" -diğerini kaldırdı- "normal tedavi mi?"

"Mucize," dedim usulca, bir elim hâlâ kanayan yaranın üzerinde, diğeri boynunda, iki parmağım nabzının çok hızlı attığını hissederek kadının üzerine eğildim. Çok fazla kan kaybediyordu. "Acele edin!"

"Şuraya oturup biraz ayaklarımı uzatacağım," diye homurdandı Sixten, sallanan bir sandalyeye doğru sendeleyerek ilerledi ve yanan ateşe baktı. "Lanet olsun, bu kadının nasıl olur da ayak koyacak bir yeri olmaz? Bu korkunç yer de ne böyle?"

Tanix yanımda diz çöktü. "Bırak onu, Alfa. Ben hallederim."

"Kardeşim, bu onun gerçek eşi." Dante alnını sildi. "Kız bu haldeyken gitmesine nasıl izin verecek. Sadece ona malı ver."

Tanix beklediğim gibi başını kaldırıp bana bakmadı. Onun yerine zaten biliyormuş gibi başını salladı ve bir şırınga çıkardı. Bilinci yerinde değildi, bu yüzden yutamazdı; iksiri enjekte etmek en iyi yöntemdi ve en hızlı sonucu verecekti.

Tutuşumu çözmek ve ellerimi geri çekmek için kendimi zorladım, ona biraz alan açtım.

"Uyuşturucu bir maddeye falan ihtiyacım var," diye mırıldandı Niven, duvara sertçe yaslanarak. "Ya da şu diğer iksir. Beni iyi yakaladı. Hayvanına erişimi olmadan nasıl böyle hareket edebiliyor?"

Dante, "Belli ki çok büyük bir gücü var, sık kafalı," diye cevap verdi. "O Alfa'nın gerçek eşi. Hiç onun kadar güçlü bir alfa ile karşılaştın mı? Hayır. Hayvanına erişimi olmasa bile ölümcüldür." Dante uzun bir homurtu çıkardı ve yerde bir top oluşturdu. "Kahretsin bu acıtıyor. Bu gerçekten çok acıtıyor. Ben de bir uyuşturucu madde istiyorum. *Balta* mı? Bu benim ilk yarılışım. Cloven? Bunun için doğru terimi bile bilmiyorum!"

"Berbat bir şey - bunun için kullanılan terim bu. Ben de orada öylece durup olanları izledim." Niven biraz doğruldu, ifadesi gergindi. "Seni kestiğini gördüm, sonra da aptalca, kenarından kan damlarken bana doğru zıplamasını izledim."

"O lanet şeyi mükemmel fırlattı, bahanem bu," dedi Sixten, başını sallanan sandalyenin arkasına yaslayarak. "Şey ... bu ve o gerçekten çok güzel. Kıskanmakla çok meşguldüm-"

"Bu kadar yeter," diye bağırdım ve bu komutla birlikte bir güç darbesi gönderdim. "Siz dördünüz çevre boyunca gözden kaçırdığımız düşmanları izliyor olmalıydınız."

"Evet, Alfa," dedi Sixten itaatkâr bir şekilde, gerçi bu noktada oldukça iyi korunmuştuk. Nöbetçileri ve devriyenin çoğunu sorunsuzca etkisiz hale getirmiştik. Ne zaman yenildiklerini anlamamışlardı, sürüme karşı ayaklanmışlar ama etkili bir şekilde yere serilmişlerdi. Devriyelerinin geri kalanını sürümüze bağladım ve şimdilik onları elimde tuttum. Bu krallıktan kaçırılacaklar ve işledikleri vahşetteki rolleri nedeniyle ejderha kral ve kraliçesinin huzuruna çıkarılacaklardı. Yargılanacakları gün gelecekti ve ejderhalar kurtlar kadar hoşgörülü değildi.

Tanix arkasına yaslanıp kadına bakarak, "Sanki bizi sersemletti," dedi. "Kafamızı karıştırdı demek daha doğru olur. Neredeyse bir kasırğa gibiydi. Bir şeyler olduğunu biliyordum ama normalde vereceğim tepkiyi veremiyordum." Başını iki yana salladı. "Eğer onun gerçek eşin olduğundan emin olmasaydın, onun bir şekil değiştiren olup olmadığını bile merak ederdim."

"O bir şekil değiştiren," dedim, öne doğru eğilip başını avuçlamamak için elimden gelen her şeyi yaparak. Hâlâ kan fışkırıyordu ve başının altında yerde birikiyordu. Yine de o iksir onu iyileştirecekti. Efsanevi ve inanılmaz derecede nadir bir şekil değiştiren türü olan anka kuşunun kanıyla güçlendirilmiş herhangi bir şey insanları ölümün eşiğinden döndürebilirdi. Tek yapmamız gereken beklemektir. "Onunla ne yapacağız?" Tanix bana sordu, yüz ifadesi nötr ve gözleri acıma dolu.

Bunu yapıp yapmayacağımı soruyordu, onu öldürürlerse benim de bir parçamın öleceğini biliyordu. Onu tanımadığım halde kaybını hissedecektim. En azından herkes böyle olacağını söylüyordu. Şu anda onu kanlar içinde gördüğümde içimde oluşan düğüm göz önüne alındığında, muhtemelen doğrudur.

Kendimi çelikleştirdim. "Görevimi yerine getireceğim. Söz verdiğim gibi onu ejderha kral ve kraliçesine teslim edeceğim. Benim himayemdeki insanlara karşı bir suç işledi. Günahları için yargılanacak."

Yüzünü izlerken oda sessizdi, parmaklarım nabzının üzerindeydi ve nabzının atmaya devam etmek için mücadele ettiğini hissediyordum. Ona sarılmak istedim. Onu içimde taşımak

Kollarıma alıp onu bizim çadırımızda, hayır, *benim* çadırımda güvene aldım ve iyileşene kadar ona göz kulak oldum.

Çenemi sıktım. Bu ilkel bir tepkiydi. Mantıklı değildi. Bu kadını tanıımıyordum bile ve ne iş yaptığını düşününce tanımak da istemiyordum. Doğanın siren şarkısına boyun eğemezdim.

"Onu Hadriel'in gözetimine verin." Parmaklarımı ondan çektim ve kendimi ayakta durmaya zorladım. "Geri kalanınız, ihtiyacınız olan şifayı alın ve bizimle köyde buluşun."

"Evet, alfa," dedi hepsi, tam olarak keskin olmasa da itaatkâr bir şekilde.

Tanix onu dikkatlice kucağına alıp odadan çıkarırken omuzlarımı açtım. Bakışlarımı kaçırdım ve onu Tanix'in elinden alıp kendim taşımak için aniden bastıran dürtüyü reddettim.

"Bu kulübede kayda değer bir şey var mı?" O gittikten sonra kadının kalıcı kokusuna karşı gözlerimi kapatarak sordum.

"Evet. Baltalı adam daha önce de buradaydı," dedi Sixten. "Biri şu ateşi körüklesin. Hava soğuk, değil mi?"

"Hayır, sadece ölüyorsun, tanrılara şükür," dedi Dante, hâlâ top gibi kıvrılmış bir halde. "Horlamayı dinlemekten bıktım."

"Gerçekten ölüyor olsam kendini kötü hissetmeyecek misin?"

diye mırıldandı Sixten. "Hayır," diye yanıtladı Dante.

"Burada sadece birkaç koku var ve onunki de onlardan biri." Niven kıpkırmızı kollarını karnından çekti. Hızla dikilmekte olan yarasına baktı. "Büyükanne hakkında bildiklerimize göre, şehirdeki özel odasını sadece gerekli personel için tutuyor. Bu da balta sallayanın önemli biri olduğu anlamına geliyor. Eğer dediğiniz gibi ıslahevindeyse, muhtemelen operasyonlarında önemli bir yer tutuyordur. Kişisel bir bağlantısı da var mı? Asıl soru bu."

Sixten, "Korkusuz liderimizin Dante'yi en çok acıtacak yerinden yumruklaması ve hayatta kalmasını sağlaması iyi bir şey," dedi. "Yine de onu yumruklamak sadece eğlence için olabilirdi."

"Bu kolumu kullanabilir hale gelir gelmez eğlence olsun diye yumruklanmaktan ne kadar hoşlandığını göreceğiz, buna ne dersin?" Dante ısırarak karşılık verdi.

Kulübenin etrafındaki çeşitli eşyaları karıştırdım, kayda değer pek az şey gördüm. "Büyükannemin kişisel bağlantıları yok. Etrafındaki herkes harcanabilir."

"Affedersiniz efendim," dedi Niven, "ama bu *şehirdeki* herkes için geçerli. Bu unutulmuş yerde bir akrabasını saklıyor olabilir.

yer."

"Unuttun mu?" Sixten oflayıp pufladı. "Burası unutulmuş bir yer değil. Gözlerden uzak olması planlanmış bir şey. Büyükanenin komşu köylerin tüm ticaret yollarını kapattığını ve bu insanları Sırt Kasabası'nın yakınlarına taşınmaya ya da açlıktan ölmeye zorladığını öğrendiğini hatırlamıyor musun? Durumu tehdit haline getirmek için birkaç kişiyi öldürmediğine de ikna olmadım. Bu kadın acımasız. Sonra bölge sınırını güçlendirdi ve dış ormanı büyülü bir şekilde bölgede tutulan iblis canavarlarla doldurdu. Yani, tüm niyet ve amaçlar için, bu kasabayı bir ada haline getirdi. Bu insanları dış dünyadan kopardı."

"Ve sonra insanlar köyü unuttu, evet," dedi Niven sabırla. "*Nasıl olduğunu* hepimizin tahmin edebileceğini ve önemli noktalara geçebileceğimizi düşündüm." "Ne gibi?" Sixten zorladı, tavrını kontrol etmek zordu. Bir yaranın iyileşmesi.

"Granny'nin kişisel alanında şehirden tanımadığımız bir koku olduğu gerçeği gibi. Bu kokunun sahibi saklanmak üzere bu bölgeye yerleştirilmiş ve tüm bu operasyonun anahtarı o olabilir."

Sessizlik onun ardından çınladı. Bu kısa ve öz bir özetti ve içimdeki ses buna karşılık olarak büzüşüyormuş gibi hissettirdi.

Tüm bu operasyonun anahtarı o olabilir.

İki numaralı düşman, Büyükanne'nin arkasındaki ikinci komutan olabilirdi. "Bakalım Büyükanne ne saklıyormuş," diye homurdanarak kulübeden çıktım, havaya ihtiyacım vardı. Gerçek eşimin büyülü dünyadaki en büyük, en geniş uyuşturucu ticaretinden ve bunun pek çok kişiye getirdiği dehşetten sorumlu olabileceği fikri beni hasta ediyordu. Onun benimle olan bağlantısı beni hasta ediyordu. Tanrılar beni cezalandırıyordu, öyle olmalıydı. Karma, bu krallıkta oynadığım rol için geri dönmüştü, insanları çalmış, aileleri parçalamıştım. Gerçek eşimin de tacın yeni bulduğu nimetiyle aynı şeyi yapıyor olması ne kadar da uygundu.

"Bekle, lanet olası balta! Seninle buluşacağım-" Kapıyı arkamdan çarparak kapattığımda Sixten'in sözü kesildi.

Kurt formundaki Tanix sessizliğin içinde ilerledi. Gece yaratıklarından hiçbiri ses çıkarmadı. Dün gece olduğu gibi, en azından kadın ve ben iyice meşgul olana kadar, tehlikeyi aralarında hissettikleri açıktı. Sonra tekrar içeri süzöldüler, parlayan böcekler o ana uhrevi bir nitelik katıyordu.

Anıyı zihnimden ittim ve insan formumda yürümeye başladım. Tanix hemen gri bir kurttan, kızıl altın rengi saçları kafasına sıkıca toplanmış, düşük kaşlı ve kaba bir ifadeye sahip iri yarı bir adama dönüştü. Benim yanıma düştü. Sertleşmiş sikime bakışını fark ettim.

"Şaşırmış görünmüyordun," dedim.

"Kulübede, dün gece bir şeyleri kontrol etmek için geri döndüğünde onun kokusunu tanıdım. Birini öldürdüğünü ve bana haber verme gereği duymadığını düşünmüştüm. Ama o içeri girdiğinde, bunun başka bir şey olması gerektiğini anladım. Kontrolünü kaybetmeni açıklayacak daha korkunç bir şey."

Korkunç. Doğru kelime buydu. *Çok zekice, Tanix.*

İblis zindanlarında benimle birlikte hapis yatmıştı. Beni ejderha krallığına kadar takip etti ve orada benimle kaldı, sıradaki adamım olmak için meydan okudu. Beni ilgilendiren konularda onun yanından pek bir şey geçmezdi.

Sadece bu seferlik, durumun böyle olmamasını diledim. Onu uzak tutmak için verdiğim mücadeleyi bilmesini istemiyordum ve kesinlikle görevimi yapmamı engelleyeceği için gergin olmasını istemiyordum. Bunlar sürüden saklamayı çok istediğim iki şeydi.

"Dün gece onun tarafından gafil avlanmıştım," dedim açıklama olarak. "Bugün onu neredeyse kesinlikle yaratıcı olduğu için tanıdım. En azından onlardan biri. Onu ejderhalara geri götürene kadar koruyacağız. Sonra da onu teslim edeceğiz. Onlar affedici bir tür değildir. Adaletini görecek."

Boğazımın arkasındaki safranın tadı asidikti. Onu yuttum. Beni nasıl etkilediğine bakmaksızın gerekeni yapacaktım. Alfa olmanın anlamı buydu, krallıkta kral ve kraliçeden sonra ikinci sırada yer almak.

Bir an için sessiz kaldı. "Anlaşıldı," dedi sonunda. "Şimdilik Hadriel'in yanında güvende. Onu bağlarken durumu ona anlattım. Hızlı olabilir ama ipleri koparacak gücü yok. Geri döndüğümüzde orada olacak."

Kahretsin, ses tonunu okuyamadım. Ne ima ediyordu, onu kişisel nedenlerle mi orada istediğimi? Daha önce hiç yaşamadığım samimi, cinsel nedenler mi? Belki de onu kullanmak için, onu vermek zorunda kalana kadar, bu süreçte beni kullanacağını bilerek. Muhtemelen beni gevşetmeye çalışacaktı, onu korumaya yönelik ilkel arzum üzerinde çalışacaktı, böylece onu serbest bırakacaktım.

Sıcaklık kanımı kaynattı. Neden olduğu umurumda değildi, beni kullanmasını istiyordum. Bu, onu ne kadar çaresizce arzuladığımın bir kanıtıydı. En son kullanıldığımda

bedenim bir zindanda çürüyordu. Bir daha böyle bir kontrolü isteyerek bırakacağımı hiç düşünmemiştim. Yine de buradaydım, benden istediği şeyi istediği kadar almasını istiyordum, horozumun üzerinde sallanırken ve sonra düğümümü almak için mücadele ederken zevkini çekiyordum.

Kelebekler karnımı doldurdu ama bu düşünceleri uzaklaştırdım. "Sorgulamak için," dedim kararlı bir şekilde.

Kısa bir süre durakladı. "Aynen öyle. Sorgulama için."

Bu kez ses tonunu çok net okuyabiliyordum. Görevimizden başka bir şey düşünmüyordu.

Hay sikeyim. Kafamın içinde o kadar yer etmişti ki, davaya en sadık olanları bile sorguluyordum. Onu teslim etmekten ya da oracıkta öldürmekten başka bir şey istemezdi. Bunu biliyordum. Kız kardeşinin ölümünden o sorumluydu. Muhtemelen zayıf düşeceğimden ve onu serbest bırakarak tehlikeli mesleğine devam etmesine izin vereceğimden endişeleniyordu.

Güvenini kazanmak için ne söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Bu duruşma ne olursa olsun davaya sadık kalacağımı ona göstermeliydim. Tanrıların verdiği bu cezaya.

"Bir şey var, Alfa," dedi Tanix.

"Devam et."

"Hadriel onu izlemek için garip bir seçim değil mi? Bu sefere sadece biraz heyecan yaşamak ve eski krallığını görmek için gelmek istedi. Krallık lanetlendiğinde kraliçeye göz kulak olması için görevlendirildiğini biliyorum ama kraliçenin gardiyanından çok suç ortağına dönüştü. Kendisi de vasattan başka bir şey olmadığını söylüyor ve bu seferde bunu kanıtladı."

"Hikayelerin dörtte birini bile duymadınız. Kraliçe ve kralı o karanlık dönemde yönetme becerisi övgüye değer. İblislerin yönettiği o kalede hayatta kalmak bile olağanüstü bir şey. Hatırladığınız gibi biz o kadar iyi durumda değildik. Göründüğünden çok daha fazlası, güven bana. Onu gayet iyi idare edecektir. Geri döndüğümüzde orada olacak ve krallığa yakışır bir şekilde yoluna devam edecek."

Söylemedim, çünkü bunu düşünmekten bile nefret ediyordum, ama cinsel tercihi erkeklerdi. Bir sanat eserini inceler gibi onun güzelliğini takdir etmenin ötesine geçemezdi. Bunun için kendimden nefret edebilirdim ama bu, ona başka kimsenin dokunmasını istemediğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Yolda bir seyahat çantası düşmüş ve unutulmuş gibi bekliyordu. Ona doğru eğildim ve kokusunu aldım. Büyükanneimin kulübesine gitmek için acele ederken onu atmış olmalıydı.

Parmaklarım ben daha düşünmeden kayışın etrafına dolandı ve onu göğsüme doğru çekti. Tanix'in eli uzandı ve onu taşımayı teklif etti. Önemli bir eşyayı tutması standart bir prosedüdü. Bunu her zaman yapardı. Yine de bu sefer, boğazımın arkasındaki alçak hırıltıya engel olamadım ve çantasını biraz daha sıkı kavradım. Geri çekildi. Eşyaları bende kalacaktı.

Dün gecedен beynime kazınan noktaya ulaşana kadar devam ettik. Onu, ellerimin kıvrımlarında gezinmesini, sikimi aminin derinliklerinde çalıştırmayı hayal etmişim. Bu sabah bunu tekrar yapmayı, kendimi onun sert emişinde, sıkı kavrayışında kaybetmeyi hayal etmişim.

Gerçek eşlerin nasıl çalıştığına dair hiçbir anlam ifade etmiyordu. Tamamen yabancı birinden bu kadar etkilenmemeliydim. Ona geri dönmek ve güvenliğini sağlamak için böyle bir çekim hissetmemeliydim. Bu doğal değildi. Onun adını bile bilmiyordum! Onun varlığı, inşa etmek için çok çalıştığım her şeyi geri alma yeteneğine sahipti ve benim bu konuda hiçbir söz hakkım yoktu.

Patika köye doğru ayrılıyordu ve ben durup bu istilanın zamanlamasını gözden geçirdim. Şimdiye kadar sürü çalışma evini ele geçirmiş olmalıydı. Başka bir grup Büyükanne'nin kulübesini ele geçirirken önce oraya gitmeleri talimatı verilmişti. Bahçe de şimdiye kadar kilitlenmiş olmalıydı, ayrıca köyden oldukça uzakta. Yerleri önceden keşfetmiştik ama kokumuzu alırlar ya da herhangi bir iz fark ederlerse diye yakınlarına kimseyi yerleştirmemiştik. Her ikisini de ziyaret etmem, birinden kanıt toplamam ve diğerinden ayrıntılı notlar yazıp örnekler almam gerekecekti. Sürü henüz köyün içinde olmayabilir, herhangi bir isyanı bastırıyor olabilir.

"Önce çalışma evini mi kontrol etsek?" Tanix de belli ki hesap kitap yaparak sordu.

Bana lanet olsun ama kadının yaşadığı yeri görmek istedim. Eşyalarına bakmak ve daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen o büyüleyici kokunun içinde durmak istiyordum. Bu onun özel hayatına bir göz atmak için elime geçen tek fırsat olacaktı. Mümkün olduğunca çabuk, gerekirse öfkeli köylülerin arasından geçerek ona ulaşmak istiyordum.

Ama bu aptalcaydı. Pervasızca. Burada biraz mantıklı davranmalıyım!

Tanix'e başımı salladım ve tekrar ilerlemeye başladım, çalışma evine doğru.

Yol yaklaştıkça genişledi ve soluk ay ışığı altında bir açıklık ortaya çıktı. Beklediğim gibi, halkım oradaydı, ancak sadece birkaçı binanın etrafında nöbet tutuyordu.

"Ne haber?" Yaklaştığımda kapının açık olduğunu ve Nova'nın kapının yanında durduğunu gördüm.

Siyah saçlarını sıkı bir topuz haline getirmişti ama diğerleri gibi o da henüz herhangi bir kıyafet giymemişti. Hızlıca yer değiştirip savaşa devam etmemiz gerekip gerekmeyeceğini bilmiyorduk. Büyükanne'nin halkı, küçük boyutlarına rağmen benim gibi bir alfa ya da ekibim için fazla bir tehdit oluşturmamıştı ama yaşlı kadın kurnazdı. Buradan ödülle ayrılmadan önce bizi ne gibi sürprizlerin beklediğini bilemezdik.

Hayır, ödül değil. Kötü adam.

"Buraya geldiğimizde bomboştu. Ne muhafızlar, ne bubi tuzakları, hiçbir şey yoktu.

Kimse gelmedi."

Uzaklaşıp bana alan açarken kaşlarımı çatmıştım. Neden operasyonlarının kalbini koruyan en az bir muhafızları olmasın ki? Bu çok garipti.

Kapı iyi yağlanmış menteşeler üzerinde hareket etti. Çoğunlukla temiz ve düzenli bir çalışma alanı kendini gösterdi. Duvarlarda, kraliçenin çalışma odalarından farklı olarak, bazıları su, bazıları da kurutulmuş bitkilerle dolu küvetler sıralanmıştı. Masalar yerine üç tane çalışma masası vardı. Biri kapıya yakındı ve çoğunlukla çıplaktı, belki de başka bir yerde evi olmayan birkaç eşya tutuyordu. Bir diğeri arka duvara yaslanmıştı, üzerinde bitkiler, toprak ve bahçe aletleri vardı, gelişigüzel yerleştirilmişlerdi ve aletlere iyi bakılmamıştı. Bu istasyonda çalışan kişi işini pek seviyor gibi görünmüyordu. Ya da korkunç bir pasaklıydı. Belki ikisi de.

Uzak bir köşede duran son masanın üzerinde çeşitli kutular ve kavanozlar vardı. Onun yanında da içinde sarmaşıklar olan bir küvet duruyordu. Her şey belirli bir noktaya yerleştirilmiş gibi görünüyordu, tıpkı çalışma evinin çoğu gibi düzenli bir şekilde.

Patron oydu, hayatım üzerine bahse girerim. Kararları veren ve ürünü karıştıran kişi. Operasyonun kalbi ve ruhuydu.

"Çok küçük," dedi Tanix, arkamdan içeri girerek. "Ürettikleri ürün miktarına göre demek istiyorum. İşliklerinin bunun üç katı büyüklüğünde olacağını tahmin ederdim."

"Herhangi bir çalışma alanını atlamadığımızdan emin olmak için Nova ile kontrol edin. Belki bahçede gözden kaçırdığımız bir alan vardır."

Oraya nasıl geldiğimi hatırlamadan kendimi köşedeki masada otururken buldum, çantası ayaklarımın yanında yere özenle yerleştirilmişti. Her gün burada çalıştığını söylemesi için kokusuna ihtiyacım yoktu. Kokusu vardı.

Onun hakkında hissettiklerini, özünü. Sadece iki görüşmeden sonra onu kendimi tanıdığım gibi tanıdım, bu duygu ruhuma kazındı.

Avuç içlerimi düz çalışma alanına yerleştirdim ve ahşaba açılmış birkaç oyugu izini sürdüm. Bu olukların kenarları artık körelmişti, belki de uzun zaman önce bir aceminin hatasıydı. Yeni çizikler yoktu, bu da bir ustanın iş başında olduğunu gösteriyordu. Yüzey sanki yeni temizlenmiş, belki de her günün sonunda toplanmış gibi parlıyordu. Cilalı da olabilirdi, ama taze kokmuyordu.

Sağ taraftaki küçük bölmelere bakmak için eğildim, her biri narin, ilmekli bir parşömenle etiketlenmişti. Sol tarafta çekmeceler vardı ve her birini açtım, kokusunu içime çektim, onun burada oturup işlerini tamamladığını hayal ettim. Muhtemelen çalışkandı, hiçbir ayrıntıyı atlamıyor, sürecin her bir parçasını özenle doğru yapıyordu. Çalışkan, gayretli bir işçiydi.

Çalışırken gülümsüyor muydu? Orada oturmuş, küçük bir melodi mırıldanıyor, öteki dünyada yarattığı yıkımdan rahatsız olmuyor muydu?

Aklıma başka bir düşünce geldi. Belki de hiç mutlu değildi. Belki de bu işe zorlanmıştı, seçme şansı olmadığı bir işte çalışıyordu.

Ama durum böyle olsaydı, metresini gerçekten savunmaya çalışır mıydı? Bir oda dolusu savaşçının karşısına baltadan başka bir şeyle çıkar mıydı? Bunlar bir esirin yapacağı hareketler değildi.

Aletleri temiz ve bakımlıydı. Teneke kutular ve kavanozlar kenarda mükemmel bir sıra halinde duruyordu. Bir tanesini biraz ittim ve çalışmaya oturduğunda hemen düzeltip düzeltmediğini ya da sadece günün sonunda her şeyi düzeltip düzeltmediğini merak ettim. Bunu asla öğrenemeyecektim. O artık elimizdeydi, ilaç yapımcısı. Bu operasyonun arkasındaki beyin. "Yetenek." Bu işle işi bitmişti; bundan emin olabilirdim.

Kendimden iğrenerek ayağa kalktım.

Tanix, Nova'yla konuştuktan sonra odaya geri döndü ve iş istasyonuyla ilgili aşırı detaylı analizimi kaçırdığına sevindim.

"Nova bahçede bir çalışma alanı bulduklarını söylüyor ama budama için. Karıştırmak için değil," dedi Tanix duvarın yanında durarak. "Dışarıda gördüğümüz küçük bir çalışma alanı daha var ve dere kenarında daha da küçük bir alan var. Onu da gördük. Başka bir şey yok."

Başımı salladım ve diğer masaya geçtim. "Yakaladığımız kadın belli ki bu örgütün bel kemiği."

"O zaman bu onun masası mı?" Tanix çenesini köşedeki masaya doğru salladı.

"Evet. Bu diğ er masada tamamen başka bir koku var. O da alışkanlıkla kullanılıyor. Sorumlu kişiyi bulmamız gerekiyor."

"Sürü şu anda köyün içine doğru yayılıyor. Köylülere daha iyi erişim sağladıktan sonra diğ er kokuları - biri bu barakadan diğ eri de bahçeden - yerleştirebiliriz."

"Güzel." Bir  ift bahçe makasını iterek dağınık yüzeye doğru eğildim. Masanın  zerine bir not kazınmıştı, karalamalar neredeyse bir  ocuğunkine benziyordu.

Kafanın arkasında gözlerini b y t, evlat. O kurnazdır. Sirtına bir bıçak saplar.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

WesTOn

I Arkama baktım, yarı yarıya birinin silahla ilerlemesini bekliyordum. Belki bir balta.

"Şuna bir bak." Ona dokundum ve diğer eşyaları karıştırarak kenara çekildim.

Tanix de bana katıldı ve okumak için eğildi. O da arkasına baktı ve sırtına engel olamadım.

"Görünüşe göre küçük baltacı, yardımcı yazarlarını tedirgin ediyor." Başka bir not buldum ve okumak için demir bir çiviye yolumdan çektim.

Onlar onun casusları. Parlayan böceklerle güvenme.

"Ya da belki bu adam muzun tekidir," diye mırıldandım.

"Bu tarafta başka bir yazı daha var." Tanix masanın etrafında diz çöktü ve sonra okumak için başını eğdi. "Bu ay ışığının kanı kaynatmasıyla ilgili bir uyarı." Bir kaşını kaldırarak ayağa kalktı. "Bunlar mantıklı bir adamın karalamaları değil."

"Bay Bahçıvan kendi yarattıklarına katılıyor olabilir." Arka taraftaki kapıyı çekip açtığımda, duvarları raflarla kaplı bir tür dolap buldum. Kırık camlar yere saçılmıştı ve bazıları parçalanmış ya da kırılmış aletler etrafa saçılmıştı. Sadece en üstteki iki raf sağlamdı, aletler düzgünce bir sıraya dizilmişti. Kadın tarafından.

Hayatım üzerine bahse girerim.

"Geleceğimizi biliyorlar mıydı?" Uzanıp bir tanesini indirdim. "Kanıtlardan çabucak kurtulmaya mı çalışıyorlardı?"

"Kan oldukça taze ama tamamen yeni değil. Dün gece olabilir mi?" "Biz işgal etmeden önce."

"Ama kadını görmeden önce değil ..."

Sertleştim. Haklıydı. Daha önce değil.

"Eğer sebep benim ... hatamsa," dedim, başka bir mekanizma kapıp ikisini de dışarı çekerek, "neden üst sıraları atmıyorsunuz?"

Tanix başını salladı ve elimdekilere uzandı. Onları uzattım ve dolabı işaret ettim.

"Hepsini toplayın, kırık olanları bile. Kadına ne işe yaradıklarını anlattırırız. Kraliçe ilgilenebilir."

"Evet, Alfa." Tanix köşeden bir süpürge kaptı ve dolabın içinde çalışırken camları süpürdü.

Ocağın yanında durdum, onun kokusunu aldım. Oradaki sepetleri ve çeşitli eşyaları inceledim.

"Burada daha fazla nota var," diye seslendi Tanix. "'Renkler dans ediyor ve kozmik bir senfoni gibi birbirine karışıyor. Bu gerçekten güzel."

"Ne kaçırdım?" Dante ortaya çıkınca duydum.

"Doğanın gizli düzenini keşfettim'," diye okudu Tanix, başka bir tanesine geçerek. Durakladı. "Diğeri kelimelerin hepsi tersten yazılmış. Tuhaf. 'Zihnim ...    hiçliğin kırılğan bir yanılmasına ... dönüştü."

"Görünüşe göre bah ıvanımız ek iş olarak uyururucu kullanan bir şair." Tanix'in sökmekte olduğu aletleri inceledim. Birçoğu bantlanmış ya da yapıştırılmış, tuhaf şekillerde birbirine tutturulmuş, hantal modifikasyonlara sahip görünüyorlardı. Bunu her kim yaptıysa uzman değildi ve yine de, çoğu kırılmış olmasına rağmen, aşınmışlardı, bazılarının kenarlarına kurum yapışmış veya bir dökme ağzını kaplayan kir izleri vardı.

"Sixten?" Dante'ye sordum.

"İşlerin nasıl gittiğini görmek için köye doğru yöneldi," dedi etrafına bakarak. "Bu kadar mı? Sadece iki masa mı kullanılıyor? Masa ya da başka bir şey yok mu?"

" yle görünüyor, gerçi Bay şair çalıştığı yere bakılırsa pek de yardımcı olacak birine benzemiyor," dedim. "Belki de köyde başka bir çalışma evi vardır. şu anda kontrol ediyorlar."

"Bunlar ... garip." Dante, Tanix'in getirdiği aletlerden kalktı. "Belli ki kullanılmış ama amaçlandığı gibi değil. Birisi değişiklikler yapmış. Bay Poet?"

Başımı hafifçe salladım ve zayıf bir ışık dikkatimi çekince durakladım. Dolap kapısının yanındaki küçük sepetin içinden soluk pembe bir ışık parlıyor ve yavaşça güçleniyordu.

Sepetin dibinde birkaç taç yaprağı atılmış yalnız bir çiçek duruyordu. Parıltıyı taç yapraklarının kendisi yaratıyordu.

"Şuna bakın," dedim ve sepeti alıp diğerlerine uzattım.

Tanix onu aldı, içine bakarken yüzü pembeleşti. "Bu çok güzel. Daha önce hiç parlayan bir çiçek duymamıştım."

"Ben de görmedim ve kraliçe bitkileri hakkında mırıldanırken onunla birlikte kraliyet bahçesinde yürüdüm. Onda böyle bir şey yok. Olsaydı fark ederdim." Ona saklamasını işaret ettim. "Eğer bulabilirsek Bay Şair'e bunun ne olduğunu sormamız gerekecek."

"Ya da kadın," dedi Dante, ön pencerenin yanındaki küçük kitaplığın yanında dururken. "O kesinlikle malzemelerini biliyordur. İşte başlıyoruz." Bir kâğıt parçasını havaya kaldırdı. "Ürün siparişimiz var." Kağıdı salladı. "Bu oldukça kabarık bir liste. Bunu karşılamak için daha fazla iş istasyonu olmalı. Yoksa baltacı gece gündüz çalışmaktan başka bir şey yapmaz."

Nova kafasını kapıdan içeri soktu. "Alfa, bir şey bulduk. Görünüşe göre bitmiş ürün köydeki bir depoda tutuluyormuş. Sürü, köy ile birlikte onu da güvence altına almış. Köylülerden herhangi bir tepki gelmedi."

"Hiç mi?" Şaşkınlıkla sordum, kadının çantasını topladım ve kapıya yöneldim.

"Hayır, Alfa," dedi Nova, ben çıkana kadar bekledi ve yanıma çöktü. "Bazıları verandalarında durup geçmemizi izledi ama çoğu evlerinde kaldı, biz onlara ... kulübeler diyeceğiz. Kimse yer değiştirmede."

Bu haber karşısında kaşlarımı çattım. Az ya da çok bir direniş bekliyorduk. Ne de olsa burası bir şekil değiştiren köyüydü. Türümüz kendi bölgelerini, bölgelerini değilse bile en azından evlerini korurdu. Bu kanımıza işlemişti, büyümümüzün bir parçasıydı. İstilalara kırmızı halı sermezdik. En azından ben hep böyle olduğunu düşünmüştüm.

"Planladığımız gibi önce bahçeye bakalım," dedim, köye gitme isteğimi görmezden gelmeye devam ederek.

Oraya vardığımızda aniden durdum. Dante tiksintiyle, "Bu ne karmaşa," dedi.

"Gözcülerimiz bahçecilik konusunda neye baktıklarını bilmiyorlar." Nova her şeyi gözden geçirdi. "Muhtemelen bu yüzden dağınıklıktan bahsetmediler. Ama dört koku bulduklarından bahsettiler. İki çalışma evinden, diğer ikisi de buradan gelen kokulardı. Dördünü de köyde bulmuşlar."

"Yani Bay Şair'i buldular, öyle mi?" diye sordum. "Evet, Alfa."

Ses tonu keskindi. Başka bir bilgi vermedi. Not almam için bana bir şeyler uzattı.

Tekrar ilerlemeye başladığımda başımı salladım. Çeşitli bitkiler biraz yabani bir şekilde büyümüş, hepsi birbirine karışmış, aralarında ve çevresinde yabani otlar ve otlar büyümüş gibi görünüyordu. Bahçe aletleri rastgele atılmıştı, belki de kullanılmış ve bir kenara bırakılmıştı? Tanix, yabani otların arasına saklanmış, açıkça görmediği bir çapanın ucuna bastı. Çapa yukarı doğru savruldu ve çenesine çarptı.

"Keçi sikiciler!" diye bağırды, tekmeleyerek. Dante kahkahalarla güldü.

"Burası operasyonları için kullandıkları bahçe olamaz," diye düşündüm, örnekler alıp yazabildiğim kadar not aldım. Hiçbir şey etiketlenmemişti ve ben de uzman değildim. Çeşitli bitkileri adlandırmak için köylülere ihtiyacımız olacaktı. "Karmakarışık. Bir şeyi nasıl buluyorlar?"

Tanix çenesini ovuşturarak, "Bu işte kesinlikle bir terslik var," dedi. Bir çıkıntının içindeki küçük masadan bir pano çıkardı. "Bir kişi ve bir kaçık, sarhoş bahçıvanlardan oluşan bir ekiple tüm bu ürünü yaratabilir mi? Bu mümkün değil."

Topladığım eşyaları Tanix'e teslim ettim ve panoya göz attım. Rastgele çizimler ve garip semboller soluk ve kirli bir sayfayı dolduruyordu. Sadece karalamalar.

"Yanlış köye mi geldik?" Ama bunu söylerken bile -biraz da umutla, çünkü yanlış köy kadının görüldüğü gibi bir uyuşturucu üreticisi olmayabileceği anlamına geliyordu- bunun olamayacağını biliyordum. Dante sonraki düşüncelerimi yineledi.

"Büyükanneimin burada bir evi var, baş köpeği de öyle." Elindeki panoya tutundu. "Burayı toplumdan kopardı ve saklı tutuyor. En önemlisi, küçük bir kulübede kalıyor ve köpeğini daha kötü koşullarda kalmaya zorluyor. Burası önemli bir yer. Burası onun için bir tatil evi falan değil."

"Katılıyorum. Ama ..." Başımı tekrar salladım. "Bu hiç mantıklı gelmiyor."

"Kraliçe ilk başta küçük bir kulübede başlamıştı, değil mi?" Dante söyledi. "Bir ev bahçesinde mucizeler yaratmayı başardı."

Tanix omuz silkti. "Bu doğru. Hikayeleri duymuştum. Ama bu sadece o zamanki köyü içindi, değil mi? Daha geniş alanlarda yardım alıyordu. Şimdi mi?" Bir nefes verdi. "İnsanlardan oluşan bir ekibi ve kocaman, iyi düzenlenmiş bir bahçesi var. Periler de öyle."

"Ve bunların ikisi de Büyükanne'nin ürettiğinin iki katını üretiyor."

"Hâlâ." Dante kaşlarını kaldırdı. "Personelin ve bahçe alanının dört ya da beş katı ama üretimin sadece iki katı mı? Belki üç katı? Ayık bir insan ve birkaç dalkavuk, Büyükanne'nin ortaya koyduğu şeyi üretemez."

"Hadi şu ürün depolama alanını kontrol edelim." Nova'ya yolu göstermesini işaret ettim.

Köyde yürümek gerçeküstü bir deneyimdi. Evlerini korumak için saldıran hiç kimse sokaklarda hasar görmüş bir şekilde yatmıyordu. Kimse yer değiştirmemişti bile. Bazıları verandalarda, bazıları da pencerelerde durmuş, çoğunlukla boş ifadelerle geçişimizi izliyordu. Sanki gelmemizin gerçekten bir önemi yokmuş gibiydi. Sanki hayatlarının gidişatını değiştirmemişiz gibiydi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Ürün depolama alanına giderken Nova, Bay Şair olduğunu tahmin ettikleri kişiyi görmem için beni durdurdu.

Adam feci şekilde dövülmüştü. Çenesi yerinden çıktıktan sonra yeni iyileşmişti, gözleri hâlâ çoğunlukla şişti ve uzuvları bariz kırık kemiklerden dolayı iyileşiyordu. Hayvanına erişimi vardı -Nova kadın dışında herkesin olduğunu bildirdi- ve bu yüzden iyileşmesi ilerliyordu, ancak inanılmaz miktarda hasar verilmişti. Birkaç gün yatacaktı.

Konuşmakta hiç zorlanmadı.

"O serseriye almaya mı geldiniz?" diye sordu hemen, çatlamış dudağı kıvrılırken. "Onun bela olduğunu biliyordum. Onun gibi insanların normal şekil değiştiren toplumuna saygısı yoktur. Hepimizi kendisiyle birlikte sürükledi, yaptığı buydu. Arkadaşım Mindy'ye sor. Büyükannem o büyüsüz yaratığın burada kalmasına izin verir vermez söyledim. 'Bizi pisliğe sürükleyecek' demiştim. Ve yaptı da." Oflayıp pufladı, çabalamaktan yüzünü buruşturdu. "Bizi yoksulluktan kurtardı, kığımın kenarı. O yaşlı kadın ve onun değerli ahmağı tarafından burada kapana kısılmaktansa, nefret ettiğim şeyleri yapmaktansa, Tanrı'nın lanetlediği her şey için cezalandırılmaktansa fakir olmayı ve ay sonunu zor getirmeyi tercih ederim. Götürün onu. Götürün onu buradan. İkisini de öldürün. Bizi rahat bırakın."

Tiradının sonunda zar zor nefes alabiliyordum, öfkeden titriyordum. Her şey doğru olabilirdi. En azından öyle görünüyordu. Ama kadına fiyasko demek, bastırılmış kurdunun benimkiyle doğal bir çift olduğunu söylemek - ona lanet demek, bir şekil değiştirene yapılabilecek en büyük hakaret - ilkel yanım geri tepti. Onu susturmak için saldırmak istemiştim. Benden önceki kişiden daha kötü bir zarar vermek, ona gerçek eşim hakkında nasıl konuşulması gerektiğine dair bir ders vermek.

Bunun yerine, sahip olduğum her şeyle soğukkanlılığımı korudum, verdiği bilgiler için ona teşekkür ettim ve sorgulamanın geri kalanını Tanix'e bıraktım. Yapabileceğimin en iyisi buydu. Bunun için kimsenin beni suçlamayacağını biliyordum. Gerçek eşlerin garip bağı mantıklı olmayabilirdi ama ilkel unsurları inkâr edilemezdi. İşlediği suçların cezasını çekecektim ama hayvanına erişimi olmadığı için ona hiç şans tanımayan birinin dar görüşlü anlatısına katlanmak için kendimi zorlamayacaktım.

Nova'nın beni köy merkezine ve köşedeki küçük erzak kulübesine götürmesine izin verdim. En başından beri güvenilmediğini ve nefret edildiğini, iki kişi yakın mesafede çalışsa bile bu duygunun asla çözülmediğini hayal edin. Ona en yakın kişi, temsil ettiği şey için onu temelden hor görüyorsa hayatı nasıl bir şey olmalıydı - büyüğü olmayan bir şekil değiştiren. İlk günden itibaren tüm kişiliği kontrol edemediği bir şeye indirgendiğinde.

Kontrol edemediği bir şey. Büyükannem kontrol edebilirdi.

Büyükannenin iyi bir gücü vardı. En azından kadının hayvanını çekip çıkaracak kadar. Kadının fazla bir şeye ihtiyacı yoktu, sadece iyi bir alfanın nazikçe çekmesi yeterliydi. Büyükanne bunu bilirdi. Bunu hissedirdi. Kadını kasıtlı olarak bastırılmış ve böylece kadının iş arkadaşı ve muhtemelen bu geri kalmış köydeki diğer pek çok kişi tarafından hor görülmesini sağlamıştı.

Ne lanet bir hayat.

Kalbim artık çok hızlı atarken -bu konuyu düşünmeyi bırakmam gerektiğine ya da ona karşı çok fazla yumuşama riskine gireceğime dair bir uyarı- köy merkezine baktım. Sık otların arasında çocuklar için küçük bir oyun alanı vardı. En azından bu güzeldi. Etrafında hepsi boş olan birkaç bank ve kuzey tarafında sıralanmış barakalar vardı. Bunlar evlerden daha iyi inşa edilmiş gibi görünüyordu ve daha yeniydiler, birkaçında pencere ve tezgah vardı, sanki bir şeyler satmak için kullanılıyorlardı.

"Burası köy pazarı olarak mı geçiyor?" Sıranın sonuna doğru ilerlerken sordum.

"Büyükanne ihtiyaçları olan şeyleri tedarik ediyor, unuttun mu?" Dante, Nova ve beni gölgeleyerek söyledi. "Büyük miktarlarda satın alıyor ve buraya gönderiyor."

"Evet, buranın yerini bu şekilde bulduğumuzu düşünürsek, farkındayım," dedim yarı sabırla. "Ama kişisel olarak üretilmiş eşyalar için bir pazarları olmalı, topluluklarını devam ettirmek için takas edecekleri küçük şeyler."

Dante homurdandı. "Muhtemelen, çünkü bunun için küçük bir düzenekleri var. Gerçi ne takas edecekleri konusunda bir fikrim yok. Büyükanne'nin malikanesinden almayı başardığımız erzak listelerine baktım. Gerekli tüm ihtiyaçları karşılanmış. Herhangi bir şeyden çok fazla değil, ama yeterli. Erzak için takas yapmaları gerekmezdi."

"Belki de sadece insanları meşgul etmek içindir?" Nova önerdi. "Hala aktif bir toplumun parçası olduklarını, komşularıyla ticaret yaptıklarını, toplumlarına bir tür değer sunduklarını hissetmelerini sağlamak için?"

Nova erzak deposunu açarken Dante, "Bay Şair'in tiradına bakılırsa," dedi, "işe yaramadı."

"Belki onun için değil ..." Kenara çekildi. "Kilidi yoktu." Adım atmadan önce durakladım. "Kilidi yok muydu?"

"Hayır. Kapılar kapatılmıştı, içindekiler gördüğünüz gibi, ama kilit yoktu."

"Bu nasıl mantıklı olabilir?" Dante içeri bakarak sordu. "Burası çocukların oyun oynadığı köy merkezinde. İsteyen herkes oraya gidip bağımlılık yaratan ve ölümcül olabilecek bir alışkanlığa başlayabilir."

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde başımı salladım. Elbette herkes ürünün ne yaptığını ve ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu, bu yüzden çocukları uzak durmaları için uyarıyorlardı, ancak gençler kendilerine söylenenin tersini yapma eğilimindeydi. Bay Poet gibi karar verme becerileri zayıf olan ve bağımlılık tuzağına yakalanan yetişkinlerden bahsetmiyorum bile. Bu şekilde açık bırakmak mantıklı değildi.

Üst üste yığılmış küçük kasalara baktım, kadının hassasiyetinden yoksundu. Belli ki bu depoyu başka biri yönetiyordu. Her sandığın yanına "halüsinojen 1" ya da "hafif gevşetici" gibi bir isim kazınmıştı. Hiçbiri tanıdığım isimler değildi. Büyükanne bunları pazar için değiştirmiş olmalı.

"Paketleme alanını bulduk mu?" Küçük bir cam tüp içindeki iksiri elime alarak sordum. Yan tarafına yeşil bir nokta çizilmişti. Sandıktaki diğer tüplerle eşleşiyordu, tek tek içerikleri tanımlayan tek şeydi. "Bunların hepsi çok ilkel."

Nova, "Paketleme yapabilecekleri bir yer bulamadık, hayır," dedi. "Yeterince sofistike bir yer yok. Başka bir yerde yapıyor olmalı."

"Kadın malları yapar ve bir başkası da onları pazara hazırlar." Dante dudaklarını iki yana çekti. "Bu düzendeki tüm oyuncular henüz bulamadık."

"Ambalajcıların bir önemi yok." Önce başka bir sandığı, sonra da diğerini karıştırdım ve içindekilerin hepsinin renkli bir noktayla işaretlendiğini gördüm. "Operasyonun kökünü keserseniz her şey kurur."

Nova, "Yine de hepsini içeri almak güzel olurdu," dedi.

"Kadın bilmeli," dedi Dante. "Sadece bunu ondan öğrenmemiz gerekiyor."

Kaskatı kesilmeme engel olamadım ama yorum yapmadım. O haklıydı. Örgütün içini dışını biliyordu. Onu büyükannemin sırlarını açıklamaya zorlayabilirlerdi.

Bir adım geri attım. "Bunu dışarı taşımaya başlayın ve köyden daha fazla kişiyle konuşun. Bakalım başka neler biliyorlar ve ejderha kraliyetinin işine yarayabilecek başka neler var. Kimin bizimle gelip yargılama yapması gerektiğini ve kimin hayatının parçalarını toplamaya bırakılması gerektiğini göreceğiz. Büyükannenin bu köyü bu hayata zorladığı çok açık. Kadın olmadan bir işe yaramazlar ve mutlu da olurlar. Ama ne söyleyeceklerini öğrenene kadar karar vermeyelim."

"Evet, Alfa," dediler hep bir ağızdan.

"Nova," dedim o işe koyulmadan önce. "Kadının nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Evet, Alfa. Sana göstereceğim-"

"Hayır." Elimi uzattım. "Sadece bana yol tarif et. Tüm bunları mümkün olduğunca çabuk halletmeni istiyorum. Eşyalarını gayet iyi toplayabilirim."

Birkaç yol tarif etti ve ben de yoluma devam ettim, geçerken yoldaki küçük kulübelere baktım. Bakımsız durumdaydılar, ancak birkaç görünür yama onları yaşanabilir kılıyordu. İstisnasız hepsi küçüktü.

Kulübesini hemen tanıdım, diğerlerinden daha büyük olduğu için değil - öyle değildi - ya da daha yeni veya herhangi bir şekilde daha iyi olduğu için değil - öyle değildi. Görünüşe göre her ayrıntıya gösterdiği özen ve dikkatten dolayı.

Bu şirin küçük ev, diğer iki evin arasında yer alıyordu ve rustik cazibesi onu sıcak bir kucak gibi sarıyordu. Duvarları zaman içinde biraz yıpranmış olsa da temiz bir şekilde yıkanmış, pencere çerçeveleri ise yemyeşil çimenlerin etrafını saran çitle uyumlu olacak şekilde yeni beyaza boyanmıştı. Çırpınan birkaç çiçek renk katmış; safran sarısı, deniz salyangozu ve deniz mavisi duvarları sarmış ve verandanın bir kısmını kısmen çerçevelemişti. Bahçe işlerinde meslektaşlarından daha iyi olmadığı açıktı. Yine de, içinde büyüdükleri toprakta yabancı otlar yoktu ve hâlâ nemliydi; bu da onlara elinden geldiğince iyi bakmaya çalıştığının bir kanıtıydı.

Kapının kilidini açtım ve sağ taraftaki kulübeden bir komşu kapı aralığından bakarken kapıyı açtım.

"Bu kadın nasıl bir komşu?" Yürüyüş yolunun ortasında durarak sordum.

Yaşlılığın derin çizgileriyle kaplı yüzüyle dışarı çıkarken kazağını daha sıkı sardı.

Dudaklarını büzdü. "Sessiz. Olması gerektiği gibi içine kapanık."

"Peki bu neden?"

"Şey, onun ... hastalığı yüzünden, bilirsiniz." Kaşlarını kaldırdı, durumun ciddiyeti ortadaydı.

"Hastalığı mı?" Yavaşça sordum.

"Buraya gelmeden önce araştırma yapmadın mı? O da o fiyaskolardan biri. Herkesin bunu bildiğini sanıyordum. Sihir yok. Zerre kadar. Şimdi . . ."
Gözlerini kısarak bana baktı. "İnsanlar bulaşıcı olduğunu söylüyor ama o Wilkens denen çocukla uzun süre takıldı ve ona hiçbir şey bulaşmadı. Başka kimse de bu hastalığa yakalanıp sihrini kaybetmedi. Sanırım bu sadece bir eş hikayesi."

Bulaşıcı mı? Lanet olsun, bu insanlar kesinlikle geçmişte yaşıyorlardı.

Uzun zaman önce bu krallıkta hayvansız olmak bir nevi tabuydu. İnsanlar farklı olandan, anlamadıkları her durumdan korkardı. Hayvanlarına erişimi olmayan biri otomatik olarak büyüden yoksun kabul edilirdi ki bu aslında son derece nadir görülen bir şeydi. "Etkilenenler" genellikle dışlanır ve genellikle hor görülürdü

sebepsiz yere.

Bu krallıktan ayrıldığımda - iblisler tarafından zorla götürüldüğümde - hayvanlarına erişimi olmayanlara karşı hala bazı batıl inançlar ve önyargılar vardı, ancak genel olarak insanlar

durum. En azından benim tecrübelerime göre. Belli ki bunun gibi unutulmuş yerlerde, bu çağdışı zihniyet hala yaygındı.

Öfke içimde kaynıyordu.

"Sihri olmadığını düşündüren nedir?" Emin olmak için sordum. "Hayvanını hissedemediği için mi?"

"Annesinde sihir yoktu," diye cevap verdi, sanki davasını kesin olarak kanıtlamış gibi. "O gen her zaman aktarılır. Annesinin her türden alfaya gittiğini söylediler; bir tanesi onu çocuk sahibi yapmış, inanabiliyor musunuz? Sihir bulamadı. Annesine yazık olmuş, ama alfaların da hünerleri var..."

Kaşlarını kaldırdı, beni sert bir şekilde yargılıyordu.

Bakışlarım omurgasını eğdi. Bakışları aşağı doğru kaydı.

Büyüslük nadiren aktarılırdı. Korku konuşuyordu.

Yargı. Batıl inanç.

Böyle bir insanın komşunuz olması, sürekli sizi yargılaması, hep tepeden bakması?

Duygu hala doğruydı. Ne *sefil* bir hayat.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedim yaşlı kadına, ses tonum da bakışlarım kadar sertti. "Buraya onu benzer bir alanda kullanmak için gelmedim. Ona yargılamasında eşlik etmek için buradayım. Yaptığı uygulamalar hukuka aykırı. Bedelini ödemesinin zamanı geldi. Sözü açılmışken, tüm bu olaylardaki rolü nedeniyle yargılanması gereken başka biri var mı?"

Kısa cevap, Bay Şair ve birkaç cansız bahçıvan dışında çoğunlukla hayırdı. "Fiyasko" temelde tek kişilik bir gösteriydi.

O konuşurken, buradaki insanların hayatlarında fazla seçenekleri olmadığını fark ettim. Eğer bölgeden ayrılırlarsa -eğer herhangi biri bölgeden ayrılırsa- izin almaları ve kendilerine eşlik edilmesi gerekiyordu. En azından bir çocuk geride kalmak zorundaydı. Büyükanne rehineler tutuyor, kimsenin görevleri ya da yerleri hakkında konuşmamasını sağlamak için çocukları koz olarak kullanıyordu. Sırrını bu şekilde bu kadar sıkı tutabiliyordu.

Zeki . . . ve tamamen iğrenç. Ölümü hak ediyordu.

"Bu kadın," dedim sonunda, önümdeki evi işaret ederek, kadının Girdy adında biri ve haftalık pazardaki hafif parmakları hakkındaki atıp tutmasını durdurdum. "Adı ne?"

"Aurelia."

İsim zihnimde çiçek açtı, o kadar güzeldi ki, onun özüne o kadar mükemmel uyuyordu ki. En sevdiğim şarkılardan biri gibiydi.

Ama şu ana kadar sözlerini unutmuştım.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Kadına bu kez hafifçe eğilerek selam verdim. "Adaletin yerini bulmasının zamanı gelmişti." Kadın burnunu çekti ve

Ev.

Toplumun bir kısmına zarar vermek isteyen bir davetsiz misafir için ne garip bir karşılama.

Ne korkunç bir köy.

Ön kapıya ulaştım. Kilitli değildi.

Önce koku çarptı yüzüme, öyle ilahi bir parfüm dalgası ki dizlerimin bağı çözüldü. Ocağa bakan tek bir sallanan sandalyeye oturdum, oturma odasında başka mobilya yoktu. Belli ki eğlenmiyordu.

Bir tencere küllerin üzerinde asılı duruyordu ve içine baktım. Şaşkınlıkla mutfığa dönüp baktığımda, eşyaları soğuk tutmak için herhangi bir aletleri olmadığını fark ettim. Büyükannem şatonun yakınındaki malikânesinde tüm modern olanaklara sahipti ama belli ki bu insanları eski zamanlarda, zeki periler ve iblisler arasındaki garip bir ittifakın perdenin ötesindeki insan âleminde nasıl enerji sızdırılacağını öğrenmesinden önce tutuyordu.

Büyükanne neden bu köyü zaman tûnelinde kilitli tutuyordu? Onları kontrol etmek için mi?

Kadın Aurelia'nın yenmeye uygun değilse içindekilerden kurtulacağını düşünerek küçük mutfığı karıştırdım ve bir kaçık buldum. Meraktan elimi uzatıp biraz aldım ve bulduğum şeyi inceledim. Güveç gibi görünüyordu. Havuç, patates, et ...

Tereddütle karışımın tadına baktım ... ve sonra inledim, tatlar dilimde patlarken gözlerimi kapattım. Kraliyet ailesi için çalışanlardan, bana ev yemeğı ısmarlayan sürümün arkadaşlarına kadar her türden insan tarafından yapılmış milyonlarca güveç yemiştim. Hiçbir şeyin tadı bu kadar güzel olmamıştı. Sorun malzemeler değildi, ki bunlar oldukça standarttı, ama tahminimce eklenen ... otlardı. Bazı alışılmadık baharatlar mı? Söyleyemem, sadece tadının muhteşem olduğunu söyleyebilirim.

Farkına bile varmadan, (biraz yetersiz) tencerenin geri kalanını bitirmiş ve daha fazlasını aramıştım. Hiçbir şey bulamayınca bir kez daha mutfığa döndüm, çekmecelere baktım ve her şeyin ne kadar tertemiz olduğuna hayret ettim. Bir istilanın gerçekleşeceğini bilmeden daha önce dışarı çıkmıştı. Onu uyarmıştım, evet, ama belli ki bunu dikkate almamıştı. Ayrıca bir gece önceki buluşmamızdan da kimseye bahsetmemişti. Bunu nasıl mantıklı hale getirdiğini sadece tanrılar biliyor, muhtemelen gerçek eş bağımızı tanıımıyordu, hatta belki de

ne olduğunu bilmiyordu. Hayvanlarına erişimi olmayanlar genellikle şekil değiştiren yaşamı ya da genel olarak gerçek eş bağlarında olduğu gibi, zorlama olasılıklar hakkında fazla bilgi sahibi olmazlardı. Bir noktada eve döneceğini düşünerek kulübesinden ayrılmıştı.

Kalbim acı içinde göğsüme çarptı.

Onu evinden koparıyorum. Açıkça sevdiği ve baktığı bir yerden.

Kontrol edemediğim suçluluk duygusuyla derin bir nefes alarak yan masanın üzerine yığılmış kitaplara baktım. Çoğunlukla bahçecilikle ilgili, ama aralara rastgele serpiştirilmiş birkaç aksiyon-macera kitabı da vardı.

Parmağımı kitabın sırtındaki yazının üzerinde gezdirdim. Aksiyon-macera diğerlerinden daha çok sevdiğim bir türdü. Biraz da cinayet gizemi ekleyince cennette gibiydim. Bu başlıkları tanımıyordum.

Şatoya döndüğümde bakarım. Bu görev için onun okuma alışkanlıklarını bilmeme gerek yoktu ama lanet olsun, bilmek istiyordum. Onu neyin harekete geçirdiğini bilmek istiyordum. Kim olduğunu. Neden birbirimiz için yaratıldığımızı.

Dürüst olmak gerekirse, tüm bu "gerçek eşler" meselesinin rastgele, ilkel bir kötü şanstın başka bir şey olmadığı sonucuna varmak istedim. Kişisel olarak benimle hiçbir ilgisi yoktu. Bu, görevimi çok daha katlanılabilir kılacaktı.

İki yatak odası vardı. Bir an için yattığı yerden kaçtım, onun yerine kapısı sıkıca kapalı olan diğer odayı seçtim. Kapıyı yavaşça açtığımda içimi bir merak kapladı, gizli bir alana giriyormuşum gibi hissettim. Özel bir alana, ondan başka kimsenin girmediği bir yere. Bay Şair'in ve ardından komşusunun, en azından cana yakın olması gereken iki insanın söylediklerine bakılırsa durum muhtemelen böyleydi. Bunun yerine, hem "rahatsızlığı" hem de toplumdaki rolü nedeniyle onun götürülmesini ister gibiydiler.

Hata yapamayacağım şeylerden biri.

Kapı tamamen açıldığında, beni en iyi şekilde etkileyen görüntüler ortaya çıktı. Duvarlarda kurşun kalem ve karakalemle yapılmış çizimler vardı; oda her biri bir öncekinden daha ilginç ve göz alıcı sanat eserleriyle doluydu. Her birine baktım, bir kuşu ilginç bir bakış açısından gördüm, bir ağacı o kadar zarif detaylarla gördüm ki sanki gerçek bir şeye bakıyormuşum gibi hissettim, özlem duygusuyla bir fantezi diyarına. Her biri beni içine çekti, kendimi tekrar koparmak zorunda kalana kadar beni büyüledi.

Sarsılmış ve nedenini bilmeden nihayet yatak odasına girdim. Kokusu burada daha yoğun ve dünyası çok daha kaotikti. Tertemiz olmasına rağmen

İş ve ev alanının organizasyonu, yatak odası her şeyden farklıydı - özdeşleştiğim bir şeydi. Yatağın başucundaki sehpanın üzerinde yarısı bitmiş bir bardak su ve sayfaları rastgele atılmış gibi duran bir kâğıtla işaretlenmiş başka bir kitap duruyordu. Ayakkabılar kapının yanında yerde, terlikler ise dolabın yanında, sanki oraya rastgele atılmış gibi duruyordu. Uzaktaki pencerenin yanındaki yıpranmış, aşırı doldurulmuş sandalyenin üzerine bir battaniye örtülmüştü. Çarşafları karmakarışık, buruşuk ve çalkantılıydı.

Ona bakarken durakladım ve onun da benim gibi buluşmamızı hayal edip etmediğini merak ettim. Her bir yavaş, lezzetli detayı yeniden yaşasaydı. Bunu tekrar yapmak ama bir dahaki sefere uzatmak, birlikte olmak, benim onu tekrar tekrar doldurmamı, onun içine yerleş-

Ter alnımı kapladı ve bir elimi yatağının dört posterinden birine dayadım, acı içinde eğildim. Aletim acı verici bir şekilde sertleşmişti, acısı içime işliyordu. Onu burada, şimdi istiyordum. O çarşafları ve vücudunu kabul etmek istiyordum. Yorgunluktan bayılana kadar onun daracık derinliklerine sokulmak istiyordum.

Kendine gel, diye bağırdım içimden, bir çeşit kontrol bulmaya çalışıyordum. O yokken böyleysem, yanımdayken ne olacaktı? Yanımda nefes alıp verirken, güzelliği beni büyülerken, kokusu ve sıcaklığı beni içine çekerken kendimi nasıl kontrol edebilirdim ki?

Nefes nefese kalınca, kösedeki küçük yazı masasının ortasında kapalı duran deri ciltli bir kitap -hayır, bir günlük- fark ettim. Yanında bir tüy kalem ve mürekkep duruyordu, insanın düşüncelerini yazmasının arkaik ama romantik bir yolu.

Sanki transa geçmiş gibi odanın içinde dolaştım, sonra elime aldım ve ilk sayfaya göz attım. Kelimeleri zihnimde çiçek açtı, taze, canlı ve etkileyici.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan günlüğü bitirmiştım ve Tanix şaşkın bir ifadeyle yatak odasına giriyordu.

"Defol," diye hırladım, hem bu iki kelimedeki vahşilik hem de gerçek eşimin mahrem alanında başka bir erkeğe verdiğim tepkiyle kendimi şaşırttım.

Yatak odasının dışında, birkaç hırıltılı nefesten sonra onunla tekrar konuştum.

"Özür dilerim. I-"

Bir elini kaldırdı. "Bu konuda neler yaşadığını hayal bile edemiyorum, Alfa. Gerçek eşlerin gizli ve gerçeküstü bir buluşma olması gerekir. Hayatının en güzel sürprizi olması gereken şey bir kâbusa dönüştü. Bu detayı kıskanmıyorum. Eğer herhangi bir şekilde yardımcı olabilirsem..."

Minnettarlıkla başımı salladım. "Teşekkür ederim. Ve hayır, bu ideal değil."

"Köyden bilgi aldık. Burada bir şey bulabildiniz mi?"

Yatak odasının kapısını tekrar araladım, dağınık içeriği inceledim ve en mahrem alanı hariç her yerde neden bu kadar tertemiz olduğunu asla öğrenemeyeceğim için göğsümden bir sızı hissettim. Vahşiliği dün gece yolda olduğu gibi yatak odasında da kendini gösteriyordu. Büyükannemin kulübesinde dört güçlü şekil değiştirenle karşılaştığında ve onlara baltayla vurduğunda olduğu gibi. O kadını daha yakından tanımak istiyordum. Onun vahşiliğinden zevk almak ama aynı zamanda kendini rahat hissettiği kontrollü, düzenli alanda birlikte var olmak istiyordum. Ben de benzer bir yaşam sürüyordum ama vahşiliğimi pek göstermezdim. Dün gece yaptığım gibi değil. Bu asla yapmamam gereken bir şeydi - çünkü asla ve asla unutamayacağım bir şeydi.

"Günlüğünü buldum," dedim sonunda. Günlüğü uzatmadım ve Tanix de elini uzatmadı. Günlüğü vermeyeceğimi açıkça biliyordu. "Yatak odasındaki kitaplıkta bir sıra var gibi görünüyor. Göz gezdirdim. Yarattığı ürünlerle ilgili ayrıntılar, bazı günlük aktivitelerle ilgili bilgiler vardı. Umarım genel operasyon hakkında da bazı bilgiler vardır. Ne olursa olsun, ejderha kraliçesi bu notları almak isteyecektir. Sıradan bahçecilik kitapları hariç tüm kitaplarını alın."

İşle ilgili konuların arasına serpiştirdiği yalnız hayatından kesitleri okurken mest olduğumu söylemeye cesaret edemedim. Duygularını o kadar çığ bir şekilde yazmıştı ki, marketteki her küçümsemeyi, günlük yürüyüşünü yaparken her küçümsemeyi, yanından geçerken kulak misafiri olduğu her iğneleyici sözü hissetmekten kendimi alamadım. Yine de bunların arasında görünür olan, onun mükemmellik dürtüsüydü. Bir kelime yanlış yazılmışsa, üstü çizilir ve doğru yazılışı yanında ya da hemen üstünde yer alırdı. Ya yazdıktan sonra yanlış olduğunu anlar, bakar ve hemen değiştirirdi ya da daha sonra yazdıklarını gözden geçirir, hatayı bulur ve düzeltirdi.

Girişin sonunda, her gün mutlaka, bazen o günkü tek giriş, annesinin bir anısı vardı. Gözleri nasıl da parlıyordu. Giydiği dökümlü elbise. Kendilerine yöneltilen saldırganlığa karşı gösterdiği kararlı direnç. Bunun büyüünün olmadığı bir durumdan kaynaklandığını düşündüm. Annesinin

Sayfaları severek okudum ve her ikisini de tanımıyor olmama rağmen bu parçaları okurken birkaç kez boğuldum.

Aurelia annesini kaybetmişti. Ve sanki annesi onun tek ailesiymiş gibi görünüyordu; günlüğündeki anekdotlardan bu köyde hiç akrabası olmadığı anlaşılıyordu. Bir süre sonra büyükannesini bulmuş ve bir merhamet örneği olarak yanına almıştı.

Yakın zamanda birine merhamet ettiğini öğrendiğim Büyükanne'yi hayal etmek zordu. Davranışlarını birinci ağızdan dinledikten ve kalenin yakınındaki lüks malikanesine girip eşyalarını katalogladıktan sonra, Büyükanne'nin eylemlerinin neredeyse her zaman kendine hizmet ettiği aşıkardı. Sadaka vermezdi. Hayırseverlik teklif etmezdi. Birini fark ettiyse, bu onun bir şekilde gerekli ya da özel olduğu içindi.

Genç Aurelia'yı korumak için annelik arzusu duymuş olabileceğini düşündüm. Ama daha fazlasını öğrenene kadar emin olamayacaktım.

"Taşınmamız gerekiyor," dedim aniden. "Kitapları ve diğer odadaki çizimlerini topla. Baharat koleksiyonu da var. Onları da al."

Çenemi sıkmamaya çalıştım.

Ve başarısız oldum.

Aslında o çizimlere ve baharatlara ihtiyacımız yoktu ama Muhtemelen onu ölüme mahkum ettiğimi biliyordum, bu yüzden gerçek bir anlamı yoktu, ama onlara yakın olmasını istedim, belki de onu özenle işlenmiş dünyasından kopardığım için hafif bir merhem görevi görürlerdi.

Verdiğim karardan pişmanlık duymadan önce evden çıkıp kampa doğru ilerledim. Diğerleri buradan sonrasını halledebilirdi. Ben kadını görmek istiyordum. Aurelia. Ona sormak istiyordum-

Emin bile değildim.

Lanet olası ilkel içgüdüler. Beynim kafatasımdan sökülüp alınmış gibi hissediyordum ve tek yapmak istediğim onu düğümlemek için duyduğum bu umutsuz ihtiyacın içine düşmektir. Ona sahip olmak. Sonsuza kadar ona sahip olmak.

Onu nasıl sorgulayacaktım ve aklımı nasıl koruyacaktım?

AURELIA

I Yavaşça kendime geldim, pozisyonumdan rahatsızdım ama garip bir şekilde harika hissediyordum. Vücudumdaki tüm gerginlik sihirli bir şekilde serbest kalmıştı. Uzuvarlarımı rahatsız eden ağrı ve sızılar yoktu ve belimde her zaman taşıdığım sertlik tamamen dağılmıştı. Yine de bir şey bileklerimi ısıyor, onları altımda bir arada tutuyordu. Yüzüm yumuşak bir şeye, belki bir battaniyeye dayanıyordu ve sert zemin vücudumun altında uzanıyordu. Tepemde hiçbir şey yoktu. Hava şartlarına açıldım.

Zihnimde anılar canlandı. Kor sinekleri, koşmak, kulübe, Büyükanne ...

Acı farkındalığının kenarlarından sızmaya başladı, bu yüzden bilincimi tamamen yok etmeden önce durum değerlendirmesi yapmam gerekiyordu. Şu anda kendimi kedere kaptırmayı göze alamazdım. Açıkça bir rehineydim; etrafımı değerlendirmem gerekiyordu.

Baltayı kullandıktan sonra yabancıyı gördüm. Yakışıklı, güzel kokan ve inanılmaz derecede gerçek olan yabancıyı. Ona saldırmak için hareket etmişim, o kadarını hatırlıyordum. Sonra her şey karardı. Saldırı hiç gerçekleşmemişti.

Oturmaya çabaladım, başımın üzerindeki iki noktadan yayılan yumuşak sarı ışıkla rahatlardım - fenerler, yabancı bir bölgedeki ağaçların dallarına asılmış gibi görünüyordu. Sağ tarafta bir yerde, gecenin derin karanlığı içinde gizlenmiş bir gece kuşu çılgılık atıyordu.

Önümde mor kadife yakalı canlı bir ceket ve ona uygun kadife bir pantolon giymiş biri oturuyordu. Ayaklarını altın püsküllü parlak siyah ayakkabılar süslüyordu ve kolunun altına bir mızrak asılmıştı ve yüzüme doğrultulmuştu.

"Neredeyse günaydın, Majesteleri. Nasıl uyudunuz?" diye hoş bir şekilde sordu. Sonra yüzünü buruşturdu, aptalca, kalem inceliğinde bir bıyık dolgun dudaklarını sıkı. "Oops. Üzgünüm, yanlış iş. Tekrar deneyeyim. Neredeyse günaydın, mahkûm. Umarım prangalarınız hoşunuza gitmiştir?"

Bir an için kafam karışmış bir şekilde ona göz kırptım. Büyükanne bulmadan önce epeyce seyahat etmiş, bir evden diğerine gitmişim ama bunlar hep fakir köyler ve iflas etmiş kasabalardı. Hiç kimse önümde duran türden bir şıklığa sahip olmamıştı. Mütevazı bir köyün ormanında biraz eğri büğrü, yıpranmış bir sandalyede oturmasına rağmen adam muhteşem görünüyordu.

Söylemeliyim ki, zenginler kendilerini çok ... renkli bir şekilde şekillendiriyorlardı. Ya da belki de halüsinojen kullanma alışkanlığı vardı ve ceketini sürekli bir eğlence kaynağıydı. Her iki durumda da ne yapacağımı tam olarak bilemiyordum.

"Bunlar ..." Düşük ışıktaki gözlerimi kıstım. "Ceketinin içine dikilmiş penislerin mi var?"

"Tanrım, şu haline bak! Elin kolun bağlı, yabancı bir yerde uyanıyorsun ve hemen ceketimin üzerindeki sikleri fark ediyorsun!" Gülümseyerek arkasına yaslanıp bana baktı. "Sınırlarımı zorlayacağını şimdiden söyleyebilirim." Yüzünü biraz yana çevirdi, hâlâ bana bakıyordu, gülümsemesi artık nazlıydı. "Evet, onlar sik. Şu anda üzerimde kırk üç sik var. Tutsak olduğun ve yapacak başka bir şeyin olmadığı için, alfayı beklerken sana bir görev vereyim dedim. Bütün sikleri bul!"

Gülümsemesi adeta parlıyordu ve garip bir şekilde tamamen gerçek görünüyordu.

Neredeyse rahatlatıcı.

Hiçbir şey söylemedim. Hiçbir duygu göstermedim. Hissettiğim her şey derinliklerime gömüldü, beni esir alanlara silahlarının ucunda daha fazla zehir vermemek için saklandı. Kolay bir numaraydı aslında. Neredeyse öğrenilmiş bir özellik, gençliğimden beri yaptığım bir şey. Bu insanlar, ne kadar abartılı olurlarsa olsunlar, benden hiçbir bilgi alamayacaklardı.

Adam sanki bir şakayı paylaşıyormuşuz gibi göz kırptı. "Sahip olduğun her şeyi bana ver, aşkım," dedi. "Tam anlamıyla sıkıcı bir yolculuk oldu. Biraz uzaklaşıp bu detayı halledebileceğimi ve

ev krallığım. Hâlâ boktan bir yer olup olmadığını görmek için. Belli ki öyle. Ama alfa çok ..."

Bir tür jest yaptı ve ne demek istediğini anlamama pek yardımcı olmayan bir ifade takındı.

"Ama şimdi ..." Kadife yakasını yavaşça eliyle düzeltti. "Bu daha mantıklı, değil mi? Sanırım öyle. Bir iblis seks şatosunda -ve sonra bir iblis seks zindanında!- hareketsiz bir hayat yaşayamayacak kadar uzun süre kaldım. Beni test et sevgilim. Ben hazırım ve bekliyorum."

Bir bileğini dizinin üzerinden geçirdi ve hâlâ bir tür mesaj iletliyormuş gibi dudaklarını büzerek bana baktı.

Zihnim "iblis seks kalesi" üzerine kekelemişti ve şimdi boş boş bakıyordum. Kavrayabildiğim tek şey, bu adamın ceketinin Raz'ı tam anlamıyla şaşkına çevireceğiydi. İlk başta onu görmekten nefret edecekti ama ürünü bir kez daha kullandıktan sonra mest olacaktı. Bu ceketle, bir çiçeğin parıltısı hakkında o kadar da endişelenmeyecekti ...

Kasabaya ne olduğunu merak ederek içimi bir acı ve endişe dalgası kapladı. Raz'a. Arkadaş değildik, benden hoşlanmıyordu bile.

-Ama yıllardır iş arkadaşydık. Ona ve ailesine ne olduğunu önemsiyordum. İyi olmasını ve onu rahat bırakmalarını umuyordum.

Büyükannemi bulma anısı tekrar zihnime hücum etti ve ben bu saldırı karşısında solup gittim. Tek ailemi kaybetmiştim. Yine. Onunla birlikte, beni belki isteksizce ama çoğunlukla barışçıl bir şekilde karşılayan tek topluluğu da kaybedecektim. Beni kovmamışlardı. Bu benim gibi biri için önemli bir şeydi.

Zihnimde bir görüntü belirdi ve beni aşağı çekmekle tehdit etti. Annemin yüzü. Bütün o kan. Alevler.

Kaç, Aurelia. Kurtar kendini. Kaç! Kaç! Arkana bakma. Güvende olana kadar beni düşünme, duydun mu? Kendine yeni bir hayat kurana kadar devam et. Kollarımdaki tutuşu çok sıkıydı. Yüz ifadesi, gözyaşları gibi yanaklarından süzülen kan, çok acildi. Ancak o zaman beni düşünebilirsin, anlıyor musun Aurelia? Ancak o zaman beni hatırlamalısın. Daha önce değil. Beni anılarında dirilt ve tekrar yaşayayım, ama sadece bu gün hayatta kalırsan. Sana güveniyorum, kalbim. Kaç şimdi! Lütfen, koş!

Ani gözyaşlarımla gözlerimi kırıştırdım, karşımdaki adam gözümün önünde yüzüyordu.

Elini kalbine götürdü, biraz öne eğildi ve yüzüme baktı.
Mızrağın ucu öne doğru eğildi, hâlâ bana dönüktü.

Sonunda kendiniz için yeni bir hayat kurana kadar devam edin.

Yine oluyordu. Dünyam etrafımda yanıyordu.

Güvenli bir yere gidin.

Ama artık daha yaşlıydım ve geçen seferki deneyim beni sertleştirmişti. Alexander'ın cezaları beni keskinleştirmiş ve acıya karşı duyarlılığımı köreltmişti. Annem yaşamaya devam edecekti ve şimdi büyükannemi de yanımda taşıyacak, gece dualarım ve derin düşünme anlarımla onları bu dünyada tutacaktım.

Bunu atlatabilirdim. Yapmak zorundaydım, yoksa anıları kaybolacaktı.

Önce gözyaşlarımı durdurdum. Ağlamak işe yaramazdı. Değerli zamanımı, enerjimi ve beyin gücümü alıyordu. Beni yavaşlatıyordu. Şu anda kendime böyle bir lüks tanıyamazdım.

Ardından, alakasız tüm duygu ve bilgileri yeniden içime attım. Geçmişin acısı bir gölgeden başka bir şey değildi. Sadece bu an önemliydi.

Sonunda, öfkemin zihnimin ön saflarına geçmesine izin verdim ve burada hızla öfkeye dönüştü. Şu anda esir tutuluyordum. Ya yakında beni öldürmeye çalışacaklardı ya da kendi çıkarları için beni alacaklardı. Öfke beni keskinleştirecekti. Onlar düşmandı ve düşman hiç acımayı hak etmiyordu.

"Gördün mü?" Adam elini kalbinden çekti ve beni işaret etti. Burnunu kırıştırarak arkasına yaslandı. "İşte bu yüzden mızrağı tutuyorum. Hayvanına erişimin olmadığını mı söylediler?" Cevabımı beklemedi, zaten cevap vermeyi de planlamıyordum. "En son böyle bir şey olduğunda, o kadın öfke tüccarı bir ejderhaydı ve hıncını benden çıkarmadığı için şanslıydım. Yine de ..." Bir an düşüncelere daldı. "Sanırım o zamanlar dikkatimizi dağıtacak çok daha fazla şey vardı. Seks partileri, iblisler ve pegging... Tam bir kâbustu." Neşelendi. "Şerefe!"

"Ne?" Konuşmamayı planlamış olmama rağmen soru ağzımdan kaçtı.

"Kraliçeye dönüşen son vasimin dikkatini dağıtacak çok şey vardı." Bir an durakladı, tek kaşı havaya kalktı.

"Ne?" Soru tekrar dışarı sızdı.

"Etkilenmedin, ha? Kraliçe kısmından yani. Lanet olsun. Bu krallığa geri dönüp övünmek istiyordum ama kimseye söyleyip kimliğimi açığa çıkaramazdım. Emin olmak için bir horoz yumuşatıcıydı."

Bırakın ağzından çıkan çılgınlığı, kıyafetini bile aklım almıyordu. Birbiri ardına sıkıcı köylerde büyümüş, sonuncusu gülümsemekte yavaş davranan kasvetli ve asık suratlı insanlarla dolu olan beynim, karşımdaki coşkulu ve şamatacı adamı tam olarak algılayamıyordu. Boş boş bakmaya devam etmekten başka bir şey yapamadım.

Bunu konuşmaya devam etmek için bir işaret olarak aldı.

"Geçmiş günlerin aksine, bu kampta dikkat dağıtıcı hiçbir şey yok. Sıfır! Bunu beklemiyordum. Bu ekipte epeyce insan tanıyorum ve görevde olmadıkları zamanlarda genellikle çok eğlenceli oluyorlar. Ama burada Alfa'nın burnunun dibinde değiller. Boş zamanlarında bile. 'Ağzını aç, işte sik geliyor' oynayacak kimseyi bulamıyorum! Bu tam bir kabus." Elini, içinde içki varmış gibi kaldırdı. "Şerefe!"

Aklımın alamayacağı şeylerle dolup taşan dikkatim adamdan uzaklaştı ve onun yerine etrafımdaki manzarayı incelemeye koyuldum. Yakınıımızdaki lamba ışığının azalan parıltısı içinde çadır şeklinde gölgeler beliriyordu. Rüzgârda dalgalandığını görebildiklerim sade görünüyordu, kirle ya da başka bir şeyle lekelenmişlerdi.

Ötemde, zar zor seçilebilen büyük bir şekil kuyruğunu salladı. Belli ki bir attı. Zenginlerin böyle şeyleri vardı. Yürürken abartılı, parlak ayakkabılarını mahvetmek istemezlerdi. Ya da gelişigüzel yerleştirilmiş penisleri olan ince dikilmiş takım elbiselerini, ki şimdiye kadar on tane saymıştım.

"Biliyor musun," dedi kaprisli bir şekilde, düşüncelerini düşünürken bakışları odaklanmamıştı. "Sakin ve düzenli bir hayat yaşamaktan memnun olacağımı sanıyordum. Kaleyi yeniden ele geçirdikten sonra alkolden, saçmalıklardan ve her yerde karşıma çıkan siklerden vazgeçtiğim için mutluydum. Ama lanet olsun, kraliyet bebeği ve iyi bir liderlik varken ve dikkatimi dağıtacak partiler, tehlikeler ya da utanç verici kararlar yokken, itiraf etmeliyim ki aklımı kaçırarak kadar sıkıldım. Elbette, ormanda bir grup rastgeleyle gizlice sevişmek bir süre eğlenceliydi ama artık hiçbirini rastgele değil. Onları tanıyorum. En önemlisi de" -mükemmel yontulmuş bir kaşını çattı- "nasıl performans gösterdiklerini biliyorum." Avucunu göğsüne doğru açtı. "Ben sikik bir eğitmen *değilim*. Bilirsin işte. Kaç yaşındasın, yirmi mi? Otuz mu? Kadınların yaşlarıyla aram iyi değildir. Her neyse, nasıl düzgün sikişileceği konusunda ders vermek için çok yaşlısın. Erkeklerimizin ön koşullu gelmesini istiyoruz. Eğer bir adam sert bir göt deliği parmaklaması için doğru zamanı bulamıyorsa, ne işe yarar, anlıyor musun?" Başını iki yana salladı. "Ona yardım edemem."

Çenemin gevşediğini, öfkemin beyin bulandırıcı bir kafa karışıklığı içinde eriyip gittiğini hissettim. Renkli ve inanılmaz derecede kaba olan sadece ceket değildi. Daha önce kimsenin böyle konuştuğunu duymamıştım, neden bahsettiğinden bahsetmiyorum bile. Seks partileri mi? Göt parmaklama mı? Bu da ne?

"Bu yüzden," diye devam etti, "bu ayrıntıya katılabileceğimi ve manzaraları biraz görebileceğimi düşündüm. Gitmeyi kabul eden adamlardan birkaçı gerçekten ateşliydi ve biraz sık meraklısı görünüyorlardı, bu yüzden bunun benim için uygun olduğunu düşündüm. Olmazsa da doğduğum krallığa doğru yoluma devam edebilirdim. Belki eski bir dostumla tanışır ve yeni pozisyonumu yüzlerine vururum. Ama o lanet alfa sıkı bir gemi işletiyor - anlaşılabilir, ama yine de, neredeyse hiç yabancıyla yatmadım. Peki ya sık meraklıları? Sadece penisleriyle oynamamı istediler. Karşılık vermeye hiç niyetleri yoktu. Şerefsizler. Bırakın onlarla bayanlar ilgilensin, tek taraflı kılıç dövüşüne ayıracak vaktim yok."

Belli ki içinde bulunduğu durumdan dolayı dikkati dağılmıştı. Bu, bağlarım üzerinde çalışmam ve kaçmanın bir yolunu bulmam için mükemmel bir zamandı. Eğer serbest kalırsam, mızrağı kolayca bir kenara fırlatabilir ve sonra elimi ya da ayağımı yüzüne doğru savurabilirdim. Ani bir dövüşe hazır birine benzemiyordu. O ayakkabılarla hızlı koşabilecek bir adam olmadığı da kesindi. Onu kenara itip kaçabilirdim.

Sorun şu ki, o fark etmeden kurtulabilsem bile fenerim yoktu. Kamptakilerin hepsi nispeten yüksekte asılı duruyordu, çabucak yakalayamayacağım kadar yüksekte. Işık olmadan fazla uzağa gidemezdin. Eğer onu bayıltamazsam

-ki silahım olmadığı için bunu yapmam pek mümkün değildi- muhtemelen ve muhtemelen dikkatlice renkli kıyafetlerini çıkaracak, bir kurda ya da başka bir dört ayaklı yaratığa dönüşecek ve koku izimi takip edecekti. Ben kampın sınırını bulmadan peşime düşerdi.

Ayrıca, nereye gidebilirim ki? Bu kamp bizim bölgemizde olamaz. Büyükanne'nin adamları nöbet yerlerine gidip gelirken burayı bulmuş olmalılar. Son birkaç yılda dışarıda birkaç kez bulunduğum düşünülürse, yardım için hangi yöne gideceğimi bile bilemezdim. Birinin bana yardım edeceğini varsayarsak tabii.

Hayır, sabırlı olmam gerekiyordu. Beni ana üslerine götürmek zorundaydılar. Yol boyunca özgür kalmam için bir zaman olacaktı; sadece o zaman geldiğinde hazır olmalıydım.

"Bir de ejderhaların olmaması sorunu var. Bunu söylediğime inanabiliyor musun? Ama bu doğru. Sana söylediğim gibi *çok* sıkıldım." Sanki uzun zamandır konuşacak kimsesi yokmuş gibi neşeyle sohbet etti. "Ejderhalar

delidirler ve sebepsiz yere aşırı şiddete eğilimlidirler, ancak en azından size dikkat etmeniz gereken bir şey verirler. Tahmin edilemezler. Bunlar-" Başını sağa doğru salladı ve ardından diğerlerinin nereye gittiğini gösteren bir bakış attı. Muhtemelen benim köyüme.

Anlık bir sızı beni vurdu. On beş yıl önceki yangında olduğu gibi her şeyimi kaybedecektim. Beni taşımadan önce eşyalarımı toplamama izin vereceklerinden çok şüpheliydim. Bir gün geri dönüş yolunu bulmak zorunda kalacaktım. Fazla bir şeyim yoktu ama sahip olduğum birkaç şey benim için değerliydi.

Neyse ki, beni boğması gereken acı uzakta tutulmaya devam etti. Bu kafa yapısında olmasaydım beni tüketirdi. Kendime, güvenli bir yere ulaştıktan sonra ağlamak için zamanım olacağını hatırlattım.

"Hepsi çok ..." Bir el hareketi yaptı, önünde bir çizgi oluşturdu ve sonra yana doğru gitti. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. "Alfa en iyi ve en parlak olanları seçti. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Sıkıcı ve yavan. Hiç espri anlayışları yok. Sik şakaları mı? Onlarda yok. Bu nasıl mümkün olabilir?" Gözlerini bana dikti. "Birçoğunun siki *var!*" Başını salladı, belli ki bir şey anlamamıştı. "Bu çok utanç verici. Alfa'nın emirlerini harfiyen yerine getiriyorlar. Kral ve kraliçenin alt etmesi gereken inatçılık yok, düzenlerinden sapmak yok ..." Kamburunu çıkardı. "Dışarıda kalan tek kişi benim, buna inanabiliyor musun?"

Ona bir tepki vermedim ama evet, buna kesinlikle inanabilirdim.

Aklım başıma geldiğinde hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyordum: Belli ki köye girmişler ve erzağı bulmuşlardı. Tabii ki bulacaklardı. Bedava altın kazandıran bir şeydi.

"Ürünün tadına baktınız." Ses tonum düzdü.

Gözleri merakla parladı. Konuşmak için ağzını açtı ama sonra geri çekildi ve bir elini kaldırdı. "Formaliteleri aradan çıkaralım, olur mu? Ürününüzün başıboş dolaştığı kasabaları gördüm. Operasyonunuzun kirli olduğunu ve pek çok insana zarar verdiğinizi düşünüyorum. Hesap vermeniz gereken çok şey var. Resmi olarak sizi ve operasyonunuzu şiddetle kınıyorum." Derin bir nefes aldı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bununla birlikte, bunun benim değil ejderha kraliyetinin sorunu olduğunu göz önünde bulundurarak şunu söyleyeceğim. Çok merak ediyorum. Cidden."

Bileğini dizinin üstünden indirdi ve iki ayağını da yere koyarak dikkatle ifadesiz yüzümü incelemek için öne doğru eğildi. Mızrak gitti

biraz çarpık.

Onu eline aldı. "Buna ihtiyacım var mı?" Cevap vermedim.

Uzun bir süre beni inceledi. Yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlayamadım. Başını salladı. "Sakin rolü yapıyorsun, çok zekice. Ama beni kandıramazsın. Finley'le ilk tanıştığımda zil zurna sarhoştum ama gözlerindeki vahşi bakışı hatırlıyorum. Sana çok benziyor. Ellerin bağlıyken bile tehlikelisin. Öyle değilmişsin gibi davranma."

Bu duruma karşı hissiz kalmak kolay değildi. Sanki bu adam deliliğiyle beni hırpalıyordu. En etkilenmemiş, duygusuz ve hissiz halime bile nüfuz etmişti. Muhtemelen şu anda bir uzvum kesilse bile bunu hissetmeyebilirdim ama bu adam? Sanki zihnimin içine girip her şeyi karıştırıyordu, ta ki ben yardım edemeyip yüzeye çıkıp biraz hava alana kadar.

"Her neyse, bahsettiğiniz ürün ..." Köşeleri kıvrılmış küçük bıyığını düzeltti. "Çok merak ediyorum. Dürüst olacağım, onun tadına bakardım. Yani, lanet tarafından öldürülmekten kıl payı kurtuldum. Eğer sorun iblisler değilse, insanlar bunun hakkında konuşarak kendimi öldürmem için beni kandırmaya çalışıyorlardı. Yine de başardım, değil mi? Kazanmak için sıradanlık! Eminim birkaç eğlence uyuşturucusu bulabilirim. Bu bana boş zamanlarımda yapacak yeni bir şey verir. Ayrıca, elimde *beni kurtaracak* bir iksir olsaydı, iyi olurdu. Bağımlılık bir sorun olabilir ama Finley - ejderha kraliçesi - çok yardımcı olan bir şey icat etti. Bundan kurtulabilirim, biliyorum."

"Ne?" Bu kadar sallamaya devam edersem kafam patlayacaktı. Ejderha kraliyeti mi? Neden bahsediyordu ki? "Hayır." Hayal kırıklığı içinde nefes aldım.

"Bu benim hatam." Arkasına yaslandı. "Aylardır senin izini sürüyoruz. Bu da demek oluyor ki ben de *aylardır* kare kurtlarla tıklıp kaldım." Kendini işaret etti. "Bu kaltak yuvarlak bir delik. Durum hiç iyi gitmiyor. Profesyonel kıyafetlerimi giymeme izin vermelerinin tek nedeni" -eliyle yakasını tekrar düzeltti- "vasat gardiyan rolümü yeniden canlandırıyor olmam." Elini ağzının yanına götürdü ve sahnede fısıldadı: "Eskiden uşaktım ama bu durumda kendime uşak demek saçma olur." Göz kırptı. "Ama uyuşturucu yapıyorsun! Bu insanlardan daha ilginç olmalısın, değil mi? Yani, senin en iyi arkadaşın falan olmak istemiyorum. Son çok güzel

yönettiğim rehine beni her türlü korkunç, hayati tehlikeye soktu. Sıkıldım ama *o kadar da* sıkılmadım, anlıyor musun? Ayrıca, kaderin belirsiz. Çok fazla insan öldürdün, bunu biliyor olmalısın. Ama şimdi ve daha sonra olacak korkunç vahşet arasında, bence aşırıya kaçmadan samimi olabiliriz, sence de öyle değil mi?"

Bileklerimi büktüm, bağları çekiştirdim. Sonradan birinin beni bulması umurumda değildi, yeter ki başkası olsun. Bu adam dışında *herhangi biri*. Bu delilikten kaçmam gerekiyordu.

Bana başıyla onay verdi. "Devam et. Aklında ne var?"

"Sen- Ne- Ne-" Daha sert çektim, büküldüm, ip derimi ısıırıyordu. "Ben öldüren ürünler yapmıyorum," diye öfkeyle ağzımdan kaçırdım.

"Buna hâlâ ihtiyacım olduğunu biliyordum." Mızrağını düzeltti.

Görmezden geldim. "Ürünlerimin her birini bizzat denedim. Her bir partiyi. Ortak yaratıcım çok fazla denedi, köydeki birkaç kişi de öyle. Hiç kimse ölmedi. Kimse hastalanmadı bile. Ürünün içine, yol kabusu dönerse yolculuğu en aza indirebilecek birkaç arıza emniyeti de yerleştirdim. Riskler var - elbette var - ama bu risklerin hiçbirisi ölüm değil. Belli ki yanlış kadın için gelmişsiniz."

"Bu dili seviyorum - yolculuk ve kâbusların yolu. Evet, tam bana göre. Şimdi denemek için can atıyorum. Lanet olsun. Neden bu kadar tehlikeli yaptın?" Başını eğdi. "Yaptın ama. Bunu biliyorsun, değil mi? İnsanları öldürdün. Ne yazık ki bu yolculuktaki kötü adam sensin."

"Tehlikeli değil!" Isırarak karşılık verdim. "Bazıları için alışkanlık yaratabilir ama tehlikeli değil. Hepsi doğal. Bitkilerden ve özlerden yapılır. Ateşten ve sudan. Havadan. Zihni değiştirir ama bedeni değiştirmez. Eğer biri öldüyse, bunun nedeni zayıf bir kalp ya da başka bir tıbbi sorun gibi bir rahatsızlığı olmasıdır. Şifalı iksirlerde bu hep olur. Bu benim hatam değil. Bir şeyler ters gitti ve hastayı öldürdü diye şifa iksiri yapan kişi kötü bir adam mıdır?"

"O kişinin yardım etmeye çalışması dışında. . ."

"Yardım etmeye çalışıyorum. Kendiniz de söylediniz, hayat sıkıcı olabilir. Bir halüsinogen insanlara bir süreliğine kaçış sağlar. Endişeli insanlar rahatlatıcı alabilir. Depresyonla mücadele eden insanlar moral bulabilir. Odaklanma sorunu yaşayan insanlar sisi dağıtabilir. Eğer sorumsuzca kullanıyorlarsa bu benim suçum değil.

ya da çok sık. Alışkanlık oluşturmak bağımlılık yapmak anlamına gelmez. Bağımlılık anlamına gelmez. Büyük miktarlarda ale'den farklı değildir. Ve eğer tehlikeli bölgelere, karanlık pazarlara seyahat ediyorsanız, riskleri bilmiyor musunuz? Ayrıca, bu krallıkta kral ve kraliçe ürünümün ana pazarda satılmasına onay verdi. Kraliyet buna izin veriyorsa gerçekten o kadar tehlikeli olabilir mi?"

Bu son kısma inanmamıştım ama aksi ispat edilene kadar bunu kendi yararına kullanacağım. Çünkü dürüst olmak *gerekirse*, eğer ürünün telif hakkı desteği varsa, Alexander haklıysa, bu onu esasen yasanın sınırları içine itiyordu. Eğer durum böyleyse, bu insanlar kanun kaçağıydı, ben değil. Kötü adamlar onlardı.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Aman Tanrım. Çok zekisin, değil mi? Bağımlılığı ve ölümü ilk elden görmemiş olsaydım, inancınıza inanırdım. Ne yazık ki ..." Komik bir şekilde kaşlarını çatı. "Gördüm. Krallığımızda bunun önünü kestik - kraliçe kin beslese de - ama krallığımızın her yerinde gördük ve diğerlerinde de duyduk. Buradaki kral ve kraliçe buna neden izin veriyor, bilmiyorum, zavallı seçmenleri umurlarında bile değil. Bu yüzden asla geri dönmem-"

"Bağımlılık ve ölüm varsa, bunun nedeni benim ürünüm değil," dedim inatla, kraliyet desteğini inkâr etmediğine dikkat çekerek. "Yanlış kadını yakaladınız. Benim köyüme git. Kendin gör. O lanet malı ben yapıyorum. Eğer bir sorun olsaydı, köyümün delik deşik olacağını düşünmüyor musun? Malzeme kulübesini kilitlemiyoruz. Herkes istediği zaman girebilir. Eğer bir sorun olsaydı, ilk burada olurdu."

"Hmm." Yavaşça başını salladı. "Mm-hmm. Bu çok ilginç. Alfa ve onun vekil betası durumu çok iyi biliyor. Yalan söyleyip söylemediğini anlayabileceklerdir." Tekrar öne doğru eğildi. "Umarım yalan söylemiyoursundur. Söylesene, kafam iyiyken ata binebilir miyim? Yolculuktayken yani. Bu, bu krallıkta bir yerden bir yere gitmenin sıkıcılığını azaltırdı. İnanılmaz derecede dağınık. Buraya kadar gelmek *günler* sürdü."

Başımı salladım, başka tarafa baktım. İpin derimi yırtmasından dolayı bileğimden aşağı kan damlıyordu. "Hiçbir fikrim yok. Bu köyde atımız yok. Bunu hiç test etmedik."

"Ve her şeyi test ediyorsun?"

"Size daha önce de söylediğim gibi. Evet, her bir parti. Standartlarıma uygun olduğundan emin olurum ve her zaman onu geliştirmenin yollarını bulmaya çalışırım."

Çenesini yumruğuna dayadı. "Umarım bunların hepsi bir yanlış anlaşılmalıdır. Muhtemelen Finley ile çok iyi anlaşırdınız, Arleth'e fikirlerini paylaşacağı yeni birini vermekten bahsetmiyorum bile. Ama ne yazık ki, sizin ticaretinizle ilgili deneyimlerimize göre, çok az insan doğruyu söyler."

"Bilemem. Hiçbiriyle muhatap olmadım. Orası büyükannemin bölümüydü."

Başını salladı. "Evet, yazık. Ne yazık ki bunların hiçbirini doğrulayamıyoruz çünkü Büyükanne olarak bilinen kişi öldü."

Büyükanne'nin ölümüne ve bu adamın yoldaşlarının bunda oynadığı role karşı takındığı umursamaz tavır karşısında dişlerimi sıktım. Bana insanları öldürmemem konusunda nutuk çekmeye cüret ediyordu ama işte buradaydılar, bir köye sızmışlar ve köy sakinlerini öldürüyorlardı.

"Alexander'ı bul," diye ısırdım. "O domuz biliyor. Ona sor. Her zaman onunla birlikteydi."

"Evet, öyleydi." Dilini gıdıkladı. "Bu çok iç karartıcı. İlk izlenim olarak senden hoşlandım ama ejderha kraliçesinin gazabından kurtulmayı umuyorsan ciddi bir yalakalık yapman gerekecek. Halkının refahı söz konusu olduğunda espri anlayışı yoktur. Bir krallığın bu çürümüş yığını gibi değil."

İçimdeki öfke canlı bir şeydi ve beni alev alev yakıyordu. "Eğer başka bir krallıktan kraliyet mensubuysanız, burada hiçbir yetkiniz yok. *Bu* krallığın kralı ve kraliçesi, seçmenlerinden birini yakalamanız ve alıkoymanız için size izin vermediyse - ki anladığım kadarıyla kesinlikle vermemişler - burada yaptırımınız olmadan bulunuyorsunuz. Büyükanne kraliyetimizle iyi ilişkiler *içindeydi*, tıpkı ürünümüz gibi. Siz *de* benim gibi kanun dışı hareket ediyorsunuz. İşgal etmeye, öldürmeye ve kaçırmaya hakkınız yok. Bunun için asılacaksınız."

Gülümsemesi dudaklarını araladı. "Çok zekisin. Ve doğru. Seni buradan kaçırmamız gerekecek-"

"Hadriel, bu kadar yeter."

Ses, içimde biriken zevkin kırbaç gibi şaklaması gibiydi. Başımı yavaşça çevirdiğimde yakışıklı yabancı'nın ışığa doğru adım attığını gördüm. O muhteşem vücudun her hareketi zarif ve şıktı, kalın kas tabakalarıyla kesilmiş o sağlam iskeletin içerdiği sarmal gücü zahmetsizce gizliyordu. Kıyafet giymiyordu ve bu konuda herhangi bir utanç ya da mahcubiyet de sergilemiyordu. Çıplaklığın tamamen doğal ve özgür olduğunu düşünüyor gibiydi. Bahse girerim harika bir dansçıydı; onun

Hareketleri güçlü ve emindi ama nazikti, dün gece çenemin altındaki parmak uçları gibi, yüzümü kaldırıp ona bakmamı sağladı.

Hayır, onun tarafından teftiş edilmek için.

Hatırladıkça ürperdim. Ancak bir an sonra ne yaptığını hatırladım. Benim için ne planladığını, kendisi ve adamlarına izin verilmediği halde sanki ben suçluymuşum gibi köyüme nasıl daldığını hatırladım. Bunların hepsi saçmalıktı.

Ve onunla birlikte yolda mı? Bu da neydi böyle? Beni kaçıracağını biliyordu ve ben istekliyken sikini ıslatmaya mı karar verdi? İçimde zonklayan bu garip hisle kendimden geçmişken mi?

Bu his de neydi böyle? Neden onun varlığı orta yerimi çekiştiriyormuş gibi hissediyordum? Daha çok beni çekiştiriyordu. Onun yakınlığının bana verdiği hisler, benim yarattıklarımın birine benziyordu. Yolda bunun böyle olduğundan emin olmuştum. Bu hissi nasıl yaratıyordu? Çünkü o gece benim haberim olmadan bana bir şey vermiş olmasının imkânı yoktu. Ay Ateşi Zambağı üzerinde çalıştığım tek anormal şeydi ve artık bu etkileri onun yaratmadığından emindim.

Bunların hiçbirisi mantıklı değildi.

Ama aslında öyle olması da gerekmiyordu, değil mi? Güçlü ürünlerimden biriyle yolculuğa çıkarken hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Gerçekliğinizi değiştirene kadar olanı kabul ederek onunla birlikte akmak önemliydi.

Şaşırtıcı derecede yakışıklı yüzüne baktım, tüm özelliklerini katalogladım. Yukarıdan bana bakan kayrak grisi gözleri granitten kesilmişti. Keskin elmacık kemikleri çukur yanaklarının üzerinde açılar oluşturunuyordu ve güçlü çenesinde küçük bir yarık vardı. Alaca kahverengi kaşları alçakta, neredeyse uzun siyah kirpiklerine değecek şekilde yerleşmişti. Koyu sarı saçlarında güneşin öptüğü çizgiler vardı ve şu anda alnının kenarlarına ve kulaklarının etrafına dökülüyordu, sevdiğinden daha uzundu.

Bu son kısmı nasıl bildiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Yine de, bu bilgi üzerine iyi bir servet bahse girerdim.

Gerçekliğimi değiştirene kadar bu suçlunun yolculuğunda sorun çıkarmadan yürüyecektim. Bunu yaptığında, sadece birimiz uzaklaşacaktı: ben.

"Ayağa kalk," diye emretti.

Belli ki bu sürünün alfasıydı. Kimsenin hayır diyemeyeceği bir adam. Onun sürüsünde değildim ve ne istediği umurumda bile değildi.

Ona kayıtsızca baktım ve tekrar hissizleşmeme izin verdim. Öfkemden, isyanımdan beslenecekti. Bunu biliyordum. Bunun yerine, ona

çalışacak bir şey yok. Ona bir kadın kabuğu verirdim.

O da bana baktı, gözleri ateş püskürtene kadar ısınıyordu. Aramızda elektrik akımları cızırdıyor, zihnimi allak bullak edecek şekilde vücudumun üzerinden akıyordu. Yine de geri adım atmadım, duygularımla birlikte hislerimi de bastırdım.

"Aletimi tokatla ve bana ürkek de! Tüm bu durum çok daha ilginç bir hal aldı," dedi renkli ceketli adam, aramıza bakarak.

"Hadriel, gidebilirsin," dedi alfa, gözleri benimkilerden ayrılmadan.

"Goodie-goodie cum-drops." Bay Renkli Ceket-Hadriel mızrağını yere bıraktı ve sandalyesinden kalktı. "Silahı yok efendim ama ben olsam ona dikkat ederdim. Kendi payıma düşen vahşi kadınları tanıdım ve yoktan silah yaratma gibi bir huyları var. Hayvanına erişebilsin ya da erişemesin, eline fırsat geçerse hayalarını keser."

"Git," diye hırladı alfa. Ses tonundaki acımasızlık karşısında tüylerim diken diken oldu. Hadriel titredi.

Hadriel dönmeden önce, "Tamam ama... ona iyi davran," dedi. "Yargıç sen değilsin. Kraliçe Finley'e yalvarana kadar onu hayatta tut. Konu görev ve onur olduğunda Finley senden çok daha mantıklıdır" - garip bir aksan ve ton takındı - "görev ve onur."

Şimdi alfa gözlerini ayırdı ve bakışları yavaşça Hadriel'i buldu.

"Siktir!" Hadriel irkildi ve kendini yere bıraktı. "Uzun zamandır korkudan altıma sıçma ihtiyacı hissetmemiştim. Ne hoş olmayan bir değişiklik." Bana baktı ve uzaklaşmadan önce başıyla veda etti.

"Bu sana son söyleyişim." Alfa'nın odağı tekrar bana döndü. Aleti sert ve kocaman bir şekilde dışarı çıkmıştı. "Kalk. *Kalk.*"

Kıpırdamadan durdum, umutsuzca o sakin nasıl hissettirdiğini hatırlamamaya çalıştım. Tadının nasıl olduğunu. Onu tekrar hissetmeyi ne kadar istediğimi.

Hava şimdi sıcaktan kavruluyor, etimi tırmıklıyordu. Bunu hissetti; bunu söyleyebilirim. O güzel vücudu aniden bir ter tabakası kapladı.

Kulaklarımdaki uğultu, içimdeki çarpıntıya dönüştü. Söylediklerini yapmak için duyduğum çaresiz ihtiyaç kararlılığımı yiyip bitirdi. Pes etmeye cesaret edemedim.

Bunun yerine, onu en çok kışkırtacağını bildiğim şeyi yaptım. Hiçbir şey yapmadım. Kesinlikle hiçbir şey yapmadım ve söylemedim. Olduğum gibi diz çökmeye devam ettim, sessizce meydan okuyarak. Ona bir irade savaşında meydan okuyordum. Artık bir tutsaktım; dünya kadar zamanım ve sabrım vardı.

Sol elini yumruk yaptı. Ne yaptığını bildiği için göğüs kasları hüsrarla inip kalktı. Gücünün etrafımdaki havada kıvrıldığını hissettim, beni bu emri yerine getirmeye teşvik ediyordu. Sonunda ipinin ucuna ulaşarak hareket etti ve bana doğru uzandı.

OceanofPDF.com

ŞApTer 10

AURELIA

I Üzerime eğildiğinde irkilmemek için gözlerimi kapadım, gelecek olan acıyı bekliyordum. İri eli üst kolumun üzerine kapandı.

Beni ayağa kaldırdı.

Beni ayağa kaldırmasına izin vererek bacaklarımı düzelttim. Yine darbeyi bekledim. Alexander bazen bunu yüz yüze yapmayı severdi.

İri eli şimdi ön kolumu kavradı.

"Bu nedir?" diye sordu, ellerimi havaya kaldırarak. Başparmağı iplerden akan kanın üzerinde gezindi. "Bunu sana kim yaptı?" Sesi hırçındı ama dokunuşu yumuşaktı, kanı siliyordu. "Bu sen miydin, kaçmaya çalışan? Bunu sen mi yaptın?" Gözlerimin içine baktı, yüz ifadesi acılıydı. "Aurelia. . ."

Adımı dilinde duymak, o derin, seksi sesiyle söylemek, vücuduma yayılan karıncalanmalara neden oldu. Ses tonundaki endişeyi duymak, tenime dokunuşunu hissetmek Dizlerimin bağı çözüldü ama yine de sabit durdum. Zar zor.

"Beni bağlıyorsun ama sonra ipin etkilerini beğenmiyor musun?" Düz bir tonda sordum.

Sıkılmış çenesinde bir damar patladı. Bir hareket telaşıyla eğildi, Hadriell'in tuttuğu mızrağı kaptı ve bana doğru savurdu. Bu sefer irkilmeme engel olamadım ve ondan şiddetle uzaklaştım. Birinin bu kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemiştim; tahmin edemeyeceğim kadar hızlı. Beni yakaladı

Bu sefer bileğimi tuttu, ellerimi sabit tuttu ve sonra mızrağın ucunu ellerimin arasına sapladı. Metalin keskin kenarı ipi kesti.

İşi bittiğinde, mızrağı sanki ona atlayacağımdan korkmuyormuş gibi yana fırlattı ve ipin geri kalanını kopardı.

"Sakın," dedi omuzlarımdan tutarak ve ben gözleriyle buluşana kadar bekleyerek, "kendine zarar verme. Anladın mı?"

Kaşlarımla birbirine yaklaştığını hissettim. "Neden? Bu zevki tadabilesin diye mi?"

Sert gözleri ateşle çevriliydi. Orada gördüğüm güçle içimin kasıldığını hissettim, bakışlarını tutmakta zorlanırken bir yandan da ona doğru eğilmek ve sonuna kadar içine düşmek istiyordum.

"İrkildiğini gördüm," dedi. "Bay Poet'e ne yapıldığını gördüm. Bunu size de yaptılar mı? O köyde size zarar verdiler mi?" Bir an durakladı.

Bay Şair'in kim olduğunu bilmiyordum ama çenemi sıkarak cevap vermeyi reddettim.

Anlayış yine de gözlerini aydınlattı. Beden dilimle onayladığımı belli etmiş olmalıyım.

"Kimdi o? Şu kadın mı, büyükanne? O köyden başka biri mi?" Beni inceledi. "*Cevap ver bana.* Onların işini bitireceğim."

Tepkisini, Hadriel'in söylediği her şeyi anladığım kadar iyi anladım.

"Sizin bir sorunuz mu var?" Ağzımdan kaçırardım. "Köyüme daldınız, son on beş yıldır tanıdığım tek ailemi öldürdünüz, beni evimden kopardınız, yasadışı bir şekilde rehin tutuyorsunuz ve beni esir alan kişiden kaçmamdan mı endişeleniyorsunuz? Ejderhalar kendilerini daha akıllı hissetmek için mi seni etraflarında tutuyorlar?"

Gözleri hafifçe kısıldı ve beni de kendisiyle birlikte sürükleyerek döndü. İyi düzenlenmiş bir beyaz çadır denizinin içinden geçtik, ışık loştu ama yine de görebilmeme yetiyordu. En sondaki çadır en büyüğüydü, diğerlerinin neredeyse iki katı büyüklüğündeydi.

İnsanlar bize doğru baktı - hepsi çıplak, çoğu kirli ve bazıları kanlıydı. Kavga ediyorlardı. Tanıdığım insanları öldürüyorlardı.

Yükselen duygulara teslim olma arzusuna karşı dişlerimi sıkarak alfanın yanında sendeledim. Çadıra ulaştı ve durarak beni içeri itti. Alexander gibi savrulmayı beklerken, hızlı adımlarla hazırlandım ve kendimi dik tuttum.

Çadırın içi şaşırtıcı derecede genişti ve köyde çiftleşen bir çift için kolayca yatak olarak kullanılabilecek büyük bir karyola barındırıyordu. Üzerinde

Diğer tarafta orta büyüklükte bir masa ve dört sandalye vardı, ahşap cilalı ama yıpranmıştı. Köşede yere serilmiş bir battaniyenin üzerinde minderler vardı ve ortasına bir kitap bırakılmıştı, üzerinde de yerini gösteren küçük bir kurdele vardı.

Seni okuyan bir adam olarak görmezdim. Yoksa bu resimlerle dolu olan mı?

Sözcükler söylenmedi. Sessizlik onu herhangi bir iğneden daha fazla iğneleyecekti. Soru sorduğunda cevap isteyen bir adamdı. İtaati doğal karşılayan biriydi. Ona beklediklerinin hiçbirini vermeyecektim.

Çadırın hemen içinde durdu, bakışları yoğundu. Onda iyimser bir hava vardı, sanki yakınlığım her siniri en görkemli ve yıkıcı şekillerde çalıştırıyordu. Dikkat dağıtıcı bir şekilde. Nasıl hissettiğini biliyordum ve bahse girerim o da bundan benim kadar nefret ediyordu. Ancak daha çok nefret ettiğim şey, buna neyin sebep olduğunu bilmemektir. Yürüyüşümüze rağmen ereksiyonu hala gururla, azalmadan duruyordu. Bunu herkes görebilirdi. Umurunda mıydı?

Fark eder miydi?

Döndü ve çadırın kapağındaki tahta mandalı çözdü. Aşağıya doğru sallandı ve bizi neredeyse karanlığa gömdü; tek ışık, kapağı hâlâ bağlı olan bir pencereden geliyordu.

Midemde kelekler uçuşuyordu. Büyükanнемin uyardığı şey buydu, bedenimin beni ele geçiren herkes için bir oyuncak olarak kullanılması. Bu beni tiksindirmişti. Beni dehşete düşürmüştü.

Şu anda hiç korku hissetmiyordum. Daha da kötüsü -çok, çok daha kötüsü- içimde kıvılcımlanan heyecan çekirdeği.

"Sana sorular soracağım ve doğru cevaplar istiyorum," dedi alçak, yumuşak ama sessiz bir tehditle dolu bir ses tonuyla. Bana doğru bir adım atmadı. "Eğer yalan söylersen bunun sonuçları olacaktır."

Sanki yorum yapacakmışım gibi durakladı. Yorum yapmayacağım belli olunca bakışları üzerimde gezindi.

"Oturmak ister misin?" diye sordu ve bu beklenmedik soru karşısında kaşlarımın çatılmasına engel olamadım.

"Sorularınız nedir?"

Gözlerinde sıcaklık alevlendi, bakışları dudaklarıma kaydı ve gözleri kapandı. İrkildi ve sonra tekrar keskin bir şekilde odaklandı. Aramızdaki hava hâlâ çatırdıyordu.

"Kimin için çalışıyorsun?" diye sordu, iki eli de yumruk olmuş ve omuzları gerilmişti.

"Kim olduğunu biliyorsun. Onu daha önce öldürdün."

"Büyükanne," dedi. Başımı sallama zahmetine girmedim. "Seni ne zaman işe aldı?"

"İlk başta yapmadı. Beni barındırdı."

Kaşları birbirine yaklaştı, bakışları yoğunlaştı. "Uyuşturucu yapmaya ilk ne zaman başladın?"

"Buraya geldikten bir yıl sonra benimle çalışmaya başladı. İlk başta bir hobiydi. On dört yaşında umut vaat ettiğimi görünce bana zanaat öğretmeye başladı. Piyasadaki çeşitli ürünleri denedim, kitaplar okudum ve çoğaltmayı öğrendim. Yıllar geçtikçe, diğer gölge market ürünlerine ayak uydurdum - çoğunlukla - ta ki öğrenmeme yardımcı olmak için eve bazı kitaplar ve ... belgeler getirmeye başlayana kadar. Eve eczacılık malzemeleri de getirdi ve diğer insanların bunları nasıl değiştirdiğini anlattı. Son beş yıl içinde bu zanaatı kendime ait hale getirdim."

"Ve son üçünde, zanaatınızı daha ölümcül hale getirdiniz."

"Yolculukları daha sorunsuz hale getirdim, arıza emniyetleri koydum ve deneyimi daha keyifli hale getirdim. Renkli suç ortağınıza da söylediğim gibi, ürünüm artık ölümcül değil, hiçbir zaman da olmadı. Köyümü gezdiğinizizi varsayıyorum. Bunu kendiniz görmeliydiniz."

"Kendim nasıl görebilirdim ki? Genelde ölü insanları sergiler misiniz?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama beni orada yakaladı. Birkaç yıldır topluluğumuza yeni kimse taşınmadığı için epeyce boş konutumuz vardı. Yaşlılık diğerlerini uzaklaştırmıştı. Övündüğüm gibi bir kanıtım yoktu.

"Çoğunlukla sağlıklı olanlar için ölümcül ya da çok tehlikeli değil," dedim. "Buradaki insanlar benim ürünümü aldılar. Ben aldım. Kimse bu yüzden ölmedi. Bizim diğerleriyle aynı şekilde acı çekmeyen ultra güçlü bir tür olduğumuzu mu sanıyorsunuz? Benim büyüm bile yok. Ölümcül olsaydı, uzun zaman önce gitmiş olurdum. Zaman geçtikçe daha sağlam bir katalog geliştirdim, daha tehlikeli bir katalog değil."

"Tehlikeli değil-" diye homurdandı, gözleri öldürücüydü. "Söylediğin yalanlara inanıyor musun? Geceleri uyumana yardımcı oluyorlar mı?"

"Geceleri uyumama yardım eder misin? Bu köyü kanunsuzca işgal ettiniz. Öldürdünüz ve kaçırma eylemi içindesiniz. Birkaç halüsinojen yaratmak

Bu mu? Yaşlı bir kadının öldürülmesinden daha mı kötü? Belli ki ejderhalar kendilerini daha zeki hissetmek için seni etraflarında tutuyorlar."

Öfkesi bedenini titreterek bir adım öne çıktı. Benden ne kadar büyük olduğunu fark ettim. Boyunun 1.80 olması alışılmadık bir şey değildi ama o çok daha kalındı. Çok daha güçlüydü. Onu öldürdüğümde, sürpriz yapmak zorunda kalacaktım. Belki arkadan. Boynuna keskin bir şey saplamalıyım ki iş bitmeden iyileşemesin.

"Seninle benim aramdaki fark, ben masumların peşinden gitmiyorum," diye homurdandı ve tam önümde durup alanıma doğru eğildi. Yakınlığı midemde bir telaş yarattı.

"İnsanların yasadışı uyuşturucu aramak için köhne bir gölge pazara girmelerinin neresi size *masumiyet* çağrısı yapıyor?" Cevap verdim, kendi öfkem şimdi benden daha iyi hale geliyordu.

"Peki ya içkilere karıştırılan ve küçük hediyeler gibi paketlenip hediye olarak verilen uyuşturucular? Daha iyisini bilmeyen çocukların üzerine itilenler?"

"Ürünümü masum insanların eline tutuşturmak için dünyayı dolaştığımı mı sanıyorsun? Nasıl berbat bir yerden geliyorsun ki bu düşünceler aklına geliyor?"

Biraz daha eğildi, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Kokusu zihnimi baş döndürücü, lezzetli bir kozayla sardı.

"Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et," diye homurdandı, sesi alçak ve sertti, tenimde cızırdıyordu. "Bu ilaçları neye bulaştıklarından habersiz insanlara kişisel olarak sen itmiyor olabilirsin ama çalıştığın kurum itiyor. Sen de suç ortağısın."

"Büyükannem ağına satış yapıyor. Hep öyle yapmıştır. Onların ne yaptığı ya da ürünü satın alan insanların ne yaptığı üzerinde hiçbir kontrolü yok. Kimsenin yok. Son üç yılda farkına vardığım tek fark, kral ve kraliçenin de artık bu işin içinde olması ve *sanırım* bu da yakın zamanda gerçekleşen bir değişiklik. Belki de bu konuyu onlarla görüşmelisiniz."

"Ya da belki de kaynağı çıkarıp ellerimi yıkamalıyım."

Ağır ağır nefes alırken hafifçe aralanmış dudaklarına baktım. İçim istemediğim bir ihtiyaçla çarpıyordu.

Şimdi alçak sesle ve kararlı bir şekilde konuşan bendim, elimden geldiğince doğruldum ve bakışlarımı onun gözlerine çevirdim. Şehvet orada ıslıl ıslıl yanıyordu, tıpkı benimkiler gibi çok gevşek bir şekilde kontrol ediliyordu. O da bu durumdan en az benim kadar rahatsızdı.

Bedenimin her hücresinde onu hissedebiliyordum, sanki etime aşılannmıştı.

"Tehditlerin seni haklı ya da adil yapmayacak. Sen bir katil ve ikiyüzlüsün ve söyleyeceğin hiçbir şeyin benim için bir değeri olmayacak."

Gözlerinden bir acı parıltısı geçti, o kadar hızlıydı ki bunu uydurup uydurmadığımı merak ettim. "Bu köydekiler dışında büyükannem için başka kim çalışıyor?" Sesi titriyordu, öfkesi serbest kalmakla tehdit ediyordu. "Ürünü sen yaratıyorsun, tamam, ama onu kim paketliyor? Onlar nerede?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bana yalan söyleme!" diye bağırdı ve beni harekete geçirdi.

Ağırlığımı değiştirip dizimi savurmadan önce alnımla yüzüne vurdum.

Neredeyse hiç irkilmedi, başımın darbesini ağırdan aldı ve neredeyse tembelce dizimi durdurmak için aşağı uzandı. Omuzlarımdan tuttu ve beni etrafında döndürdü. Beni masanın üzerine yatırıp o anda alacağından delice korkuyordum. Dehşete kapıldım çünkü bunu *istiyordum*. Özümün derinliklerinde, ona doğal olmayan bir şekilde ihtiyacım vardı.

Onun yerine beni itti, sadece sendelememe neden olacak kadar sert bir şekilde.

"Eğer dövüşmek istiyorsan, dövüş." Masanın kenarından tutup kenara fırlattı. Yerde yuvarlanıp çadırın kapağına girdi, bir bacağı açıklıktan dışarı çıktı. Ardından sandalyeleri dağıttı ve aramızdaki boşluğu temiz bıraktı. "Eğer bunun seni bir şekilde suçlarından arındıracağını düşünüyorsan, devam et."

Öfkesini, şiddetini açıkça göstermesi, beni olması gerektiği kadar korkutmadığı için tuhaftı. Alexander'ın yapacağı gibi. İçimde bir yerlerde, bir parçam onun bana zarar vermeyeceğine güveniyordu. Bana Alexander'ın yapmayı sevdiği gibi davranmayacağına. Adamlarının Büyükanne'yi öldürdüğü düşünüldüğünde bu pek mantıklı değildi ama şu anda bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Bunun yerine, onun güç ve öfke gösterisi beni kontrol edemeyeceğim kadar kışkırttı.

Kontrolüm dağıldı, hayal kırıklığım taşıtı.

"Suçlarımın affedilmesini istemiyorum, seni kalın kafalı ahmak!" Ona bağırdım. "İkiyüzlülüğünü anlamayı sağlamaya çalışıyorum."

Bir yumruk atarak fırladım. Yumruk yumruğa nasıl dövüşüleceğini öğrenmemiştim ama gençken bir ipucuna sahip olmak için yeterince kavgaya karışmışım. Ayrıca, ne önemi vardı ki? Onu yüz yüze yenemeyeceğimi zaten biliyordum. En azından biraz canını yakmayı deneyebilirdim.

Yumruğum yerine oturdu ve elleri iki yanında, göğsü hızla inip kalkarken yumruğuma izin verdi. Bileğim acıyla burkuldu; adam tuğladan yapılmıştı. Şahdamarına doğru yumruk attım, tırnaklarımı geçirip koparmaya hazırdım. Bileğimi, derinin zaten izli ve çiğ olduğu yaranın üstünden yakaladı.

Tamamen sebepsiz yere gözlerine uzandım.

O bileğimi de yakaladı, mevcut yaraya dikkat etti ve sonra kollarımı daha geniş açarak göğsümü vücuduna doğru çekti. Sivrilen meme uçlarım ince kıyafetlerimin arasından onun çıplak göğsüne acı verici bir şekilde sürtünüyor, içime kıvılcımlar gönderiyordu. Sert boyu karnıma baskı yapıyordu. Ona bakarken derin derin nefes aldım. Nefesi benimkine karışıyor, beni içine çekerken göz bebekleri büyüyordu. Etrafımızdaki hava öfke ve tahrikle doluydu. Tutuşu sertti ve Tanrım, kontrol edilmeyi ve manevra yapmayı hem seviyor hem de nefret ediyordum. Ona bu kadar yakın olmak bedenimi zihnimle savaşa sokmuştu.

"Savaşlarını iyi seçmelisin, Küçük Kurt," dedi ve içime sıcak bir hançer saplandı.

Ben bir kurt değildim. Hiçbir şey değildim. Karanlıkta göremediğim için bunu biliyor olmalıydı. Bilerek yarama tuz basıyordu.

İmkânsız ihtimallere rağmen pes etmek istemeyerek ona tekrar kafa atmaya çalıştım. Döndü, yüzümü boynunun kıvrımlarında yakaladı ve beni kokusuyla sardı.

Dizlerim neredeyse altımdan çıkacaktı. Vücudum ona doğru eridi, kollarım artık destek için onu kullanıyordu. Tutuşu beni yerimde tutmak için sıkılaştı. Sertliğini karnımda hissettim. Islaklık iç çamaşırlarımı kirletti. Öfke beni mantıksızlaştırdı.

"Seni öldüreceğim," dedim tenine, tadı tuzlu ve sıcaktı, lezzetliydi. Dudaklarım orada oyalandı, içim zonkluyordu.

"Böyle bir şansın olmayacak," dedi usulca, kıpırdamadan ve nedenini bilmiyordum. Vücudu benimkine sımsıkı sarılmıştı, aleti titriyordu. "Suçlarının bedelini ödeyeceksin, bundan emin olacağım."

Dişlerimi açtım ve etine batırdım, kan ağzıma doldu. Ürkek bir nefes çekti ve ben de bundan zevk aldım.

Geriye doğru sarsıldı ve boğazımı tutarak beni kendisinden uzaklaştırdı. Gözleri tehditkâr bir şekilde karardı. Yeni serbest kalan elim, bırakacağını beklemediğim için cansız bir şekilde aşağı sallandı. Kalçasının iç kısmına çarptı. Sertleşmiş sikine sürtündü. Akıl sağlığımın son ipliğini de kopardı.

Kendimi durduramadan sikini kavradım. Eli enseme kaydı ve beni kendine doğru çekti. Dudakları dudaklarıma çarptı. Dili derinlere daldı, daldı. Tadına bakarak inledim ve çılgınca uzunluğunu okşadım. Elleri kıyafetlerimdeydi, pantolonumu aşağı itiyor ve üstümü yırtıyordu. Dakikalar içinde beni kendisine doğru çekti, dudakları benimkileri bırakıp boynumdan aşağı indi. Bir eli göğsümden aşağı inerek bir göğsümü avuçladı.

Gözlerimi kapadım, onu geriye doğru ittim, ondan çok nefret ediyordum ama onun hissine kendimi tamamen kaptırmıştım. Sıcak ağzı göğsümdeki elinin yerini aldı ve göğsümü emmeye başladı. Bacakları karyolanın kenarına çarptı ve döndü, beni önüne itti ve sonra büyük bedeniyle kalçalarımı hızla açtı.

Aşağı uzandı ve ön kolunu dizimin altına sokarak dizimi yukarı kaldırdı. Diğer elini saçlarımin arasına soktu, öpücüğü derin ve şehvetliydi.

Bir kolumu omzuna doladım, tırnaklarım sırtına batarken diğer elim aramıza uzandı, uzunluğunu buldu ve kayganlığında aşağı yukarı gezdirdi. Onun zevk hırıltısı beni uçurumun kenarına gönderdi ve havaya kaldırarak yukarı ittim. Ucu açıklığının tepesine çıktı ve sonra aşağı doğru çarptı, beni görkemli, nefret dolu bir slaytla doldurdu. Umurumda değildi; buna ihtiyacım vardı. Doruğa ulaştıktan sonra pişmanlık duyabilirdim.

Beni sert ve hızlı bir şekilde dövdü. Elimini aramızdan çekmek istedim ama dirseğimi tutarak beni durdurdu. Dudaklarını kulağıma yaklaştırabilmek için öpüşmemizi kesti, sesi kısıktı, vücutlarımız ıslak bir şaplakla çarpıştı.

"Sikimin her yerine boşalmana yardım edeceksin, Küçük Kurt," dedi, hareketleri değişiyordu. Biraz yukarı kalktı, kalçaları hâlâ sallanıyordu ama bana çalışmam için biraz yer açıyordu. Dirseğimi tekrar itti, elimi aşağı doğru itti, parmaklarım kendime doğru kayıyor ve bana zevk titremeleri gönderiyordu. "İşte böyle," diye mırıldandı, şimdi bana bakıyor, duyumların tadını çıkarmamı izliyordu. "Aferin kızıma. Ben derine sokarken sen de o küçük amcığı çalıştır."

Bu lakap ve övgü karşısında öfkelenmem gerekirdi ama vücudumda lezzetli bir ürperti yaratmadıysa ne olayım.

Dediğini yaptı, kalçalarını salladı ve sonra bana sürtündü. Aletindeki çıkıntının büyüdüğünü hissettim, şimdilik kolayca girip çıkıyordu. Yine de daha da büyüdü, yakalamaya başladı. Kelebekler karnımı doldurdu ve vücudum ona doğru iterek cevap verdi. Çalışmasına yardım ediyorum. Sıvı magma

Ortamımdan aşağı döküldü. Gözlerimin arkasında ışıklar dans ediyordu. Sinirlerim aşırı yüklüydü, bunu arzuluyor, bedenlerimizin birbirine çarparak kaymasını arzuluyordum.

"Bu düğümü içine sokacağım," diye fısıldadı usulca, şimdi bir eli omuzlarıma dolanmış bir şekilde dirseğine dayanmıştı. Diğer eli kalçamdaydı ve daha derine sokmaya çalışırken beni yerimde tutuyordu. "Onu iyice ve sıkıca yerleştireceğim ve sen tekrar tekrar üzerime boşalırken öfke içinde kıvranacaksın. Yarın döllerimi kalçalarına akıtırken ve oraya nasıl geldiğini hatırlayıp titrerken benden nefret edeceksin. Ben de kirli dövüşebilirim. Bir dahaki sefere taşaklarıma diz çökmeye karar verdiğinde, bu anı hatırlayacaksın."

Karanlık kıkırdamasıyla gözlerim açıldı, içimde öfke yuvarlanıyordu. Ama artık çok geçti. Çok ileri gitmemiş olsam bile, onu yakınlaştırmak için çaresizce çırpınıyor, serbest bırakılmasına ihtiyaç duyuyordum, düğümü çoktan içimde sıkışmıştı. Rahatsız edici bir hal alana kadar genişlemeye devam etti. Sonra acı verdi, sert bir ağrı, nefesimi çaldı.

Sızlandım, bacaklarım ondan çözüldü, şimdi onu itmeye çalışıyordum.

"O klitorisi çalıştır, bebeğim." Niyetine rağmen sesi çok yumuşaktı. Kolları etrafıma dolandı ve beni sıkıca tuttu. "O klitorisi çalıştır ve benim için rahatla. Rahatlamalısın yoksa hep acı çekeceksin. Vücudunun bana alışmasına izin ver."

Bir elimle boynunu tuttum, yüzüm diğer tarafa yaslanmıştı, parmaklarım kendimi çalıştırıyordu. Hiç kıkırdamadan durdu, alışmam için bana zaman tanıdı ve beni hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde doldurdu. Düğümün büyüklüğü kurdun gücüyle birlikte artıyor olmalıydı, çünkü biraz çabayla kurtulamayacağım bir düğümle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Ve kesinlikle dayanmak için koçluğa ihtiyaç duyduğum bir şey de olmamıştı.

"Doğru," diye mırıldandı, acısı hafifleyerek yeniden rahatsız edici bir hal almaya başlamıştı, benim müdahalelerim de buna yardımcı oluyordu. "Devam et. İşte benim güzel kızım. Neredeyse oldu."

Boynundan geri çekildim ve dudaklarını buldum, üzerimde bu tuhaf etkiyi yarattığı için bir kez olsun şükrettim. İnledi ve bunun bir tür intikam olduğunu iddia etse de, o da bu duyguya benim kadar kapılmıştı. Onun kontrolü de aynı şekilde yok gibiydi.

Rahatsızlık hissi yavaş yavaş kayboldu ve kaybolmasıyla birlikte zevk yeniden oluşmaya başladı. Biraz kıkırdandım, orta yerimde titreşen çökmekte olan hissin davul ritmiyle nefes nefese kaldım. Yavaş gülümsemesi

Göz kamaştırıcı, samimi ve sonra kalçalarını bu hissi artıracak şekilde döndürüyordu. Gözlerimi kapattım ve başımı biraz eğdim, kendimi çalıştırdım, hareketini hissettim.

"Siktir, bebeğim, çok iyi hissediyorsun," diye inledi. "O küçük amcığı sikimin etrafında çalıştır."

Kendi küçük hareketimi denedim, düğümü beni çeğiştiriyordu, derin ve alçak sesle inlemesine neden olan zevkle birlikte bir acı ekleniyordu.

"Doğru," dedi alt dudağımı emmeden önce. "Kullan beni. Bu koca siki o küçük amcığın derinliklerine sok. Sen saf ekstazisin."

Acı tekrar hafifleyene kadar biraz daha hareket ettim, vücudum ona doğru sallanana kadar daha sıkı sarıldı, seks için alışılmadık bir şekilde büküldü ve döndü ama yine de beni ateşledi.

"Lanet olsun," dedim omzuna doğru, bacaklarımla onu daha da sıkarak. "Kutsal ... lanet ... o-"

Doruk noktam patladı, beni titretti ve ona karşı titretti. Hareket etmeye devam etti, vücudunu benimkinin içinde yuvarladı, bu şekilde hissedebileceğimi, odağımı bu kadar tamamen tüketebileceğimi fark etmediğim yerlere çarptı.

Uzandı ve elimi çekti. "Artık buna ihtiyacın olmayacak. Düğümüm seni alfanın kalın sikinin üzerine boşaltacak."

Gözlerimin arkasında bir güneş patlaması patladı, başka bir zevk dalgası beni eve çarptı. Hâlâ daha da artıyor, hareketleri daha düzensiz hale geliyordu. Beni tekrar sertçe tutana kadar nefesi ağırlaştı, içime daha derin pompalandı, asla bana acı verecek kadar geri çekilmedi. Aleti sanki oraya sığması gerekiyormuş gibi tam olarak sürtünüyordu. Ateşli tenimi emmeden önce dişleri boynumda küçük ısırıklar aldı.

Kalçaları daha sert sarsıldı. Bu hissin içinde inledim. Saçlarımı okşadı, derin derin gıcırdattı.

"Sikeyim *evet*," diye yemin etti salıverilmesiyle birlikte, gözlerimi pırpır ettiren bir sıcaklıkla doldurdu beni. Bir başka doruk noktası daha içimi parçaladı, bu seferki en büyüğüydü, beni ona karşı titretti ve tırnaklarımı sırtına geçirdi.

"Oh fu-" Elimden geldiğince onu sarıp sarmalayarak sürdüğümü söyledim. Öpücüğü durgunlaşmadan önce tekrar titredi, tam bir mutluluktu.

"Dayan bebeğim. Sanırım bunun geçmesi için biraz zamanımız var." Vücudunun üst kısmı geriye doğru sıyrıldı. Ellerimi tuttu ve beni de kendine çekti, birini beni sabitlemek için sırtıma doladı ve bizi ters çevirdi. Ellerini başının arkasına koymadan önce tekrar uzandı, ben onun üstündeydim.

Güzel, baştan çıkarıcı yüzüne baktım, kendini beğenmiş gülümsemesi pek de umurumda değildi. Aleti hâlâ içimde kocaman bir şişlik halindeydi ve henüz en ufak bir azalma göstermemişti. Bazı kurtların inmesinin birkaç dakika aldığını duymuştum, ama bu neredeyse her zaman doruk noktalarından hemen sonra olurdu.

Bir zevk çarpıntısı nefesimi kesti. Bu bir doruk noktası değildi ama sanki sadece onun üstünde oturmuyormuşum da aktif olarak bunun için çalışıyormuşum gibi beni yeniden bir doruk noktasına doğru itti. Şaşkınlığımın yüzümde açıkça görüldüğünü biliyordum.

"Artık bir alfayla birliktesin." Kendini beğenmiş gülümsemesi büyüdü. "Serbest kalışımı senin içine kilitlemekten zevk alıyorum. Düğüm kaybolana kadar sürekli bir tür uğultu yaratıyor. Sen de aynı şeyden zevk alacaksın ama bedensel olarak da uyarılacaksın. Sen her orgazm olduğunda ben de orgazm olacağım ve burada oturup senin kıvranışını izleyeceğim, benden uzaklaşmak için çaresiz ama daha fazlası için de aynı derecede çaresiz. Öyle değil mi, Küçük Kurt? İşkencecin seni çırpınısını izlerken nefretle zevke hapsolmak? Dediğim gibi, kirli dövüşmenin birden fazla yolu var."

Gözlerimi ona diktim, midem sıkıştıyordu.

Elbette haklıydı. Beni bu korkunç kararı vermeye iten tutku azalıyordu ve onun gidişiyle birlikte soğukkanlı bir mantık geliyordu. İsteyeceğim son şey, beni evimden yasadışı bir şekilde koparıp ejderhalara götürerek öldürtmek isteyen bir adamın sikine oturmaktı. Hayatımı yeniden mahveden ve ailem olarak gördüğüm son kişiyi öldüren bir adamın. Ondan zevk almaktansa sikini kesmeyi tercih ederdim - sikini tutmadan ya da düğümünü kabul *etmeden önce* hatırlamam gereken bir şey.

Ancak, mantığın ödülleri de yok değildi.

Benim pislik olduğumu düşünüyordu. Masumların katili. Benim ondan nefret ettiğim kadar o da benden nefret ediyordu. Zihnimi değiştiren duygu her neyse, onun üzerinde de işe yarıyor, kontrolünü kaybetmesine neden oluyordu. Böyle bir alfa, kampını mükemmel bir düzene sokan, tüm çadırları tek sıra halinde dizen ve adamlarının onun talimatlarını harfîyen yerine getirmesini sağlayan bir lider, bu kaymadan nefret ederdi. Ona ulaşmış olmamdan nefret ederdi. Muhtemelen beni bu şekilde kilitlediği için kendine kızılıyordu, o zamanki çaresizliğinin ve uyduruk gerekçelerinin şimdi *onun* için bir ceza olduğunu fark ediyordu.

Bu berbat durumun hatasını kabul etmek ya da o anın suçluluğunu ve aşağılanmışlığını hissetmesine izin vermek yerine, suçu bana yüklüyordu.

Cinselliğimi beni utandırmak ya da daha küçük hissettirmek için kullanırken üstünlük sağlamasına izin verirsem lanetlenirim. Eğer izlemek isterse, ona yıllarca ateşli rüyalar görmesine neden olacak bir gösteri sunacaktım. Beni her düşündüğünde kör bir şehvetle gelirdi. Bu tuhaf duyguya sıkı sıkıya sarılır ve bu yolculuğu sonuna kadar takip ederdim.

Blöfünü görmek için öğrendiğim ve uyguladığım yalan söyleme yeteneğimi kullandım.

"Düşündün," dedim, bir elimi göğsüne dayayıp kahkahalarla eğilerek. "Tekrar tekrar gelmekten utanacağımı mı düşündün? Bu beni neden utandırır ki? Sana kimse söyledi mi bilmiyorum ama kadınlar çoğu zaman orgazm taklidi yapar. Siz sikikler sandığınızın çeyreği kadar bile iyi değilsiniz. Yani *alfa* vücudun bana zevk vermek için yaratılmışsa? Devam et ve rahatla, bir erkek benim için bunu yapmadığında kendimi boşaltmaya alışkırım."

Gülümsemesi kayboldu ve ben de hemen içine girdim. Evet, yolculuğumun keskin bir sola dönüşle kabusla dönüşmemesi için bu yolda yürüyecektim, ama bundan sonra

-Onun bedeninden kurtulduktan sonra işim bitmişti. Bunun bir daha olmasına asla ama *asla* izin vermeyecektim.

Bölüm 11

WesTON

"W Durum nedir?" Kampın doğu ucunda Tanix'e sordum, güneş doruk noktasındaydı ve buradan gitme ihtiyacı beni çekiştiriyordu.

Planımın harfiyen uygulanmasına ve köy erken düştü, düşmanın bir kısmı kaçtı. Birkaçı hatlarımızdan kaçmış ve bir şekilde kontrolümüzden kurtulmuştu. Ödüllerinin elimizde olduğunu biliyorlardı. Onun için geleceklerdi, bunu biliyordum. Operasyonlarını kurtarmak için bunu yapmak zorundaydılar ve bunu yapmak için bizi geçmekte tereddüt etmeyeceklerini biliyordum.

Ayrıca, neredeyse kesin olarak, kraliyetlerini eylemlerimizden haberdar edeceklerdi. Aurelia bu krallığı büyü dünyasının en gözde pazarlarından biri haline getirmişti. Buradaki kraliyet, ne kadar itibarsız olsalar da, diğer krallıkların onun ürününe artan bağımlılığını artırmaya bile, kesinlikle pazar paylarını korumak isteyeceklerdir. Onu kendi ihtiyaçları için kurtarmak isteyeceklerdir ve bu da bunu yapmak için mükemmel bir fırsat sağlayacaktır.

Bizi yakalarlarsa, sadece kellelerimiz gitmez. Ya ejderha sarayını savaşa sürüklerler ya da bizi işe karışırken yakaladıkları için gerçekçi olmayan bir tazminat talep ederlerdi. Krallığımızı bu duruma sokmadan bu işi halledebileceğime yemin etmişim ve bu sözümü tutmaya niyetliydim.

"Sürünün bir saatlik dinlenme süresi kaldı," dedi Tanix, kampın ortak alanı olarak düşündüğümüz yerdeki son masaya otururken. Oturma yerlerimizin ve malzemelerimizin geri kalanı taşınmaya hazır bir şekilde paketlenmişti. Yüzeye yayılmış bir yığın kâğıdı inceledi. "Hızlı hareket etmeliyiz.

Bu krallıktan çıkma vakti geldi ve ben istemiyorum-" Başını kaldırıp baktı ve sonra bir kez daha baktı.

Onun ne gördüğünü hayal bile edemiyordum. Vücudundaki her sinirin hala enfes bir zevkle ateşlendiğini hisseden ve her anından nefret ederken seven bir adam mı? Güzel bir kadının, kendisinin o pozisyonda bulunduğu sürenin iki katı kadar bir süre boyunca sikiyle boşalmasını izleyen bir adam mı? Ya da aniden karanlık ve çalkantılı bir mizaca sahip, genellikle dengeli ve kontrollü bir alfa.

Dün gece kontrolü tamamen kaybetmişim ve bunu yaparken hiçbir bilgi edinememişim. Daha iyisini yapmalıyım.

"Bir sorun mu var?" Homurdandım. Oldu. İyi. Devam edip unutmamanın zamanı geldi.

"Hayır, efendim. Sadece denize yaklaştıkça daha hızlı hareket etmemiz ve tetikte olmamız gerektiğini söylüyordum. Sürüyü yeterince dinlendirmek istiyorum. Buradaki tehlikenin en kötüsünden çok uzaktayız ve bence bundan en iyi şekilde yararlanmalıyız. Bizi durdurmak isteyen olursa bunu medeniyete daha yakın olduğumuzda yapacaktır."

Köye doğru bakarak başımı salladım. "Anlaştık. Malı aldın mı?"

"Uyuşturucu mu?"

Yıllarca duygularımı belli etmediğim için ürkekliğim gizli kalmıştı. Bunun için onun belirsiz terimini kullanmışım.

Ben yorum yapmayınca Tanix, "Yaptık," dedi. "Arabalara yüklendiler. Sürü ona dokunmaması gerektiğini biliyor. Bu kadar çok olması, aslında tek kaynağın bu olduğunu gösteriyor. Kadın bunu yapmaktan başka bir şey yapmamış olmalı."

"Sadece paketlemeyin."

"Öyle görünmüyor. Köylülerin birçoğuyla konuştuk. Onlara zarar vermek istemediğimizi ve topraklarının sınırlarının artık açık olduğunu anladıklarında soruları yanıtlamakta bir sakınca görmediler. Bazı köylüler sandıkları el arabalarıyla sınıra götürüyor. Onları devriyenin ya da başka birinin alması için bırakıyorlar. O bölgede toynak izleri bulduk."

Kaşlarımı çatarak duruşumu düzeltmeye çalıştım. "Sandıkları köylülere mi taşıttılar? Neden atlar gelip toplamıyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Bu köylüler yıllardır bu sınırlar içinde bir at görmemiş gibiydiler. On yılı aşkın bir süredir."

"Yine de uyuşturucuları başka bir yere nakletmek için kullanılıyorlardı."

"İzler öyle olduklarını gösteriyor."

"Ve kimse o yerin nerede olabileceğini bilmiyor muydu? Orada ne yaptıklarının detaylarını?"

Tanix başını salladı. "Köylülerin hiçbir fikri yoktu. Ne Aurelia'nın operasyonu hakkında, ne de Büyükanne'ninki, hiçbir şey. Alexander ara sıra 'Dışarıda' olan bazı şeyleri ağzından kaçırırdı. 'Dışarı' terimini sanki belirli bir yermiş gibi kullanıyorlardı. En son olayda birkaç kişi ceza aldı. Sanırım burada kuralları çiğnemenin cezası çok ağır; dayak, kırbaç, aletlerle kesme."

İblis zindanlarında böyle bir muameleye maruz kaldığım zamanları hatırlayarak ürperdim. Bu insanların neler yaşadığını çok iyi biliyordum.

"Yanımıza almamız gereken biri var mı?" Ben sordum.

Tanix başını yavaşça sallarken dudaklarını yana çekti. "Gerçekten öyle düşünmüyorum. Bay Poet kadının -Aurelia'nın- operasyonuna en yakın kişiydi. Onun çevresinde başka kimse çalışmıyordu. Yine de ona hiç yardım etmedi. Nasıl yapacağını bilmiyordu. Sadece kadının hangi bitkilere ihtiyacı olduğunu öğrenir ve onları almasını sağlardı. Çoğunlukla onun ayak işlerini yapıyor gibiydi. Büyükanne'nin de. Her ikisine de bir şeyler götürmekten korkardı - sihir eksikliği nedeniyle Aurelia, kötü ruh haline eğilimli olduğu için Büyükanne. Görünüşe göre, Büyükanne'nin kötü ruh halleri her an cezayla sonuçlanma potansiyeline sahipti."

"Ondan herhangi bir hikaye aldınız mı?"

"Evet, aslına bakarsanız," dedi Tanix. "Görünüşe göre Aurelia zanaatında ilerlediğinde, Büyükanne hemen sınırları kapatmış. Alexander o sıralarda işlerinin büyüdüğünü ve Büyükanne'nin onu koruması gerektiğini ağzından kaçırdı. Bu da yıllar yıllar önceydi. Köylüler buna izin verdi çünkü Büyükanne evleri ve köy meydanını onarmak için altın getirdi ve onlara ne yapacaklarını bildiklerinden daha fazla yiyecek sundu."

"Ne yapacaklarını bildiklerinden daha fazla yiyeceği olan insanlara benzemiyorlardı."

"Kafese girmeyi seçmeleri için onlara bol bol teklif edin. Tuzağa düştükten sonra, onu alın. Ne yaptıklarını anladıklarında artık çok geçtir."

Bu doğrudu.

"Bay Şair Aurelia'nın krallığa yarı aç girdiğini hatırlıyor," dedi Tanix. "Sadece bir çocuk. Bu sınırlar kapanmadan önceydi. Kadının büyü olmadığını çabucak öğrendi ve o andan itibaren kendisi -ve görünüşe göre köyün çoğu- ona pek güvenmedi. Kısa sürede başına gelenler

Köy, kimsenin ona ısınmamasını sağladı. Hem dışlanmış biriydi hem de büyükannesinin değerli işçisiydi. Etrafındaki köy ikincil hasardı. Burada hiç arkadaşı yok."

"Bunu anladım." Derin bir nefesle göğsümü şişirdim.

Buraya geldiğinde sadece bir çocuktü. Annesi olmayan ve belli ki zor zamanlar geçiren bir çocuk. Desteğe ve sevgiye ihtiyaç duyduğunda, bir köyün kınamasına maruz kalmış ve hesapçı bir kadın tarafından çalıştırılmıştı. Hayatının ne kadar yürek parçalayıcı olduğunu düşünmeden edemedim. Günlüklerinde okuduğum yalnızlık için tuzağa düşürülmüştü. Hayvanını çekip çıkarmayan ve onu köyün bir parçası yapmayan duygusuz bir insan tarafından tuzağa düşürülmüştü. Bilerek ayrı tutulmuştu.

"Berbat bir hayat," diye mırıldandım. "Dünyada koruyacak tek bir arkadaşı bile yokken neden incittiği insanları umursasın ki?"

"Büyükanneimin yardımıyla, onu kesinlikle tehlikeli hale getirdi." "Gerçekten de."

"Merak ettiğim bir şey var ..." Tanix dudağını dişlerinin arasına aldı. "Eğer o senin gerçek eşinse, bu açıkça onun hayvanının sadece bastırılmış olduğu anlamına gelir. Ve güçlü, tahmin etmek zorundayız. Bunu hissedebiliyorum ve ben bir alfa bile değilim."

"Çok güçlü," diye ekledim. "Onun içinde titreşiyor."

"Onu çekip çıkarman fazla zaman almaz, değil mi?"

"Doğru. Birkaç kez neredeyse kazara yapıyordum." Ayrıntıya girmedim, bunun zevkin doruğunda olduğunu itiraf etmek istemiyordum. Onun beni doruklarına çekmesinin verdiği coşkulu hisle sarhoş olduğum için adımı bile bilmiyordum. Hiç bu kadar güçlü bir yakınlık yaşamamıştım.

"Büyükannele hiç yakınlaşmadın," diye devam etti Tanix, "ama onun oldukça güçlü bir alfa olduğunu duymuştuk hep."

"Neden Aurelia'nın kurdunu çıkarmadı?" Soruyu tahmin ederek söyledim. Tanix başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok."

"Bunun kontrolle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Onu zayıf tut, dışlanmasını sağla, görebileceği tek iyiliği ona göster ve böylece onu bağımlı tut. Bunları yaparsanız değerli varlığınızın kontrolünü elinizde tutarsınız."

"Bu çok mümkün. Aurelia köyde neler olup bittiğini görmüş olmalı. İnsanları kafeslemeye yardım ediyordu. Bu ve yaptığı türden uyuşturucular - kendisinininkilerden on kat daha tehlikeli uyuşturucular

rakipler- affedilemez olmaya devam ediyor. Yargıda bulunması gerekiyor ve eğer bu iğrenç krallık bunu yapmazsa, bizimkiler yapacaktır."

Sertleşti. "Hiç şüphe yok, alfa. Onu bu işten sıyırmaya çalışmıyordum. Sadece anlamaya çalışıyordum, hepsi bu."

Başımı salladım, bu hatırlatmaya kendim de ihtiyaç duyuyordum.

"Ondan bir şey öğrenebildin mi?" Tanix ben dönmeden önce sordu.

"Hayır. Durum elimden kaçtı."

"Anlamıştım." Elindeki kâğıtlara baktı. "Masayı ve gürültüyü duydum. Eğer ilgilenmeniz gereken başka işler varsa, her zaman deneyebilirim. Kraliçe Finley'nin gönderdiği doğruluk iksirinden hâlâ biraz var."

Evet dilimin ucundaydı. Onunla daha iyi başa çıkabilecek birine omuz silkmekten başka bir şey istemiyordum. Ne kadar istesem de, onun söz konusu olduğu durumlarda aklımı başımda tutamıyordum. Ama ona sert davranabilecekleri ya da Tanrı korusun, ona zarar verebilecekleri fikri, jilet gibi pençeleriyle orta yerimi tırmalıyordu. Başka birinin ona dokunmasına tahammül edemezdim, herhangi bir nedenle değil.

"İksiri kullanacağım. Hareket ettiğimizde bolca vaktimiz olacak. Biri kıyafetlerini getirdi mi?"

"Hadriel şafak vakti onun için bir şeyler aldı. Şato kıyafetlerini giyiyordu."

"Gördüm." Yine lanet bir güçlük. Bu kurt kurnazdı. Ejderhalardan çok fazla özellik kapmıştı. Onu hizaya soktuğunuzu düşündüğünüz anda, gidip her şeyi kaosa sürüklüyordu. Bilgi toplama ve doğru türden arkadaşlar edinme konusunda bu kadar iyi olmasaydı, onu eve gönderirdim. Bu haliyle ekibin değerli bir üyesiydi, sadece beni sürekli test eden biriydi.

"Ona yollamamı ister misin?" "Hiç zahmet etmeyin. Ben ikisini de yakalarım."

YAKLAŞIK BİR SAAT SONRA, katile diğer çadırları söküp hareket etmeye hazırlanırken, Aurelia'nın giysileriyle çadırımın dışında duruyordum. Vücudunun kokusu tenimde kalmasın diye kendimi yıkamış ve kıyafetlerimi değiştirmiştım. Bunu yapmak, işlerimi düzene sokmak için kafamı yeterince boşaltmıştı ve umarım bu toplantı sırasında beni sabit tutacaktı.

Bilekleri çerçeveye bağlı bir şekilde yatakta yatıyordu, ip dün geceden kalma izlerin hemen altındaydı. Gözleri kapalıydı ve arşafılar o tatlı göğüslerinin hemen üzerinde duruyordu. Dik meme uçları kumaşın üzerinden yukarı doğru çıkmıştı. Çarşafı yırtmak, o gergin meme uçlarından birini ağzıma almak ve ondan bir inilti koparmak için aşırı bir istekle ağzım sulanmaya başladı.

Kendimi kontrol etmeye çalışarak yatağa yaklaştım. Ona havlayarak *uyanmasını* sağlayabilirdim ama o köyde ona nasıl davranıldığının anısı hâlâ yüreğimi sızlatıyordu. Ölüme giden yolda olabilirdi, ama en azından bu yolculuğu düzgün bir şekilde yapabilirdim.

"Hey." Yanında durdum ve kalçasını hafifçe salladım. "Uyan-"

Yan döndü ve bir ayağı aniden ortaya çıktı, çarşafı dalgalandırdı ve taşaklarına tekme attı.

"Kahretsin-" Eğildim ve aletimi avuçlayarak geri çekildim. "Sikeyim!"

Kendini topladı ve bu kez kafama doğru, hayvanının yardımını olmadan olması gerekenden daha hızlı bir tekme savurdu.

Kaçtım, bu hareket kasıklarımda yeni bir acıya yol açtı.

"*Kibar* olmaya çalışıyordum," diye homurdandım, güçlükle ayağa kalktım.

"Beni bir yatağa bağlamak çok güzel, evet." Güneş ışığıyla parlayan güzel gözleri

Altın sarılar, ateşli turuncular ve yumuşak kahverengilerden oluşan parıltıları parlaktı ve şiddetle dolup taşıyordu. "Teşekkür etmek için taşaklarına tekme attım. Şimdi ikimiz de çok *iyi*yiz."

"Kaçmanı engellemek için seni yatağa bağladım." Kıyafetleri yüzüne fırlattım. "Sen bir tutsaksın, unuttun mu?"

Onları çıkarmak için başını salladı. "Kibarlık timsali, evet." Bana kaşlarını çattı. "Ne kadar centilmensiniz."

Çerçeveye doğru ilerledim ve ipi çözdüm. "İşte oldu. Özgürsün. Kaçarsan cezalandırılırsın. Buna aşına olduğunu duydum."

"Beni yumruklarınla mı yoksa sakinle mi cezalandıracaksın?" Bileklerini ayırdı ve ipi fırlatıp attı, sonra da bir bakışla çarşafı tekrar göğüslerinin üzerine çekti. Artık çok geçti. ıplaklığının resmi beynime yeniden kazınmıştı. Sikim acı verici bir şekilde sertleşmişti.

"Dün gece ve bu sabah aletimin bir ceza olmadığını açıkça belirttin. Hadi, giyin. Bu adırı toplamaları ve her şeyi yerleştirmeleri gerekiyor. Yola çıkmamız gerekiyor."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Beni evimden kopardığın için hiç suçluluk duymuyorsun, ha?"

Göğsüm gerildi ama belli etmedim. Çok fazla suçluluk duyuyordum, evet, ama görev ve adalet ne onun ne de benim duygularımı umursuyordu.

"Yok." Yumuşak bir şekilde yalan söyledim ve sonra ağrıyan taşaklarıma misilleme olarak küçük bir kazıma yapmaktan kendimi alamadım. "Özellikle de seni ortadan kaldırmak bu köydeki insanların özgür kalması anlamına geldiği için. Kafesleri açılmış oldu. Ben bir kahramanım."

"Hayal görüyorsun, işte sen busun." Yumruklarını sıktı. "Bir kahraman köylüleri öldürmez."

"Tüm masumları canlı bıraktık, sevgilim. Sadece buradaki zehri öldürdük ya da ele geçirdik."

Gözleri kısıldı. "Bu köy bir kafesten başka bir şey değil. Geceleri böyle mi uyuyorsun? Kendi gerçekliğinizi icat ederek mi? Buradaki insanlar burada kaldılar çünkü yiyecekleri, barınakları ve çocukları için iyi bir hayatları var. Büyükanne olmasaydı, hala yoksulluk içinde yaşayacaklardı, çocukları eğitimsizdi. Şimdi belli ki burayı terk etmek zorunda kalacaklar çünkü siz onların geçimini sağlayan kişiyi öldürdünüz ve onları kendi yaşam tarzlarında tutmanın bir yolunu bulabilecek tek kişiyi kaçıırıyorsunuz."

Ona inanamayarak baktım. "Buna gerçekten inanıyor musun? Büyükanneimin adamları eskort olmadan kimsenin gitmesine izin vermezdi."

"Biliyorum. Birkaç ay önce ayrılmaya çalıştığımı düşündükleri için cezalandırıldım - bir yanlış anlaşılmaydı. Tehlikeli bir iş yapıyoruz. Dışarı çıkarken korunmaya ihtiyacımız var, en çok da benim. Kimsenin yerimizi bilmesi riskini göze alamayız çünkü istila edip tam olarak senin yaptığını yaparlar - Büyükanneimi öldürür, beni alır ve ürünü çalarlar. Tebrikler, onu haklı çıkardın ve yaşadığımız kuralları onayladın."

Bir elimi kaldırdım, öfke dalgası beni beklenmedik bir şekilde ele geçirdi. "Cezalandırıldın mı? Cezalandırıldın mı?"

Çenesi bir parça yukarı kalktı. "Evet. Ben de herkes gibi aynı kurallara göre yaşıyorum. Ben özel değilim."

"Bir yanlış anlaşılma olmasına rağmen sizi cezalandırdılar mı?"

"Evet. Aptalca bir şey yaptım ve barışı korumak için cezayı kabul ettim."

"Barışı korumak için ..." Alaycı bir kahkaha attım ve bir an için arkamı döndüm, öfkem hala güçlü bir şekilde pompalanıyordu. Öfkemden kurtulmanın bir yolunu bulamıyordum. "Kim yaptı bunu?" Yumuşak bir sesle sordum. Tekrar ona döndüm. "Seni kim incitti?"

Gözleri biraz büyüdü ve yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. "Önemli değil."

Ona doğru adım attım, her kelime kırılmıştı. "Kim. İncitti. Sen mi?"

Nefesi daha hızlı geliyordu. Dudaklarını ıslattı ve tahrik olduğunu fark ettim. Ona elini süren herkesi öldürmek için duyduğum ilkel ihtiyaca karşılık veriyordu.

"Alexander," diye fısıldadı, o güzel gözlerini dolduran arzuyla.

"Seni de Bay Şair'i incittiği kadar incitti mi?"

"Kim?"

"Seninle çalışan adam."

"Raz. Bilmiyorum, ama muhtemelen değil. Büyükanнем her zaman cezalarını denetlerdi, böylece birkaç gün içinde iyileşebilirdim. Alexander'ın Raz'ın son cezası için denetlenmediğini duydum."

Sözleri kesildi, hâlâ beni izliyordu, kontrol için verdiğim mücadeleyi gördüğüne şüphe yoktu.

"Yaptığı şey için ölecek," diye bağırdım. "Bunu sağlayacağım. Ve bir gün bana özgür irade istedikleri için insanları cezalandırmanın nasıl doğru olduğunu düşündüğünü açıklayabilirsin. Katılmaya zorlandıkları tehlikeli bir meslek yüzünden ayrılmasına izin verilmeyen köylülere nasıl göz yumduğunu. Nasıl bu kadar saf olduğunuzu ve büyükanneinizin kandırarak kabul ettirdiği kuralları kullanarak bir köy halkını acı tehdidi altında kafeslemesinin doğru olduğunu düşündüğünüzü. Ama bu bekleyebilir. Şu anda o lanet kıcını kaldırıp giyinmen gerekiyor. Yola koyulmalıyız."

"Her şeyden önce-" diye başladı, gözleri şu anda kucığında duran kıyafetlere daldı. "Bekle, bunlar benim."

"Görünüşe göre gözlem gücün var. Sanırım sen ve büyükanne'nin köyünüze ne yaptığınızı umursamadınız. Ejderhalar seni uzun süre bağışlamayacak."

Bakışları artık suçlayıcıydı ve giysileri tutuyordu. "Şunu söylemeyi kes. Her şeyi çarpıtıyorsun." Giysileri salladı. "Bunların benim kulübemden alındığını söylüyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sana uyacaktır. Bir şey değil." "Eşyalarım baktın mı?"

"Evet. Günlüklerinizi okumak için sabırsızlanıyorum." Yüzü soldu. "Buna cesaret edemezsin."

"Neden? Yalanlarını kanıtlamamdan mı korkuyorsun?"

"Yalan söylemiyorum," diyerek yataktan kalktı. Çarşaf çekildi ve bakışlarımın onun gözlerinden uzaklaşmasına izin vermedim. "O günlüklerde kişisel eşyalarım var. Özel şeyler."

"Ayrıca iş eşyalarınız da var. Tarifler. Prosedürler. Sadece organizasyon notlarınız, köyü ziyaret edip konuştuğunuz insanlar, büyükannenizin söylediği şeyler olduğunu varsayabilirim."

"Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

"Sana inanmıyorum. Giyin hadi. Bir dakikalığına gidiyorum. Kaçarsan hemen yakalanırsın. Bugün Hadriel ile gideceksin. İyi olmana değil, zar zor hayatta kalmana ihtiyacım var. Bunu hatırlaman akıllıca olur. Alexander'ı bir köpek yavrusu gibi gösterebilirim."

Sessiz ve kaskatı kesilmişti, gözlerinde korku ateşi yanıyordu. İçim sıkıştı ve arkamı döndüm. Ona zarar verme blöfü yapmaktan bile nefret ediyordum. Beni içine sokmaya devam ettiği durumdan nefret ediyordum. Her şeyi bu kadar sefil hale getirdiği için ondan nefret ediyordum. *Beni* bu kadar perişan ettiği için.

Bugün onu bir bebek bakıcısına emanet edecektim, böylece o dergilere göz atabilecek, ambalaj ve organizasyon bilgilerine ulaşmanın kolay olup olmadığını görebilecektim. Eğer öyleyse -ki öyle olmasını umuyordum- onu bir arabaya koyabilir ve varlığını bile görmezden gelebilirdim. Onu bir kol boyu uzakta tutarsam, ondan etkilenmek o kadar kolay olmazdı.

Eğer değilse . . .

Dişlerimi sıktım.

Eğer değilse, cevapları ondan almak için o hakikat iksirine ihtiyacım olacaktı. Öyle ya da böyle, henüz ortaya çıkarmadığımız kısımlar da dahil olmak üzere Büyükanne'nin organizasyonunun tamamına ışık tutacaktım. Aurelia'nın tek yaratıcı olduğundan yüzde yüz emin olmamız gerekiyordu. Onunla birlikte yargılamak için diğer komplocuları da getirmek iyi olurdu.

Söz verdiğim gibi yapacak ve bu uyuşturucu kaçakçılığı operasyonunu dize getirecektim. Kadın, gerçek eşim olsun ya da olmasın, yoluma çıkmayacaktı. Hiçbir koşulda, onun yanında kontrolümü tekrar kaybetmeyecektim.

AURELIA

"K Tak, tak," diye bir ses duydum kapalı çadır kapağında. Dün geceki adamın sesine benziyordu. Hadriel.

Sessiz kaldım, çadırdaki tek sandalyede oturuyordum.

Masa öyleydi. Alfa, bu sabah ben hâlâ uyurken, mutluluktan uyuşmuş ve sinir bozucu, lezzetli bir şekilde doymuşken diğer her şeyi temizlemiş olmalıydı.

"Lütfen orada olduğunu söyle," dedi. "Yanlışlıkla seni çıplak görürsem ve alfa tarafından öldürülürsem ya da bana bir şekilde zarar vermek için orada bekliyorsan bakmak istemiyorum. Bu güzel bir kıyafet ve kan kesinlikle onu mahveder."

Sakin bir kadının belli belirsiz sakinliğini takınmaya çalıştım ama sonunda başımı salladım ve gülümsememek için başka tarafa baktım. Esprileri o kadar kaba ve karanlıktı ki dengemi kolayca bozdu.

"Tamam. Görünüşe göre cevap vermiyorsun." Çadır kapağının dibinde bir ayak gölgesi gördüm. "Ya vicdanının ağırlığı gibi ağır bir şeyin altında sıkışıp kaldın ya da beni görmezden gelerek harika bir iş çıkarıyorsun. Üçüncü seçenek ise kaçmış olman ve bana hafif manik bir alfayı ortadan kayboluşun hakkında bilgilendirmek gibi korkunç bir görev bırakmış olman. Umalım da o olmasın. O zaman. İçeri gireceğim. Lütfen beni bıçaklamayın. Buradaki kötü adam ben değilim." Durakladı. "Seni yasadışı bir şekilde kaçırıp götürmek dışında, tamam, burada kötü adam sayılırım. Güçlerimizi birleştirelim ve dünyayı yönetelim, olur mu?"

Cevap vermedim. Tuhaf bir şekilde eğlenceli olsa bile bu insanların işini kolaylaştırmayacaktım.

"Tanrılar taşaklarımı gıdıklıyor, lütfen içeride ol ve çıplak olma," diye mırıldandı, çadırın kapağını kenara itti ve kasvetli alana baktı. Pencereden içeri çok az ışık süzülüyordu, kapak kapalıydı. Görünüşe göre alfa bunu mahremiyetimi korumak için yapmıştı. Aslında bu çok düşünceliydi. Dün gece onunla yaptığım şeyin utancını azaltmamıştı.

Hadriel'in bakışları beni buldu ve duruşu gevşedi.

Sesini yükseltmeden önce içeri girerken "Teşekkürler," diye mırıldandı. "Size de merhaba ve iyi günler." Elinde dumanı tüten bir kupayla bana doğru koştu. "Şu haline bak." Yere kadar giydiğim solmuş kahverengi pantolonumun içine soktuğum sade kahverengi gömleğimi işaret etti. "Eski püskü *şıklık*, bayıldım. Böyle bir yüzün varken modaya ne gerek var, değil mi? Şimdi, işte başlıyoruz. Biraz çay içelim ve dün geceki kötü kararın hayat boyu sürececek bir belaya dönüşmediğinden emin olalım, olur mu?"

Ah. Hamilelik çayı. Ne kadar demode.

"İzin verirseniz köye dönüp onu alayım, benim de kendi ilacım var."

Dilini gıdıkladı. "Korkarım bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Bugün ters yönde hareket edeceğiz." Çayı öne doğru tuttu.

Denemeye değerdi.

Bir an için onu inceledim, içkiye bir şey koyup koymadıklarını merak ediyordum. Yolculuğu kolaylaştırmak için beni bayıltmak mı istiyorlardı? Ya da belki alfa dün gece kontrolü kaybettiği için çok fazla pişmanlık duydu ve sorunu ortadan kaldırmaya karar verdi.

"Bu beni öldürmek için mi?" Koklayarak sordum.

"Ve ejderhaların sana korkunç bir şekilde işkence etme şansını ellerinden mi alayım? Pek olası değil." Gözlerindeki pırıltı kaybolmadan önce bana bir an sırtıttı. "Özür dilerim. Darağacı mizahı. Çok da uzak olmayan bir geçmişte, her gün bir sonraki günü görüp göremeyeceğimizi merak ederek yaşırdık. İlk başlarda başa çıkmak için şaka yapardık. Ya da ben başa çıkmak için şaka yaptım. Mizah duygusu olmadan ne anlamı var ki? Sonra mizahım gibi gerçeklik de boka sardı. Normal olduğunu unuttum. Hayır, zehirli değil."

Onda, ona güvenmek istememi sağlayan bir şey vardı. Ona inanmak. Şüphesiz tuhaf biriydi ama tamamen samimi görünüyordu.

Ne olursa olsun, başka bir seçeneğim olduğundan şüpheliydim. Ya kendi isteğimle onunla birlikte olacaktım ya da alfa büyük olasılıkla buraya getirilecek ve beni zorlayacaktı.

İçerken duyduğum tiksintiye engel olamadım. Bu şeyin tadı terli bir ayakkabının içi gibiydi.

"Tamam," dedi bitirdiğimde, boş bardağı alarak, "hadi seni kaldıralım ve oraya gidelim. Bugün benimle ata bineceksin."

Ayağa kalktım, ellerim hâlâ zincirlenmiş gibi kenetliydi, sesimin ne kadar rahatsız ve garip hissettiğimi göstermesini engellemeye çalışıyordum. Yakın mesafede at sürme konusunda inanılmaz derecede rahat görünüyordu ama insanları ne kadar tedirgin ettiğimi tecrübelerimden biliyordum. "Hastalığıma" yakalanmaktan ne kadar korktuklarını.

"Sana biraz mesafe versem iyi olacak," dedim. "Ben yürüyeceğim."

Biraz yana döndü ve gözlerini dramatik bir şekilde bana dikti.

"Ne duydun?" Kaşlarını indirdi. "Kim konuşuyordu, Kurt? Bütün bilgileri Liron'dan alıyor, o mısır koçanı sik suratlıdan. Aletini hangi deliğe soktuğunu bilmeyen bir adama gerçekten güvenecek misin? Hayır. Ayrıca, o kızarıklığın ormandaki seks partisiyle bir ilgisi yok. Şey, vardı, ama bunun nedeni ellerimin ve dizlerimin üzerinde yanlış çalıya eğilmemdi. Arkadan gelen korkuluk biraz aşırıya kaçınca, çalıya doğru çok fazla eğildim ve aniden cinsel bir parya oldum. Bana yaraları veren bitkiydi! *Bitki*! Finley hemen iyileştirdi. Bulaşıcı bile değildim! Ayrıca, artık geçti. Endişelenecek bir şey yok."

"I-" Beynim parazitlerle doldu. Hızla göz kırptım. "I-"

Düşüncelerimi toparlamam için sabırla bekledi. Bu hiç kolay olmadı.

"Senin hakkında hiçbir şey duymadım, hayır. Ben sadece işleri yoluna koymaya çalışıyordum. senin için daha kolay."

"Oh iyi, rahatladım." Muhtemelen kaçmayayım diye kolunu benimkine dolamak için uzandı. Ben geri çekildim, o da ellerini uzattı. "Bak! Geçti! Cidden, kızarıklık geçti. Bulaşıcı bile değildi! *Aylar* önceydi. Bunu çok abartıyorsun."

Tomurcuklanan gülümsememle mücadele ederken dudaklarımın büküldüğünü biliyordum. "Sana inanıyorum. Burada böyle bitkilerimiz var. Hayır, ondan değil. Sadece-"

"Oh, atım mı? Çünkü Jenkins daha fazla ağırlık kaldırabilir, onun için endişelenmeyin. O en büyük ejderhaları bile taşıyabilecek kadar güçlü bir aygır. Sen diyetinde biraz daha fazla beslenmeye ihtiyacı olan bir kimsesizsin ve ben de zayıfım. Bizden daha fazla ağırlığı kolaylıkla ve rahatlıkla taşıyabilir."

Sinirli bir nefes verdim. "Alfa'nın izlenmemi istediğini biliyorum ama gün ortasında etrafımda kurt köpekler varken kaçmak aptallık olur. Fazla uzağa gidemem. O yüzden yürümemde bir sakınca yok. Hava sahasını paylaşmak zorunda değilsiniz."

"Dinle canım, ne konuştuğumuz hakkında hiçbir fikrim yok ama zaman kaybettiğimizi biliyorum. Alfa gitmek için sabırsızlanıyor ve senin işleri geciktirmen onu daha da kızdıracak. Öfkeli bir alfa kurtla uğraşmak istemiyorum. *Genelde* aklını kaçırp kazara beni öldürmeyeceğinden eminim ama bugün biraz çılgınca davranıyor. Onu test etmek istemiyorum. O küçük sevimli kışını kaldırıp kapıya doğru yürü lütfen. Hadi gidelim."

"Sadece ..." Çadırın kapağına doğru gitmek için koluma tekrar dolanmaya çalıştığında irkildim.

Ben daha açıklayamadan -çünkü onu serbest bıraktığımı anlamış gibi görünmüyordu- çadırın hemen dışında bekleyen bir grup insanı fark ettim. Hepsi birden bana bakıyordu, bakışları meraklı ya da düşmancaydı, yaklaştığımda birkaçı bir adım geri çekildi.

Vücudum kaskatı kesilmişti. Köyde bu tür incelemeleri görmezden gelebilirdim; bu omuz silkmeye alıştığım bir şeydi. Ama bunlar güçlü yabancıları. Tehlikeli savaşçılar. Düşmanlıkları donup kalmama neden oldu, ne yapacakları konusunda endişelendim ve bana kaçmama neden olan şiddet dolu geçmişimi hatırlattılar.

"Ben de bulaşıcı değilim," diye mırıldandım sıkı bir çeneyle, izleyenlerin yanından geçerken. "Ama mesafenin korumak istemeni anlıyorum. Bu yeni bir şey değil. Ben yürüyeceğim."

"Ooh, bu da ne şimdi?" Hadriel yaklaşmak için acele etti. "Ne tür bir cinsel hastalığa yakalandın, ondan nasıl kurtuldun ve yakalandığında ne yapıyordun? Bana her şeyi anlat!"

Bu adamla başa çıkamıyordum. Söylediği hiçbir şey normal değil miydi?

"Hayır-hayır," dedim çabucak, zihnim dün gece alfabayla yaptığım birçok şeyi tekrarlarken üzerime bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Atlara doğru yaptığı yön işaretini takip ettim, ipleri yakın zamanda dikildiği belli olan direklere bağlıydı. Yaklaştığımızda öfkeyle ona döndüm, bunu açıklamak zorunda kaldığım için utanmıştım. Genelde insanlar onları bu şekilde serbest bıraktığımda rahatları.

"İnsanları rahatsız ettiğimi biliyorum," dedim. "Hayvanınızı kaybetmeyeceksiniz çünkü benim hayvanım yok ama endişenizi anlıyorum. Yürüye biliyorum, sorun yok."

Anlayış yüzüne yayıldı. Elini üst koluma yerleştirmeden önce bir kahkaha attı ve bu sefer çekilmeme izin vermedi. "Sevgilim, senin hayvan durumun umurunda bile değil. İnatçı bir sepet dolusu siki hissetmemekten çok daha kötü şeyler var, sana söyleyeyim. Aslında, işte, bu ata bin ve Haddy Amca sana hayvanımın bastırıldığı zamanlar ve iblis seks kalesinde nasıl olduğu hakkında bazı hikayeler anlatacak. Bu hikayelerin amcık kıllarınızı kıvracağından emin olabilirsiniz."

Laf kalabalığına boğuldum ve öksürüğümle atı ürküttüm.

"Ayrıca," dedim hırıltılı bir sesle, "hiç ata binmedim. Nasıl binilir bilmiyorum."

"Bu kolay. Ben sana öğretirim. Sadece eyeri çıkarmam ve iki binici için her şeyi hazırlamam gerekiyor. Taş gibi aptal seyis bunu kesinlikle yapamayacaktır. Muhtemelen iki eyer takmaya çalışır ve neden işe yaramadığını merak eder."

Sadece bineceğimiz atı hazırlamakla kalmadı. Telaşlı seyis çocuğunun tüm atları çözmesine, düzenlemesine ve gitmeye hazır hale getirmesine yardım etti. Ne yaptığını çocuktan çok daha iyi bildiği açıktı.

Ağaçların arasında kenarda bekledim ve atlıların atlarına binmelerini izledim. Görünüşe göre kamptaki herkes ata binmeyecekti. Bazıları heybelerle yüklü atların ve eşeklerin yanında yürüyor ya da arabaları çekiyordu. Diğerleri ise kendi başlarına bir sürü taşıyor, grup halinde yürüyor gibi görünüyordu. Bazıları ise kurt formlarına bürünüp ağaçlara çıkıyor, hareketleri daha önce hiç görmediğim şekilde kıvrak ve zarif oluyordu. Hepsi avcıydı. Buna yaklaşabilen tek şey Büyükanne'nin devriyesi ve nöbetçileriydi ama onlar da önümde gördüğüm hareket güzelliğinin eline su dökemezdi.

Büyükannemi hatırladıkça içim cız etti. Devriyeyi ve ölen herkesi düşündüm. Sorumlu olan insanlara hayret etmek doğru değildi.

Onlara sırtımı döndüm ve biraz uzaklaştım. Hadriel'e yalan söylememiştim, kaçabileceğimi düşünecek kadar aptal değildim. Beni kolayca takip edebilirlerdi. O zaman beni mutlaka cezalandırırlardı ve alacağım herhangi bir yara beni başka, daha kolay kaçış fırsatlarından alıkoyardı.

Bölgeyi taradım, bilebileceğim yerler aradım. Ne yazık ki buradaki her şey tamamen yabancıydı. Bölgemizin dışında ya da çevreye yakın bir yerde olmalıydı.

İçimde küçük bir suçluluk duygusu ve endişe vardı. İçimde yanlış bir şey yaptığım hissini bir türlü atamıyordum. Uzun zamandır büyükannemin kurallarıyla yaşıyordum ve onun korumalarının dışına çıkarsam ne olacağından korkuyordum. Bu kadar uzakta olmak serbest düşüş gibi hissettiriyordu. Benim hatam olup olmadığına bakmaksızın, dört gözle bekleyeceğim bir cezam varmış gibi hissediyordum.

Ama o gitmişti. Artık kontrol onda değildi. Yeni normalime alışsam iyi olacaktı.

Dolambaçlı yollarım beni biraz daha ileriye götürdü, yine de sürünün konuşmalarını ve bağırışlarını duyabildiğimden emin oldum, böylece geri dönüp yolumu kaybetmeyecektim. Altımdaki bitki örtüsüne bakıyor, münzevi Ay Ateşi Zambağı'nı arıyor ve yarattıklarımı düşünüyordum. O adamın bastırılmış bir hayvandan daha kötü şeyler olabileceğine dair söylediklerinin ötesinde zihnimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı. Hiç kimsenin böyle bir şey söylediğini duymamıştım. İnsanlar kayıtsızmış gibi davranabilirdi ama kimse benim rahatsızlığıma gülüp geçmemişti. Kimse yanımda bu kadar kolay durmuyor, bana bu kadar sık dokunmaya çalışmıyor ve gördüklerinden büyülenmiş gibi gözlerimin içine bakmıyordu. Şaşkınlık vericiydi.

Sıcaklık göğsümde çiçek açtı ve sonra orta yerimden aşağı sızmaya başladı. Sinir uçlarım cızırdadı, sanki ateş tenimi sardı. Bu hissi tanıyordum.

Yavaşça arkamı döndüm, kelebekler midemi dolduruyordu. Gördüğüm şey nefesimi kesti.

Yirmi adım ötede, şimdiye kadar gördüklerimden çok daha iri bir kurt duruyordu. Arduvaz grisi gözleri postuyla uyumluydu, yoğun bir odaklanmayla bana bakıyordu. Yavaşça öne doğru adım attı, başı biraz eğikti.

Emin olamayınca bir adım geri attım.

Dudakları büyük köpek dişlerinden ayrıldı ve derinden hırladı.

Dondum kaldım, kaçma içgüdülerim harekete geçti ama magma şimdi orta yerimden fişkırıyor ve kontrolümü zorluyordu.

Alfa kurt yaklaştı, hâlâ dişlerini gösteriyordu. Sanki beni değerlendiriyormuş gibi etrafımda dolandı. Onu izlemek için dönmeye cesaret edemedim, yaklaşırsa pozisyonumu koruyacağımdan emin değildim.

Aramızdaki mesafenin yarısını kapatarak tekrar görüş alanıma girdiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı. Kurt formunda bile onun ağız sulandırıcı kokusunu alabiliyordum. Etrafımda dönmeye devam ederken yakınlığını hissedebiliyordum. Birkaç adım ötemde durdu, şekil değiştiren formu göz korkutucuydu. Bana bakarken gözleri parladı, bakışlarımı uzun bir süre tuttu ve sonra şekil değiştirdi.

Adam çömeldiği yerden kalktı, üzerimde yükseldi, sıcaklığı açıkta kalan her teni örtüyordu.

"Burada ne yapıyorsun, Küçük Kurt?" diye mırıldandı, sesi derin ve gürdü. Midemde kelekler hızla uçuşmaya başladı. "Benden kaçmaya mı çalışıyorsun?"

O derin gri gözlere dalabilmek için başımı yukarı kaldırdım. Alaycı bir tavırla söylediği *Küçük Kurt*, bu sefer kulağa daha sevgi dolu bir terim gibi geliyordu, sanki değerli bir şeymiş gibi söylenmişti. Gücü yayılıyor, kemiklerimi jöle gibi hissettiriyordu.

"Yapabilirsin, biliyorsun," diye mırıldandı, sanki ürkecekmişim gibi eli yavaşça yukarı kalktı. "Kaç. Kaçman hoşuma gider. Avlanmak benim doğamda var. Seni bir av gibi yere sermek. Seni yakaladığımda, sana istediğimi yapacağım."

Gözlerim kapandı. Lanet olsun bana, ama bunu o kadar çok istiyordum ki. Bana yaklaşırken dehşetin verdiği heyecanı, sonra da beni istediği gibi kullanırken zevkin verdiği heyecanı yaşamak istiyordum.

Parmakları boynumun dibine dolandı ve beni yerimde tuttu. "Ya da belki seninle şu anda hoşuma giden şeyi yaparım." Eğildi, yüzü Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

Kaçmalıydım. Savaşmalıydım. En azından ona siktirip gitmesini söylemeliydim. Basit bir "hayır" bile.

Onun yerine orada öylece durdum, donup kalmıştım, kalbim küt küt atıyordu.

Küçük bir gülümsemeyle, dudakları dudaklarımın kenarlarını sıyrana kadar eğilmeye devam etti. Aramızda şimşekler çaktı. Kulak mememi emmeden önce diliyle çenemde gezindi. Sefil bir zevkle inledim.

Dudakları boynumun kenarını sıyırdı ve sonra kısa bir süreliğine üstümün çizgisinde durdu. Eli boynumun arkasından kaydı, parmakları kumaşa takıldı. Dudaklarının omzumun yüzeyi boyunca ve sırtımda, boynumun kıvrımını biraz geçecek kadar uzağa çekti. Derimi emdi ve sonra dişlerini hassas bölgemde gezdirdi.

Karnım sıkıştı, bunu istiyordum. Isırmasını ve beni asla geçmeyecek, başka hiç kimsenin kapatamayacağı bir şekilde işaretlemesini istiyordum. Kimse yeterince güçlü olamazdı. Yeterince güçlü. Dışarı hakkında pek bir şey bilmiyordum ama bu şekil değiştirenden daha güçlü pek kimse olmadığını hissediyordum. Sonsuza dek onun olacaktım.

"Hayır," diye inledim ama ona daha fazla erişim sağlamak için başımı yana eğdim. Vücudum benimle çelişmekten vazgeçmiyordu.

"Hayır mı?" diye mırıldandı etime karşı, dişleriyle kazıyarak beni ürpertti.

"Hayır," diye fısıldadım, ellerim yanlarımdaydı.

Onun ahlaksız ses tonu benimkiyle eşleşti. "Emin misin?"

Ona kelimelerle cevap vermedim. Ona durmasını söyleyemedim.

Başım biraz daha öne düştü, devam etmesi için sessiz bir yalvarış.

Gömleğimin kumaşını yırtarak beni nefessiz bıraktı. Ellerinden biri serbest kalıp boynumu kavradı, beni tekrar yerimde tuttu ve diğeri önümden aşağı kaydı. Parmakları ıslaklığımı bulana kadar pantolonumun içine doğru itti.

İnledim, iyi bir kız gibi kıpırdamadan durdum, bu övgüyü tekrar duymak istiyordum. Bu güçlü şekil değiştirenle çok fazla iç içe olduğumu fark ettiğim garip bir tür fetişti. Bunun için daha sonra kendimden nefret edebilirdim.

"Hmm," dedi, kelime tenimde titreşerek. "Benim için çok ıslaksın."

Boynumun çukurundaki o hassas noktayı emdi. Dişlerini üzerinde gezdirerek beni tekrar ürpertti. Parmakları içime daldı, başparmağı klitorisimin etrafında dönerek başımı döndürdü.

"Sanırım bana izin verirdin," dedi dişlerini biraz daha sıkarak. Başım hafıfledi. Onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. "Sanırım seni istediğim gibi gelirdin, değil mi?"

Parmakları beni hızla çalıştırdı. Sıcak ağzı tenime karşı çok iyi hissettiriyordu. "Henüz değil," diye fısıldadı, o kadar zayıftı ki onu zar zor duyabiliyordum. "Henüz değil."

hepimiz katılana kadar. Bu sefer uzlaşacağız."

Ne demek istediğini anlamadım. Söylediklerine odaklanamıyordum. Parmakları çalıştıkça içimde lezzetli bir sıcaklık oluşuyor, tüm dikkatimi ele geçiriyordu. Boynumdaki tutuşu sıkılaştı ve bu da hoşuma gitti.

Hızlı hareket etti. Dişleri boynumun kenarındaki eti keserken keskin bir acı hissediliyordu. Parmakları hızla girip çıkarken başparmağı da daireler çizmeye devam etti. Rahatsız edici noktayı o kadar sert emdi ki, normal bir insan muhtemelen acı içinde kıvranırdı, önce derimi çizdi, sonra da morarttı. O noktadaki izi sonsuza kadar kalmayacaktı ama yine de bir iz olacaktı. Bir alfa için bu, başka biri bana dokunmaya cüret ederse, onun için bir meydan okuma anlamına geliyordu. Onları suçsuz yere öldürecekti.

Tamamen kızgın olmalıydım, onunla savaşımalıydım.

Gözlerimi kapadım, amımı parmaklarken kalçalarımı döndürdüm. İnemelerimin şiddeti arttı. Yumruklarım sıkılaştı.

"Aman Tanrım," diye inledim, ellerine yapışmıştım.

"Hayır," dedi, yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirerek. Gözleri beni olduğum yere mıhladı. "Ben sana dokunurken tanrıları çağıramazsın. Sen *benimsin*," diye homurdandı, boynumdaki parmakları biraz daha sıkılaştı. "Benim adımı kullanacaksın. Weston ya da Alfa. Şimdi benim için gel, Küçük Kurt," diye emretti.

Lanet bir patlama gibi, zevk içimde patladı. Bu sefer onun adını kullanarak ve çabalarımı onaylayan bir hırıltı kazanarak, bunun saf gücüyle haykırdım. Dizlerim zayıfladı ve ona sarıldım.

Dudaklarını kulağımın hemen yanına koymak için başını eğdi, parmaklarını çıkardı ve klitorisimin etrafında yuvarladı. Artçı şoklar içimde dalgalandı.

"Aferin kızıma," diye övdü ve elektrik sıcaklığı tenimde cızırdadı. "Bu bir uyarıydı. Bir dahaki sefere uzaklaştığında dizlerinin üzerine çöküp sikime tapıyor olacaksın."

Karıncalanmalar üzerime aktı. Beni nefes nefese, gözlerim kapalı bir şekilde orada bırakarak çekip gitti. Gittiğini duymadım ama sanki bir parçası hâlâ bana bağlıymış gibi giderek uzaklaştığını hissettim. Bir an sonra, hisler yatıştığında, gözlerimin açılmasına izin verdim.

Hadriel ellerini kalçalarına dayamış, renkli ceketi güneş ışığını yakalayıp savururken açıklıkta duruyordu.

"Pekala," dedi, yaklaşmadan. "Bu sana uzaklara gitmeyi öğretecek, değil mi? Orada güzel bir parmak sikişi yapmışsın gibi görünüyordu. Gördüğüm kadarıyla üzerinde kararan bir iz var. Umarım seni tutsak edenlerle daha fazla sevişmek niyetinde değildin, çünkü artık bunun olmasına imkan yok. Kimse sana yaklaşmayacak."

"Zaten yapmazlardı." Artçı bir şokla ürperdim. "Sanırım haklısın. Kimse bir alfaninkine dokunacak kadar aptal olamaz-

Boş ver. Hadi, gidip sana yeni bir gömlek alalım. Sanki senin sıkıcı kıyafetlerinden sonsuz bir kaynağımız olduğunu düşünüyor. Ya başkalarından ödünç almaya başlamak zorunda kalırsan? Bahse girerim biraz renk katarsan ne yapacağını bilemezsin, gerçi buralarda pek renk de yok."

Kaybolmuş küçük bir kuzu gibi peşinden gittim, kendim için ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Kendim için ne söyleyebilirdim *ki*? O haklıydı. Beni esir alan adamın, bir daha dokunmamaya yemin ettiğim adamın, beni tamamlayana kadar parmaklamasına izin vermişim. Ve beni sahiplenmemiş olsa da, herkesin görmesi için beni işaretlemişti. Bedenen ve şimdi de eten onun tutsağıydım. Daha da kötüsü, ne zaman yakınımda olsa, ben onun

Ruhen de. Sanki her yaklaştığında bana mantığımı yok eden bir uyuşturucu veriyordu. Aklımla kovalayamadığım bir uyuşturucu.

Gerçekten sevdiğim bir uyuşturucu.

Belki de insanlar bu yüzden bu kadar bağımlı hale geliyordu - beni esir alanlara inanabileceğimi varsayıyorum. Ürünümün yarattığı deneyimi seviyorlardı. Baştan çıkarmayı dengeleyecek zihin gücüne ya da Büyükanne'nin cezalandırma tehdidine sahip değillerdi.

Bu konuda ne yapabileceğimden emin değildim ama artık bunun pek de önemli olmadığını tahmin ediyordum. Büyükannem gitmişti ve organizasyonu da onunla birlikte. Beni başka bir distribütöre devretmediği ya da ejderhaları benim de bir parçası olduğumu düşündükleri yanlışları affedip ticarete atılmadıkları sürece, ürün üretme günlerim sona ermişti.

Söylediklerine geri döndüğümde, odaklanmak için en belirgin olanı seçtim. "Hepsini izledin mi?" Uysalca sordum.

Ağaçların arasından geçtik.

"Tabii ki hepsini izledim. Oraya geç gittim ama kesinlikle gösterinin sonuna kadar kaldım. Lanet olası bir tarlada durmuş, onun seni hırpalamasından zevk alıyordun. Perçinlenmiştim."

Yüzümü buruşturdum, utanç ya da öfke bekliyordum. Bunun yerine içimde garip bir sıcaklık hissettim. Beni alfabla birlikte gördüğü için garip bir gurur kırıntısı.

Bana neler oluyordu böyle? Daha da önemlisi, bunu durdurmak için ne yapabilirdim?

"Bahse girerim kurdu ona sertçe yaslanmıştır. Bazen hayvanlarımız bizi etkilemenin bir yolunu bulur. Leala'nın burada olmaması çok kötü," diye mırıldandı. "Sıkıntılarını çözmene yardım ederdi. Görünüşe göre biraz baskınlık oyununu seviyorsun, ha? Belki itaatkâr değilsin ama biraz pasif olmayı seviyorsun. Bir dahaki sefere onu kızdırmayı denemelisin ve saldırganlığını senden çıkarmasına izin vermelisin. Bu hoşuna gidebilir. Muhtemelen hayatının patlamasını yaşarsın."

Eskiden kampın olduğu yerde insanlar atlarının üstünde bekliyor, parlak ve bakımlı hayvanlar kuyruklarını sallıyordu. Diğer insanlar da ellerinde erzakla ya da eşeklerle onların yanında bekliyordu. Alfa-Weston- hiçbir yerde yoktu.

Hadriel yanımdan geçti ve ben de peşinden gittim, insanların bana baktığını fark ettim, bakışları bir kez daha hareketlerimi izliyordu. Bu sefer aval aval baktıkları şey benim sihirsizliğim değildi; yırtık tişörtlü ve boynunda samimi bir iz olan mahkûmdu.

"Ne yapıyorum ben?" Yüzüm kızarıırken mırıldandım.

"Biraz şüpheli olsa da çok hoş seçimler yapıyorum." Beni daha hızlı hareket ettirmek için gömleğimi çekiştirdi. "Ben olsam bu konuda fazla endişelenmezdim. Sona gelmeden önce biraz eğlenebilirsin, eğer gelecek olan buysa. Bu konuda her şeyi bilirim. Bunu on altı yıl kadar yaşadım. Sadece lütfen, aşkım ..." Durdu ve yüzünü bana döndü, ifadesi ciddiye. "Utanma duygusuna ulaşmadan önce dur. Bu çok kaygan bir yokuş. Eski dostun Hadriel'den öğren. Nefret sikişi iyidir. Esir ve tutsağın güç oyunlarından zevk almak? Kulağa harika geliyor ve biraz sapıkça sikiş bulabilirsem kesinlikle bunu canlandıracağım. Ama utanç sikişi? Hayır. Çok ileri gittin." Tekrar yürümeye başladı ve beni garip bir şekilde kekeleyerek bıraktı. "Sana hikâyeler vaat ettim ve kesinlikle yerine getireceğim. Ne demek istediğimi anlayacaksın. Bu arada, ceketimdeki tüm penisleri buldun mu? Dün gece hepsini görecektim kadar vaktin olmadığı için bugün tekrar giydim. Ne kadar kibarım, değil mi? Şimdi, şu lanet erzak arabası nerede?"

Zihnim bir kez daha onun sözlerini işlemeye çalışırken, bakışlarım usulca ceketinin arkasına kaydı ve tasarımın içine dikilmiş birkaç penis gördüm. Birçoğu sağlam bir ya da iki at tarafından çekilen çeşitli at arabaları ve yük arabaları bir sıranın ortasında toplanmıştı.

"Ah, işte geldik." Hadriel elini beyaz benekli siyah bir atın sağırsında gezdirdikten sonra atın bağlı olduğu arabanın yanında durdu. Yan taraftaki bir adam ona doğru baktı ve sonra beni fark etti. Önce yırtık gömleğimi, sonra da boynumdaki izi gördü ve gözleri biraz büyüdü.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu Hadriel, şaşkınlığı ses tonuna renk vermiyordu.

"Onun için bir gömlek. Düşmanımla bir kaçamak yaptı ve sonunda onun parmaklarına boşaldı."

Yüzüm yanmaya başladı ama adam bunu normal karşıladı. Görünüşe göre Hadriel'in tavırları sürü arasında bir sır değildi. Benim için rol yapmadığı anlamına geliyordu ki bu takdir ettiğim bir şeydi.

"Alfa ona karşı oldukça tuhaf davranıyor, değil mi?" Adam Hadriel'in mandalı açmasına ve arabanın arkasını açmasına yardım etti. Hadriel içeride özenle istiflenmiş paketleri karıştırmaya başlarken adam geride durup arabanın kenarına yaslandı. Bakışları yüzümde gezindi ve vücudumda aşağılara doğru süzülerek tekrar hedefe saplandı. Değer biçme sırasında kıpırdanmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. "Cazibesini anlıyorum - çok çekici ama

Gardını böyle düşürmek ona göre değil. Tanrı aşkına, o bir katil. Eşimin arkadaşının yeğenini öldürdü. Alfa'mız onun sorumlu olduğu şeylere dayanamıyor. Onu ejderhalara götürmek yerine kendisinin öldüreceğini sanırsın. Ona karşı kişisel bir kını var, biliyor musun? Onunla işimizi şimdi bitirmek varken neden bekleyelim ki, ben de bunu diyorum. Onunla seks yapmayı istemek bir yana, onu görmeye bile dayanamıyorum."

Çenemi kaldırdım ve yüzümü biraz başka tarafa çevirdim, çevremdeki insanlar benim hakkımda kötü şeyler söylediğinde kas hafızamı kullanıyordum. İtiraf etmek istediğimden daha yaygındı. Görmezden gelmek artık ikinci doğamdı.

Hadriel kuşkulu bir ifadeyle doğruldu. Kısa bir süre adama baktı.

"Gerçekten çok güzel, Chuck, seni zavallı ağlayan sık." Beni işaret etmek için elini uzattı. "Tam şurada duruyor. Eğer olası bir idamı gündeme getireceksen, en azından bu konuda şaka yapacak kadar kibar ol." Başını salladı ve vagonun derinliklerine girmek için paketleri yoldan çekti. "Sana sosyal görgü kurallarını kim öğretti, lanet iblisler mi? Bir dahaki sefere ona penis aromalı lolipop vermeye çalışacaksın."

Adam doğruldu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Senden hiç hoşlanmadım."

"Biliyorum, beni her gördüğünde bunu söylüyorsun." Bir paketi açtı ve içinden bir gömlek çıkardı. Başıyla onayladıktan sonra bana uzattı. "Geldiği gibi sıkıcı. Tıpkı senin sevdiğin gibi."

"Göze çarpmamak daha iyi," diye mırıldandım. "Dikkat çekersen insanlar büyü eksikliğini yüzlerine vurduğunu düşünür."

"Anlıyorum," dedi adam, beni tekrar inceleyerek. "Bu reklamını yapman gereken türden bir şey değil. İnsanları tedirgin ediyor."

İçim burkuldu ama o tanıdık acının yüzüme yansımalarını engelledim. Yanılmamıştı.

Hadriel sanki tanrılarla konuşuyormuş gibi, "Bana şaplak at ve anne de," diye mırıldandı. Ayağa kalktı ve tekrar adama döndü. "Bu şimdiye kadar söylediğin en aptalca şey ve neredeyse sadece aptalca şeyler söylediğin düşünülürse, bu bir başarı."

İçimde bir minnet duygusu kabardı. *Daha önce hiç* kimse beni böyle savunmamıştı. Büyükanmem, yanında çalışan bazılarının aksine beni asla aşağılık hissettirmemişti ama bu adamın yaptığı gibi bir şey söylediklerinde insanları asla desteklememişti. Fikirleri yaygındı, gerçek kadar iyiydi. Kimse herkesin düşündüğünü söyleyen birine karşı çıkmamıştı.

Şimdiye kadar.

"Yüzüyle dikkat çekmekten kendini alamıyor," diye bitirdi. Bana kaşlarını çatarak baktı. "Bu yüzden mi kendini aç bıraktın, tüm kıvrımlarını silmeye çalışmak için mi?"

"Ben ... yapmadım." Bol kıyafetlerime baktım. "Her zaman bol miktarda yiyeceğim vardı."

Sanki yalan olduğunu biliyormuş ve gerçeği öğrenmek istiyormuş gibi, sanki gerçeği gerçekten dinlemek istiyormuş gibi, sanki ne olduğunu önemsiyormuş gibi kaşlarını çatı.

Haklı olduğunu anlayınca rahatsız edici bir şey beni gerdi. Yalan o kadar iyi prova edilmişti ki, ne zaman büyükannem sorsa kendimden emin bir şekilde söylüyordum, artık yalanmış gibi gelmiyordu.

Yine de başka bir parçam bu değiş tokuşta gevşemişti. Az önce beni, büyülü olmayan bir yabancıyı, bir mahkûmu savunmuştu. Bunu çok sert bir şekilde yapmıştı. Ona bu gerçeği borçluymuşum gibi hissettim.

Yoksa bu da bir yalan mıydı? Aslında sadece birinin, *herhangi* birinin acımı duymasını mı istiyordum? Büyükanneme, işleri daha da kötüleştirecek bir şey yapmadan anlatmak istemediğim ya da anlatamadığım acıyı? Günlüğüme yazmak tedavi ediciydi ama hiçbir zaman tam olarak yeterli olmamıştı.

Omuz silktim, biraz rahatsız olmuştum ve cevap vermek için ağzımı açtım.

Bir parmağını kaldırdı. "Bu düşünceni unutma. Bu kış tıkcacının dinlemesine ve etrafta dolanmasına ihtiyacımız yok. O berbat bir otuzbirci."

Paketi arabaya geri itti.

"Çok konuşuyorsun," dedi adam sinirlenerek. "Kaç kere bir ağacın arkasında mastürbasyon yaparken yakalandın?"

"Çadırların içindeki kadar çok değil, bunu size söyleyebilirim. Keşke işi sıkı tutan biri devralsa da, bunu kendim yapmak zorunda kalmasam. Bana bir iyilik yap, Chuck. Git kafanı bir gölete sok ve nefes almaya çalış. Bu hepimizi bir sürü kalp ağrısından kurtarır."

Adamın göğsü kabarmış, kolları iki yana açılmıştı. "Eğil, seni küçük bücür."

"Kaktüsü sikeyim." Hadriel arabayı kapattı ve beni onun önüne götürdü. "Hadi canım, onun için endişelenme. Burada erzaklarla ilgilenmesinin bir sebebi var. Sıradanlık, o sik damlası gibiler için bir basamak yükselmek olur."

Malzeme sırasının sonunda bana kalın ağaçlardan oluşan bir grubu işaret etti. "Şuranın arkasına geç ve tişörtünü ç a b u c a k değiştir.

Lütfen kaçma. Sinirlerim bozuldu ve seni gerçekten kovalamak istemiyorum. Vahşi bir alfabla uğraşmak istemediğim kesin."

Dediğini yaptım ve işim bittiğinde yırtık gömleği geri verdim.

"Ve teşekkürler," dedi, beni tekrar sıranın önüne doğru götürürken. "Ne için?"

"Alfa'nın seni parmaklamasına izin verdiğin için. Kaçıp gitmene izin verdiğim için kıcıma tekmeyi yedim. İşte başlıyoruz."

Beni ata bindirmek için Hadriel ve bir başkası daha gerekti. Sadece yastıklı bir tür battaniye vardı, iki kişiyle ilgili olduğunu söylediği bir şey. Onunla eyere sığamazdım.

O ayağa kalktıktan sonra, alayın başındaki güçlü ve yakışıklı, vahşi gözlü, beyaz bir aygırın üzerinde oturan alfa-Weston'ı gördüm. Güneş saçlarındaki sarı çizgileri belirginleştirmiş, bir hale gibi parıldıyordu. Etrafında sabırla bekleyen halkı, en az onun kadar iyi atların üzerinde uzun boylu, görkemli ve kendinden emin bir şekilde oturuyordu. Kıyafetleri Hadriel'in ima ettiği gibi renkli değildi ama ince kumaşlardan yapılmış ve usta bir el tarafından dikilmişti. Alfa'nın çok zengin ve güçlü bir sürüye liderlik ettiği açıktı.

Sanki buna hakkım varmış gibi içimde bir gurur kıvılcımı daha çaktı. Durumum bu kadar umutsuzca berbat olmasaydı bile, tek yaptığım onu becermekti. Eğer sihrim olsaydı, daha fazlası için asla yeterince yüksek bir konumda olamazdım. Onun gibi biri için değil.

Başını hafifçe eğmiş, elinde tuttuğu bir şeye dalmıştı.

Bakışlarımı hissetmiş gibi aniden doğruldu ve bana döndü. İçimde kelekler patladı. Derin sesi, alçak tonuyla, yanındaki ve biraz arkasındaki kişiye bir şeyler söyledi. Duyamayacak kadar uzaktaydım. Sonra topuklarını atının yanlarına vurarak ilerlemeye başladı.

"Tamam şimdi." Hadriel beni odaklandığım yerden kopardı. "Seni bu atın üzerinde nasıl tutacağımızın üzerinden geçelim, olur mu? Beni ortamdan tutacaksın ama çok sıkı tutma yoksa alfa çıldırır. Kesinlikle sikimi tutma. Benim için sorun olmaz ama alfa için olur. Meme ucumu biraz okşaman harika olur ama sadece o bakmıyorken."

Beklenmedik bir kahkaha attım.

"Oh güzel, espri anlayışın var. Her şey yolunda gidecek."

Onu çok sıkı tuttum. Her an düşüp ölecekmişim gibi ona sarıldım. Çok yüksekteydik ve her şey çok dengesiz geliyordu. Bir noktada hayvan ayak parmağını falan yere vurdu. Öne doğru sarsılmıştı.

takla atmaya ya da yuvarlanmaya hazırdı. Hangisi olduğunu bilmiyordum, tek bildiğim sırtının yarısında olduğum ve dans eden toynaklarının altında ezilmeden önce güvenliğim için dalmaya hazır olduğumdu.

Hadriel hayvanı dengede tutmayı başarmış ve aynı anda beni yakalayarak tekrar ayağa kaldırmıştı. D ü z e l d i ğ i m d e neredeyse sırtına sürünecektim, ancak o zaman çok uzakta olmayan Weston'ı fark ettim, gözleri cinayetle doluydu. Hadriel neşeyle, "Onu yakaladım efendim," dedi. "Sadece küçük bir hata.

Burada hepimiz iyiyiz. Alışacaktır."

Tek kelime etmedi, sadece yüzünü buruşturdu ve atına geri döndü. Ben atlamak, tekrar tırmanmak ya da yenilgiyle beyaz bayrağı çekmek için çabalarken atından inip geri koşmuş olmalı.

Atına tekrar binmeden önce bir şey almak için eğildi. Ne olduğuna dair kısa bir görüntü kanımı kaynattı.

Günlüklerimden biri. Özel düşüncelerim, evimden aranmış.

Beni götürmesi bir şeydi, ama mahremiyetin bu şekilde alenen ihlali tamamen başka bir şeydi. Daha da kötüsü, yolculuk ettiğimiz yaklaşık bir saat boyunca neredeyse hiç hava almaya çıkmamıştı. Bir kez başını kaldırıp ağaçların arasındaki bir şeyi gözetledi, sonra da sanki dikkatini başka yöne vermekten nefret ediyormuş gibi en mahrem düşüncelerimi okumaya devam etti.

İçim utançla buruştu. Öfkeyle.

O şeyleri nereye sakladığını bulmanın ve hepsini yakmanın bir yolu olmalıydı. Belki bunu, o aynı civarda b a y g ı n k e n yapmayı ayarlayabilirdim. Onu derin bir uykuya daldıracak bir ürünüm vardı, sadece ona ulaşmalıydım.

WesTOn

"**I** Onunla birlikte ata binen sen olmalısın," diye suçladı hayvanım, ayağımı eyerin üzerinden yukarı doğru sallarken kalbim hâlâ hızla çarpıyordu. "Tutunduğu kişi sen olmalısın. Ona ata binmeyi öğretsen sensin. Bu senin görevin."

"Bu benim görevim," diyerek yola koyuldum ve şimdiye kadarki üçüncü günlüğü açtım. Günlükleri uçarcasına karıştırıyor, onun hayatı, günü ve çevresindeki insanlarla ilgili kayıtların çoğunu buluyordum.

"Düşüncelerine izinsiz girmek mi?"

"Bu sayfaları gözden geçirin ve ne bildiğini öğrenin."

"Gözden geçirmek." Gülüşünde mizah yoktu. "Bir bölümü geri dönüp üçüncü kez okuduğunda buna böyle mi deniyor?"

Kaldığım sayfayı açmadan önce parmaklarımı esnetip açtım. Yine de hemen okumak yerine yan tarafa baktım. Elbette haklıydı. Göz gezdirmiyordum, neredeyse hiç. İstemiştim, denemiştim... ama kendimi her bir kelimeyi okumaktan alıkoyamıyordum, bazen iki, bazen üç kez, onun düşünceleri aracılığıyla o anı hissediyor, katlandığı her bir hafiflik karşısında öfkemin kabardığını hissediyordum. Eğer iş arkadaşının ona nasıl davrandığını bilseydim, fırsatım olduğunda onu öldürürdüm. Alexander lanet olası ölü bir adamdı. Ben de yavaş yavaş yapardım. Ona yaşattığı korkunun her zerresini hissedecekti. Mümkün olduğuna inanamayacağı kadar acı çekecekti. Sonra da onu ejderhalara fırlatırdım, parçalanmış cesedini yüksekte aşağı atsınlar ve son anlarını dehşetle doldursunlar diye. O çocukluk aşkı, neredeyse arkadaşına dönüşmüştü.

Kolayca, Aurelia açıkça onun kendisini yan parçası yapmak için cesaret aradığını anlayamayacak kadar saftı. Ve Büyükanne . . .

Öfke görüş alanımın kenarlarını kırmızıya boyadı. Söyleyecek sözüm yoktu.

Aurelia'nın onu bir tür kaideye oturttuğu açıktı. Büyükanne onu on iki yaşındayken yanına almış ve görünüşe bakılırsa hayatını kurtarmıştı. Aurelia kaçmıştı. Neyden, bilmiyordum. Anladığım kadarıyla aç bırakılmıştı. Korkmuş, ölmek üzereymiş. Kimse evini kirli, büysüz bir şekil değiştirene açmazdı, bir çocuğa bile. Ya da Aurelia öyle düşünmüştü. Durumun böyle olduğuna inanamıyordum ama onun bildiği gerçek buydu. Büyükannenin kızın inanmasına kesinlikle izin verdiği gerçek buydu. Onu manipüle etmek çocuk oyuncağı olmalıydı, özellikle de dar kafalı insanların yaşadığı köyün ona davranış biçimine bakılırsa.

Günlük odak noktamı tuttu. Bakışlarım çaresizce aşağıya doğru salındı ve bir sonraki girişi yakaladı.

9 Temmuz

Geçen hafta büyükannemle bozuk yemek siparişi hakkında konuştum. Tedarikçilerle konuşacağına söz verdi.

Genelde köye bakma konusunda çok iyidir ama bu üçüncü kez oluyor ve verdiği yanıt son iki seferdekiyle tamamen aynı. Sağlıklı kalmam gerektiğini anlıyorum çünkü köy benim ürün üretme yeteneğime güveniyor ama birkaç aile yeterince alamadı. Küçük Maggie birkaç gün önce pazarda aç olduğu için ağlıyordu. Başkaları açken benim karnımı doyurmaya vicdanım el vermiyor. Büyükannemin söz verdiği gibi daha fazlası gelmezse, başları belaya girebilir.

O gün de diğerleri gibi annesinin bir anısıyla sona erdi. Bu seferki, annesi sokakta bir altın para bulduktan sonra krallar gibi eğlendikleri nadir bir ziyafetti. Aurelia'nın annesinin gözetimindeyken sürekli ve bol yemek yemediği izlenimine kapıldım. Çok sık yer değiştiriyor gibiydiler, evleri hiç değişmiyordu. O zamanlar bile kaçıyorlar mıydı? Anneyi öldüren şey küçük Aurelia'yı da mı takip etmişti?

Merak beni yiyip bitirdi.

Bu muammanın cevabını bulmak için çaresizce bir sayfa daha çevirdim.

11 Ağustos

Alexander bugün beni ziyaret etti. Bana defalarca yumruk attığı için kaburgalarım ağrıyor. Bir yerimin kırıldığını sanmıyorum ama nefes almak bile acıtıyor. Sanırım kimsenin benimle konuşmaması iyi bir şey çünkü hiçbir şakaya şaşırmayacağım. Gülmek canımı çok yakar.

Büyükanneme, yiyecekler çürük geldiğinde tayınlarımın bir kısmını dağıttığımı söylememeliydim. Yine de yalan söylemeye hazır değildim. Kilo verdiğimi fark etmemiştim.

Neden cezalandırıldığımı anlıyorum, çünkü evet, ürünü yapmam gerektiğini biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bu durum devam edemez. Devam edemez!

Bunu ona söylediğimde büyükannem taş kesildi. Sinirlenmemden hoşlanmıyor ve karşılık vermemden daha da az hoşlanıyor. Ama söylenmesi gerekiyordu. Köydeki diğer herkes bir şey söylemeye korkuyor.

Asıl sinir bozucu olan şey ise, erzaklarımı onlara veririm kabul etmemeleri. Benim olanı alıp dağıtırsam, ihtiyaçları olan yiyeceği kabul etmiyorlar. Çocukları için "sihirsiz bir kürden" almaktansa gitmesine izin vermeyi tercih ediyorlar. Bu yüzden kilomun çoğunu korumak için ihtiyacım olanı almak ve fazlasını onlara bırakmak zorundayım.

En azından benim büyük olasılıkla yapacağım gibi dağıtıyorlar. Sonuç aynı sanırım, ama hadi ama, gerçekten mi?! Teşekkür yok mu? Teşekkür yok mu? Veren ben olduğum için yemeği bile almıyorlar mı? Tam bir saçmalık.

Bazen bu köy ruhsuz, affetmeyen bir yer gibi görünüyor. Boş gülümsemeler ve tutkusuz konuşmalarla dolu, içi boş bir yer. Büyükannem işine ilk başladığında ve bir şeyleri tamir ederken insanlar gerçekten mutlu görünüyordu. O zamanlar herkes için bir sürü yiyecek, yeni ürünler ve eşyalar vardı. Şimdi ise insanlar o kadar heyecanlı görünmüyor. Sanırım açlık insana bunu yaptırıyor.

Büyükannenin bu yemek sorununu çözmesi gerekiyor. İnsanların bu yeni kurulum için heyecanlanmasının ana nedeni buydu. Bunu hatırlıyorum. O zamana kadar, sanırım yiyecek kaynaklarını esnetme konusunda gerçekten iyi olacağım.

O zaman bir anı yoktu. Sadece basit ve yürek parçalayıcı bir anı: *Seni özliyorum anne. Mutlu evimizi özliyorum, her neresiyse. Kucaklamalarını ve hikâyelerini özledim. Yalnızım. Belki yakında bir gün seni tekrar görürüm. Gün geçtikçe, bunu bundan daha çok istediğimi düşünüyorum.*

Sayfayı çevirdim, çevremden habersizdim. Ağaçlar geçti, kokular süzüldü ama hiçbirini fark etmedim, o yüzden bir sonraki pasaja odaklandım.

20 Eylül

Sanırım bu sefer cezalandırılan sadece ben değildim.

Daha fazla kilo verdim ve büyükannem endişelendi. Alexander bugün bana gerçekten saldırdı. İki gözüm morardı, kaburgam kırıldı ve vücudumun her yerinde çürükler var. Xarion geldi ve ziyaret etti. Bana biraz et suyu getirdi.

Alexander beş kişiyi daha ziyaret etti. Hepsi kadındı; genellikle fazladan tayın alan ailelerin anneleri. Sanırım benden almadıklarını, sadece arta kalanlar olduğunu ve çocukların ihtiyacı olduğunu söylediler, ama Büyükanne onlara inanmadı.

Artı tarafı: Bu yüzden yiyecekleri doğrudan benden almıyorlardı. Büyükanne benim olanı aldıklarını öğrenmesini istemiyorlardı. Bana hakaret etmek yerine bunu neden söyleyemediler bilmiyorum ama neyse. En azından ben değilim. Tam olarak değil, en azından.

Kötü haber: Çocuklara karşı ayrıcalıklı muamele görüyorum. Bunu kabul edemem. Kabul etmeyeceğim.

Geleceğimde daha çok ceza görüyorum çünkü büyükanne mi sikeyim. Ben almayacağım Yiyecek. Yeterince göndermezse, değerli ilaç üreticisini kaybedecek. Bunu ona açıkça söyledim. Aslında ona bağırdım. Köpeğine beni istediği kadar cezalandırtabilir, bu fikrimi değiştirmeyecek.

Anne, muhtemelen birazdan sana katılacağım. Buna boyun eğmeyeceğim.

19 Aralık Henüz

ölmedi.

Artı: Eski gibi acı hissetmiyorum. Alexander'ın bir tepki için gerçekten çalışması gerekiyor ve çoğu zaman bu beni öldürmeye çok yaklaşıyor.

Kötü: Bu aşamaya gelmek için çok dayak yemek gerekti.

İkisini de sikeyim.

1 Ocak

Yeni gün.

Yeni yıl.

Ben

kazandım.

Büyükanne yemek sorununu çözdü. Benim çalışmama ihtiyacı var ve ben bu haldeyken çalışmam. Ayrıca işlerin başladığı noktaya geri dönmeyi kabul etti - köyü düzeltmek ve insanları mutlu etmek.

Benden oldukça nefret ediliyor. Bir süre, çocuklar da dahil olmak üzere köylüleri cezalandırmanın beni yola getireceğini düşündü. Daha büyük bir iyilik için sağlam durdum. Görünüşe göre büyükanne'nin bile sınırları var. Alexander çocuklar üzerinde hiç fazla çalışmadı. Şaplaklar ve birkaç çürük. Bu güçlü kalmama yardımcı oldu. Diğer herkes iyileşmeyi hızlandırdı. Yaşamak için ihtiyacımız olanı alana kadar dayanmalarına yardımcı oldu.

Keşke gidebilsem ama gidecek hiçbir yerim yok. Dayaklar hala yaşıyor. Hayat, annemin benim anılarımla yaşamaya devam etmesi demek. Eğer gidersem, ben de o da ölecek. Umarım daha iyi olur.

El yazısı zorlukla okunabiliyordu, sadece "seni seviyorum anne" diye bitiriyordu. Çok acı çekmiş, neredeyse onarılamayacak kadar kırılmış olmalı.

Düşünmekte zorlanacağım kadar aşırı bir öfkeyle boğuşurken tüm vücudum kıvrıldı. Kurdum içimde sinsice dolaşıyor, o köye geri dönmek ve orayı yerle bir etmek, hepsini öldürmek için yanıp tutuşuyordu. Çok gençti. On yedi, tarihe bakılırsa. Yalnızdı. Büyükannesinin onu seçip üzerine odaklanmasından dolayı nefret ediyordum. O köy için kendini, bedenini ve onurunu feda etmesine rağmen nefret ediyordu. Bu iğrençti. Yürek burkucuydu.

Kendi aleyhine de olsa köyün alfasına karşı koymak için katlandığı yollar hayranlık uyandırıcıydı. Cesareti inanılmazdı, ahlakı asıldı. İnsanları ve çocukları korumak için ölesiye dövülmeyi göze almıştı.

-Kendisinin bile olmayan çocuklar hayatta kalmak için ihtiyaç duydukları şeye sahipti. Dahası, başkaları da onunla birlikte dayak yemeye sürüklendiğinde bile güçlü durdu, zaferlerini ilan etmek için zorbaya karşı birlik içinde, eğilmeden, boyun eğmeden durmaları gerektiğini biliyordu. Ne savaş komutanlarının ne de büyük sürülerin, krallıkların liderlerinin bu kadar net bir amacı vardı. Ve o sadece on yedi yaşındaydı, hiçbir deneyimi ve eğitimi yoktu, sadece vicdanı vardı.

İçimdeki her şey şimdi ona gitmek, onu atından indirmek ve kollarıma almak istiyordu. Bir daha asla ama *asla* böyle zarar görmeyeceğinden emin olmak istiyordum. Onu koruyacaktım, zihnini, bedenini ve kurdunu. Onun için avlanacak ve onu besleyecektim, tüm ihtiyaçlarını karşılayacaktım, vücuduna tapacaktım, yaşadığı sürece başka bir şey istemeyeceğinden emin olacaktım.

Ama bu imkansızdı. Tam tersini yapıyordum, şimdi onu muhtemelen kaçamayacağı bir cezaya teslim ediyordum. Büyükanne sorunu büyütmüştü ve bunu düzeltmek için gerçek eşimi lanetlemem gerekiyordu.

Düşüncelerim ve duygularım çok çelişkiliydi. Bu olayın her iki tarafını da görebilmekten nefret ediyordum, hangisinin beni daha çok etkilediğinden emin değildim. İnsanları öldürdüğünü hatırlamak zorundaydım. Köyünü kurtarmıştı ama diğerlerini lanetlemişti. Cehennemden geçmişti - kontrol edemediği bir öfke olmadan bunu düşünemezdim bile - ama aynı zamanda ve gelecek yıllar boyunca pek çok kişiye cehennemi yaşatmıştı. O masum değildi. Onu bulmak için gönderilmemin bir sebebi vardı.

Ama Tanrılar bana yardım etsin, onun sözlerini okumak, onun yerinde yürümek ... Umurumda bile değildi. Buna dayanamadım. Anlayamıyordum bile. Büyükannenin istediği olsun diye çocukları dövmek mi? İnsanlara çürümüş yemek sunmak? Akıl almaz bir şey. O köyü ne tür bir canavar yönetiyordu?

Aurelia'nın bakış açısındaki değişiklik de anlaşılmazdı. Bu bölümlerde Büyükanne'den nefret ediyor gibi görünüyordu. Elinde bir baltayla Büyükanne'nin kulübesine dalan ve dört güçlü şekil değiştirenle gözünü kırpmadan yüzleşen aynı kadına benzemiyordu. Onu şimdi tanıyan biri, velinimetine karşı büyük bir sevgi beslediğini varsayabilirdi. Başka hiçbir şey olmasa bile, sadakat ve işiyle gurur duyuyordu. Ne değişmişti? Büyükanne onu nasıl geri döndürmüştü?

Kurdumun homurdanmasını duymayı bekleyerek bir sonraki sayfaya uzandım. Ama o sessizdi. O da bilmek istiyordu. Tüm bunları bir araya getirmek istiyordu, çünkü şu anda kalbim genç Aurelia için atıyordu. Yanında kimse yoktu ama yine de daha büyük bir iyilik için sağlam durdu. Onların mutluluğunun kendi performansının doğrudan bir sonucu olduğuna inanıyordu.

Başımı salladım, biraz terledim, beni doğrudan etkilemeseydi geçmişini bu kadar derinlemesine araştırmayacağımı biliyordum. Lanet olsun, yine de bilmek zorundaydım. Sonunda yozlaşıp yozlaşmadığını ya da bana anlattığı şeylere gerçekten inanacak kadar maniple edilip edilmediğini bilmek zorundaydım. Önemliydi. Benim için önemliydi. Hayatının sonu yine de gelebilirdi ama en azından gerçek eşimin özünde kötü olmadığını bilirdim. Sözde aynanın bir zamanlar kendimden korktuğum kadar çürümüş olduğu bilgisiyle nasıl başa çıkacağımdan emin değildim.

AURELIA

"T burada kırk iki tane var!" Ağaçların arasından geçerken Hadriel'e söyledim. Ona doğru öne eğilmiştim, yanağım omzunun arkasındaydı ve ellerim rastgele ceketini keşfediyordu. İplikleri hissedebiliyordum penisleri yaratarak bana seyahat ederken yapacak bir şey veriyordu. Kollarımı açmaya cesaret edemedim. Bir süre önce neredeyse atı yine terk ediyordum. Biraz yuvarlanan bir kayaya basmıştı ve at zarif bir şekilde kendini düzeltmişti.

Benim tepkim başka bir şeydi.

Hadriel beni yakaladığında neredeyse gerçekten düşmüştüm, yan taraftan yarı sarkarken bileğimi kavradı. Bu sefer Weston işe yaramıştı, kaburgalarındaki elleri sertti ama beni Hadriel'e geri veriş şekli nazikti.

Bacağımı geri çekmemi bekledikten sonra Hadriel'i sıkıca kavradı ve tek kelime etmeden beni izledi. Yerleştiğimde, keskin odağı Hadriel'e döndü. "Ne oluyor da sürekli düşünüyor?" diye sordu, sesi korkutucuydu, Hadriel'in kıvrılması, kışının ve kalçalarının sıkılmasıyla belirginleşti. O kadar yakındım ki bunu hissedebiliyordum.

Hadriel bana arka çıkmıştı. Ben de onun için aynısını yapmıştım.

"Sadece lanet olası bir salak at üzerinde duramamamın onun suçu olduğunu düşünür," dedim, öfkem açıkça ortadaydı. "Bunu daha önce hiç yapmadım ve eysiz seyahat ediyorum. Burası çok korkutucu. Doğanın istediği gibi yürümeme izin verseydiniz, bu karmaşanın içinde olmazdık."

"Peki bu tam olarak ne karmaşası?"

"İçgüdülerimin bana kendimi bir at tarafından yuvarlanmaktan ve güvenli bir yere atlamaya çalışmaktan kurtarmam gerektiğini söylediği yer."

Weston'ın ifadesi değişmedi, yüzü tamamen boştu. Yine de gözleri parlamaya başladı. "Atın bir şekilde senin üzerine yuvarlanmasından mı endişeleniyorsun?"

"Şu anda tam olarak neyden korktuğumu söylemek gerçekten zor. Ama evet, bu korkunç olurdu."

"Ve siz de geminin yanından, ayaklarının dibinden yere düşmenin bu dehşeti bir şekilde önleyeceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bak, bilemiyorum. Bu at benim bir baş belası olduğuma karar verip beni kovabilir. Bu gerçekleşmeden önce ona bir iyilik yapıp kendi başıma inmeye hazırım."

Başını sallamadan önce uzun bir süre bana baktı. "Lütfen yapma. Hadriel mükemmel ve deneyimli bir binicidir. Atı iyi idare edilir ve bu idareye alışkındır. Daha güvenli ellerde değilsin. Ona güvenin. Güvende olacağınızı düşünmeseydim sizi oraya çıkarmazdım."

Hadriel doğruldu, belli ki kendini beğenmişti. Övgü hoşuna gitmişti. İyi işti.

"Daha iyisini yapacağım," dedim alfaya alışkanlıktan, her çağrıdan sonra büyükanneme söylediğim bir şeydi bu. Bu onu yatıştırıyor gibiydi, beni kızgın bakışlarından kurtarmanın en hızlı yoluydu.

Weston kıpırdamadı, gözlerindeki parıltı söndü. Bir süre daha beni inceledi, eli atın sağırsına uzandı. Başka bir şey söylemeden aygırına doğru yürüdü, attan inerken düşürdüğü dergiyi almak için eğildi, sonra eyerinin yanındaki küçük çuvaldan bir tane daha almak için durakladı.

Yüzümü yana çevirdim ve tekrar Hadriel'e yaslandım, Weston'ın en içteki düşüncelerimi okumasını izlemek istemiyordum. Penisleri izlemeye geri döndüm.

Tekrar hareket ettiğimizde Hadriel usulca, "Lanet olsun," dedi. "Beni savunduğun için teşekkürler, ama bunu nasıl yaptığınla ikimizin de beynini yıkayabileceğini düşündüm." Titrek bir nefes verdi. "Onu ancak sen böyle sakinleştirebilirdin."

"Esir olduğum için mi?"

"Onun gibi bir şey. Ve evet, haklısın, bu ceketin üzerinde kırk iki penis var."

"Kırk üç tane olduğunu söylemiştin."

"Benim üzerimde, evet."

Bir an durakladım, ağaçların yavaşça süzülüşünü izledim. Ağaçların diplerinde ve dalların derinliklerinde koyulaşan gölgeler toplanıyordu. Akşam çökmüş, gökyüzünden sızan ışık benim için olduğu kadar atlar için de bir sorun teşkil ediyordu. Yakında durmamız gerekecekti. Ağrıyan kığım ve bacaklarım bu molayı çok iyi değerlendirebilirdi.

"Senin üzerinde," dedim yavaşça, arkama yaslanıp neredeyse ellerimi çekmeden önce bunu düşündüm. "İğrenç. Yani kırk üçün içinde gerçek aletini de mi saydın?"

Kahkahası gürültülü ve neşeliydi. İnsanlar dönüp bakınca tekrar arkasına geçtim. Temasa hiç aldırış etmedi. Bir kez bile irkilmedi ya da gerilmedi. Dokunuşumla bu kadar rahat olduğu için onun en iyi arkadaşı olabiliyordum. Bundan hoşlandığımı fark ettim - kolay, dostça yakınlık.

"Genellikle bu kadar açık bir şekilde ifade etmem," dedi, hala kıkırdayarak. "Eğer flört ediyorsam, ima cinseldir. Eğer kaleye yeni gelen biriye, daha açık saçık olabilirim."

"Ama benimle?"

"Belli ediyorum ve tepkiniz paha biçilemez. Sefahate hoş geldin, sevgilim. Çok eğleneceğiz. Şimdi, oyalanmayı bırak. Hikaye sırası sende. Sana dışları olan Kudretli Vajina ile korkunç karşılaşmamı anlattım. Sen de bana kendi hayatından bir şeyler anlat."

Hikayeleri o kadar çılgıncaydı ki, hepsi gerçekliğin kaba uydurmaları gibi görünüyordu, sanki emrinde sınırsız ürün olan hiç bitmeyen bir parti gibi. Benim uydurmalarımı normal karşılardı. Ona söylemiştim. Geçmişiyse yarışmak için yeterli bile olmayabilirler.

Sonra bağımlılık ve ölümden bahsetti ve aynı fikirde olmadığımız konusunda anlaştık. Çünkü insanların bu etkilere duydukları arzu nedeniyle bağımlı hale geldiklerini kabul edebilirdim ama ölmüyorlardı. Hiç ölüm vakamız olmamıştı. Bir tane bile! Bu yüzden arıza emniyetleri koydum. Bu yüzden ürünü belli bir şekilde tasarladım. Eğer insanlar halüsinojen alıp ölüyorlarsa, benim ürünümü almıyorlardı. Hikayenin sonu.

Hadriel, Weston'ın her zaman yaptığı gibi zorlamadı. Bunun yerine köyümle, büyükannemle ya da işimle hiç ilgisi olmayan bir hikâyeyi dinledi. Ona annemin sonunda bize kalıcı bir ev almak için yeterli parayı bir araya getirdiğini ve nasıl bir sebze bahçesi oluşturup çiçekler ektiğimizi anlattım.

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi Hadriel sözümü bitirdiğimde. Etrafımızdaki ışık azalmaya devam ediyordu. "Çiçekleri severim. Onları canlı tutma konusunda berbatım ama seviyorum."

"Ben de çok iyi değilim."

"Peki annen şimdi nerede?"

Ona doğru daha sert eğildim, yanağımı omzuna yasladım, parmaklarım hâlâ ceketindeki penisleri izliyordu. "Kasaba halkı buraya taşınmamızdan hoşlanmadı. Alışveriş yaparken bize bir şeyler fırlatır ve isimler takarlardı. Bir gün eve yürürken yolun diğer tarafında duran birinin, şekil değiştiren topraklarında işimiz olmadığını bağırdığını hatırlıyorum. Biz buraya ait değildik."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü sihrimiz yoktu."

"Annen de mi baskı altındaydı?"

"Ben-biz bastırılmadık. *O bastırılmamıştı*. Sihri yoktu. O bir fiyaskoydu. Eminim bu terimi duymuşsunuzdur."

"Doğru ..." Kelimeyi uzattı. "Ama pek çok insan, şekil değiştiren kişi sadece bastırıldığında şekil değiştirenlere fiyasko der. Güçlü bir alfa genellikle hayvanı ortaya çıkarabilir. Aynı şekil değiştirici türü olması bile gerekmez. Bir ejderha benim kurdumu ortaya çıkardı."

Bana hayvanlarının iblisler tarafından bastırıldığına, tüm krallıklarının lanetlendiğine ve onları şekil değiştiren yapan sihirden yoksun yaşadıklarına dair hikâyeler anlatmıştı. İçinde bir hayvan hissetmemenin ya da iyileşmenin ve güçlenmenin faydalarına sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu bildiğini söylediğinde ona inanmıştım. Görünüşe göre Weston da bir süre hayvanı olmadan yaşamıştı.

"Hayvanını çıkarmak için bulabildiği en güçlü alfalara gitti. Ama işe yaramadı. İçinde bir tane bile hissedememişler. Son alfa görünüşe göre beni yaratmış ve ona hamile olduğunu söylediğinde onu krallıktan sürgün etmiş."

"Bekle." Hadriel bana bakmak için yarım döndü. Ona tutundum, atın yanından aşağı kayacağımdan endişeleniyordum. "Bekle, bekle, lanet olası dur. Durun. Herkes sakın olsun."

"Ne?" Etrafıma bakındım ama kimse başını çevirip bakmadı bile. "Benimle mi konuşuyorsun, atla mı yoksa ...?"

"Onu krallıktan mı sürdüler?" Hadriel hâlâ dönüp bana bakmaya çalışarak sordu. "Kraliyet ailesinden değilseniz böyle bir şey söz konusu olamaz."

"Asilzadeden başka bir şey değildi. Fakir büyüdü. Ailesinin güç dahil pek bir şeyi yoktu."

"Peki ya bir şeyi çıkarmak yerine içine bir şey koyan alfa?"

Bir kahkaha attım ve sonra onu silmek için elimi aramıza soktum. "Özür dilerim."

"Bunun için endişelenme, tükürük üzerine püskürtülen korkunç maddelerin en küçüğü. Daha hızlı konuş aşkım, meraktan ölüyorum."

Başımı yavaşça salladım, bu konuda söylediği yetersiz şeyleri hatırlamaya çalıştım. Onu ne kadar incittiğini görerek asla zorlamadım.

"Alfa'nın kraliyet ailesinden olduğunu sanmıyorum, hayır. Ama yardım istemek için saraya gitmişti ve sanırım görevlilerden biri ya da onun gibi bir şey tarafından görüşmeye kabul edilmişti. Annem gerçekten çok güzeldi. Gerçekten çok hoştu. Kendine has bir tarzı vardı. Erkekler bir an ona seslenirken, bir an sonra onu isteyebilirdi. Hiç gitmedi, gördüğüm kadarıyla. Nedenini anlıyorum. Tek istedikleri vücudunuz olduğunda ve ona sahip olduktan sonra kendilerinden öğrendiklerinde moral bozucu oluyor. Bunu zor yoldan öğrenmek zorunda kaldım."

"Seni anlıyorum aşkım. Aslında bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Benimle birlikte, iblis büyüünden etkilenen ve sadece sevişmek isteyen adamlar vardı. Ne olduğu umurlarında değildi. Büyünün sana yaptığı şey bu. Ertesi gün, benimle birlikte olduklarını fark ettiklerinde -başka bir adamla . . . Bunun hoş bir sonuç olmadığını söyleyebiliriz."

Başımı salladım. Farklı durumlar ama aynı sonuç. Ona biraz daha sıkı sarıldım ve o da elini benimkinin üzerine koyarak acımızı paylaştı. Bir anı paylaştık. Birinin beni anladığını bildiğim için gözlerimin yaşardığını hissettim.

"Hamile olduğunu fark etmeden önce birkaç ay boyunca mahkemedeki alfayla birlikteydi. Sanırım adamın beni istememesi onu şaşırttı. Umutsuzca aşık olmuştu ve onun da öyle olduğunu düşünmüş gibiydi. Onu gönderdiğinde . . . Bu onu yıktı. Yıkılmadan bu konu hakkında konuşamazdı. Sanırım bu yüzden gitti. Adam kalbini parçalamıştı ve savaştıracak gücü yoktu. Yol parasını ve yeni bir hayata başlamak için biraz para aldı ve gitti. Bu konuda nadiren konuşurdu. Ondan sonra sadece biz vardık, kasabadan kasabaya, evden eve."

"Neden bu kadar sık taşındınız?"

"Kovulmuş, genellikle. Sonsuza dek kalacağımız ev, onun sonunda kalmayı planladığını söylemesiydi, cehennemin öfkesine rağmen. Sanırım bunu benim için yaptı. Taşınmaktan nefret ederdim. Arkadaşsız ve tutarsız olmaktan nefret ediyordum. Ama cehennemin öfkesi tam olarak gelen şeydi." Kalın kalın yutkundum. Ona bu şekilde anlatmak günah çıkarmak gibi geldi,

sırtına konuşuyordum, gözlerini görmüyordum. Bu yüzden devam ettim, anlayacağını umuyordum. Açık zihninin, diğer kısmı anladığı gibi bunu da anlamasına dair bir ipucu vereceğini umuyordum. Çünkü o zaman bununla başa çıkma konusunda umutsuzca yalnız kalmazdım. "Gecenin bir yarısı bir grup adam içeri girdi, onu ayakta duramayacak hale gelene kadar dövdüler ve evi içinde biz varken ateşe verdiler."

"Dur." Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Bekle. Lanet olsun, bana bir dakika ver. Şimdi, kırsal bölgelerde insanların bastırılmış olanlara karşı korkunç olabileceğini biliyorum. Büyüsü olmayanlar genellikle şehirlere taşınır. Bu tür bir vahşeti duymuştum ama bir çeşit Bilmiyorum, şehir efsanesi. Hepimiz daha fazla farkındalığa sahip olmadan önce her şeyin eskiden olduğu gibi."

"Sizi temin ederim, büyüsü olmayanların korkusu -bu korkudan kaynaklanan ham nefret- canlı ve iyi durumda. Köyümdeki insanlar, çok yaklaşırsam hayvanlarına erişimlerini kaybedeceklerinden endişeleniyorlardı."

"Aman Tanrım. İyi, iyi. Bu korkunç, gözlerim yaşırdı ama olsun. Evde miydin? Bir çocuğa ya da çocuklu bir aileye şiddet uygulandığını hiç duymamıştım. Bu garip korku kaynaklı manyaklık için bile."

"Annem çocuklardan birini reddetmişti. Sanırım kasabadaki insanlar bu konuda onunla alay ediyorlardı. 'Senin için bacaklarını açacak birini bile bulamıyorsun, ha? Ne biçim adamsın sen?' Bu, şiddete dönüşene kadar devam etti. Onu öldürüyorlardı. Onun istediği gibi gizli kalamazdım."

"Ne yaptın sen?"

O geceyi hatırlayarak havayı içime çekerken nefesim titredi. Dehşetimi ve duygusal ıstırabımı hatırladım. "Mutfaktan bıçak aldım ve saplayabildiğim kadarını sapladım. Gençtim, yeterince zarar veremedim. Ama bu onların aklını başına getirmiş olmalı, çünkü kaçtılar. Esas adam hariç hepsi. Bana öyle sert bir tokat attı ki bayıldım. Kendime geldiğimde, o kırık bir yığın halinde yatıyordu ve ev alevler içindeydi."

Acı ortama yayıldı, beni altına çekene kadar yükseldi. Alevler hafızamda dans ediyor, kan birikiyor, başım çarpıyor, kalbim paramparça oluyordu.

"Koştum," dedim hıçkırıklar bedenimi titretirken. "Bana koşmamı söyledi, ben de koştum. Bana hayatta kalmamı, böylece onu hatırlayabileceğimi söyledi. Onu hareket ettiremedim, çok ağırdı. Onu dışarı sürükleyemedim. Denemek onu ağlattı

ve durmam için bana yalvardı. İçerisi çok sıcaktı. Bana koşmamı söyledi, ben de koştum. Ona yardım etmeliydim. Onu kurtarmalıydim."

"Hey, hey." Altımdaki hareket durdu. Hadriel'in ellerinin benimkileri kavradığını ve garip bir şekilde sarıldığını, beni sırtına doğru daha sıkı çektiğini hissettim. "Sorun yok. Dinle, bundan hoşlanmayacaksın ama bırak seni rahatlatılsın. En iyisi bu, tamam mı? Onun rahatlığına teslim ol. Güven bana."

"Onu bana ver," diye duydum, sesi emirle doluydu.

"Hayır," dedim zayıfça, güçlü kollar beni attan çekip yakınımaya sıkıştırırken.

Hadriel, "Sadece bu seferlik teslim ol," dedi ve ses tonu benim adıma acı dolu olduğu için ve gerçekten yardım etmeye çalıştığını hissettiğim için teslim oldum. Beni yan tarafa taşıırken alfaya karşı rahatladım ve adamlarına gece burada durup kamp kurmaları için emir verdi.

"Buradayım," diye mırıldandı, sesi derin ve rahatlatıcıydı, kolları beni sımsıkı sarmıştı. "Gitmesine izin vermen sorun değil."

Yüzümü boynuna gömdüğümde yapraklar saçlarımı okşadı. Bizi ağaçların arasına ve diğerlerinin gürültüsünden uzağa taşıdı. Hıçkırıklarla sarsıldım.

"Bırak," diye ikna etti, sürünün gürültüsünü ve gevezeliğini duymayana kadar bizi uzaklaştırmaya devam etti. Ta ki biz ve çevremizdeki doğa manzarası, tepemizde öten kuşlar ve yoldan kaçışan küçük yaratıklar kalana kadar.

"Hikâyene kulak misafiri olmadan edemedim," dedi Weston, sesi çok yumuşak, kucaklaması sıkıydı. "Her şeyden önce senin yaşamayı istiyordu. Bu yüzden kaçmak zorundaydın. Onun için kaçmak *zorundaydın*. Bunu onun için yaptın. Bu cesurcaydı."

Oturdu, beni kucağına oturttu ve hafifçe salladı, yanağını başıma yasladı. Göğsüne yaslanıp ağladım, aramızdaki elektrik vızıldıyor, ortamda yumuşak bir sıcaklık zonkluyordu. O yakınımıdayken hissettiğim o garip zihin ve ruh hali değiştirici ilaç şimdi bana yardımcı oluyor, beni o anın içinde topraklıyordu. Acıyı yumuşatmaya, köşeleri yuvarlamaya ve acının en kötüsünü zımparalamaya yardımcı oluyor gibiydi.

"Onu özlüyorum," diye fısıldadım, gözyaşlarım gömleğini ıslatıyordu. "Onu çok özlüyorum." Beni sallarken sırtımı ovdu. "Hâlâ kâbuslarla uyanıyorum. Onu terk etmemeliydim. Daha çok çabalamalıydim."

"Denerken öleceğini biliyor olmalıydı. Seni kurtarmak istedi. Eminim senin hayatta olman onu çok rahatlatmıştır."

Uzun bir süre sessiz kaldım. Cırcır böcekleri yavaş ve kederli seslerini çıkarmaya başladılar. Kor sinekleri etrafımızda süzülüyordu. Tepemizde bir yerde bir baykuş öttü.

"Eğer düşünürsem," diye söze girdim sonunda, "haklı olduğunu biliyorum. Dediğini yaptım ve onun hatırasına değer veriyorum çünkü onun da bunu isteyeceğini biliyorum. Ama annesini ölüme terk eden o korkmuş küçük kızı düşündüğümde-"

Kolları beni sıkıca sardı. "Bir an için durumumuzu unutalım. Ben ne yapabilirim? Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Benimle seviş. Beni karanlıktan çekip çıkaracak bir dikkat dağıtıcı ver."

Bunu düşünmeden önce söylemiştim ve düşündükten sonra da kendimi kaptırmıştım. Hiç vakit kaybetmedi ama eskisi gibi ateşli değildi. Beni derinden öptü, önce benim kıyafetlerimi sonra da kendi kıyafetlerini çıkarmak için yanımda durdu. Hareketleri çılgınca ya da fırtınalı değil, yavaş ve nazik, metodikti. Rahatlatıcı. Geriye doğru yürürken beni de kendisiyle birlikte çekti, dudaklarımız birbirini yuttu, vücudunun hissi tek bildiğim o, onun tadı, onun kucaklayışının hissi olana kadar odağımı çaldı. Öpüşmemize ara vermeden yumuşak, yosunlu bir noktaya yerleşti ve kalçalarımı onunkilerin iki yanına yönlendirdi. Beni kollarıyla sarmadan ve üzerine çekmeden önce sikini ıslaklığında gezdirdi.

Onun iniltisi benimkiyle eşleşti, hisler cennetti. Pişmanlık duymadan, ondan uzak durmak için ettiğim yemini ya da yarınki durumumuzla ilgili neler hissedebileceğimi düşünmeden, kalçalarımı üzerinde sallamaya başladım, onu derinlere çekip sonra geri okşadım. Nefesi kesildi, elleri üzerimdeydi, benimkiler de onun üzerinde. Aletinin tabanı kabarmaya başladı, bana değiyordu.

"Bunu istiyor musun, Küçük Kurt?" diye mırıldandı dudaklarıma, sesi yumuşaktı.

"Evet." Bu bir soru bile değildi.

Klitorisimi çalıştırırken ona doğru bastırdım. Hırladı, dişleri boynumun yan tarafını tırmıkladı ve dudakları kulağımın kabuğunda durdu.

"*Benim*," dedi sahiplenici bir şekilde, kalçalarını kaldırıp düğümünü içime sokarken omuzlarımı aşağı çekti.

Şişmeye devam ettikçe omurgamda karıncalanmalar oluştu, hareketleri artık farklıydı, daha derine sürüyor, bizi birbirimize kilitliyordu. Onun büyüklüğüne bu kadar yeni olmak, farkındalığımın kenarlarında hala bir acı kırıntısı olduğu anlamına geliyordu, ama umurumda değildi. O kadar ıslanmıştım ki aramızdan aşağıya damlıyordu.

"Aynen öyle bebeğim," diye inledi, kaçamayayım diye beni sıkıca tutuyordu. Bir eli saçlarımda dolaşıyor, dişleri yine boynumu tırmalıyordu.

"Al onu. Alfa'nın düğümünü al ve iyi bir kız gibi tüm döllerimi içinde kilitli tut."

Vay anasını, küfürlü konuşmasına bayılıyordum.

"İçime sok," diye inledim, başımı arkaya atarak katıldım. "İçime sokarken beni işaretle."

O yaptıkça hisler genişledi, beni bunalttı. Dizlerinin üzerine çöktü, bacaklarım beline dolandı, kollarım omuzlarına dolandı. Kalçalarını döndürdü ve beni çevirdi, siki derindeydi, dişleri boynumdaydı. Kolları hâlâ beni tutuyordu, gücü ve kuvveti sahiplenici bir şekilde etrafımı sarmıştı, sıkıca ama nazıkçe tutuyordu.

"O küçük tatlı amcığı sikmemden hoşlanıyor musun?" Bu dil beni sarmalın içine soktu.

"Evet," diye inledim, onu terk ederek üzerine çıktım. "Lütfen ... neredeyse ... orada . . ."

Hareketleri küçüktü ama çok mükemmeldi. Yükselmeye devam ettim, o kadar yükseldim ki çılgınca dönmeye başladım. Bir acı parıltısı nefesimi kesti ve beni kendine doğru çekti, bir eli kıkımda, diğeri saçlarıma dolanmıştı - beni çekerek kendime zarar vermemi engelliyordu. Aletinin kabarıklığı beni aletinin üzerine hapsetmişti. Kaçmak istesem bile bunu yapamazdım. Tamamen onun merhametine kalmıştım. Bazı nedenlerden dolayı bu beni tarif edilemez bir zevkle titretti.

"Lütfen Boşalmaya ihtiyacım var," diye nefes nefese kaldım.

Dudakları kulağıma yakındı, bedenim onun kontrolündeydi. Bir elini sırtımdan çekti ve keskin bir şekilde çekmeden önce parmaklarıyla klitorisimin etrafında dolaştı.

"Kutsal-" diye haykırdım ona karşı titrerken. Amım, doruk noktamın dalgalarıyla sikiinin etrafında sıkılaştı ve bir an sonra inledi, söz verdiği gibi beni sıcakla doldurdu.

Bu düşünce yeniden inşa etmeye başlamamı sağladı, alfamın tohumunun derinlere yerleşmesini istiyordum, bu ihtiyaç ilkel ve belki biraz iğrenç ama aynı zamanda çok lezzetliydi. Daha önce hiç böyle konuşmamıştım ya da sırı çıkardığımız ıslak seks seslerini duymak için bu kadar sert pompalayıp dönmemiştım. Mükemmeldi, tüketiyordu.

"A y n e n öyle bebeğim," dedi ben yeni bir orgazma yaklaşırken. "Kullan beni.

Bundan başka bir şey düşünme. Anın içinde kaybolun."

Minnettar hissederek tam olarak bunu yaptım. Bir sonraki orgazm geldiğinde, onu enfes titremelerle sürdürdüm, sonra aynısını bir sonrakiyle yaptım, düğümü nabız gibi atıyordu

her zaman. Ben çalıştıkça şişlik azalmadı, vücudu ihtiyacım sırasında güçlü durdu.

Kendimi tükettiğimde, tüm gece etrafımıza yerleşmişti. Aleti hâlâ içimde kocaman ve ağır bir şekilde duruyordu ama nabızı yavaşlamıştı. Beni sıkıca tuttu, göğsüne yaslanabilmem için bir sandığa yaslandı.

Etrafımızda hiç görmediğim kadar çok köz sineği uçuşuyordu. Havadaki tembel hareketleri büyüleyiciydi. Ruhani.

"Daha ne kadar böyle kalabilirsin?" Göz kapaklarım ağırlaşmış, sıcaklığı etrafıma yayılırken sordum.

"İhtiyacın olduğu sürece."

"Hayır, sikini kastediyorum. Bizi ne kadar süre bir arada tutacak?"

Bu sefer daha sessizdi. "İhtiyacın olduğu sürece."

"Kontrolün sende olduğunu düşünmemiştim."

"Bilmiyorum. Sanırım vücudum seninkine tepki veriyor."

Doğrudum ve yüzünü taradım. "İşlerin böyle yürüdüğünü bilmiyordum."

Weston başını yavaşça salladı. "Ben de, ama işte buradayız. Bir ihtiyacın var. Görünüşe göre vücudumun tepkisi bu ihtiyacı senin istediğin süre boyunca karşılamak. Sikim hiçbir zaman tamamlandıktan sonra en fazla yarım saatten fazla dayanmadı. Ama dün gece bir saatten fazla sürdü ve sen bayılana kadar azalmadı. Benimle işin bitmeden önce tüm sıvılarımı boşaltacağından endişeleniyordum."

Sessizce ona baktım, tartışmak istiyordum. Onu dün geceyi tekrar üzerime yıkmaya çalışmakla suçlamak istedim. Ama şu anda vücudunu içimde hissetmek çok güzeldi ve bunu kaybetme riskini göze almak istemiyordum. Şu anda bir ihtiyacım vardı ve bunu karşılamasını istiyordum. Bunu ben mi yapıyordum yoksa o mu, gerçekten umurumda değildi.

Tekrar göğsüne yaslandım. Parmaklarını tenimde gezdirerek sırtımı nazıkçe ovaladı. Nefesini bırakması sakinleştirici görünüyordu. Belki onun da buna ihtiyacı vardı. Belki de ikimiz de bu anda birbirimize karşılık veriyor, korkunç dış dünyayı unutuyorduk.

"Burada mı kalmak istersin, yoksa bir yatağa mı yerleşmek istersin?" diye sordu ben köz sineklerini izlerken.

"Rahatsız mısın?" "Kendim için endişelenmiyorum."

Yine de dizlerinin üzerinde, gerçek bir desteği olmayan bir ağaca yaslanmış, kasları pozisyonunu korumak için şişmiş olmalıydı. Onun hakkında başka bir şey bilmeseydim, gerçek bir beyefendi olduğunu düşünürdüm. Belki de bir aziz,

Benimle ilgilenmek için kendi rahatını feda eden biri. Benim ihtiyaçlarımı kendi ihtiyaçlarının üstünde tutacak biri.

Ne yazık ki, bu peri masallarına özgü bir şeydi ve benim hayatım hiç de öyle değildi. Gerçekte, o sadece beni ejderhalara teslim etmeden önce bir çöküş yaşamamamı sağlıyordu.

Göğsünü ittim ve tekrar dik durmasını sağlamak için boynunun arkasını çektim. En azından günün sert ışığı tüm peri tozunu yakıp yok etmeden önce bu yolculuğun tadını çıkarabilirdim.

"Bir tane daha," diye mırıldandım, göğsümü ağzına doğru iterek. Zirveyi emdi, dilini döndürdü ve gözlerimin başımın arkasına yuvarlanmasına neden oldu. "Sonra yatağa," diye fısıldadım.

Eğer bunu kontrol etmeme izin veriyorsa, doymuştum. Şimdi sikini, sonra da sanki gözünün önünden ayırmaya korktuğu paha biçilmez bir hazineymişim gibi vücudunu korumacı bir şekilde benimkinin etrafına sardı.

Eğer hayal kuracaksam, büyük hayal kurardım.

OceanofPDF.com

AURELIA

"N Ah, aşkım, nasıl hissediyorsun?" Hadriel elinde dumanı tüten, tadı berbat bir fincan çayla çadıra girdi.

Giyinmiş ve hazırdım, büyük alfayla birlikte uyanmıştım.

Tam istediğim gibi bana sarılmıştı, dudakları çıplak omzuma değiyor, kolları beni sımsıkı tutuyordu. Dün gece beni oraya yatırmıştı, ikimiz bir bütün olmuştuk.

Tahmin edildiği gibi, elbette sabah sıkıntılarını da beraberinde getirdi. Onun yuvarlanıp gitmesi ve benim durumumun yeniden gerçek olması uzun sürmemişti. Bir an yaşamıştık, evet. Ama o an geçmişti.

Yine de, sürdüğü sürece harikaydı. Seks inanılmazdı. Bu dünyanın dışında. Tek garip kısım beni kampa taşıırken olmuştu, sadece bir çadır kurulmuştu. Diğer herkes hareket halindeki bir sürü için daha kolay olan kurt formunda yıldızların altında uyuyacaktı. Bana gömleğimi giydirmiş, çıplak kıcımlı kalan giysilerimizle örtmüş ve hatta çadıra doğru kasıla kasıla yürürken beni biraz garip bir pozisyonda tutmuştu, kendinden emin, güçlü ve bir şekilde hiç de utanmamıştı. Yanımızdan geçerken herkese arkalarını dönmeleri için bağırmış ve bana mümkün olan her türlü mahremiyete saygı göstermişti. Şövalyece ve nazik bir davranıştı ve bu şekilde kalsaydı, kalbim ona karşı biraz olsun eriyebilirdi.

Ne yazık ki bu sabah yine çekilmez bir hıyar olmuştu. Kalkıp giyinmem için bana havladı. Beni ne kadar çabuk

ejderhalar, daha iyi. Duygusal çalkantılar için zamanım dolmuştu. Yapacak daha önemli şeyler vardı, beni ölüme götürmek gibi.

"Peki." Ayağa kalktım ve çaya uzandım. "Dün için özür dilerim. . . ." Gözlerimi işaret ettim. "Bilirsin işte."

"Sakın buna cüret etme, seni korkunç yaratık." Kupayı bana uzatmadan önce komik bir şekilde kaşlarını çatı. "Ben de bir güzel ağladım. Sonra da bu mini detayın en seksi erkeğine acıyarak yatma teklifinde bulundum."

Yudumladığım çayı neredeyse tükürecektim. "Nasıl geçti?"

Dudaklarını araladı, küçük bıyıklarını uzattı. "İnanılmaz değil. Bana emmemi yoksa sikinin değil, ayağının kışımında olacağını söyledi. Ben de tabii ki onu ne azdırıyorsa onunla çalışabileceğimi söyledim. Bu şakayı eğlenceli bulmadı, özellikle de şaka yapmadığımı anladığında." Omuz silk. "Denemeye değerdi. Tamam, işte başlıyoruz. Bugün kat etmemiz gereken çok yol var ve bunu sen tabiri caizse ata binmeden yapmayı umuyorum."

Beni güzel atının yanına götürdü ve eminim ki o da bana acıyan bir bakışla baktı. Zavallı şey. Onun için üzüldüm. Weston yine ön tarafta oturmuş, başını eğmiş, bir şeyler okuyordu. Prick.

"Hiç duydun mu," dedim usulca, yaklaşarak, "bir al-" "Hayır."

Hadriel parmağını bana doğru salladı.

Tekrar arkama yaslandım, ağzımı kapattım ve benimle sohbet etmenin zaman geçirmek için iyi bir yol olmadığına karar verip vermediğini merak ettim. Bir gün önce onun için pek de iyi sonuçlanmamıştı.

Alay yola çıktıktan sonra omzunun üzerinden şöyle bir baktı. "Bunun için üzgünüm," diye mırıldandı. "Daha fazla gürültü ve daha yumuşak bir sesin daha iyi olabileceğini düşündüm. Alfa hakkında soru sormayı planlıyordun, değil mi?"

"Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sesinizde o skandal tonu vardı. Hayvanlarına erişimi olan şekil değiştirenler mükemmel işitirler. Belli ki ne kadar iyi olduğunun farkında değilsin."

"Açıkça." Tekrar denedim, bu sefer fısıltıyla. "Bir alfanın düğümünün dişiye bağlı olduğunu duymuş muydun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Dişi istediği sürece büyük kalması gibi mi?"

"Hayır. Ama o zaman sizin durumunuz için farklı bir dinamik olabilir."

"Benim durumum mu? Büyüsü olmayan insanlar mı demek istiyorsun?"

"Uhhh" Rahatsız olmuş gibi oturuşunu düzeltti. "Hayır- şey, demek istediğim belki de senin buna ihtiyacın olduğunu biliyor ve bu ihtiyaca cevap veriyor. Aslında, biliyor musunuz, bunu başka bir zaman tekrar ele alalım. Bir baskı noktasına çarpmadan, annenizin hiç sihri olmayabileceğini keşfettik. Ya da o kadar bastırılmıştı ki hayvanını ortaya çıkaracak kadar güçlü birini bulamadı. Ama senin olayın ne? Neden hiç sihrin olmadığını düşünüyorsun?"

Ceketindeki penisleri tekrar izlemeye başladım, bu diğerinden farklı bir ceketti. "Bütün ceketlerinde penis var mı?"

"Hayır. Bazılarının vajinası var. Terzi, Cecil, korkunç bir ahmak. Soruya cevap ver."

"Annemin büyüü yoktu ve bu özellik her zaman bana geçer."

"Aslında neredeyse hiç olmaz. Birinin sihirli çiçeğine sahip olmaması oldukça nadirdir, ancak şekil değiştiren olarak doğan her insan hala genlere sahiptir. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Annende olmadığı için sende de büyü olmadığını varsayıyorsun o zaman?"

Kaşlarımı çatarak başımı hafifçe salladım. "Her zaman bir ebeveynin büyüüzlüğü aktaracağını duymuşumdur. Her neyse, büyükannem oldukça güçlü bir alfaydı ve içimde bir hayvan hissedemediğini söylerdi. Beni yatıştırmak için her yıl denerdi. Bilirsiniz, çünkü bazen geç çiçek açanlar olur."

Kaskatı kesildi.

Ona yer açmak için biraz geriye yaslandım. "Sadece bastırıldığımı düşündüysen özür dilerim. Yürümemi ister misin?"

"Aurelia, sevgilim, ayak parmaklarını saçma sapan şeylere daldırma. Bu senin yolculuğun değil. Büyükannen sana bir hayvanın olmadığını mı söyledi?"

"Evet. Birçok kez denedi. Çekip çıkaracak kadar güçlü olmasa bile bir şeyler hissedebileceğini söyledi."

"Kesinlikle bunu yapabilmeliydi, bu doğru. Ve açıkçası, büyü olmadan, Büyükanne'nin köyünün dışındaki yaşamın çocukken tanık olduğun türden bir travmayla sonuçlanacağından endişe ederdim, ama bu sefer seni hedef alacaktı. Zorluklar karşısında geri adım atmayan, kararlı ve inatçı biri gibi görünseniz de, işkenceciler başarılı olursa annenizin onu hatırlama sözünü tutamayacağınızdan endişe ettiğinizi tahmin ediyorum."

Yere çarpan toynaklar ve daha gerideki arabaların gıcırtısı dışında etrafımız sessizdi. Weston başını kaldırdı, belli ki Hadriel'le konuşmamızı duymuştu, görünüşe göre bu benim yıllardır yaşadığım diğer sorunlardan ve engellerden daha ilginçti.

Biraz kamburlaştım, bakışlarım hala çok uzakta olan yeri buldu. "Oldukça zekisin."

"İnsanları okumakta inanılmaz derecede iyiyim, aşkım. Bu da beni dedikodu yoluyla bilgi edinme konusunda inanılmaz kılıyor."

"Sanırım bu yüzden benim bebek bakıcımsın? Sen boş sohbetlerle benden bilgi almaya çalışırken, şuradaki Baş Dick yıllar boyunca en mahrem düşüncelerimi ve duygularımı okuyor."

"Onun gibi bir şey, evet." Bacağımı okşadı. "Teselli olacaksa, seninle geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyorum."

En azından dürüsttü. Sanırım buna alınmamamın nedeni bu olabilirdi. Ayrıca geçirdiğim zamandan da keyif alıyordum. En azından çoğundan. Kolay şakalaşması ve zahmetsiz yakınlığı hoşuma gidiyordu. Hikayelerimi gerçekten önemsiyor gibi görünmesi ve attan atlarken boynumu kırabileceğimden endişelenmesi hoşuma gitmişti.

Belki de gerçekten önemsiyormuş gibi hissettiriyordu ve ben de bunu arzuluyordum. Bunu kabul edecek kadar büyüktüm.

Omuz silktim. "Bunu anlamak çok mu zor? Büyükannem beni güvende tuttu. Hepimizi güvende tuttu. Ve bakın, yakalanırsam başıma gelecekleri söylediği şey gerçekleşti. Hapsedilmem, götürülmem, liderin beni seks için kullanması ..." Bundan hoşlanacağımı söylemeyi unutmuştu. "Beni tam da bundan korumaya çalıştı. Ve sen onu bunun için öldürdün."

"Vay be." Hadriel bir elini kalçasına dayadı. "Bu sulu bir soğan. Her katmanında su işlerim var."

"Sadece ..." Sesim sertti, Weston'ın beni dinlediğini biliyordum. "Bastırıldın, tamam. Ama birincisi, sihrin olduğunu biliyordun ve ikincisi, tüm krallıkla aynı gemideydin. Hepiniz bu işin içindeydiniz. Benim sihrim yok ve tek başımayım. Tek başımayım. Annem yardım aradı ve bakın onu nereye getirdi. Yerleşmeye çalıştı, bak bu onu nereye getirdi. Şu anda, sonsuza dek bir evim var ya da vardı. Çiçeklerim ve bir bahçem var. Bir hayatım var. Bir topluluğum var. Orada olmamdan hoşlanmıyor olabilirler ama en azından bana tahammül ediyorlar. Beni zorla çıkarmaya çalışmıyorlar. Tüm bunlar sihir olmadan. Durumuma göre oldukça iyiydim ve bunu deneyimlerimden biliyorum." Bir nefes almak için durakladım.

sakinleştirici bir nefes. "Yani evet, kimseye zarar vermediği sürece yasalara karşı gelirdim ve bu arada gelmiyor da. Haddimi aştığımda büyükanne verdiğı cezalara katlandım çünkü biliyor musunuz? Onunla olan hayatım alternatifinden çok daha iyiydi. Ejderhalarınız tarafından cezalandırılmak ya da öldürölmek bile yaşadıklarımđan daha iyi. Saçımdaki bu beyaz çizgiler travmadan kaynaklanıyor - dört yaşındayken dirgenlerle kovalanmak ya da annemin sokakta taşlandığını görmek, zar zor kaçabilmek ya da ıslak çalıların arasında saklanmak, donmak, açlıktan ölmek, ekmek çaldığım yakındaki köyün köpeklerinin beni bulmamasını ummak. Seçimlerim için özür dilemeyeceğim. Sadece şansım varken alfayı öldürmediğim için özür dilerim."

"Peki ya diğer köylüler?" Weston konuşmaya müdahale ederek sordu. Elini kalçasına dayamış, sağ tarafa bakıyordu. "Başka bir yerde yaşasalar bu sorunları yaşamazlardı ama yine de gitmelerine izin verilmiyor."

"Elbette gitmelerine izin var," diye tükürdüm kızgınlıkla. "İnsanlar her zaman gelir ve gider."

"Bir eskortla."

"Evet. Bu konuşmayı yapmıştık. İşimiz tehlikeli. Büyükanne onlara koruma sağlıyor. Ve siz aksini söylemeden önce, Büyükanne'nin örgütsel hedefleri lehine oy kullandılar. Orada kalmak için onay verdiler. Gençtim ama o oylamayı hatırlıyorum. Ben de katılmıştım. Köyden biri saymıştı. Bunun notları dün çok yakından okuduğunuz dergilerden birinde olabilirdi."

"Öyleydi. Tıpkı o oylama için hepinize vaat edilenler gibi," diye yanıtladı. "Bu vaatler yoksullar için cennet gibi görünmüş olmalı. Ama sonra görevlerinde kaytarmaya başladı, değil mi? Bunu da yazmışsınız." Ses tonu sertleşti. "Karşı çıktınız ve bunun için cezalandırıldınız. *Aylarca* cezalandırıldın. Seni öldüreceklerini düşündün. Kendine gelmen için çocukları dövdüler. *Seni* yola getirmek için. *Onlar* önemli değildi, çocuklar bile. Büyükanne'nin itlaf etmesi gereken sendin. Uyuşturucu üreticisi. Tüm operasyonunun anahtarı. *Seni* mutlu etmesi gerekiyordu Aurelia ve o bunun üzerinde çalışırken, onlar cehennemde kapana kısılmışlardı. Görünüşe göre sonu olmayan bir cehennem. Bana sadece geçinecek kadar paraları varmış gibi geldi. Başladıklarından çok daha mı iyi durumdalar?

"Ne olursa olsun, artık seçme özgürlükleri yok. Komşu bir köye bile taşınamazlar, hepsi gitmiştir. Büyükanne"

bunun. Öyle olmasalar bile, bu insanların ne altını var ki? Onlara bıraktıklarımız dışında, tabii ki, almak için ayın üzerinde göründükleri bir teklif. Ben olmasam, hiçbir şeyleri olmazdı. Bu doğru değil mi? Bunların hepsi günlüklerinizde yazmıyor -şimdilik- ama noktaları birleştirmek için dahi olmaya gerek yok." Bir an durakladı. "Yoksa ne yazdığını hatırlamıyor musun?"

Çürütmek için ağzımı açtım, tüm bunların ne kadar saçma olduğunu söylemeye hazırdım. Büyükannem herkesle ilgilenirdi. Her zaman çocuklar için yaptığı özel şeylerden bahsederdi. Tedarik etmeye çalıştığı özel ikramlardan bahsederdi. Birkaç ayda bir ziyafet için yeterli miktarda et ve fazladan ekmekle hepimizi şımartırdı.

Daha tek kelime edemeden uzun zamandır unuttuğum anılar su yüzüne çıktı. Gençtim, yeni görevimde tazeydim ve yeni yeni ilgi çekmeye başlamıştım. Köye ait olmak için çok çalışmıştım, bana ihtiyaç duydukları ve bir hevesle benden kurtulamayacakları bir durum yaratmıştım. Weston haklıydı; büyükannem bir süreliğine sözünden dönmüştü. Yiyecekler bozuk geliyordu. Ekmek küflenmiş ya da sertleşmişti. Sorunu çözeceğine söz vermişti ama asla çözmedi. Herkes açlıktan ölüyordu ve ben bırakmadığım sürece kimse erzaklarımı almıyordu. Dayakları hatırladım-oh, dayakları nasıl da hatırladım. Sürekli ve acımasızdılar.

O zaman öleceğimi düşünmüştüm. Ölmek istemiştim.

Gözlerim yaşardı ve başka tarafa baktım. Büyükannem duygusuz ve merhametsizdi. Bazen zalim. O zamanlar ondan nefret ederdim. Bunu şimdi hatırladım. Herkesten nefret etmiştim; yardım etmeye çalışmıştım ama bana korkunç davranmışlardı. Ama alternatifi neydi? Benim için sadece ölüm. Orada ölüm ya da başka bir yerde ölüm.

Herkese yardım etmek için sağlam durmuştum ya da ben öyle sanmıştım. Şimdi geriye dönüp baktığımda, gerçekten öyle miydim? Yoksa yanan bir evde uyanma korkusu olmadan yaşayabileceğim bir yerim olsun diye hepsinin kalmasını sağlayarak kendime mi yardım ediyordum? Büyükannemin sadece sınırları değil, beni de koruyacağını biliyordum. Köylülerin bana sırt çevirmesine izin vermezdi. Bunu yeterince sık söylemişti. Hatta belli aralıklarla güvende olup olmadığımı bile sorardı.

Neden kimsenin gitmediğini hiç merak etmemiştim. Birkaç gün önce de merak etmemiştim, çünkü büyükannem yiyecek ve erzak getirmeden önce sahip olduklarından daha fazlasına sahip olduklarından emindim.

Ama dürüst olmak gerekirse, bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. İnsanlar bana bırakın hayatlarını, günlerinin nasıl geçtiğini bile anlatmazlardı. Raz'ın mutsuz olduğunu biliyordum ama

Çocukları için kaldığını düşündüm. Öyle miydi? Nefret ettiği bir iş ve hor gördüğü bir iş arkadaşıyla bu yüzden mi uğraşıyordu?

Zihnim çalkalandı, geçmişi düşündüm. Geçmiş sisliydi, odaklanmamıştı. Hayatımın büyük bir kısmı hayatta kalmakla ilgiliydi. Tehlikeyi bertaraf etmekle ilgiliydi. Doğrudan ilgili olmayan herhangi bir şeyi çağırıp analiz etmek zordu.

O zamanlar yaşadığımız bazı sorunları şimdi de yaşamıyor muyduk? Sanırım o kadar sık değil, ama bazen yiyecekler azdı. Bazen çatılar tamir edilmiyordu. Bazen bize söz verilen malzemeleri alamıyorduk. Hiçbir zaman gerçekten endişe yaratacak kadar kötü değildi ve bir daha asla bu kadar zorlamak zorunda kalmamıştım, ama başlangıçtaki kadar iyi değildi - bundan neredeyse emindim. Benim standartlarıma göre yeterince iyiydi ama başlangıçtaki gibi çığ gibi mal ve malzeme gelmiyordu.

Aslında tam tersi olmalıydı. Her zamankinden daha çok çalıştım. Daha fazla ürün ürettim, daha iyi ürün. Tanrı aşkına, büyükannem ana ticaret pazarlarındaydı. Altın yağıyor olmalıydı.

Köy o paranın hiçbirini görmedi. O paranın hiçbirini görmedim.

Üzerinde düşünme zahmetine katlanmadığım en bariz mesele beni derinden etkiledi.

Hiçbirimiz daha önce altınla ödeme almamıştık. Hem de hiç. Bana hediyeler veriliyordu, onlara da erzak veriliyordu ama Dışarı'da harcayabileceğimiz üç beş kuruştan fazlasını asla alamıyorduk ve bu da sadece gerçekten seyahat ettiğimizde, en yakın kasabaya gidip gelmek için uzun bir yolculuk yaptığımızda bize tahsis ediliyordu. Eskiden yakın olan köyler hayalet kasabalara dönüşene kadar azalmıştı.

Köyümüzde mal yapmak için hammadde de bulunmazdı; bu mallar zaten yapılmış olarak gelirdi. İnsanlar mallarını bir çeşit birikim karşılığında takas etmek isteseler bile bunu yapamazlardı. O iş ve o köy olmadan hiçbir şeyim yoktu. Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeyim. Sırtımdaki giysiler. Weston'ın çaldığı günlükler.

Midem çalkalandı, safra boğazımı tırmaladı.

"Hayır. Dur. Sadece . . ." Hadriel'den uzaklaşmak için mücadele ettim. "Dur, bırak beni-"

Atın sırtından kaydım ve yere bir yığın halinde düştüm. At dans ederek uzaklaştı, muhtemelen yanından düşmeye devam eden insan yığınınan korkmuştu. Anılar beni bombardımana tutarken zihnim dönüyordu, her biri bir öncekinden daha lanetleyiciydi. Düşünmeye çalıştıkça midem bulanıyor, suçluluk duygusu içinde yüzerken başım dönüyordu.

"Dur bir dakika." Hadriel atını dengeledi. Yanlardakiler biraz yer açtı, yol aniden tepinen ve dans eden toynaklarla doldu.

İki büyük hayvanın arasından fırladım. Biri şaha kalkmış, kişniyordu. Sahibi ayakta kalmak için çabalıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ağaçların arasından geçmeden önce, bir gövdeye tutunup patikada yediğim et ve peyniri kaybettim.

O puslu anılara geri döndüm, yaş ve deneyimle yoğrulmuş yeni bir mercek ekledim.

"Bütün bir ailenin aynı anda gitmesine izin vermeyeceğini biliyor muydun?" Weston arkamda bir yerde duruyordu.

Gözlerimi kapadım ve sert ağaç kabuğuna yaslandım.

"Eğer bir aile köyden ayrılmak isterse," dedi, "bir çocuk geride kalmak zorunda. Bunu biliyor muydunuz?"

"Ne?" diye sordum. diye sordum, başım hâlâ dönüyordu. Derin nefesler aldım, midem tekrar kalkmakla tehdit ediyordu. "Bu çok saçma. Böyle bir şey olamaz."

"Köydeki birçok kişi bunu doğruladı. Onlara eşlik etmiyordu Aurelia. Koruma sağlamıyordu. Onları izliyor ve kaçmaya çalışırlarsa diye bir rehine tutuyormuş."

"Kaçmaya çalışırlarsa diye mi?" Kaçmaya çalıştığımı düşündüklerinde devriyenin bana söylediği şeyleri hatırlayarak dizlerimin bağı çözülerek sordum.

"Kaçmaya mı çalışıyorsun, küçük kız? Bizi geçebileceğini düşünecek kadar aptal mısın?"

"Uyuşturucu ticareti tehlikelidir," diye devam etti Weston, ama daha fazla yaklaşmadı. "Ama senin bahsettiğin şekilde değil. Bir uyuşturucu üreticisinin kaçırıldığını hiç duymadım. Ya da öldürüldüğünü. Seni avlamaya çalışmış olabilirler - seni Granny'den uzaklaştırmak için altın ve daha iyi bir yaşam koşulları sunmaya çalışmış olabilirler, ama hiç kimseyi kaçırdıklarını duymadım. Seni kesinlikle kaçırmazlardı, hele ki senin kraliyet desteğin varken. Seni manipüle ediyordu Aurelia. İçinde bulunduğun durumu gördü, sınırlarını biliyordu ve seni kullanıyordu."

"Hayır!" Gözlerimi sıkıca kapattım, kalbim ağrıyordu. "Hayır. Kimse sahip çıkmazken o beni yanına aldı. Tek kuruşum bile yokken. Ne tür yeteneklere sahip olabileceğimi bilmiyordu. Ürün üretme konusunda ne kadar iyi olduğumu ancak daha sonra öğrendi. Bunu yapmazdı."

umursamadı. Umursamasaydı yeni bir hayat kurmama yardım etmezdi!"

Ama beni öldüresiye dövmüştü. Beni aç bıraktı. Nelerde iyi olduğumu öğrendiğinde beni zorlamaya çalıştı. Onun şefkatinin sınırları vardı, annemin hayatında asla sahip olamayacağı sınırlar.

Gözyaşlarım akmak üzereydi ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"Lütfen," diye yalvardım, anılar şimdi daha hızlı geliyordu. İçimde kara bir delik genişledi. "Lütfen," diye fısıldadım. "O sahip olduğum tek aile. Onu zaten benden aldınız, lütfen onun anısını da lekelemeyin."

OceanofPDF.com

Bölüm 16

WesTON

I Aurelia'nın hayat algısının etrafında parçalanmasını izledi.

"Ona git," dedi kurdum mırıldanarak. "O çevresinin bir ürünü, bunu görmelisin. Yardım için ağlıyor, bunu hissedemiyor musun?"

Tabii ki hissedebiliyordum. Acısı havada titreşiyor, bana vuruyor, merhamet için yalvarıyordu. Yardım için. Bu güç beni neredeyse dizlerimin üstüne çökertecekti. Sihir yokmuş, kırımın kenarı. Hayvanının yardımı olmadan bile etrafındakileri etkileyebiliyordu. Belki de annesi geçmiş hakkında tamamen dürüst davranmamıştı. Aurelia'nın genlerine karışmış başka bir tür yaratık olmalıydı, çünkü şimdiye kadar karşılaştığım hiçbir şekil değiştiren böyle bir şey yapamazdı.

Büyükanne onu bu yüzden mi yanına almıştı? Bu büyüü hissetmiş ve ona yenik mi düşmüştü -inanması zor- yoksa eşsizliğini fark edip nasıl geliştiğini mi görmek istemişti?

Annesinin aksine, Aurelia'nın hayvanı tomurcuklanmıştı. Sadece yüzeye çıkmamıştı. Bu, Büyükanne'nin tasarımı mıydı - iblis bağlantıları vardı ve Aurelia'nın canavarının gizli kalmasını sağlamak için sihirlerini kullanabilirdi - yoksa Aurelia onun hiç var olmadığına inandığı için mi? Her iki durumda da, bir hayvanın görünmemesi Granny'nin bu kadını manipüle etmesine yardımcı olmuştu. Salt güç işe yaramadığında, Büyükanne işe yarayacak bir şey bulana kadar taktik değiştiriyordu.

Bir adım öne çıktım, tüm vücudum gergindi. Gerçek eşim ağacın dibinde kendine sarılmıştı. Bizi birleştiren bağ orta yerinden çekiştiriyor, ona göz kulak olmamı talep ediyordu. Bunu doğru yapmamı talep ediyordu.

Görev zor bir ustaydı.

Kontrolümü kaybetmemek için tekrar geri adım attım. Ağaçların arasında sevişerek ve gecenin yarısında sarmaş dolaş kalarak daha fazla zaman kaybedemezdik. Yapabileceğim en iyi şey ona bir dakika vermek ve Büyükanne'nin gerçekte kim olduğu gerçeğiyle ona eziyet etmeyi bırakmak olurdu.

Bağırışlar ve çığlıklar ağaçların arasında yankılandı. Odunlar çınladı ve atlar kişnedi. Eşekler, alarm olduğunu anladığım sesler çıkarıyordu.

İçimden bir adrenalin heyecanı geçti.

"Alfa!" Tanix bağırdı. "Bir sorunumuz var."

"Aurelia, acele et." Arkasını döndüğünde ona doğru koştum, kaşları çatıktı ve şaşkınlığı her halinden belliydi. Gözleri periliydi.

Onu kollarının altından tuttum ve bir çocuk gibi kaldırdım.

"Ne oluyor?" diye sordu kısık bir sesle, parmakları omuzlarıma batıyordu.

Harekete geçmek için gözle görülür bir şekilde kıvrılmış olan Tanix'e ulaşırken sarsılmaması için onu sıkıca tuttum.

"Kaçtılar," dedi biz ağaçların arasından koşarak çıkarken. Atlar dans ediyor ve toynaklarını yere vuruyorlardı, kargaşayı sezmişlerdi ve savaşa hazırdılar. Savaş için yetiştirilmişlerdi.

"Hepsi mi?"

Hadriel hâlâ atının üzerindeydi ve dikkatini bize yöneltmişti. Düşmanın Aurelia'yı ele geçirmek için ilk girişiminin bu olması ihtimaline karşı onu onunla bırakmaya cesaret edemedim.

"Hadriel, benimle gel," diye seslendim, Tanix de "Evet,"

dedi. Tanix bizi alayın arkasına doğru yönlendirdi.

"Kim?" Aurelia telaşla sordu, elime karşı mücadele ediyordu. "Kimi kaçırdın?"

Topluluğunun iyiliği ya da hayatta kalmak için dönme yeteneği hayranlık uyandırıcıydı. Az önce dünyasını alt üst etmişim ama o bir sonraki engelle yüzleşmeye hazırdı. Hayatının bu noktaya kadar ne kadar boktan olduğunu bildiğime göre, korkunç durumlara göğüs germesine şaşmamalı.

"Büyükanne'nin devriyelerinden bazılarını yakaladık," dedim Aurelia'ya çabucak, böylece çırpınmayı bırakacaktı. "Kurt formundayken onları sürüye çekebilir ve onlarla bir bağ kurmaya zorlayabilirim. Bu bana tam kontrol sağlıyor. İnsan formundayken, bir

Sürüdeki çok az güçlü kurt benim yarattığım bağı ve dolayısıyla kontrolümü elinde tutabilir. Sadece insan formundayken çekip gitme özgürlüğüne sahip olabilirler." Tanix'e "Nasıl serbest kaldılar?" diye sordum.

Arabaların arkasındaki atlar gözle görülür şekilde tedirgindi. Eşeklerin kulakları gerideydi, bellerinden gerginlik akıyordu, kaçmak istedikleri belliydi ama koşumlar tarafından yerlerinde tutulmuşlardı. İnsanlar oraya buraya koşturuyor, giysileri yerlere saçılıyordu. Kurtlar ağaçların arasından fırlıyordu.

Tanix cevap vermek yerine, mahkûmların bir arada tutulduğu ve iki sürü üyesi tarafından kuşatıldığı alanda durdu. Nova sürüden biriyle konuşmaktan vazgeçti ve gözleri gergin bir şekilde hızlı adımlarla ilerledi. Bu, olayların üstesinden gelemediği ve muhtemelen bu yüzden kendine kızgın olduğu anlamına geliyordu. Bu kurdu azarlamama hiç gerek yoktu, kendi başına harika bir iş çıkarmıştı.

"Alfa," dedi başını sallayarak. "Dün olduğu gibi yerimizdeydik. İnsanlarımız gerçek bir değişiklik fark etmedi, sadece aniden sürü bağı biriyle biraz kaygan göründü, sonra bir sonraki mahkumla. Sonra diğer birkaçı. Yine de bir şey çıkmadı. Davranışlarında bir değişiklik olmadı."

"Neden bana haber verilmedi?"

"Başka türlü nişanlıydın." Bakışları Aurelia'ya kaydı.

"Onlara durumu yakından takip etmeleri talimatını verdim," diye devam etti, "size ulaşana kadar. Ama durduğumuz anda mahkûmlar dağıldı. Göz açıp kapayınca kadar gittiler. Sürü bağını koparmak için esnemelerine bile gerek yoktu. Onlara tutunmak, parmakları suyun içinde gezdirmek gibiydi. Su demişken, buraya paralel uzanan bir dere var. Geniş ve sığ bir dere ve hepsi içinden geçti. Henüz o derenin dışında kokularını alamadık. Hâlâ arıyoruz."

"Dante, Sixten?" Ben sordum.

"Arama çalışmalarını organize ediyorum," diye cevap verdi Tanix, kıyafetleri ayaklarının altındayken. "Kaçan mahkûmlar atlarla birlikte bu kadar kaos yaratmamalıydı." Bana attığı bakış dikkat çekiciydi, yani dışarıda büyük bir yırtıcı hayvan vardı ve hayvanları korkutarak dikkatlerini dağıtmaya yardımcı oluyordu.

Hay sikeyim. Aurelia'yı çabucak yere bıraktım ve giysilerimi çıkardım. Kaçan mahkumlar yakalanmaktan kurtulanlarla karşılaşılırsa, bunu sürümden bazılarını teker teker avlamak için ideal bir fırsat olarak görebilirlerdi.

Bilmedikleri şey ise büyük kötü kurtla karşılaşmak üzere olduklarıydı.

Nova'ya "Kadını koru," diye emrettim. "Herkesi bir araya topla. Onları onun ve malzemelerin etrafında sıkıca gruplayın. Benim dönüşümü bekleyin."

Yan tarafa koştum ve yer değiştirdim, sürü bağının etrafımızda uzandığını hissetmeden önce acının azalmasını bekledim. Kurdum onu ele geçirdi, herkesin nerede olduğunu çabucak anladı ve zahmetsizce onları yapılandırdı. Tanix, dereye doğru koşan mahkûmların bir şaşırtmaca olması ihtimaline karşı, kendisine eşlik eden bir ekiple birlikte ters yöne gönderildi.

Bağımı nasıl kopardılar?

Ağaçların arasından hızla geçtim, kurdum koşarken diğerlerini bize çağırdı. Kurdum mahkûmların kokusunu alınca sıraya girdiler.

Dereye adım atarken dişlerini gösterdi, sürü etrafımıza yayıldı, Sixten bizi sağdan kuşattı ve Dante hızla kurdumun diğer tarafına katıldı. Beden hareketleriyle işaretler veren ve bağ aracılığıyla iradesini zorlayan kurdum, hem Dante'yi hem de Sixten'i ayrılıp dereden yukarı çıkmaları için yönlendirdi. Dereden aşağı inerken yanımıza daha az insan aldık. Düşmanla karşılaşırsak, kurdumun bir bağ kurmaya zorlaması ve insanlarımızı koruması kolay olacaktı. Diğerlerinin savaşması gerekebilirdi ve bu nedenle sayıya ihtiyaçları vardı.

Koku akıntıları havada sürükleniyordu. Kurdumun hafif, tanıdık bir koku aldığını düşündüm ama mahkûmlardan gelen bir koku değildi. Yavaşça tekrar yakalamaya çalıştı ama zordu, eskiydi. Yerini tam olarak belirleyemedi. İlerlemeye devam ederek, halkımızı biraz dağıttı, çoğu karada, mahkûmların veya başka birinin bu yoldan geldiğine dair bir işaret arıyordu. Hiçbir şey yoktu.

Yaklaşık yarım saat sonra, başka hiç kimseden alarm gelmeyince herkesi içeri çağırdık ve geri döndük.

Derenin hemen dışında tekrar buluştuğumuzda Tanix, "Çok iyi yönetilmiş bir kaçıştı," dedi. "Çok iyi uygulandı. Peşlerinden gitmek için hiç vakit kaybetmedik, ama gitmişlerdi. Ortadan kayboldular. Dereden çıkarken herhangi bir koku almadık."

"Kıyı boyunca uzanmış insanlar da vardı," dedi Sixten, elleri kalçalarında belirgin bir hayal kırıklığıyla. "Hiçbir şey yok."

"Sence sihir miydi?" Dante sordu.

"Hiç böyle bir büyü duymadım ve perilerin en güçlülerini tanıyoruz," diye yanıtladı Sixten. "Yeni iblisi tanıyoruz... şey, kendine her ne diyorsa-"

"Lordum," diye yanıtladı Dante.

"Tanrım, her neyse. Onda öyle bir sihir yok."

"Kadın, mahkûmların kaçıyla neredeyse aynı anda ağaçların arasına kaçtı," dedi Tanix yumuşak bir sesle, bakışları bana sabitlenmişti. "Ters yöne doğru kaçtılar."

Tanix'in ne önerdiğini bildiğim için içimde bir sızı hissettim. Zamanlama konusundaki açıklaması doğruydı.

"Kaçmaya çalıştı mı?" Sixten herkesin arasına bakarak sordu. "Ağaçların arasına doğru biraz yalpalamadı mı?"

"Evet, kardeşim, bak," dedi Dante Tanix'e, "Nereye varmak istediğini anlıyorum, ama bu soruyu o sormadı. Bu tamamen Bay Dick Jacket ve alfanın işiydi. O hatun son iki gündür duygusal bir dayak yedi. Özensiz ve dengesiz. Alınma Alfa. Bu planı o uygulamadı."

Dişlerimi sıktım, yorum yapmadım ve bir kez daha kadın tarafından dikkatim dağıtıldığı için kendimi tekmeledim.

Tanix, "Ben sadece tesadüfe dikkat çekiyorum," diye cevap verdi.

Sixten, "Alfa'nın dikkatinin dağıldığı zamana işaret ediyorsun, ki bu da mahkûmların havalanması için mükemmel bir zamandı," dedi. "Herhangi bir aptal bile onun bir ekip üyesi değil, Granny'nin bir ürünü olduğunu görebilir. Suçlu olmadığını söylemiyorum, çünkü yaptığı şeyle ilgili hiçbir çekincesi olmadığını hepimiz duyduk, ama o sadece hayatta kalmaya çalışıyor." Durakladı. "İblis zindanlarında bulundum, bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Sana bir şey daha söyleyeyim, eğer grubumdan birileri kaçarsa ve beni yanlarında getirmezlerse, daha sonra inadına kaçarsa, onları takip eder ve hepsini öldürürdüm. İyi seks yapsın ya da yapmasın, mecbur kalmadıkça geride kalmak istemezdi. Alınma Alfa."

"Çok güzel," diye mırıldandı Dante.

Kadın ona yumruk attı. "Kapa çeneni."

Kendimi dengelemek için bir süre durdum ve mantıklı bir şekilde düşündüm. Liderliğimin o kadın tarafından etkilenmesine izin veremezdim. Bunu zaten çok fazla yapmıştı ve şimdi de mahkûmlar kaçmıştı. Bunu planlamış olsun ya da olmasın -ki planladığını bir an bile düşünmedim- yine de dikkatimi başka yöne çekmekten sorumluydu. Adamlarımdan biri ölebilirdi. Daha dikkatli olmalıydım.

"Çocuklar yemek yiyebilsin diye kendini feda etti," dedim, hâlâ boşluğa bakarak. "Halkının özgürlüğüne kavuşması için kendini burada feda ederdi. Böyle bir büyüye sahip olduğunu bilmeseydi bile her iyi alfa bunu yapar."

"Bunca zamandır ne kadar berbat durumda olduklarını nasıl göremedi?" Dante şaşkın bir ifadeyle, "Yani. "Sanki ... her şeyi anladığını açıkça gördük. O boku izliyordum. Duygularını saklamakta iyi değil. Yaşadığı dehşeti *hisseder* gibiydim. Kalbim kırıldı, yalan söylemeyeceğim. Ama bunu daha önce görecektir kadar akıllı."

"Bazen dünya görüşümüzle ya da ideallerimizle çelişen gerçekleri görmezden geliyoruz," dedim. "Bunun doğru olduğunu söylemiyorum, ama bu tamamen insani bir şey. Eğer bunu görmezden gelmeseydi, bununla yaşayamazdı ve o zaman nerede olurdu?"

Tanix, "Bir köy pahasına hayatta kaldı," dedi.

"Evet, öyle yaptı." İçimi çektim. "Endişeni anlıyorum Tanix, ama bu kaçış onun tasarımı değildi. Onun hayatı küçük. Çoğunlukla yalnız çalışıyor. İnsanları yönetmiyor. Kapsamlı bir eğitim almadan bu tür bir kaçışı asla başaramazdı. Bunu tecrübeli biri yaptı. Devriye gezen biri. Gölge gibi takip ediliyoruz, buna hiç şüphe yok. Benim sorum, neden onu serbest bırakmadılar? Neden onu da planlarına dahil etmediler?"

"Basit," dedi Dante, kaşlarını çatarak. "Güçlü bir alfa tarafından yakından izleniyor. Diğerlerinin dikkatini onlara veren çok daha az insan vardı. Özgür kalmak için bağı koparmak zorundaydılar."

"Doğru, doğru." Sixten yavaşça başını salladı. "O zaman gerçek bir eş durumu olduğu için biraz şanslısın."

Dante bu kez Sixten'i yumrukladı. "Ejderhalar kadınlarına kavuştuğu için şanslı olabilirler," diye çıkıştı, "ama alfa için hiç de şanslı değil, hey? Biraz sağduyulu ol."

Sixten yüzünü buruşturdu ve yere baktı. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Soru hala geçerli - bu bağı nasıl kopardılar?" Ben başladım diğerlerine geri döndü. "Yeterince güçlü olmamalıydılar."

"Başka bir güçlü alfayı getirip bağı koparmış olmaları mümkün mü?" Tanix sordu. "En güçlülerimiz insan formundaydı. Bağı sağlamlaştırmak için orada değildik."

"Hayır," dedim. "Bağın zayıfladığını söylediler. O durumda bile birinin onu aldığını hissedebilirlerdi."

"Aurelia olamaz," dedi Sixten. "Bastırılmamış olsa bile, yer değiştirmede."

"Başka mahkûmlarımız olduğunu bilmiyordu," dedim. "Onları ayrı tuttuk ve hepinizin açıkça gördüğü gibi, evet, yakından izleniyor."

Ayrıca, devriyeleri arasında bağları koparan ilk kişiler de onlar değil. Köyü işgal ettiğimizde bazılarını kaybetmiştik."

"Doğru." Dante ağaçlara baktı. "Geri dönecekler. Ödüllerini aldık."

Tanix, "Ve şimdi bu ödül onun desteği olduğunu biliyor," dedi. "Tek yapması gereken bizden kurtulmak ve onu yakalayabilirler. Onu ele geçirdiklerinde doğruca kraliyet sarayına gidebilirler. Eğer bu gerçekleşirse, o bizim ulaşamayacağımız bir yerde olacak."

Onu kaybetme ihtimali beni paniğe sürükledi. Birinin onu bir daha göremeyeceğim bir yere götürmesi. Onu benden saklaması.

Kalbim hızla çarpıyordu, bana kıyafetlerimi uzatan birini görmezden gelerek hemen onu aradım. Önündeki kalabalık dağıldı ve endişeyle gerilmiş gözleri benimkileri buldu.

"Ne oldu?" diye sordum ve endişem yüzünden şüpheli olmayı unuttum.

Hadriel onun elini tutarak, "Bir varlık hissettiğini düşündü," dedi. I kurdumu geri çekerek temastaki öfke parıltısını yatıştırdı. Yani, deniyordum.

Elini Hadriel'den çektim ama o beni geri çekti. "Ne tür bir varlık?" Ona izin vererek sordum.

"Alexander," dedi sert bir sesle. Bu ses tonu alıştırılmıştı, korkuyu gizlemeye niyetliydi. Yine de korkusunu hissedebiliyordum, tıpkı daha önce yardım için yalvarışını hissettiğim gibi. Tıpkı onu ilk gördüğümde dokunmam için yalvardığını hissettiğim gibi. "Emin olamıyorum. Onu görmedim ya da başka bir şey, sadece bana baktığında hep bir tür ... huzursuzluk, sürünme hissi duyuyorum." Titredi. "Sanki beni izliyormuş gibi hissettim."

"Nereden?" Hırladım.

Nova mahkûmların kaçtığı yönün tersini işaret etti. "O konuştuğunda insanları çoktan o tarafa göndermiştik. Hiçbir şey bulamadılar. Koku yok, iz yok."

"Biz de öyle," diye cevap verdim. "Atlara binin, biraz-"

"Bu arada bunu buldum." Aurelia küçük kare bir kağıt parçası uzattı.

Almadan önce tereddüt ettim ve Nova'ya baktım. Başını sonsuza dek salladı. Aurelia şimdiye kadar bu konuyu açmamıştı.

"Peki bu ne?" Mukavvaya benziyordu, kalındı ama biraz esnekti.

Kenarları eğikti, bir tarafı neredeyse yırtılmış gibi görünüyordu.

"Tanımadın mı?" Bana kibirli bir bakış attı. "Görünüşe göre bütün köyleri öldüren şeytani ürünlerimden biri." Durduğu yere yakın bir yeri işaret etti. "Onu yerde buldum. Açıkça

Adamlarınız mallardan örnek alıyor. Ekibiniz çok saygın."

Daha iyi görebilmek için yüzüme yaklaştırdım. Yüzeyin bazı yerleri diğerlerinden daha açık renkliydi, diğer tarafı da aynı şekilde düzgün değildi. Eğimli kenarlar ve yırtık bölge sanki bir çocuk tarafından kesilmiş gibiydi. Rengi neredeyse anemikti ve genel olarak hiç iştah açıcı görünmüyordu, kötü vurulmuş kasaba ve köylerde ve tüm şehirlerde gördüğüm renkli, simetrik şeker kaplı görünümlü sekmeler gibi değildi.

"Bu ürününüzün bir parçası mı?" İyice baktığından emin olmak için onu uzattım.

Gözlerini devirdi. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Yeni bir ürün mü? Yani piyasalar için yeni."

"Uzaktan bile değil. Çok fazla değişiklik yapmadan gerçekten iyi iş çıkardı."

Dante bakmak için neredeyse omzumun üzerinden eğiliyordu. "Kıyafetinde çalışan çocukların var mı? Çünkü bir çocuk kesmiş gibi görünüyor."

Bir süre ona baktı. "Yardımcım yok ve yapmam gereken çok şey var. Onları parti için en uygun dozlarda kesiyorum ve çöp kutusuna atıyorum. Birkaç köylü toplayıp depoluyor, birkaçı da zamanı geldiğinde arazinin sınırına götürüyor. Büyükannenin adamları da toplayıp pazara götürüyor."

"Bunun gibi mi?" Dante bana doğru uzanarak onu işaret etti, belli ki kendini unutmuştu. Yine de cevapları istiyordum ve o bana bunları kolayca verme eğiliminde değildi.

"Bu ürün için evet, böyle. Diğerlerini depolamak için yapraklara ayırmam gerekiyor. Diğerlerinin küçük paketlere konması gerekiyor, yoksa paslanıyorlar. Açıkçası, tedariki aldığınıza göre kendiniz de bakabilirsiniz. Şimdiye kadar almadığına şaşırdım."

"Ürünü taşıyan araba arkamızda." Nova başını oraya doğru salladı. "Ona hiç dokunulmamış. Sandıkların hiçbirine de dokunulmamış. Sen mahkûmları ararken kontrol ettim Alfa. Depodan çıkardığımız kasalar, ne olduğunu anlamak için kontrol ettiğimiz birkaçı dışında, hâlâ aynı şekilde kapalı ve bağlı. Yanılıyor olabilirim ama rahatsız edilmiş gibi görünmüyorlar." Kaşlarını yavaşça kaldırdı. "Herkesi arattıracağım ama kimsenin bunu göze alacağını sanmıyorum."

Ben de ona katılıyorum. Sadece bir aptal bu köyden çıkan uyuşturucuya bulaşabilirdi. Kapalı kasalardan birkaçına bakmıştık ama yola koyulma telaşıyla ayrıntılarla ilgilenmemiştik. Herkes o malın tehlikesine karşı temkinliydi, kimse onu karıştırmak istemiyordu.

"Onu yerde mi buldun?" Dante ayaklarının dibindeki yere bakarak sordu.

Meğer daha fazlası varmış. Bazıları önde, bazıları arkada, aralarında kolayca gözden kaçabilecek kadar boşluk olacak şekilde toprağın içine dağılmışlardı. Ve belli ki, ne olduğunu bilen Aurelia ve ne yapabileceklerini bilen tutsaklar dışında gözden kaçmışlardı. O ürün, o şekil değiştirenleri benim sürüme bağlayan bağı bir şekilde gevşetmiş olmalı.

"Benimle yürü." Ona işaret ettim, daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı ama aynı zamanda adamlarımı harekete geçirmem gerekiyordu. Pusuda bekleyenlere organize olup bizi kuşatmaları için zaman vermek istemiyordum. Onları sürü bağıyla yakalama yeteneğim olmadan başımız belada olurdu, özellikle de sayıca bizden fazlaysalar.

"Efendim." Kıyafetler bana verildi ve bu sefer ben onları aldım, ilacı Nova'ya verdim. "Toplanın," dedim herkese. "Hadi gidelim. Yerde daha fazla ayağa ihtiyacımız olacak. Gözetleniyoruz. Tetikte olun. Bir şey görür ya da kokusunu alırsanız alarmı çalın."

Atımın yanına vardığımda çabucak giyindim ve eyere atladım. Kaçmadığından emin olmak için Nova'yı arkasına almış olan Aurelia'ya doğru uzandım.

"Ah." Hadriel bineğinin yanında durakladı. "Sanırım artık yalnız gidiyorum?" "Bir mahkûm bile senin şakalarına uzun süre maruz kalmamalı."

Birisi mırıldandı.

"Çok tatlısın Kurt. Neden hiç espri anlayışının gelişmediğini anlayabiliyorum - annenin seni doğurduktan sonra espri yapacak hali kalmamıştı."

Herkes gülmeye başlarken birkaç kişi "Ooooh," dedi.

Aurelia bütün bunlara aldırmadı. "Ama ..." Eyeri işaret etti. "Bunun arkasında fazla yer yok."

Doğruydu, ama onunla uğraşacak vaktim yoktu.

Ona ulaşmaya devam ettim. Sanki bir dürtüyle uzattığım elimi tuttu. Bir sonraki anda onu önümde, göğüs göğüse salladım ve bacağını kalçamın üzerine yönlendirdim.

"Ohmmm," dedi, şaşkınlığı yumuşak bir iniltiye dönüştü. "Bu hiç rahat olmayacak."

Kolları etrafımda sıkıştı, omuzlarıma tutundu. Yüzü boynuma gömüldü, dudakları tenime değdi.

Farklı düşünmek için yalvardım.

"Bu kötü bir fikir," diye fısıldadı, biraz daha sürünerek kasıkları benimkilerin üzerine geldi. Bacaklarını belime doladı ve yerleşti, neredeyse etrafımda eriyordu.

Gözlerimin kapalı olduğunu fark ettim, vücudunun baskısından, göğüslerini göğsüme bastırmasından ve dudaklarını boynuma yaslamasından zevk alıyordum.

Kahretsin, bu cennetti.

"Buradan gitmemiz gerek," dedim huysuzca, atı ileri doğru sürmeye başlayarak. "Durup yeniden toplanabileceğimiz bir yer biliyorum. Oraya varana kadar bu şekilde gideceğiz. Eğer bu sana fazla gelirse, başka bir yol buluruz-"

"At iyi olacak mı? Sen Hadriel'den çok daha büyüksün."

"Sen kimsesiz birisin." Köyde yemekle ilgili anlattığı hikâyeleri hatırlayınca içimi bir huzursuzluk kapladı. Bol miktarda yiyeceğe sahip olduğundan emin olmalıydım. "Bana şu bulduğun üründen bahset. Ne işe yarıyor?"

"Eğer dürüst olursam, günlüklerimi okumayı bırakacak mısın?" Gözlerimin içine bakabilmek için biraz geriye yaslandı.

Onun güzel yüzünü gördüğümde nefesim kesildi. O muhteşem gözlerde altın kahverengiler, bal rengi ve yeşil ipliklerden oluşan bir güneş patlaması vardı. Dolgun dudaklarını ıslattı ve öne doğru eğilip dudaklarımı dudaklarımla buluşturmamak için kendimi zor tuttum.

"Gerçekten evet demek istiyorum," diye dürüstçe cevap verdim, "ama büyükannemin geçerken bahsettiği isimleri yazdığın birkaç bölüm vardı. Bir diğerinde de Alexander'ın gezilerinden birinden döndüğünde dedikodusunu yaptığı şeyleri detaylandırmışsın. Büyükannemin çeşitli hediyelerle geldiğini not ederken zaman dilimleri vermişsin." Sesimi alçalttım ve bakışlarına daldım. "Bu bilgilere ihtiyacım var bebeğim. Bu detaylara ihtiyacım var. Bu ekibin tek parçası sen değilsin. Eğer bu operasyonu durdurmak istiyorsak, diğer parçasını da bulmamız gerekiyor. Bunlar senin bir çırpıda hatırlayabileceğin şeyler değil."

Bakışları aşağı kayarak dudaklarıma yerleşti. Başparmakları dalgınca omuzlarımı okşadı. "Bana bebek deme."

Henüz değil.

Cevap düşüncesi o kadar hızlıydı ki beni şok etti, sonra da tedirgin etti. Kaşlarımın birbirine yapıştığını hissettim.

"Özür dilerim," dedim sertçe, sikim acı verici bir şekilde sertleşmişti. "O günlüklerin içindekilere ihtiyacım var."

"Peki ya ben gidip size göstersem?"

Uzun bir süre onu inceledim, etrafımızı görmek için bile gözlerimi ayıramıyordum. Umarım adamlarım işlerini yapıyorlardır, çünkü ben kesinlikle kendi işimi yapmıyordum. Elimde değildi, büyülenmişim.

"Gerçekten istiyor musun?" Ona usulca sordum. "O günlüklerde bazı karanlık zamanlar hakkında yazmışsın. Gerçekten geri dönüp onları hatırlamak istiyor musun?"

Gözleri bulutlandı, hüznün etrafımızdaki havaya nüfuz etti. Yorum yapmadı.

"O ürün ne yaptı?" Tekrar sordum.

Sol kolunu bana doladı, böylece sağ eliyle uzanıp bir cebi karıştırabilirdi. O sekmelerden bir tane daha çıkardı. "Bu diğerinden çok uzakta değildi. Bu bir rahatlatıcı. En çok şekil değiştirenlerde ve goblinlerde işe yarıyor ama Büyükanne nedense vampirlerin de satın aldığına dair bir yorum yaptı. Bana daha fazla bilgi vermedi. Tüm pürüzleri gideriyor. Tabiri caizse köşeleri yuvarlar."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Temelde kaygıyı yatıştırmaya yardımcı oluyor. Stresi azaltmaya yardımcı olur." Ağzına attı.

İçimden bir alarm şoku geçti. Atı durdurmak için dizginleri çektim ve yüzünü tutup yanaklarını sıkarak ağzını açtım. Parmaklarımı soktum, yutmadan önce o ilacı arıyordum.

AURELIA

"Wh-" Ellerini tokatlayarak uzaklaştırdım ve avucunun içinde kıvrıldım. "Tükür onu," diye havladı bana, her hecesinden dehşet damlıyordu sanki. Diğer atlar yanımda durdu. "Tükür onu!"

Öne doğru sarsıldım, kafamı sağ gözünün üstüne vurdum ve sonra ellerinden kurtulmaya çalıştım. Kolları etrafıma dolandı, beni sıkıca kavradı, tutuşu kurtulamayacağım kadar güçlüydü.

"Neyin var senin?" Bağırdım. "Yeme onu, tehlikeli!"

"Oh aşkına-" Beni görebileceği kadar geri çekildim ve ağzımı açarak dilimi dışarı çıkardım. "Bitti. Çığnedim ve yuttum. Son kez söylüyorum, tehlikeli değil. Bende ki değişikliği fark etmeyeceksin bile. Zaman zaman biraz gergin olacağım ama o kadar. Merak etme, ejderhalara teslim edeceğin canlı bir bedenin olacak."

Elini yanağımın yanına koydu, ben ondan uzaklaşmaya çalışırken bekledi ve sakinleştiğimde tekrar oraya koydu. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, endişeli olduğu her halinden belliydi.

Parmaklarımı bileğine doladım. "Sana söz veriyorum Weston, iyi olacağım. İyiden de öte. Bu hayvana binerken çok daha sakin olacağım. Her şey yoluna girecek, yemin ederim."

Başparmağıyla yanağımı okşayarak yavaş bir nefes verdi. Bir an sonra başını salladı, ancak yatışmadığını söyleyebilirdim.

"Sen de bir tane almalısın. Bu aramızdaki ilişkiyi çok daha keyifli hale getirir," dedim, koltuğumu tekrar rahat edeceğim şekilde ayarladım, kasıklarım onun sertliğinin üzerindeydi, vücudum onunkine sarılmıştı. Hadriel eğlenceli ve komik biriydi ve onunla ata binmek hoşuma gidiyordu ama bu bana çok iyi gelmişti. Keşke bu adamdan hoşlansaydım, dünyadaki hiçbir şey bundan daha keyifli olmazdı. Rahatlatıcıya hiç ihtiyacım olmazdı.

"İlaç kurt formunda alındığında ne yapıyor?" diye sordu, tekrar yürümesini sağlamak için topuklarını atın yanlarına vurarak.

"Bilmiyorum. Onu bu şekilde tüketen birini hiç duymadım. Bazen köydeki insanlar bunu alır ve sonra kurt formuna geçerlerdi. Gevşeticinin etkisini ortadan kaldırır, bu da şekil değiştirenler için bir güvenlik önlemidir."

"Arıza güvenliği mi?"

"Evet, yolculuğu durdurmanın yollarını pişiriyorum." "Yolculuk yüksek anlamına geliyor, doğru mu?"

"Bu rahatlatıcıda olduğu gibi her zaman yüksek değildir. Ama tabii ki yüksek. Eğer yolculuk keskin bir dönüş yapar ve sizi bir kabusun içine düşürürse, kendinizi dışarı atmak isteyeceksiniz. Arıza emniyeti her ürün için her zaman aynı değildir. Bu üründe, vites değiştirebilen herkes için sadece vites değiştirmek yeterli. Etki neredeyse tamamen ortadan kalkar ve tekrar vites değiştirdiğinizde etki kaybolur. Bu nedenle, örneğin avlanmak gibi bir değişim planlıyorsanız, bunu almanın gerçekten bir anlamı yoktur. Kurt formundayken onu yemenin pek bir etkisi olmayacağını varsayıyorum."

Başını iki yana salladı ve muhtemelen arkasından gelen halkının tepkisini almak için yarı dönerek arkasına bakmaya çalıştı. "Bunu hiç duymamıştım."

"Belki de talimatlar o yüksek atının üzerindeyken sana ulaşmamıştır." "Uyuşturucular talimatlarla gelmez."

"Tüccar herhangi bir şekilde bilgiliyse yaparlar. Büyükannem yaptığım her şey hakkında her zaman gerekli bilgileri aktarırdı."

"Benim için yeni bir haber."

Kaşlarımı çattım. Bahse girerim gölge piyasa dünyasının çoğu bu adam için yeni bir şeydi. Belli ki kurallara sıkı sıkıya bağlı ve her zaman doğru yolda olan biriydi. Gerçekten yaşayıp yaşamadığını ya da her zaman iyi bir adam olmakla çok mu meşgul olduğunu merak ettim.

Gerçi ... iyi adamlar gerçekten de kadınları rehin alıp sonra da onları beceriyorlar mıydı?

"İlacın tek yaptığı bu mu?" diye sordu. "Seni rahatlatıyor mu?"

Ürün etkisini göstermeye başladı, kaslarımı gevşetti ve omuzlarımdaki gerginliği yumuşattı. İçimi çektim ve biraz daha eğildim, kollarımı belini saracak şekilde hareket ettirdim ve yanağımı omzuna yasladım.

"Tek bildiğim bu, evet."

Arkamızdaki çocuklardan biri "Kimse bunun sürü bağıını çözeceğinden bahsetmedi mi?" diye sordu.

Onu ilk yaptığım ve test ettiğimiz, köydeki çeşitli insanlardan geri bildirim aldığımız zamanları düşündüm. "İnsanlar her zaman insan formunda test ederlerdi. Yer değiştirirken etkilerini öğrenmek bir kazaydı. Sürü bağı hakkında bir şey bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, köyümün bir sürü olup olmadığını bile bilmiyorum. Büyükannem alfa olurdu sanırım ama köye pek karışmazdı. Belediye başkanımız ya da başka bir şeyimiz yoktu. Onun dışında gerçek bir lider yoktu."

"Avlandıklarından bahsetmiştin," dedi başka bir adam, Büyükanne'nin kulübesinde yaramadığım adam. "Hep birlikte mi avlanırlardı? Her seferinde aynı kişiler mi?"

Kaslarım daha da gevşedi ve bedenime sakın bir uğultu yerleşti. Weston'ın sıcaklığı beni sarmıştı ve kalp atışlarını hissedebiliyordum, yavaş ve sabitti. Düşüncelerim de bir o kadar yavaştı, sürükleniyor, günü, ılık ve güzel, güneşin tereyağı sarısı rengini inceliyordum.

"Her seferinde aynı olduğunu sanmıyorum ama hep benzer bir grup oluyordu," dedim, gözlerimi kapatıp Weston'a biraz daha sokularak. "Avlanma fikri bana hiç cazip gelmedi ama onlarla birlikte gitmek istedim. Her zaman saçları dağınık ve gözleri ıslık ıslık, yenilenmiş olarak dönerlerdi. Enerjik bir şekilde, anlıyor musun? Her zaman birbirleriyle şakalaşır ve dürtüşürlerdi. Aralarında bir bağ varmış gibi görünüyordu ama alfanın kim olduğundan emin değilim. Herhangi bir yapıları varmış gibi görünmüyordu. Sadece daha mutlu görünüyorlardı. Dahil olmuşlardı."

Sesimin hissettiğim özlemi yansıttığını biliyordum ama bu ürün sayesinde umursamadım.

"Bu ürünü hiçbir zaman baskı altında almadım. İnanılmaz derecede hoş. İyi işti, ben."

"Daha fazla içmeyeceksin," diye hırladı Weston. "Şimdiden bağımlı olmamana şaşmamalı."

"Ürünlerimden alışkanlıklar oluşturan bir insan değilim. Bu, hoşlanmadığım yakışıklı bir yabancı'nın tepesine binerken güzel olsa da

retken olmamı engelliyor. Başarısızlık korkusu beni başarılı kılıyor. Hayatımdaki riskleri hatırlamak beni üretken kılıyor. Eğer bunları önemsemeyi bırakırsam, dünyam yıkılır."

Omzuna balta yemiş olan adam biraz kamburlaşarak, "Kahretsin, hanımefendi," dedi. Sanırım ona Dante diyorlardı. "Bize hayatından bir kesit verdiğin her seferinde biraz daha depresif hissediyorum."

"Beni evimden koparıp çok uzaklardaki bir ülkede, yalnızca kitaplarda adını duyduğum bir yaratık tarafından ldrtyorsunuz. Bu zaten yeterince i karartıcı değil mi?"

"Böyle söyleyince pek değil, hayır," diye cevap verdi. "Kulağa heyecan verici geliyor, ölüm kısmı hariç."

"yle değil mi?" Elimi Weston'ın belinden çektim ve sert göğsünden boynuna doğru gezdirdim. Başparmağımın ucunu çenesinde gezdirdim ve kirli sakalını hissettim. "Tıraş olmalısın."

"Sen de yle. Bunu senin için seve seve yaparım," diye mırıldandı, derin sesi göğsünde titreşiyordu.

"Bu yargılayıcı ve son derece uygunsuz," dedim ama aslında alınmamıştım. Boynuna karşı gülümsedim. "Ama çok merak ediyorum."

"O avcı grubu hiç o *ilacı* alıp kurda dönüştü m?" dedi baltadan kaçan kişi. Tanix, belki?

"Yargılamaktan bahsetmişken," diye kıkırdadım. "Yaptıklarım hoşuna gitmiyor mu?" Weston'ın boynunu usulca öptüm, arzum nabız gibi atmaya başlamıştı.

"İçlerinden birinin diğerlerine olan ilgisini kaybettiğini hiç fark ettin mi?" diye sordu. "Belki bir süreliğine de olsa avlanmayı o kadar nemsemiyorlar?"

Weston'ın ateşli tenini içime çekip kolunun beni sıkıca sardığını hissederken bir yandan da geçmişi düşünüyordum. O avcı grubunu sık sık izlemiş, her yola çıkışlarında yalnızlığımı şiddetle hissetmiştim. Geri döndüklerinde bu his hep daha da artardı. Biriyle bu kadar kolay yoldaşlık edebilmeyi dilemiştim. Tüm varlığımla dört ayağımın üzerinde bir sürüyle ağaçların arasında koşabilmeyi dilemiştim. Bir topluluk içinde yaşamıştım ama yine de çok yalnızdım.

"Lanet olsun." Weston'ın göğsünü ittim, kolları beni bırakmamak için direniyordu. "Bu ürünle ilgili sorun da bu. Onunla tembellik etmek için gerçekten zamana ihtiyaın var. Zihni kreltiyor. Bana biraz zaman verin Bay Yargılayıcı, ben de bu yolculuktan kurtulayım. Sanırım buna benzer bir şey hatırlıyorum."

"Ne demek istiyorsun-"

Weston'ın söylediklerinin geri kalanını duymadım çünkü bir tür transa girmiştim, ürünün beni değiştirdiği bölgeleri hissediyor ve onu yıkadığımı hayal ediyordum. Etkiler yavaş yavaş azaldı. Etkileri geçtikçe gerginlik geri geldi, stres kaslarımı sıkılaştırdı.

"Hâlâ bir işim olsaydı, bunun üzerinde yeniden çalışmaya başladım," dedim gözlerimi kırıştıtararak. "Bir yolu olmalı-"

Duraksadım, Weston'ın ellerinin yanaklarımda olduğunu fark ettim, yüzüme bakarken yüz ifadesi panik içindeydi. At durdu ve birkaç kişi daha etrafıma toplandı, hepsi de endişeyle bana bakıyordu.

"Ne oldu?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Sorun nedir?" "Tam olarak ne oldu?" Parmaklarının arkasını elime koydu.

Alnından. "Nöbet geçiriyormuşsun gibi hissettim. Titriyordun, yanıyordun ve sonra sanki ... ölmüşsün gibi yere yığıldın." Ağır ağır yutkundum.

Onun tepkisi karşısında kaşlarımın çatıldığını hissettim. Ondan ayrılacağımı düşündükçe garip bir hüznün kapladı içimi. Sonra bu garip duyguyu bir kenara ittim. Yaptığım herhangi bir üründen daha kötüydü çünkü ondan kurtulamıyordum.

"Rahatlatıcı ilacın etkilerinden sıyrılıyordum. Harika hissettiriyor ve gerçekten işe yarıyor ama üzerinde derinlemesine düşünmek çok zor. Kullanmam gerektiğinde zihnimin bulanık olmasından hoşlanmıyorum."

Ellerini yüzümden uzaklaştırdım. "Yani, öylece çalışmamasını mı sağladın?" Onun ses tonu inanılır gibi değildi. Belli ki bana inanmamıştı.

"Her partiyi test ediyorum ve her yolculuğa çıkacak zamanım yok. Bazı halüsinojenler sizi bütün gün ayakta tutabilir. Boşa harcanacak çok zaman var ve hayal gücümün bazen aklıma getirdiği şeylerden pek hoşlanmıyorum. Tekrar hareket edebilir miyiz lütfen? İşleri ne kadar çabuk değiştirebilirsek o kadar iyi olur. Hadriel bu kadar telaşlanmamıştı."

"Beni daha çok seviyor," diye duydum kalabalığın içinden bir yerden.

"Evet, iyi fikir," diye cevap verdi bir başkası. "Devam et ve alfayı dürtmeye devam et. Seni ters yüz etmesini izlemekten keyif alacağım."

Sırıttım ve Weston'a yaslandım, böylece bana endişeyle bakmaktan vazgeçmek zorunda kalacaktı.

"Bunlardan bazılarını fark ettim," dedim işten çıkarılmayan adama. "Bundan eminim."

Devam ederken, av partisinin bir ya da birkaç üyesinin gülümsemeden geri döndüğü birkaç zamanı anlattım. Görünüşe göre

sinirli ve mesafeli, grubun dışında yürüyor, eskisi gibi bağlantı kurmuyordu. Şimdi geriye dönüp baktığımda, bu her zaman çeşitli grupların teste ihtiyaç duyduğu zamanlarda oluyordu. Köyden birkaç kişi her zaman gönüllü olurdu. Gerçi bunun ne kadar sürdüğünü hatırlayamıyordum. Av partisinin yola çıkışını ya da dönüşünü izlemek için her zaman etrafta değildim, işler yoğunlaşmaya başladığında değil. Bu değişim sonsuza kadar sürmemişti. Yıllar geçtikçe o birkaç kişinin eninde sonunda işlerin düzenine geri döndüğünü fark ettim.

"Ha," dedi Dante, atlar yürürken diğer adama bakarak. "Gerçekten de bu ilaç sürü bağlarını zayıflatabilirmiş gibi geliyor."

"Neden bana söylenmedi?" Weston'ın omzunun üzerinden yere bakarak sordum. Onun güçlü ve sıkı tutuşunda, düşeceğim korkusunu hissetmiyordum. Onunlayken değil. "Devriye için yere serptiğine göre Alexander'ın bundan haberi olduğu açık. Neden bana bundan bahsetmedi?"

"Acaba onları tekrar birleştirmeni engelleyecek kadar güçlü mü?" Axe-less Weston'a bakarak şöyle dedi.

"Yediğine göre bir şekilde güvenli olmalı, değil mi?" Dante öyle dedi. "Belki de bu gece dinlenirken neyle karşı karşıya olduğumuzu görmek için test etmeliyiz."

"Gerçekten yedi mi?" Axe-less sordu, şüphesi açıktı. "Yoksa iyi bir oyuncu mu? Çünkü böyle bir uyuşturucudan öylece kurtulabileceğine inanmıyorum."

"İlaç etkisindeyken rol yapmıyordu," diye yanıtladı Weston. "Vücudunun gevşediğini hissettim. Onunla tanıştığımdan beri hiç böyle hissetmemiştim. Şimdi o rahatlama gitti. Belli ki bir şey oldu ve şimdi bitti."

"Ben alırım," diye seslendi Hadriel arkadan. "Eğer güvenli olduğunu söylüyorsa, hepsini alacağım. Bu ağaçlar canımı sıkıyor." Hadriel'in parmağını hemen yanındaki atın üzerindeki bir adama doğru uzattığını görebiliyordum. "Yorum yapma zahmetine girme Kurt. Bunu yapmak için can attığını söyleyebilirim ama hepimiz senin esprili şakalar yapmakta berbat olduğunu biliyoruz."

Weston gözlerini sağ tarafa dikti. "Arabadaki partiden iki tablet alacağız. Birini o yer, diğerini Hadriel." Bana döndü, sesi alçaktı. "Güvenli olduğuna dair söz vermeni istiyorum."

"Sözüm senin için ne ifade ediyor?"

"İstediğimden daha fazla."

Gözlerimi devirdim ve yanağımı tekrar omzuna bıraktım, bu sefer yüzüm başka tarafa dönüktü. "Her şey güvenli. Her şey güvenli. Sana bunu söylemiştim."

Yolculuk uzadıkça uzadı. Uzun yıllardır bu kadar uzağa gitmediğim için manzaranın ilgimi çekeceğini düşünebilirdim.

çeşitlilik eksikliğinden dolayı hayal kırıklığına uğradım. Değişen pek bir şey yoktu. Hiçbir hayvan yoldan kaçmıyordu ve bitki örtüsü benim ormanımdakiyle aynıydı. Güneş yukarıda parlıyor, yaprakların ve uzanan dalların arkasında cilde yapıyordu. Hadriel'in neden gözyaşlarına boğulduğunu iyice anladım. Ağaçlara bakarken saatler geçti.

Weston'ın vücudunu hissetmek bana garip bir şekilde rahatlatıcı bir zevk vermeye devam etti ve kendimi bir elimi gömleğinin içine sokarken buldum, böylece pürüzsüz cildi ve kesilmiş kasları hissedebiliyordum. Aldırmıyor gibiydi, biz yolumuza devam ederken bakışları sessiz bir şekilde bir o yana bir bu yana bakıyordu.

Sonunda can sıkıntısı beni ele geçirdi.

"Neden bir grup kurt ata biniyor?" diye sordum. "Kurt formundayken daha fazla yol kat edemez miydiniz?"

"Erzağımız var. Zaten ancak atların ve eşeklerin yürüdüğü kadar hızlı gidebiliriz. Bu şekilde savaşmamız gerekirse diye gücümüzü koruruz."

"Çoğunuz. Hepiniz at üzerinde değilsiniz."

"Aramızdaki daha güçlü olanlar, savaşta ağır işleri yapanlar atların üzerindedir."

Adamları tarafından kuşatılmış bir halde ağaçların arasından çıkarkenki görüntüsü aklımdan geçti. Hepsi mükemmel bir uyum içindeydi, sadece yırtıcıların olabileceği şekilde zarifteler - kurnaz ve tehlikeli. Güneş güçlü vücutlarında parılıyordu, Weston hepsinden daha çarpıcıydı.

Bu sürünün bağı inanılmaz derecede güçlüydü, bunu kolayca söyleyebilirdim. Bu sadece şekil değiştirenlerin sahip olduğu bir sihir de değildi. Bu insanlar alfalarına saygı duyuyorlardı. Ona güveniyorlardı. Bu sürü ev gibi hissettiriyordu. Kapsayıcı. Temeli sağlamdı.

Yine de aklıma başka bir şey geldi, Alexander'ın varlığını pusuda hissettiğim zamanı unutmuştum.

Aceleyle arkama yaslandım, beni tutmak için kolunu sıkmadan önce sadece o kadar uzağa gidebildim. Sonra kontrollü bir şekilde yavaşça bıraktı.

İçimde bir sıcaklık hissi uyandı ve midem bunun etkisiyle bulandı.

Her zamanki gibi görmezden geldim.

"Bana bir köyü tuzağa düşürmekten bahsediyorsun ama sürünü kontrol ettiğin bir bağın içinde tuzağa düşürüyorsun. O tutsakları tuzağa düşürdün. İnsanları kafeste tutmak için duvarlara ve devriyelere ihtiyacınız yok, büyüünüzü kullanıyorsunuz. Bunun neresi daha iyi?"

Bakışları ihtiyatlıydı. "Gitmek isteyen varsa, sadece sorması yeterli."

"Eğer biri köyden ayrılmak isterse, sadece sorması yeterliydi."

"Köyden ayrılan insanların şartları vardı. Çok uzun süre gitmelerine ve sonsuza kadar uzak kalmalarına izin verilmezdi. İnsanlar sürüden ayrılmak isterse, bağı tamamen koparırdım."

"Ama kontrol sende."

"Evet. Bir alfanın büyüğü böyle işler. Alfa ne kadar güçlü olursa sürü bağı da o kadar güçlü olur."

"İnsanların kontrolü sende mi?" Kaşlarımı kaldırıp ona baktım.

"İhtiyacım olduğunda, evet."

Lanet olası sıcak hava dalgası! Çok sinir bozucuydu.

"Peki bu ne zaman?"

"İş başındayken. Sürüyü çok karmaşık şekillerde organize ederim. Sürü bağı bir alfanın halkını yönlendirmesine yardımcı olur. Bu hayati önem taşır. Ayrıca fark ettiğiniz o birliktelik duygusunun oluşmasına da yardımcı olur. Birlik yaratır. Sürü bir ailedir ve aramızdaki bağ da bu bağlıdır."

"Büyükannem insanların gitmesini istemiyordu." Duygularımın kabarmasına karşı dişlerimi sıktım, öğrendiklerimi hâlâ tam olarak sindirememiştim. Şimdi fark ettiğim şey, onca yıldır devam eden, tamamen açık ama fark edilmeyen bir şeydi. "Bunu yapmazsan ne olur? Yozlaşırsan ve bağı koparmak istemezsen ne olacak?"

"Ben de o yollardan geçtim," diye mırıldandı, şimdi bana bakıyordu. "Prestijli bir aileden geliyordum, bu krallığın kraliyetine erkenden takdim edildim. Ne kadar güçlü olduğumu fark ettiklerinde, beni hiyerarşi içinde ilerlettiler. Kraliyet sürülerini kolaylıkla birleştirdim. Onların emriyle başka diyarlara, başka krallıklara da seyahat ettim. Benim işim en güçlü şekil değiştirenleri, kurtları arayıp bulmak ve onları geri getirmektir. Bu insanlar bizimle gelmek istemeyebilirdi ama onları bir kez bağla zincirlediğimde başka seçenekleri yoktu. Onları hayatlarından koparıp kral ve kraliçenin ellerine teslim ettim. İstedikleri zaman da ayrılamadılar. Kral ve kraliçe gitmelerine izin verene kadar kalırlardı ki bu da pek sık olmazdı, özellikle de güçlülerse."

Yüzü granit gibiydi. Çenesi sıkılmıştı.

"Ben onların hapishane müdürüydüm." Bakışları benimkilerle buluştu ve oradaki acıyı gördüm. Suçluluk duygusunu. "Bunun yanlış olup olmadığını düşünmedim. Bunu ailemin onayıyla, kral ve kraliçenin emirleriyle yapıyordum. Bunun ahlaki olup olmadığını düşünmek için bir kez bile durmadım, unvanlara, prestije ve bana attıkları altınlara o kadar kaptırmıştım ki kendimi. Ta ki onlar bana

Kardeşim bu bağın içinde sıkışıp kalınca görev bilincim sarsılmaya başladı. Beni doğrudan etkileyene kadar -ailemi doğrudan etkileyene kadar- ne yaptığımı düşünmedim."

"Kardeşin neden ayrılmak istedi?"

"O bizim kadar güçlü değildi. Ailelerimiz tarafından sık sık göz ardı edilir, görmezden gelinirdi. Solmaya başlamıştı. Dışarı çıkıp kendi işini yapması gerekiyordu."

"Eğer güçlü değilse, neden onu sürüde tutmak istediler?"

enesindeki bir sinir dans etti. Çenesini açtı. "Soyu için. Onun yavrusunu ilk onlar almak istedi. O bir damızlıktan başka bir şey olmayacaktı." "Bu korkunç," diye nefes aldım. "Sen ne yaptın?"

Gözlerini tekrar başka tarafa çevirdi. "Görev yerimden uzaklaştım. O sürüyü kırıp açtım, kardeşimi serbest bıraktım ve uzaklaştım."

"Ve sana izin verdiler mi?"

Alaycı bir kahkaha attı, çalkantılı bakışları bana yöneldi. Etrafında güç birikmişti. "Başka seçenekleri yoktu. Sahip oldukları en güçlü alfa bendim. Benim rızam olmadan kimse beni bağlayamazdı. Kardeşimi uzak bir bölgeye götürdüm ve kendi sürümü kurdum. Peşimden adam gönderdiklerinde onları öldürdüm. Sonunda beni geri almaya çalışmaktan vazgeçtiler."

"Bu iblis zindanlarından önce miydi?"

"Evet." Nefes aldı ve bir an için tuttu. "Bu krallık için yaptığım şeylerden pişmanlık duymadığım bir gün bile geçmiyor. Her gün yolumu kaybedip bir zorbaya dönüşsem bunun ne kadar felaket olacağını düşünüyorum. Ürününüze güvenlik önlemleri koyduğunuzu söylemiştiniz. Bu pozisyona koydum. Ejderha kral ve kraliçesi sürüyle olan çabalarımı izliyor. Eğer yolumu kaybedersem, insanların serbest bırakılmasını sağlayacaklar."

"Onları nasıl serbest bırakacaklar?"

Gözleri elik gibiydi. "Beni öldürecekler. Daha azını beklemezdim."

Onun bu itirafı karşısında acı neredeyse nefesimi kesiyordu. Kafam karışmıştı, onu ittim.

"O kadar da farklı değiliz," dedim usulca. "Hapishane müdürü ben değildim ama köy benim yüzümden hapse atıldı. Bunu şimdi anlıyorum." Suçluluk duygusu içimde kabardı ve beraberinde bir damla gözyaşı geldi. Göz kırparak onları uzaklaştırdım. "Tüm bunlarda oynadığım rolden sonsuza dek pişmanlık duyacağım. Kördüm çünkü sadece kendime odaklanıyordum. Bunun için yargılanmalıyım. Cezamı tereddüt etmeden kabul edeceğim."

"Onları tuzağa düşürmek için, ama uyuşturucu yapmak için değil mi?"

"Hayır, bunun için değil. Konu bu olduğunda yanlış anlıyorsun. Geçmişteki durumunuzla benimki arasındaki paralelliği görüyorum, görmediğimi sanmayın. Ne de olsa aynı kral ve kraliçe. Açıkça görülüyor ki neyin doğru olduğu umurlarında değil, kendilerine nasıl fayda sağlayacağı umurlarında. Ürettiğim ürünlerden altın elde etmek istiyorlar ve bu yüzden satılmasını onaylıyorlar. Ancak bazı şeylerin hala sadece gölge piyasada bulunmasını isterdim çünkü bunlar şüphelenmeyenler için değil, iddia ettiğiniz tehlike seviyesine sahip değiller. Bunu kanıtlayabilirim. Her birini gözünüzün önünde alacağım."

"Hayır, kesinlikle yapmayacaksın. Bunu kanıtlayacağım. Geçerken uğrayabileceğimiz pek çok kasaba var. Ürünlerinizin büyülü dünyayı uğrattığı yıkımı size gezdireceğim."

"Bakın, belki insanlar benim düşünmediğim ya da amaçlamadığım şekillerde bir şeyleri karıştırıyorlardır. Onların yanlış kullanımı benim hatam değil, ama bunu düzeltirdim. Eğer bir sorun olsaydı, Granny bundan bahsederdi çünkü bu satışları etkilerdi. Ben de bunu düzeltirdim. Satışlar hiç olmadığı kadar yüksek. İnsanlar sürüler halinde ölüyor olsaydı, satışlar nasıl artmaya devam ederdi?"

"Bağımlılık satışların artmasını sağlıyor."

"Köyüm her zaman partileri test ederdi ama Raz tek gerçek alışkanlığı olan kullanıcıydı. Yine de bağımlı değildi. Ceza gibi küçük bir şey insanların alışkanlık edinmesini engelliyordu. İşte bu kadar. Yaygın ölüm ve tehlike insanları uzak tutmaz mı?"

"Bağımlılığın ne olduğunu anlamıyor musun?"

"Ben kimyasal bağımlılık yapıcı ilaçlar üretmiyorum!" Ona bağırdım. "Son kez söylüyorum-"

"Sana göstereceğim," diye araya girdi ve beni yüzünden uzaklaştırmak için vücuduna bastırdı.

İçim içimi yiyordu. Onu yumruklamak istedim. Onu becermek istedim. Elektrik içimde dalgalandı ve ısı orta yerimi yaktı, onunla gerginlik yükseldiğinde yaptığı gibi aşağıya damladı. Omuzlarına yapıştım, nefesim sığlaştı. Kalbinin benimkiyle yarıştığını, sertliğinin göbeğime çarptığını hissedebiliyordum.

Pes etmeyeceğim. Bu sefer olmaz. Elbiselerini yırtıp onu burada becermeyecektim. Yapmazdım!

AURELIA

I Hayatımın en uzun günüydü ve benimki gibi bir geçmişle, bu bir şey ifade ediyordu.

Pes etmedim. Bu, o gün için kazanabileceğim tek zaferdi. Uzanıp ellerimi aramıza sokarak onun sert uzunluğunu yakalamadım. Dudaklarını yalayıp yutmadım ya da onu işaretlemek için dişlerimi boynunun derinliklerine batırmadım. Gerginliği azaltmak için onun inanılmaz vücuduna karşı dönmedim bile. Kıpırtısız bir sessizlik içinde oturdum ve hiçbir şeye bakmadım, at bedenlerimizi birbirine doğru iterken sessizce zevkten damlıyordum.

Söylediği gibi bir kez durduk, ama yola devam etmeden önce hızlı bir yemek ve tuvalet molası içindi. Hadriel ile binmeme izin vermedi. Arkasına binebilmem için eyeri bile çıkarmadı. Hayır, yine onun kucağındaydım, göğsüne yaslanmıştım, iki elim de tene temas etmek için gömleğinin içindeydi ve birine dokunmaya bu kadar ihtiyaç duymak normal bir şeymiş gibi davranıyordum.

Akşam karanlığı hızla yaklaşırken ve vücudum parçaları yanlış yerlere konulmuş bir yapboz gibi hissederken sonunda durduk. Bana attan inmem için sert bir emir verdi.

"Yapamam." Tartışmamızdan bu yana söylediğim ilk kelimeydi.

Sürünün geri kalanı atlarından inip kamp kurmaya başlarken "Ne?" diye sordu.

"Attan inemiyorum. Vücudum çok sert. Düşerim."

"Neden bana söylemedin-" Kızgın bir hayal kırıklığı içinde sözünü kesti. Parmakları sırtıma saplandı, hem beni sıkıca kavradı hem de bana olan kızgınlığını açıkça gösterdi. "Tamam. Bekle."

Üzengilerde dururken eli kışıma doğru kaydı ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti. Öne doğru eğildi, bir elini eyere dayadı ve bacağını atın üzerinde sallayıp atlamadan önce göğsümü onunkiyle aynı hizada tuttu. Zarif bir şekilde yere indi, iki kolu da etrafımdaydı, biri popomun altında diğeri sırtımdaydı.

Beni ayaklarımın üzerine yatırmasını bekledim, böylece esneyebilir, eğilebilir ya da sadece düşüp orada kalabilirdim. Bunun yerine, diğerlerini sağa doğru takip edip küçük bir açıklığa girerken bacaklarımın hala ona sarılı olmasını sağladı.

"Alfa bir mahkûmu böyle taşırken nasıl görüldüğü konusunda endişelenmiyor musun?" Şaşkınlıkla sordum. "Ya da senin yaptığın gibi onunla gezerken. Ya da ..." Beni kampta taşıdığı zamanı düşündüm, siki içimdeydi, faaliyetlerimiz inanılmaz derecede açıktı. "Ya da sikişmenin ortasında dolaşmak?"

"Hayır. Görevimi yapacağıma güveniyorlar."

"Ama düşmanla zina yapmanın ahlaki ikileminden endişe duymuyorlar mı?"

"Hayır, az önce söylediğim şey yüzünden."

Bu bana hiç mantıklı gelmedi. İyi adamlar gibi davranıyorlardı ama bir alfanın ahlaki açıdan gri faaliyetlere katılmasına ses çıkarmıyorlar mıydı? Yani ... düşmanı becermek? Bunu sorun etmemeliler. Gerçekten etmemeliler. Yani, *benim* için sorun değildi.

Ve belki de sorunun özü aslında buydu. Çünkü büyükannem beni alfaların kadınları ele geçirip istedikleri gibi kullandıkları hikâyelerle doldurmuştu. Bu yeni bir şey değildi. Sorun benim bundan hoşlanmamdı. Mantıken değil tabii ki. Mantıksal olarak bunların hiçbirini kabul etmiyordum. Bedenimin beni kaçırın, ailemi öldüren, toplumumu tehdit eden ve beni yasadışı bir şekilde tutsak eden adama yakın bir şekilde tepki vermesini istemiyordum. Bu yanlış, tersti ve cidden, tartışmasız bir şekilde berbattı. Sadece aptal bedenimin de buna katılmasını diliyordum!

Rastgele gibi görünen bir noktaya ulaştı ve durdu, ayaklarımı belinden nazikçe çözdü ve beni nazikçe yere bıraktı. Weston, beni kaderime doğru yürüten vahşi alfayla çelişen o şövalye beyefendiye geri dönmüştü.

Onun sıcak ve soğuk rutini beni çemberler içinde döndürüyordu. Bir an benden nefret edip bir an sonra bana altın gibi davranması ikilemiyle başa çıkamıyordum. Weston'la, nazik, şefkatli adamla ne yapacağımı bilmiyordum. Ondan nefret etmek kararlılığımı zayıflattı ve sonra Alfa olmaya geri döndüğünde kızgın ve incinmiş bir halde kaldım. Onun kötü adam olduğunu hatırladığımda utanç ve mahcubiyet içinde kaldım.

Hayal kırıklığı içinde çılgılık atmak istedim. Ezici cinsel gerilimi azaltmadan bu kadar uzun süre onun yakınında olmaktan sinirlerim yıpranmıştı.

Ya da belki de ağlamak istiyordum. Büyükanнем ve köyüm hakkındaki ifşaatlardan dolayı kalbim acıyordu, geleceğimden korkuyordum ve bu insanların ürünün tehlikeli olmadığına inanmamaları beni fazlasıyla sinirlendirmişti. Kısacası, bu kaçırılma olayını pek iyi idare edemiyordum.

Biraz bile.

Kırılma noktamdaydım. Birisi gemiyle birlikte batacaktı. Bu ben olmayacaktım.

"Büyükanнемden daha iyi değilsin, bunu biliyorsun değil mi?" Beni dengede tutarken bağırdım, yakınımda duruyordu ve bir kalabalığın onun yönlendirmesini beklediğini görebilmeme rağmen son derece sabırlıydı. Bir parmağımla onu dürttüm. "Bazen gerçekten çok tatlı ve harikasin ama onun dışında tam bir pisliksin. Tıpkı büyükanнем gibi. Bana hediyeler verdi ve yapışkan çörekler yaptı. Ve sonra, evet, beni cezalandırdı, ama sadece kuralları çiğnediğimde. Beni kafeste tuttuğunu mu söyledin? Peki, sen ne yapıyorsun? Tutsağından nefret etmen konusuna hiç girmeyelim bile. Beni tıpkı onun yaptığı gibi kullanıyorsun. Tek fark, bunu sadece kendi zevkin için yapıyorsun."

Bunu söylerken yüzüm buruştu, kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Telafî etmek için öfkemi iki katına çıkardım.

"Ürün üretmek için beni köyde tuttu ve şimdi beni öldürme niyetiyle yakaladınız, böylece duracağım. En azından ürün hakkında bana danıştı. Bu konuda beni dinledi. Ya sen? Hiç şansın yok. Tehlikeli olmadığını kanıtladım. Köyümü gördünüz; bağımlılık ve ölümle dolup taşmadığını biliyorsunuz. Yine de özellikleri hakkında beni dinlemeyeceksin. Beni öldürmek istiyorsun ve ne olursa olsun bunu yapmayı planlıyorsun. Peki ne kadar farklısın, gerçekten? Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim, *Alfa*, bu hikâyedeki iyi adam sen değilsin. Bu kral ve kraliçe için çalıştığın, insanları çaldığın ve aileleri mahvettiğin zamanki gibi, sen adil olan güçlü adam değilsin. Sen sadece gücü olan adamsın."

Tam yüzüme gelene kadar eğildi, vücudu sıkıca sarılmıştı ve nefesi hızla geliyordu. Dudakları benimkinden birkaç santim uzaktaydı ama yaklaşmıyordu. Kendini zar zor kontrol ediyordu.

Kendimi kontrol edemiyordum. Hem de hiç.

"Seni mutlu etmek için hediyeler verdi. Seni hizada tutmak için cezalandırdı. Tüm zamanını seni manipüle etmek için harcadı, belli ki öyle. Ben bunların hiçbirini yapmadım. Mutsuz olman umurumda bile değil. Seni nasıl idare ettiğime gelince, kendimce sebeplerim var."

"Sürekli ölümle tehdit ettiğiniz bir mahkumu becermek oldukça ahlaksız bir durum."

"Eğer onu zorluyor olsaydım, elbette. Seni zorlamıyorum. Beni kendi özgür iradenle beceriyorsun."

Yüzüm kıpkırmızı oldu ve yumruklarımı sıktım, içim gümbür gümbür atıyor ve aramızdaki enerji alev alev yanıyordu. O kadar yakındık ki nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Göğüslerimiz hızla yükselip alçalıyor, her birimiz uçuşumun kenarında sallanıyorduk.

"Mutsuz olup olmadığımı önemsiyorsun," diye çıktım, ateşe ateşle karşılık vererek. "Gelmemi sağlamak için çaba harcadığında bunu çok açık bir şekilde gösteriyorsun. Hem de defalarca."

Bakışları benimkileri yaktı. Şehvet aramızda daha da alevlendi, bir çalı yangını gibi büyüdü. Dayanılmaz derecede ıslak göbeğim zonklarken tutku içimde kıvrılıyordu.

Cevap vermedi. Bunun yerine yüzünü buruşturdu ve sıcaklığını ve ağız sulandıran kokusunu da yanına alarak uzaklaştı. Adamlarına soğukkanlılıkla emirler yağdırmaya başladı. Otoritesi ve komutası rakipsizdi. Bu sadece büyüünden değil, bariz bir doğal yeteneğinden kaynaklanıyordu. Sürüsüne olan sevgisi. Bunun için ona hayran olduğumu fark ettim, halkının ona duyduğu saygı için. Teşvik ettiği topluluk ve beslediği birlik için.

Sonrasında tek başıma kaldım, aniden ürperdim ve sessizce onun kovulmasının acısını yaşadım. Korkunç bir şekilde ters dönmüşüm. Baş

aşağı. Kafam karışmıştı. İçinde bulunduğumuz duruma rağmen, ona

duyduğum nefreti azaltıyormuş gibi hissediyordum. Alfa ve halkı

hakkında daha çok şey öğrendikçe, onlardan daha çok hoşlanmaya başladım.

İçinde bulunduğum tehlikeli durumu o kadar çok unuttum.

Esirler, kendilerini esir edenlere böyle mi aşık oluyorlardı? Bana yeterince şefkat gösterecek, beni orgazmlara boğacak ve beni kaderime teslim ederken hayatta kalma isteğimi yavaşça tüketecek miydi?

WESTON

Sürüyü bir çevre oluşturmaları ve kampı düzenlemeleri için yönlendirirken sinir uçlarımda karıncalanmalar oldu. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, kontrolümü kaybetmemeye çalışıyordum. Geri dönmek ve ona hiçbir şekilde Büyükanne gibi olmadığımı göstermek için kendimi tutmam gerekiyordu. Bu krallıkta yaşadığım hayat için tövbe etmişim ve şimdi takip ettiğim liderlere çok dikkat ediyordum, onlara saygı duymalı ve ahlaklarına güvenmeliydim.

Ama iş başa düştüğünde, o haklıydı, değil mi? Kaderinde söz sahibi değildi; ne Büyükanne'nin etkisi altındayken ne de şimdi. Benimle yarattıkları hakkında konuşmaya çalıştığında, aklıma sadece yıkıldığını gördüğüm kasabalar ve şehirler, kaybolduğunu gördüğüm hayatlar geliyordu. Sürüye yakın olanların kişisel hayatları. Bunların hiçbirinin kendi hatası olduğunu düşünmüyordu bile.

Kırmızı gördüm. Her seferinde.

"Onun seninle konuşmasını istedin. İsteddiğini aldın," dedi kurdum suçlayıcı bir şekilde.

Tartışmamızdan sonra onunla yeniden iletişim kurmaya çalışmış, geçmişimin artık pek konuşmadığım kısımlarını paylaştığım o kolay ama dokunaklı sohbetimize dönmek için çırpınmışım. Acımı anladığında rahat bir nefes almış, o anda başka hiç kimseyle kurmadığım bir şekilde ona bağlanmışım.

Yemi yutmamıştı. Geçtiğimiz çeşitli bitki örtüsünden bahsettim, renkli kuşları işaret ettim, hatta yemek yemek ve dinlenmek için durduğumuzda elindeki peynir hakkında yorum yaptım. Hiçbir şey söylemedi.

İşin kötüsü, onun soğukkanlı sessizliğine büyük saygı duyuyordum. Başka hiç kimse beni bu kadar görmezden gelemezdi. Kucağımda seyahat ediyordu, parmakları yanlarımin, göğsümün ve karnımın oluklarında geziniyordu ve en ufak bir homurtu bile çıkarmadı. Övgüye değer olduğu kadar sinir bozucuydu da. Gerektiğinde çelik gibi bir omurgası vardı.

Boku yemiştım. Onunla ilgili konularda umutsuzca, inanılmaz derecede boku yemiştım. Bu noktada nasıl rol yapabilirdim ki? Hafif dokunuşu beni mest etmişti. Kolum hiç gevşememişti, onu yakınımda tutuyordum, kucağımda sallanırken sikim sürekli sertleşiyordu. Ara sıra kendimi yakalıyordum.

Başparmağımla sırtını ovuyor ya da dudaklarımı omzuna dayayıp kokusunu içime çekiyordum. Kontrolümü kaybettiğimi fark etmiş olmalı ama hiçbir şey söylemedi.

"Tabii ki fark etti," dedi kurdum. "Seni onun bedenini kullanmakla suçladığı bölümü duymadın mı? Muhtemelen onu idare edebilmek için seninle birlikte gezdirdiğini düşünmüştür."

"Onu elleyebileyim diye mi?" İnanılmaz bir hayal kırıklığı içinde cevap verdim. *"Elleri üzerimde olan oydu. Bu konuda tek kelime etmedi."*

"Ve buna neyin sebep olduğunu da bilmiyor. Tıpkı büyükannemin yaptığı gibi ondan önemli şeyler saklıyorsun."

Dişlerimi sıktım ve olduğum yerde durdum. Ben öfkeyle yere bakarken Dante yaklaşmayı bıraktı ve kaşlarını çatı.

"Bir hayvanı olduğunu bilmiyor ve bu nedenle gerçek eşleri anlayamaz. Şu anda hayvanına erişemez çünkü muhtemelen dönüşüm geçirmek isteyecektir ve bizim de ona yol gösterecek vaktimiz yok. Yardım almadan dönüşüm geçirmek tehlikeli. Ölebilir. Ölmese bile alışması için zamana ihtiyacı var. Zamanımız yok."

"Ya biz ona yardım edene kadar yer değiştirmemeyi kabul ederse?" "O zaman muhtemelen kaçmaya çalışırdı ve bugün kaçan düşman onu kolayca kapabilirdi. Bütün bunları biliyorsun! Sen de en az benim kadar biliyorsun. Hiçbir şey değişmedi."

"Her şey değişti," diye tükürdü.

"Sadece ona olan saygımız değişti," dedim, aniden bitkin düşmüştüm. "Ölü sayısı değişmedi. Ürünlerinin yaptıkları değişmedi. Biz değiştik, başka hiçbir şey değişmedi."

Ve geri dönmek, çelişkilerimden sıyrılmak ve görevimizi yerine getirmenin adil ve gerekli olduğunu bilerek kararlı olmaya geri dönmek için her şeyimi verirdim. Aslında doğru olanı yapıyorduk.

"Ne istiyorsun, Dante?" Keskin bir şekilde sordum.

Acıyan ifadesi düzeldi. Sürü beni izliyordu, bu konudaki mücadelemi görmüşlerdi. Görevimi yapacağım konusunda bana güvendiklerini söylediğimde Aurelia'ya yalan söyleyip söylemediğimi merak ettim. Durum hâlâ böyle miydi?

Görevimi yapmak için kendime güveniyor muydum?

"Misafirimiz var." Yer değiştirdi ve benim de aynısını yapmamı bekledi.

Kıyafetlerimi aceleyle çıkardım ve kurduma yol açtım. Dante'yi takip ederken artan duyuları bölgeyi inceledi. Benekli güneş ışığı

Ormanın zeminini kaplayan ezilmiş yapraklara karşı. Kurdum gövdelerin arasından geçerken etrafımızdaki yüksek ağaçları zengin dokulu kabuklar süslüyordu. Çeşitli kokular etrafa yayılıyordu. Zengin, yoğun toprağın topraksı, küflü kokusu eski bir kemirgen yuvasının bayat kokusuyla yarışlıyordu. Adaçayı yosunları keskin kayalara yapışmış, çevre çizgisine yaklaştıkça nemle parlıyordu.

Tanıdık bir koku kurdumun tüylerini diken diken etti ve Dante'nin önüne fırladı. Sanki yeni atılmış gibi taze, düşmanın varlığını duyuran bir bölge işaretliydi. Bunu, o günün erken saatlerinde serbest kalan mahkûmlardan biri olarak tanıdım. Diğer ikisini tanıımıyordum, bu da eski mahkûmumuza daha büyük bir sürünün katıldığını gösteriyordu. Bizi takip etmişlerdi.

Kurdum sürü bağı aracılığıyla iletişim göndererek bazı kurtları bulduklarını aktarmaları için çevreye doğru itti. Biraz daha dolaştı, aynı kokulardan birine sahip başka bir işaret ve iki tane daha yakaladı. Hemen ötesinde bir tane daha. Bizi daha da uzağa çekmeye çalışıyorlardı.

Bir süre sonra sürü üyelerimin hepsi aynı bulgularla geri döndü. Düşman bizi dışarı çekmeye çalışıyor, insanlarımızı dağıtıyor, ilerleyebilecekleri boşluklar bırakıyordu. Dağınık bir sürü yemi yutacak, düşmanı tanıdıkları birkaç kişiden tanıyacak ve kovalamaya başlayacaktı. Biz dağılmışken, düşman içeri dalıp ödülünü kapabilirdi.

İlkel olduğu kadar barizdi de. Sadece eğitimsiz ya da denenmemiş alfalar bu kadar bariz bir şeye kanabilirdi.

"Bunun işe yarayacağını nasıl düşünebildiler?" Kurdum herkesi geri getirip savunmamızı sıkılaştırırken sordum. Çevreyi biraz içeri çekecek ve nöbetçiler arasındaki boşluğu azaltacaktık. Sürünün geri kalanı Aurelia'yı merkezde tutarak ortada kümelenenecekti. *"Mükemmel bir stratejiyle köylerini sert ve hızlı bir şekilde vurduk. Sırf bu yüzden bile karşılarında nasıl bir deneyim seviyesi olduğunu anlamaları gerekir."*

"Bugün erken saatlerde hattımızdan çıktılar ve iz bırakmadan ortadan kayboldular. Gerçek eşimizi kontrol ediyor olabilirsin ama sürünün geri kalanı da oradaydı. Etrafta duruyorlardı. Önemli değildi. Sürü arkadaşları için küçük ekmek kırıntıları bıraktıklarında izlerinin kokusunu bile almadık. Bunun işe yarayacağını düşünmüş olabilirler. Artık öyle olmayacağını biliyorlar. Bir düşman hala

başarısız bir girişimden bir şeyler öğrenirler. Asıl soru, şimdi ne yapacakları?"

Bunların hepsi iyi noktalar.

Kurdum, çevredeki her yeni istasyonu kontrol etmeye gitti. Savunmada hiçbir delik olmadığından emin olmalıydık. İşi bittiğinde ve her şeyin yolunda olduğundan ve yeni bir işaret olmadığından emin olmak için son bir kontrolden sonra, malzemelere doğru yöneldi. Bunları hayvanları ve arabaları koruyacak şekilde düzenlememiz gerekiyordu. Bir baskın, en az bir saldırı kadar yıkıcı olma potansiyeline sahipti.

Bunu yaparken, *"Geri döndüğümüzde, gerçek eşimizle aranı düzelteceksin. O acı çekiyor. Onun hayatını paramparça ettin. Ona destek olmak ve yardım etmek senin görevin. Onu kızdırmayı ve kovalamayı bırak."*

Keşke içinde bulunduğumuz koşullar bunu bu kadar zorlaştırmasaydı.

OceanofPDF.com

AURELIA

"H Merhaba, sevgilim. Yolculuk iyi miydi?" Hadriel bana ulaşmadan önce aceleyle yanımdan geçen birini atlattı, bıyığının bir tarafı biraz dağılmıştı ve saçları parmaklarını defalarca gezdirmiş gibi diken dikendi

içinden. Bana kaşlarını çattı. "Bir kez daha senin monitörünüm. Tanrılara ve onların sapkınlıklarına şükürler olsun, haksız mıyım? Bugün çok sıkıldım. Hadi, otur. Biraz şarap içelim ve neşelenelim, olur mu? Senin ürününü yemeden önce her şeyin hazır olması için bir süre beklememiz gerekiyor. Bana karşı dürüst ol." Bana yan gözle baktı. "Güvenliği konusunda dürüstsün, değil mi? Buna yüzde yüz inanıyor gibisin. Ve yerde bulduğun o şeyi ağzına attın. O şey herhangi bir yerden gelmiş olabilirdi ve sen onu öylece ağzına attın. Ölümlülerin dertlerinden etkilenmeyen b i r tür ruhani varlık mısın? Bu yüzden mi ürünün seni öldürmüyor?"

Bacaklarımı yoğurmadan önce sırtımı esnetmeye çalışmak için döndüm. "Ben kesinlikle ruhani değilim. İyi olacaksın, söz veriyorum. Ve bana anlattığın hikâyelerin yarısı doğruysa, iyi olmaktan fazlasını yaşayacaksın. Eğer bir kâbusa adım atarsan, seni doğru yola döndürmek için yanında olacağım. Zorlu bir yolculukta insanlara rehberlik etme konusunda çok deneyimim var."

"Tasarladığınız dile bayıldım. Harika bir pazarlama tekniği." Aceleyle gelen birini işaret etti. "Şaraba ihtiyacımız var. Alfa'nın emri."

Komik bir bakışla karşılaştı ama kadın başını salladı ve yönünü değiştirdi.

"En sevdiği mahkum için küçük beyaz bir yalan." Dizimi okşadı. "Beklerken bana bir hikâye anlat. Mutlu bir hikâye, değişiklik olsun diye. Korkunç bir durumla bitmeyen mutlu bir hikâyeniz vardır umarım?"

Anlaşıldığı üzere, çok fazla yoktu. En azından bu onu yatıştırmıyordu. Örneğin benim teselli bulduğum şeyler onu dayanılmaz derecede depresif yapıyordu.

-Onun sözleri, benim değil. Günümün önemli anlarını anlatmak yüzünü buruşturmasına neden oluyordu. Onunki kadar renkli bir hayat yaşamış biri olarak, benim küçük zaferlerimin ve beni gülümseten küçük şeylerin kıyaslandığında ne kadar cansız görüldüğünü görebiliyordum.

Şarabımızı aldıktan sonra -çok lezzetliydi; daha önce hiç bu kadar güzel bir şey içmemiştim- göbekli ve kirli önlüklü bir adam açık ateşin üzerine yerleştirilmiş bir tencereden başka bir şey olmayan birkaç pişirme düzeneği kurdu. Bir de masa kurmuş, sebzeleri ve yakın zamanda avlandığını tahmin ettiğim taze görünümlü çiğ etleri kesiyordu. Çok fazla bitki görmedim ve su getirildiğinde ve pişirmeye hazırlandığında - tahminimce bir güveç - son ürününün tadı için fazla endişelenmediği açıktı.

"Hayır." Farkına bile varmadan ayağa kalkmış, az önce aldığı eşyalarla birlikte tencereye yönelmesini engellemek için elimi uzatmışım. "Hayır, hayır." Araya girmek istememişim ama yine de eşyaları yere bırakmasını işaret ettim. Şaşkınlıkla bir adım geri çekildi. "Hayır, hepsini tencereye atıp en iyisini umamazsın. Dur, yardım edeyim."

Yardım etmek aslında tamamen benim devralmam anlamına geliyordu. Hangi otları kullanacağını ve hangilerini tamamen kaçırdığını bilmiyor gibiydi. Bu kadar harika şarapları varken tatsız bir yemeğe oturduklarına inanmakta zorlandım.

"Siz çocuklar çalışma kulübesinden malzemelerimi mi çaldınız?" Ellerindeki birkaç baharatla et tencerenin dibinde kızarıırken Hadriel'e sordum.

"Uh" Hadriel elinde şarap kadehiyle etrafına bakındı. Ben yemek pişirme işini devralmaya karar verdiğimde ayağa kalkmaya zahmet etmemişti.

Öyle olduğu ortaya çıktı. Alfa eşyalarımı tedarik ederken çok titiz davrandı ve sadece çalışma kulübesinden de değil. Dante mutfağındaki baharat rafıyla geldi ve alfanın bunun ürün için olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ettim. Yoksa neden onu alsın ki? Yemek pişirme düzenlerinin durumu göz önüne alındığında, kafa karışıklığını anlayabiliyordum.

"Benim pis amcam, bütün bunlar da ne?" Hadriel baharatlar teslim edildiğinde sordu. Nedense alfa, çalışma kulübesinden aldığı kurutulmuş otların hiçbirini bırakmadı. Muhtemelen biraz fesleğenle bir tür veba yaratacağını düşündü.

"Yemek yapmayı severim," dedim ihtiyacım olanları alıp tencerelere doğru dönerken. "Aslında bu hafif kalır. İşten eve döndüğümde yapmayı en sevdiğim şey, elimdeki malzemelere bakmak ve onları bir şeyler yapmak için kullanmaktır. Büyükanнем bize nadiren egzotik bir şeyler verirdi, sadece özel günlerde ve bazen et güveçten başka bir şey için çok sert olurdu. Güveçte çok iyi oldum-"

"Altın içinde yüzdüğünün farkındasın, değil mi?" Hadriel yanımda durmuş çabalarımı izliyordu. "Altın içinde yüzüyor. İstese size her gün ziyafet çekecek kadar yiyecek verebilir. Bu kuyuda bir damla olur."

Elimi kaldırdım ve gözlerimi kapattım. "Lütfen, bunların hiçbirini duymaya hazır değilim. Bunları sindirmem gerekiyor ve şu anda, bu durumda bunu yapamam. Sadece gerçekliğim değişmemiş gibi davranalım, tamam mı? Buna ihtiyacım var."

"Özür dilerim," diye mırıldandı, bir elini omzuma koyarak. "Elbette. Seni gerçekten de baharatlarla donatmış, ha?"

"Evet. Bir hediye idi. Yemek yapmayı sevdiğimi bildiği için bana bu seti getirdi. Ne zaman bir şeye ihtiyacım olsa yenilerdi." Boynumu kırarak durakladım. "Hayır, başka hiç kimse için böyle bir şey yapmadı. Bu ölçüde değil. Raz birkaç şey aldı, birkaç kişi de güzel alkoller falan aldı ama benim hediyelerim daha düşünceliydi." Bir kalça çıkardım, duygularımı uzak tutmak için dudağımı çiğnedim. "Dürüst olmak gerekirse, her zaman bunun onun kızı gibi olduğum için olduğunu düşünmüştümdür. Yani, bunun bir kısmının çok çalıştığım ve ürün siparişlerini zamanında yetiştirdiğim için olduğunu biliyorum, ama ..." Omuz silktim, görüşüm gözyaşlarımdan bulanıklaşmıştı. "Benimle ilgilenmek için biraz daha fazlasını yaptığını düşünmüştüm. Diğer herkesin kendilerine bakacak aileleri vardı. Benimse sadece o vardı. Onun da bu sevgiye karşılık verdiğini sanıyordum." Tekrar omuz silktim. "En çok sevdiğim şeylere dikkat etti ve o şeyleri almak için elinden geleni yaptı. Bana senin içtiğin gibi bir şişe kaliteli şarap da alabilirdi ama onun yerine özel şeyler aldı."

Ben hızla gözlerimi silip çalışmaya devam ederken anlayışlı bir bakışla başını salladı. Belki aptaldım ama bana aldığı bazı şeyler gerçekten kişisel görünüyordu. Bunları bana verirken her zaman beni yakından izler, tepkilerimden memnun olurdu. Benim mutlu olmama ihtiyacı vardı ve

Çalışıyordum, bunu hep biliyordum. Ve evet, şimdi o köyün gerçek durumunu içimi burkan bir şekilde görüyordum. Bu kadar kör olduğum, o alfa gibi göreve bağlı olduğum, nedenlerini ya da sonuçlarını sorgulamadığım için aptal ve bencildim. Ama lanet olsun, bana gerçekten özel hediyeler verirken gerçekten samimi görünüyordu. Gerçekten vermişti.

"Her neyse." Güvecin geri kalanını kısa sürede bir araya getirdim ve altındaki ateşi kontrol ettim. "Bitti ve tozlandı. O gitti ve eğer size inanacak olursak, benim de fazla zamanım kalmadı. Sefil varlığımdan geriye kalanların tadını çıkarayım bari."

Kendimden nefret eden alaycılığımı yorum yapacağını düşündüm. Onun yerine kadehini kaldırdı ve "Bu bir kabus. Şerefe! Hadi sarhoş olalım, sonra kafayı buluruz, sen nefretle becerilirsin, ben de ding-dong'umla oynarım ve hepimiz bir kez olsun harika bir gece geçiririz."

Ancak bir saat sonra, güveç fokur fokur kaynarken ve tadı neredeyse tam kıvamındayken, alfa yanında beş kişiyle çıkageldi. Bakışları sert, tavırları gergin, hareketleri *savaşçı* olduğunu haykıran bir kesinlikteydi.

Ben baltayla indiğimde dördü büyükannemin kulübesindeydi. Beşincisi Nova adında bir kadındı, detaylara önem veren ve görevlerini sıkı bir şekilde yerine getiren çok yoğun bir insandı. Raz'ın yerinde o olsaydı, iki kat daha fazla iş yapmış ve boş zaman aktiviteleri için bir ton daha fazla zamanımız olurdu.

Hadriel beni itti ve hepsine baktı. "Çabuk Aurelia, baltanı al!"

"Neredeyse hazırız Alfa," dedi aşçı, Hadriel ona sürekli Burt dediği için adını unuttuğum bir adam. Nedenini bilmiyordum, sadece Burt bunu her yaptığında ona ters ters bakıyordu. "Sadece birkaç dakika daha-"

"Bu et için en iyisi bir saat, ama yarım saat içinde yenebilir hale gelir," diye düzelttim.

Weston bir an bana göz kırptı, dönüp tencerelere ve sonra da şaraba baktı.

"Şarabı o istedi." Hadriel beni işaret etti. Kahkahayı tükürdüm. "Gidelim," dedi, arkasını dönerek. "Ürününüzü denememiz gerekiyor. Biz sürü bağları üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu görmem gerekiyor. Acele edin, gece bitmeden her şeyin hallolmasını istiyorum."

Hadriel bir anda ayağa fırladı ve her nasılsa kadehindeki şarabı dökmekten kaçındı.

Elimi yere koyabilmek için eğildim ama Weston bana yardım etmek için uzandı. Beni yukarı çekmesine izin verdim ve sonra onun yakınlığında içtim. Vücudum alkolün etkisiyle hoş bir şekilde titriyor, tıpkı daha önce rahatlatıcının yaptığı gibi sıkıntıları alıp götürüyordu. Bu hoş uğultunun içinde, onun gücünün içime işlediğini hissedebiliyordum. Neredeyse içime giriyor, beni daha da yaklaştırıyor, o sıçramayı yapmam için beni cesaretlendiriyordu.

"Tamam, gidelim." Geri adım attım.

Arabalara ulaştığımızda kısacık güneş yere uzun gölgeler düşürüyordu. Atlar ve eşeklerle birlikte gruplanmışlardı ve az ötede konuşlanmışlardı. Etrafımızdaki ağaçların arasında, gölgelerden yapılmış gibi karanlığa karışan kurtları görmekten çok hissettim. Bekliyorlardı, varlıkları ölümcüldü, görevleri bizi güvende tutmaktı. Sanırım kampı güvende tutmak. Ben kontrol altında tutulacaktım.

Weston arabalardan birinin yanında durdu ve bir muşambayı geri çekti. Arabanın içinde ürünümün kasaları vardı, ikisi hariç hepsi açılmamıştı ve onlar da tekrar bağlanmıştı.

"Pek meraklı bir grup değil," diye mırıldandım hepsini incelerken. "Rahatlatıcı istiyorsunuz, değil mi?" Başıyla onayladı. "Hamileliği önlemek için yaptığım karışımı da çıkarabilir miyim?"

"Çayınız var. Ürünüze ihtiyacınız yok." Weston büyük kolunu arabanın kenarından sarkıtmış, bekliyordu.

"Çay sadece çoğunlukla etkilidir. Yanlış hazırlanabilir ve belirli bir süre içinde tüketilmezse etkileri azalabilir. Yaratımın özellikleri en iyi durumda olmayabilir - hata için çok fazla alan var ve kilitleme yeteneğinizin boyutu ve dayanıklılığı göz önüne alındığında. . ." Parmağımı daire içine alarak kasıklarını gösterdim. "Güvende olmayı tercih ederim. Ne de olsa hamile bir kadını öldürmek hiç de eğlenceli değil. Senin gibi görevine bağlı biri için bile bu biraz fazla korkunç olabilir."

Hadriel aptalca bir gülümsemeyle, "Yüce tanrılar, bu kadına bayılıyorum," dedi. "Seni tam da acıyan yerinden vuruyor."

Weston'ın çenesi sıkıştı, vücudu gerildi. "Yaptığın karışım nedir?"

"Yenilebilir, hassas ve yediğinizde size küçük bir neşe patlaması yaşıyor, tıpkı biriyle yattığınız için çıkmak gibi. En önemlisi de işe yarıyor. Köydeki insanlar bunu yıllardır kullanıyor. Tüketmiyorlar

Beni ne kadar az sevdiklerini düşünürsek, bu da bir şey ifade ediyor. Geçmişte çaydan çok daha iyi sonuç verdi."

"Hiç duymadım."

"Büyükannem bunu nasıl satacağından emin değildi. İnsanlar hamilelik söz konusu olduğunda inanç sıçraması yapma eğiliminde değildir. İşe yaradığından emin oldukları şeyi isterler. Birkaç ay önce hazırlamamı, bir pazarlama taktiği bulabileceğini söyledi." Omuz silktilim. "Daha fazlasını yaptım ve işte buradayız. Bu, satıp satamayacağını görmek için deneme sandığıydı. Buradaki kasalardan biri öyle."

Bakışları beni sıkıyordu, emin değildi.

"Bir çocukla kumar oynamam, Weston," dedim ona usulca. "Asla. Günlüklerimi okudun. Çocuklara her zaman yetecek kadarını sağladım. Onlar her zaman benim önceliğim oldu ve büyükannemin onları ilgilendiren konularda verdiği sözleri yerine getirdiğinden emin oldum. Hayatımı kurtarmak için bile olsa, dünyama bir çocuk getirmezdim. Bu laneti bir başkasına bulaştırmazdım."

Gözleri titreyerek irkildi. Sonra başını salladı.

"Güzel." Arabaya doğru döndüm. "Çünkü bu çay iğrenç."

Bölüm 20

WesTON

Her itiraf bir yumruk gibi geldi. Gerçekliğin sert bir dozuydu.

Hep çocuk istemiştim. Belki şu anda değil, çünkü hala krallığı kurmaya ve sürüyü oluşturmaya yardım ediyordum, ama ... bir gün. Her zaman uyumlu, beni tamamlayacak ve benim de karşılığında tamamlayacağım birini bulacağımı düşünmüştüm. Bir ortak.

Burada durmuş, gerçek eşime bakıyordum ve aramızdaki engel her zamanki gibi aşılmazdı. Çocuğumu doğurmaya cesaret edemeyeceğini söylediği zamandan daha net olmamıştı. Bu düşünce beni soldurdu. Midemi bulandırdı. Böyle bir şey düşünmemiştim bile ama şimdi düşününce durum on kat daha vahim bir hal almıştı.

"Bitir şu işi," diye homurdandım, çok sert duruyordum. Kendimi çok katı hissediyordum. Artık bu görevi yapmak istemiyordum. Bunların hiçbirisiyle uğraşmak istemiyordum. Eve gitmek ve bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmak istiyordum.

Ama yapamadım. Kusurlu bir uyumla yetinmenin yeterli olacağını da düşünemezdim. Aurelia'yla tanıştıktan sonra, olmayacağını biliyordum. Daha önce hiç bu kadar sarhoş edici biriyle tanışmamıştım. Hiç kimsenin dokunuşu bu kadar mükemmel olmamıştı. Kimse bana bu kadar hararetle bağırmamış ya da bütün bir günü beni bu kadar görmezden gelerek geçirmemişti. Hiç kimse buna cesaret edememişti. Aurelia'nın sınırına ulaştığında pes etmemesi hoşuma gidiyordu. Gücümün ve konumumun onun üzerinde hiçbir etkisi olmaması hoşuma gidiyordu.

Ayrıca ne kadar yumuşak olabildiğini, ne kadar uysal olduğunu, gerektiğinde bana hükmetmesine izin vermesini de seviyordum. Etrafımda eriyip gitmesi hoşuma gidiyordu.

Kendine engel olamıyordu ve beni açıkça boğazlamak istemesine rağmen ilkel ihtiyacına nasıl boyun eğdi. Keşke göz göze gelebilseydik. Geri adım atmazdı. Yarattığı uyuşturucu için özür dilemedi. Hiç pişmanlık duymuyordu. Yarattıklarında hiçbir suç görmezse ejderhalar onu asla affetmezdi.

İşte şimdi buradaydık. Ormanda bir yerlerde muhtemelen bir tehdit varken sürü üyemin o ürünü denemesine izin verecektim. Tanix ve ben bölgeyi araştırmıştık. Kokuları bulmuş ve kaçtıkları belli olana kadar onları takip etmiştik ama yine de bu işlerinin bittiği anlamına gelmiyordu. Her an geri dönebilirlerdi. Aklımı mı kaçırmıştım?

Ama başka ne seçeneğim vardı ki? O tabletleri yedikten sonra bir kurtla bağ kurup kuramayacağımı görmemiz gerekiyordu. Kendimizi koruma stratejimiz buna bağlıydı.

En azından Finley ve kardeşi Hannon'dan aldığımız iyileştirici iksir elimizdeydi. Fazla bir şeyimiz yoktu ama Hadriel'e bir şey olursa onu bu durumdan kurtarabilirdik.

Aurelia arabanın içine baktı. "Büyükannem hamileliğe bir isim koyacağını söyledi.

Ona sadece X Projesi adını verdim."

"Hoşuma gitti." Hadriel bir kadeh şarabını bitirdi. "Halüsinojenik olan hangisi? Onu denemek istiyorum."

Aurelia döndü ama ben "Sadece rahatlatıcı" diyerek onu dururdum. Aurelia kenara çekilirken Hadriel, "Kaka," diye homurdandı.

Kaşları yavaşça yukarı kalktı. "Eee? Neyi bekliyoruz? Rehine benim, sandığı çıkarmak zorunda kalmamalıyım."

"Haklısın. Al rehine, biraz daha şarap iç." Hadriel elinde şarap şişesiyle öne çıktı.

"Dante, Sixten, sandıkları getirin," dedim kenara çekilerek. "Rahatlatıcı ilacın adı ne?" Aurelia'ya sordum.

Bana kaşlarını çattı. "Ürününün dehşeti konusunda uzman olduğunu sanıyordum. İsimlerini bilmiyor musun?"

"Pazar isimlerini biliyorum, evet. Siz onlara ne diyordunuz?"

Kaşları daha da çatıldı. "Aynı olmalılar. Büyükannem hiçbir zaman etiketlerimi değiştirmemi istemedi."

İçimi çektim. "Küçük baloncuğunun dışındaki her şeyi görmezden mi geliyorsun?"

Aurelia, "Evet," derken kurdum, "*Bunu konuşmuştuk,*" diye uyardı. Ben işimi yapmaya odaklanıyorum. Ürün bittiğinde, teslim ediyorum. Ben

Bu ekibin yöneticisi, ben de işçi arıyorum."

"Büyükanneimin tüm isimleri değiştirdiğini bilmiyor muydun?"

"Hayır." Tekrar arabaya baktı, sönmekte olan ışıkla gözlerini kısarak ormanın yaklaşan karanlığında görmeye çalıştı. "Acaba neden ...?"

"Tanix, koş ve görmesine yardımcı olması için fenerini getir. Onları bizim için seçebilir."

Yüzü aydınlandı, minnettarlığı gözlerinden okunuyordu. "Fenerimi mi kurtardın?" "Aşkım," dedi Hadriel, "o senin lanet baharatlarını getirdi. Tabii ki fenerini getirmiştir. Muhtemelen çekmecelerini karıştırmış ve -"

Bakışım onun sözünü kesti. Ejderha kral ve kraliçesi bu kurda çok fazla hareket alanı bırakmıştı ve ben de onların bu gevşekliğine saygı duyuyordum ama benim de sınırlarım vardı.

"Baharatlarımı neden getirdin bu arada?" diye sordu bana, bir kez olsun meraklı ve suçlayıcı değildi.

Neyse ki ben cevap veremeden Sixten, "Yakalanma ihtimaline karşı seni karanlıkta tuttuğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Yapıp yapmadığından hiç bahsetmedi ama burnumu sokmamdan kesinlikle hoşlanmazdı. Eğer çok fazla soru sorar ya da çok zorlarsam, küstahlığımdan dolayı cezalandırılırdım."

"Ve sen bunu sorun etmedin mi?" Sixten burnunu kırıştırarak sordu.

Aurelia omuz silkti. "Başka seçeneğim yoktu. Büyükanne bazı konularda komik olabiliyordu. Sadece ne zaman uzak durman gerektiğini öğreniyorsun. İşlerinin çoğu bizi ilgilendirmediklerinden ve ürünümle ilgili bir sorun olduğunda bana haber verdiğinden, ben de bir şekilde . . . birlikte çarpıştık."

Tanix koşarak bize doğru döndü ve feneri uzattı. "Nasıl açacağımı bulamadım. Düğmesi yok."

"Bu sihir." Aurelia nasıl çalıştığını açıklamadan önce ona göz kırptı.

Kadının dediğini yaptı, işe yaramayınca ikinci kez denedi. Başını salladı ve feneri uzattı.

Gülümseyerek aynı talimatları izledi ve bir anda camın içinde parlak bir çivit rengi yandı.

"Gördün mü?" Gülümsemesi genişledi ve gözlerindeki ışık parladı.

Büyülenmiş gibi bakakaldım. Hayatım boyunca hiç bu kadar güzel birini görmemiştim. Mutluluğu bir fener gibi içinden ışıldıyordu.

"Bu ne tür bir fener?" Dante sordu.

"Bir peri feneri. Büyükanнемden bir hediyeydi." Döndü ve etiketleri daha iyi görebilmek için feneri havaya kaldırdı. "Periler her zaman ilgimi çekmiştir. Hep bir gün onların topraklarına seyahat etmeyi ve tüm zenginlikleriyle birlikte yakışıklı bir peri eş bulmayı hayal etmişimdir."

Dante göz ucuyla bana baktı. Diğer herkes dümdüz önüne baktı, birden kaskatı kesildi.

Boşverdim. Yaptığı yorum en ufak bir öfkeye bile yol açmamıştı. Gerçekten öyle demek istememişti, bunu anlayabiliyordum. Daha da önemlisi, kurdum bunu anlayabiliyordu, kalbinin bu işte olmadığını biliyordu. Sonra bana baktı, hızlı bir bakıştan fazlası değildi ve nedenini anladım. Başka herhangi bir eş mükemmel bir uyum olmazdı ve şimdi, benimle tanıştıktan sonra, asla yapmazlardı. O da benimle aynı durumdaydı, doğanın bir gücü tarafından bir araya getirilmişti ve bunun etrafında bir yol bulamıyordu.

Ne boktan bir durumdu, onun boktan hayatı benim berbat geçmişimle örtüşüyordu. Birbirimizi hak etmiştik.

"İşte." Sandıklardan birini işaret etti. "İşte bu. Ve sonra bu ..." Feneri indirdi ve sol alttaki sandığı işaret etti. "Ürün X. Bir şeylere isim vermekten nefret ederim. Pazar için tüm isimleri değiştirdiğine göre bu işte iyi olmadığımı düşünmüş olmalı."

Dante ve Sixten işe koyuldular, ihtiyaç duyduğu kasaları çıkarabilmek için eşyaların yerlerini değiştirdiler.

"Hayır, yapma-" El arabasına atladı ve içindekileri kontrol etmek için kasalara bakmadan önce yeniden düzenledi. "Bunlardan bazılarının belirli bir şekilde saklanması gerekiyor yoksa birbirlerine karışıp dozları bozuyorlar. Dozların kesin olması gerekiyor."

"Kimse onları almayacak," diye homurdandım. "Ateşe de atılabilirler."

"Birileri onları alacaktır. Ölümcül olmadıklarını görür görmez, insanlar onları denemek isteyecektir."

Dudaklarımı büzdüm ve tartışmak yerine dikkatimi Tanix'in açtığı sandığa yönelttim. Daha önce gördüğüm aynı türden sekmeler yığılmıştı, hepsi biraz farklı şekillerde ama aynı boyuttaydı. Aurelia işini bitirip Proje X'ini kontrol ederken Tanix bir adım geri çekildi, hâlâ aşağıya bakıyordu.

Karnım sıkıştı ve çocuğumu taşıdığını düşünmeden edemeyerek arkamı döndüm. Özlemi durduramıyordum. Kurdum sefalet içinde sızlanmaya eşdeğer bir şey yaptı.

"Tamam." Aurelia ellerinin tozunu aldı ve rahatlatıcıların bulunduğu sandığa doğru eğildi. "Bunu nasıl yapmak istersin Hadriel? Önce bir tanesinin yarısını, sonra diğerinin yarısını alıp, ölmeyeceğimi kanıtlamak için bir dakika bekledikten sonra sen de aynısından mı almalısın?"

Hadriel diğerlerinin arasına girdi ve sonra onun yanına eğildi. "İyi olacağıma söz veriyor musun?"

"Hala söz veriyorum, evet. İyi olacaksın."

Geri dönüp diğer sandığa bakmaktan kaçınarak, "Kurt şeklinde al," diye tavsiye ettim. "Bunu böyle yaptılar."

"Tamam." Hadriel neredeyse boşalmış olan şarap şişesini uzattı, kadehini bıraktı ve hızla soyundu.

"Aman Tanrım." Aurelia bakmamak için başını çevirdi.

"Üzgünüm aşkım, utangaç olduğumu unutmuşum." Yer değiştirmesi hızlı oldu, sonra ağzını açıp dilini dışarı çıkarmadan önce kendini silkeledi.

"Sadece bir düşünce." Aurelia sekmelerden birini almak için eğildi. "Yere serpilmiş birkaç tane vardı. Sadece bir tanesini aldıklarını nereden bileceğiz?"

Hadriel'in dilinin üzerine yerleştirdi.

"İşte böyle, aferin oğlum," dedi gülerek ve başını okşadı.

Hesabı yemeden önce biraz hırladı, bu da onu daha çok güldürdü. Giysilerimi çıkarıp attım ve Aurelia'nın bu kez arkasını dönmediğini fark ettim. Bunun yerine, gözleri yavaşça vücudumdan aşağı kaydı ve sikimin üzerinde durdu. Fark edince seğirdi ama arzu patlamamın sonuçlarını beklemedim. Diğerleri geri çekilirken yer değiştirdim ve Hadriel'in kurdunu kendi kurdumla cüceleştirdim.

Sürünün bağlarının hepsi orada bekliyordu. Çevreyi hızlıca kontrol ettiğimizde her şeyin yolunda olduğunu gördük. Görülme yok, koku yok, paniğe neden olacak hiçbir şey yok. Şimdilik hepsi iyi haber.

Hadriel'in bağla olan bağlantısı zayıfladı, anlaşılmaz hale geldi. Kurdum ona uzandı ve dokunuşumuzdan kaçmaya çalıştığını hissetti. Nova haklıydı, parmaklarınızı suyun içinde gezdirmek gibiydi. Kurdum tekrar denedi, gücümüzü ve kararlılığımızı toplayarak bağı ele geçirip daha sıkı sardı.

Dante kurdumun işaretlerini okuyarak, "Anladı," dedi.

Sixten kendini beğenmiş bir sırıtışla, "Alfa'mızdan saklanmak yok," dedi.

"Başka bir sekme deneyelim mi?" Aurelia sordu. "Hepsini geri atmadan önce en fazla beş tane içebilir. Benim limitim beşti."

"Bunlardan beşini aynı anda mı denedin?" Tanix ona sordu.

"Altı, aslında. Önerilen dozdan fazlasını alırsam vücudumun nasıl tepki vereceğini görmem gerekiyordu. Halüsinojenik ürünle gerçekten kabus gibi yolculuklar yaptım, size söyleyeyim. İlacın etkilerinden kurtulma hilesini öğrenmem için bana ilham veren şey buydu. Bir 'çıkış' olmadan kendimi birden fazla doza maruz bırakmaya devam etmek istemedim."

Hadriel dilini uzattı, daha fazlası için hazırdı.

Kurdum sinirlendi ama biz buna izin verdik ve Hadriel'in dilinin üzerine tableti yerleştirmesini izledik. Onu tüketti ve biz bekledik, tutuşumuz tutarlı ama zayıftı. Birkaç dakika içinde herkes önce bana, sonra ona baktı. Hiçbir şey değişmemişti. Dakikalar geçtikçe hala bir şey değişmemişti.

"Şimdiye kadar olmalıydı. Bir tane daha mı, yoksa işimiz bitti mi?" Aurelia kurduma baktı. "Eğer herhangi bir değişiklik olduysa, bir tane daha denemeni öneririm. Hiç değişiklik olmadıysa, daha fazla denemeye gerek olduğunu sanmıyorum. Ya etkisi artacak ya da hiç olmayacak. Tahmin ediyorum tabii ki ama bu mantıklı geliyor."

Ürünü hakkında konuşurken kendinden çok emindi, çok otoriterdi. Çok seksiydi. Yaptığı işten gurur duyduğu ve her ayrıntıyı bildiği belliydi. İlacı uyguladığında ona güveniyor ve özellikleri hakkında konuştuğunda ona inanıyordum. Sorun şu ki, onun küçük dünya görüşü büyük resimle uyuşmuyordu. Benim bizzat gördüğüm ama onun görmediği bazı şeyler vardı. En azından henüz. Gördüğünde kendisi için ne söyleyeceğini görecektik.

Kurdumun kendi formundan çıkıp kontrolü geri almasını bekleyerek kontrolü devralmaya hazırlandım. Bunun yerine ona, onun güzelliğine baktı, iştah kabartıcı kokusunun tadını çıkardı ve içindeki derin nabzın onu çağırdığını hissetti. Kurdu onu bekliyordu ve karanlıktan çıkmasına izin verildiğinde onunla birlikte olmak için can atacaktı. Bunu ikimiz de biliyorduk. Bu işlerin böyle yürüdüğünü duymuştum.

Gerçek eşiyle buluşma ihtiyacı arttı. İçindeki nabza doğru biraz daha sert eğildi ve çekerek onu öne çıkardı.

"*Ne yapıyorsun sen?*" Ona bağırdım. "*Bunun hakkında konuşmuştuk!*"

Nefes nefese kaldı, ortasını tuttu. Gücü zonklayarak herkesin dikkatini çekti. Hadriel'in kurdu, çevrede başka bir alfanın daha olduğunu hissederek kaskatı kesildi.

"Hayır!" Kurdumu azarladım. *"O zaten doğal olmayan bir şekilde hızlı ve hırçın. Eğer kurdunu serbest bırakırsan, biz bakmıyorken kaçarsa onu durdurmak imkânsız olur. Bunu burada yapamayız. Kaleye varana kadar beklemeliyiz. Bunu biliyorsun! Kendini düşünmeyi bırak ve onu düşün."*

"Eğer kaçarsa, onu kovalayabiliriz." Heyecanını ve onunla eşleşen arzusunu duyabiliyordum.

"Önce düşman onu yakalarsa olmaz. Eğer kaçarsa, onu sonsuza dek kaybedebiliriz."

Onu geri adım attıran tek şeyin onu kaybetme tehdidi olduğunu biliyordum. Ejderhalar kararını verdiğiğinde yer değiştiremeyecektim. Ona zarar vermelerine asla izin vermezdi. Görevimizi yapacağına dair anlaşmasına rağmen, iş başa düştüğünde bunu yapamayacağını biliyordum. Onun için her şeyini feda ederdi. Onunla birlikte olmadan ve onu tanımadan önce, direnme şansı vardı. Ama şimdi -onu kokladıktan, tadına baktıktan, içine gömüldükten sonra- ilkel dürtü çok güçlüydü. Bu durumu saf ve mantıklı bir düşünceyle ele almalıydım. Başka bir yolu olamazdı.

Kurdum kontrolü bıraktı ve insan formuma geri döndüm, yavaşça doğruldum ve onu dikkatle izledim. Gücü hâlâ içinde zonkluyor, etrafımızdaki boşluğa yayılıyordu. Diğerleri kaskatı kesilmiş, temkinli duruyorlardı, muhtemelen o tepki verirse kendilerini savunmaya hazırdılar.

Saniyeler geçiyor. Aurelia'nın kaşları iyice çatılmış, sonra aşağıya inmiş, elleri göğsünde kenetlenmişti. Başını yana eğdi ve gözleri benimkileri buldu. İçlerinde bir suçlama yandı ve sonra güç yavaşça uzaklaştı, kurdu tekrar uçuşuma daldı.

Kurdum içimde sızlandı, ona bunu yapmak zorunda olduğumuz için nefret ediyordum. Hayvanınızın, gücünüzün, yerinde sadece bir boşluk kalana kadar kayıp gittiğini hissetmekten daha kötü bir şey yoktu... belki de onu eğitim almadan kullanmaya çalışmak dışında.

"Hepsi senin yüzünden oldu," dedim ona öfkeyle. *"Onu incitmekle ilgili bir öğüt daha duymak istemiyorum. Bunun ne olduğunu fark etmemiş olmasını umabilirsin. Aksi takdirde, bunu ondan sakladığımızı öğrenecek. Daha da önemlisi, büyükannemin yaptığını bilecek. Hayatını yavaş yavaş parçalamaktan bahsediyoruz. Hayvanını serbest bırakmadığımız için bizim canavar olduğumuzu düşünecek. Eğer öğrenirse, bunun bedelini çok ağır öder."*

"Peki o zaman," dedi yavaşça, bakışları benimkileri delip geçiyordu. Alnımı geriye doğru sıyırıp içine bakmak ister gibiydi. "Sanırım bu

işimiz bitti." Hadriel insan formuna geçerken eğildi ve bir tabak aldı. "Belki ben de katılırım."

Yavaşça ağzına götürmeden önce tartışmam için bana meydan okurcasına kaşlarını çatı.

"Ben de varım." Hadriel elini uzattı. "Kurt formundayken sürüden bir tür kopukluk dışında hiçbir şey hissetmedim. Sana söyleyeyim Alfa, bundan pek hoşlanmadım. Sanki yaşam çizgim parçalanıyormuş ve ben de ortada kalmışım gibi hissettim. Tutunmayı başardığınızda bile, bağ aracılığıyla iletişim engelleniyordu. Bunu hissettiniz mi? Zar zor tutunuyormuşsun gibi hissettim."

"Aynen öyle oluyordu." Aurelia'ya baktım, beni izliyordu. "Bu ilaç bir sürü için çok tehlikeli."

"Sadece güce aç olursan ve insanlar özgürleşmek isterse, hmm?" Hadriel'e hesabı uzattı. "Bu ürünü alırlarsa insanlar üzerinde aynı güce sahip olmayacaksın. Kontrolü kaybetme düşüncesi seni korkutuyor mu?"

Sesine garip bir ton girmişti, sanki başka bir şeyden bahsediyordu. Muhtemelen bunun, kurdunun yüzeye çıktığı, tamamen dışarı çekilmenin eşiğine geldiği ama pençelerini kurtaramadığı o anda olanlarla bir ilgisi vardı. İnsan kısmı yetişkinlik hayatı boyunca tekmelenmiş ve idare edilmişti. Çocukluğu boyunca yaralanmış ve korkmuştu. Yaşamı onu bir şekilde uysallaştırmış, sırf yaşamaya devam etmek için sert bir gerçekliği kabul etmeye istekli hale getirmişti. Ancak kurdu yepyeni olacaktı. Taze. Ne tür bir yaratığın ortaya çıkacağını ve bunun Aurelia'nın mevcut durumunu sakince kabul etme isteğini nasıl değiştireceğini bilemezdi. Kurdu karanlığa geri itilmeden önce bir şey söylemiş olabilirdi, Aurelia'ya içinde bulunduğu durumla ilgili ipucu verecek bir şey.

Ona herhangi bir kargaşadan şüphelenmiyormuşum gibi cevap verdim. "Sürünün kontrolünü kaybetme düşüncesi beni korkutuyor, evet. Herkesi korkutmalı. Bizi bir arada tutuyorum. Sorunsuz çalışmamızı sağlıyorum. Bağım sayesinde birlikteyiz ve birlik olduğumuzda daha güçlü oluyoruz. En güçlü olduğumuzda, en güvende oluruz. Bu bağ, bu sürüyü korumak için önemlidir ve kimyasallarla bunu tehlikeye atmak, siz de dahil olmak üzere hepimizi tehlikeye atar."

Öfkelendi, gözleri kısıldı. "Beni tehlikeye mi atıyorsun? Beni ölüme götürüyorsun. Daha ne kadar tehlikeye atılabilirim ki?"

Ama gözlerinin arkasında bir gölge hareket ediyordu. Benimle olan durumundan daha kötü bir şeyden korkuyordu. Ne olduğunu merak ettim.

Sormaktan daha iyisini biliyordum. Beni sert ve hızlı bir şekilde sustururdu ve muhtemelen bir daha bu konudan bahsetmezdi. Ne zaman zorlayabileceğimi ve ne zaman zorlamamam gerektiğini öğreniyordum. Çoğu zaman uysal olabiliyordu ama aynı zamanda çok inatçı da olabiliyordu.

"Yemek yemek, bu ilaç her neyse onu mahvedecek mi-affedersiniz." Hadriel elini göğsüne koydu. "Bu *ürün* bana ne yapıyor? Açlıktan ölüyorum."

"Hayır." Aurelia uzaklaşmaya başladı, kolunu Hadriel'in koluna doladı ve onu da kendisiyle birlikte çekti. "Yine de oturalım. Çok tembellleşmek üzeresin."

"Tembelliği severim," diye yanıtladı Hadriel.

Geriye yaslandım, ellerimi belime koydum ve ayaklarımın dibindeki sekme kasasına baktım.

Diğerleri sessizdi, beni izliyorlardı.

"Düşünceleriniz?" Dürttüm, zihnim dağınıktı.

"Ne, uh ..." Dante boğazını temizledi. "Ne oldu orada?"

"Kurdum yapmaması gereken bir şeyi yaptı ve ben de onunla konuşmak zorunda kaldım.

Ondan hoşlanmaya başladı. Diğer yarısıyla tanışmak istiyor."

Anlayışla başlarını salladılar ama duruşları hâlâ tedirgindi. "Başka ne var?" Ben zorladım. Bunu çıkarmamız gerekiyordu. İşler gittikçe çok karmaşıktı. Hedeflerimize ve görevlerime hâlâ tam olarak bağlı olduğumu bilmeleri gerekiyordu.

Sixten, "Çok fazla gücü var," dedi.

"Elbette öyle. O benim gerçek eşim. Benimle eşleşecek."

"Eğer yer değiştirirse, o zaman senin gibi bir bağı etkileyebilecek mi?" Tanix sordu. "Çünkü bir gün kurdunu geri getiremeyeceğini varsayarsak, sürüyü dağıtmaya kalkarsa ciddi sorunlarımız olur, ki bunu inadına da yapabilir. Ya da kaçmak için."

Derin bir nefes aldım. "Teorik olarak, eğitim almadan bağı bozamaz. Alfa olmanın içgüdüsel bir niteliği var, ancak ayrıntıların çoğunun öğretilmesi gerekiyor. İlk dönüştüğümünden beri çalışıyorum. Hemen fazla zarar veremeyecektir."

Tekrar başlarını salladılar, grubun gerginliği azalmaya başlamıştı.

"Bu ürün sürü için tehlikeli," dedi Tanix, ayak parmağıyla sandığı dürterek. "Hadriel'in pek hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu ama yine de bağı zayıflattı."

Başımı salladım, aşağıya baktım. "Sorularım var. Örneğin bir güvecin içine atılıp haberimiz olmadan bize yedirilebilir mi? Bize başka bir şekilde verilebilir mi?"

"Eğer onu alan sen olursan ne olacak?" Tanix sordu. "Uykunuzda elinizden kayıp giderse?"

"Uykusunda kurt formuna girmezdi." Dante kaşlarını çatarak Tanix'e baktı. "Bu Paranoya Yolu için biraz fazla değil mi sence de?"

Tanix sinirlendi. "Öyle mi? Onun yerinde olsaydım, bu sürüyü dağıtmak ve kaçmak için elimden gelen her şeyi yapardım. Ahlaki açıdan sağlam bir bireyle karşı karşıya değiliz. Daha birkaç dakika önce uyuşturucu dağıtan bir kadınla karşı karşıyayız. Yaptıklarının sorumluluğunu almayı reddediyor ve alfayı sürekli geri itiyor. Fırsat verildiğinde sürüyü dağıtmak ve kaçmak için elinden gelen her şeyi yapmayacağını gerçekten düşünüyor musunuz?"

"Büyülü olduğunu bile bilmiyor," dedi Dante. "Onu gözetimimiz altına aldığımızdan beri kimseye zarar vermeye çalışmadı. Hadriel'le şakalaşıyor ve eğleniyor, Tanrı aşkına. Normal bir suçlu gibi davranmıyor."

"Çünkü büyük olasılıkla gerçek bir eş bağlantısıyla gözleri kamaştı ve onu öldüreceğimizi henüz kavrayamadı-"

"Yeter." Bir elimi kaldırıp gözlerimi kapattım. "Yeter. Bu ürünü paketleyin ve yanına *kimsenin* yaklaşmasına izin verilmediğinden emin olun. Birilerinin yemeğimizi ve suyumuzu izlediğinden emin olun. Bu ürün yaşam tarzımız için tehlikeli ve bunu hesaba katmamız gerekiyor."

"Sadece ... yapabilir miyim?" Sixten elini kaldırdı. "İki kez hiç ürkmeden rastgele bir tableti ağzına attığını belirtebilir miyim? Hadriel'in yediklerinin yarısını almayı teklif etti. Bana mı öyle geliyor yoksa ne kadar tehlikeli oldukları konusunda hiç mi endişelenmiyor?"

Değildi, birazcık bile değildi. Yarattığı ürüne olan güveni benzersizdi. Usta bitki işçisi Finley bile tehlikeli olabilecek bir karışımı incelerken bazen duraksardı. Aurelia öyle değildi. Yarattığı şeyin güvenli olduğuna yüzde yüz inanıyor ve bunu kişisel olarak kabul ederek onaylıyordu.

"Hiç mümkün mü ..." Sixten duraksayarak ve yüzünü buruşturarak, "Yanlış ilacı üretiyor olabilir miyiz?" diye sordu. Ellerini havaya kaldırdı. "Büyükannemin inini bulduğumuzu biliyorum ve yer, bu insanları izole etme ve ürün tedarik miktarı açısından ayakkabıların uyduğunu biliyorum, ama ..." Tekrar yüzünü buruşturdu. "Bu ürün berbat görünüyor, değil mi? Piyasada gördüklerimiz çok farklı görünüyor. Bunun bir kısmı ambalajdan kaynaklanıyor, ama ... rengi? Boyutları? Onlar farklı. Şimdiye kadar bu şeyler gerçekten

tehlikeli görünmüyor. Devriyeleri onu yerden yedi. İsimleri bile farklı!"

Bu ima karşısında nefesim kesildi ama umudumun artmasına izin veremezdim. Veremezdim. Eğer bariyerlerimin yumuşamasına izin verir ve kalbimi açarsam, ben de kurdum gibi kaybolurdum. Görev duygum ya da mantığım bile beni kurtaramazdı.

Dante arabaya doğru geri adım attı, kasaları açtı ve çeşitli ürünleri ortaya çıkardı. Hepsi biraz orantısızdı, elle kesilmiş ya da yırtılmıştı, bazıları pazardakilerin rengine benziyordu ama hepsi biraz -ya da çok- farklıydı.

"Paketlemeyi başka birinin yaptığını zaten biliyorduk," dedi Tanix, "ve o sadece bir ilaç konusunda umursamaz davrandı. Geri kalanının da gördüğümüz kadar tehlikeli olmadığını kim söyleyebilir?"

Sixten sustu. Bu çok iyi bir noktaydı.

Grubun en arkasında, genellikle sessiz ve eylem zamanı gelene kadar çekingen duran Nova yavaşça elini kaldırdı. "Aurelia'nın gücü azalmadan önce yer değiştirdin. O hayvanı yüzeye yaklaştırdın ve geri kayması biraz zaman aldı. Yolun geri kalanını çıkmak için mücadele ettiğine bahse girerim."

"Öyle olmalıydı," diye onayladım.

"Bu mücadeleyi hissedecektir. Tam olarak ne olduğunu bilemeyebilir ama bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayacaktır."

"Ve eğer o hayvan konuşursa ..." Dante kaşlarını çattı. "Zorlu bir yolculuk seni bekliyor olabilir, Alfa. Neler olduğunu öğrenirse hiç memnun olmayacaktır."

Nasıl tepki vereceği belli değildi. Ya da anlayıp anlamayacağını. Tek yapabileceği beklemek ve izlemektir.

Bölüm 21

WesTON

I Ben kurt formuna geri dönüp nöbetçileri kontrol ederken diğerlerini eşyalarını kaldırmaları ya da savunma pozisyonlarına geri dönmeleri için bıraktım. Hala,

kimse bir şey görmemiş ya da koklamamıştı.

Adamlarımın hesaba katılması ve kampımızın sınırlarının sağlamlaştırılmasıyla, insanların yemek için toplandığı merkeze döndüm. Açıklığın üzerinde, akşam yemeği saatinde normalden çok daha karmaşık olan lezzetli kokular yayılıyordu.

Herkes çeşitli ateşlerin etrafında oturmuş, uzun bir günün ardından dinleniyordu. Yakında nerede olduğumuzu belli etmemek için ateş yakmamamız gerekecekti. Şimdilik lüksün tadını çıkarıyoruz.

Sylvester hazırlık masasının yanında duruyordu, çorba kepçesi boş bir kâsenin yanında hazır bekliyordu. Sürünün benim hazır olmamı beklemesi ve her şeyin görüldüğünden emin olması adettendi. Yaklaşırken ona başımı salladım, kaseye uzandım ve onu takip ederek alevlerin üzerinde kaynayan ilk tencereye gittim.

İçindekileri kepçeyle doldurdu.

Durakladım. "Herkes yiyene kadar sadece yarısı yeterli, her zaman olduğu gibi."

"Evet, Alfa, sadece ..." Boğazını temizledi. "Bu gece yardım aldım ve Aurelia malzemeleri daha büyük miktarda yiyecek haline getirmeyi başardı. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok -aynı malzemeler- ama ... bol miktarda var. İkinci bir yemek için bile yeterli olabilir."

Hadriel'le birlikte oturduğu yere baktım, elinde bir şarap kadehi vardı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Bir şey -uyuşturucu ya da alkol- onu etkisi altına almıştı. Yine de gözleri bana dikilmişti, bakışları dalgındı.

Erzak sandıklarında ne olduğunu anlamaya çalıştığına dair içimi bir gerginlik kapladı.

Masadan uzaklaşmadan önce Sylvester'a başımı salladım. Genellikle kendimi toplantının kenar mahallelerine çeker, yalnız başıma yemek yerken sürüyü izler, bir şey konuşmak ya da endişelerini dile getirmek isteyen olursa yanlarında olur ama varlığımla onları strese sokmazdım. Bir komutanın yakınındayken rahatlamak zordu.

Yine de bu sefer Aurelia'ya yöneldim. Kendi kendime bunun, düşman saldırırsa diye ona yakın durmam gerektiği için olduğunu söyledim. Ya da kurdumun yaptığı numara yüzünden onu izlemek için. Gerçek şu ki, kendime engel olamıyordum. Ona yakın olmak istiyordum. Onun sesini duymak istiyordum. Sürünün ortasındaki ana ateşin yanında onun yanına çökmekten kendimi alıkoyamadım.

Ben baktığımda o da baktı ve kaşları düşmeden ve hayal kırıklığı gözlerindeki ışıltıyı köreltmeden bir an önce yüzünde bir sevinç parladı. Bağımız, kimyamız, gerçekliğe karşı.

"Hadi sevgilim, biraz yemek yiyelim." Hadriel onu ayağa kaldırmak için kolundan tuttu.

"Hayır, sorun değil. Herkes biraz alana kadar bekleyeceğiz."

"Saçmalık. Yapılmasına yardım ettin. Muhtemelen hepsi senin onları zehirleyip zehirlemediğini merak ediyordur. Onlara yapmadığını göstersen iyi olur."

Genellikle Sylvester aşçı olarak onun sırasını alırdı. Şaşırtıcı bir şekilde, Aurelia'nın önce gitmesine izin verdi ve Hadriel'in peşinden gitmesine fırsat vermeden araya girdi. Sürünün geri kalanı, muhtemelen bir mahkûmun sadece yemek pişirmeye yardım etmekle kalmayıp, yemekte öncelik sahibi olması nedeniyle kafası karışmış bir şekilde bakıyordu.

"Bir meme tokatla Aurelia, bu çok lezzetli!" Hadriel inledi ve yüzünü gökyüzüne çevirerek arkasına yaslandı. "Lanet olsun." Tekrar öne doğru eğildi, dikkati kâsenin içindekilere odaklanmıştı.

Çok lezzetliydi. Küçük kulübesindeki güveç kadar iyi değildi ama kesinlikle şimdiye kadar yediğim en iyi kamp yemeğiydi. Eminim sürünün çoğu da aynı şeyi hissediyordu. İnsanlar başlarını sallayıp yemeklerine bakarken kısa süre sonra inleme sesleri bize doğru geldi. Konuşmalar kesildi ve tek ses tahta kaşıkların kaselere sürtünme sesiydi.

Hadriel'le ben bitirdiğimizde Aurelia, "Küçük bir şeye ihtiyacı var," diye mırıldandı. "Yani, bir sürü şeye ihtiyacı var, ama baharatlar konusunda hedefi ıskaladım."

"Saçmalık." Hadriel başını salladı. "Çok lezzetli. Daha fazlasını istiyorum." Birçok insan da öyle. Sylvester onlara servis yapmadan önce bana baktı.

"İkinci bir tane ister misin, Alfa?"

"Hayır." Elimi kaldırdım. "Ben çok yedim. Onlara ver."

Aurelia bana baktı, etten bir ısırık aldı. Diliyle yalayıp geçmeden önce alt dudagina biraz meyve suyu bulaştı.

"Kulübenizdeki yahniyi denedim," diye geveledim aptal gibi. "Baharatları getirdim çünkü böyle bir yeteneğe sahip olduğuna göre yemek yapmayı seviyor olmalısın diye düşündüm. Aletlerini istersin diye düşündüm, en azından bizim sağlayabileceklerimizi."

Çiğnemeyi bitirdi, beni inceliyordu. Gözleri sanki bir şeyleri hesaplıyormuş gibiydi.

İçime bir gerginlik dalgası daha yayıldı. Sihrini biliyordu, biliyor olmalıydı. Saftı ama aptal değildi. İkiyle ikiyi bir araya getirebilirdi.

Ondan böylesine büyük bir gerçeği sakladığımı bilseydi, şimdi her şey ne kadar korkunç olurdu? Kasıtlı olarak onu bastırdığımı bilmesi.

Suçluluk duygusu içimi kemirdi ve kurduma dikkatsizliği için lanet ettim.

"Teşekkür ederim," dedi yavaşça, "eğer bu benim ölüm yürüyüşümse, baharatlarımı getirmenin anlamını gerçekten anlamıyorum."

Ben de anlamıyordum. Artık bunların hiçbirinin amacını anlamıyordum. Görevim, bu görev, bu korkunç durum.

Onun değerlendirici bakışlarına sırtımı döndüm.

Hadriel kâsesini alıp onlara geri vermek için ayağa kalkarken, "Çok lezzetli canım," dedi. "Çıldırıyorum."

"Beğendiğinize sevindim. Biraz sulu oldu çünkü besleyecek çok insan vardı."

"Mükemmeldi. Eğer büyük alfa onları korkutup kaçırmasaydı herkes size bunu söylerdi."

Bu muhtemelen doğrudu.

Onunla paylaşıcağımız küçük çadıra baktım, ayakta kalan tek kişi bendim. Muhtemelen çekilmeli ve sürünün dinlenmesine izin vermeliydim. Zaten okumam gereken şeyler vardı. Bugün onun vücudunun bana yaslanışının hissine kendimi kaptırmıştım.

Onun omzunun üzerinden günlüklerini okumaya hiç niyetim yoktu. Bu konuda biraz duygusuz davranmıştım ama benim bile sınırlarım vardı. Hadriell'in onu izlemesi sorun olmazdı ve nöbetçiler gizlice kaçacak olursa kaçmasına izin vermeyeceklerini biliyorlardı.

şarap dengesini bozduğu için o anda sallanmaya başladı. Omzu omzuma çarptı ve vücudumda bir haz heyecanı yarattı. Bana gülümsedi, bunu hissetmişti ve bu g l msemi biraz geriye yaslanmama neden oldu. Elimi arkasına dayadım, ona doğru eğildim, pozisyonum onun benim olduğunu açıkça ilan ediyordu.

Eğer kötü kararlar altın para olsaydı, ona karşı davranışlarım dünyayı satın alırdı.

AURELIA

RAHATLATICI gerginliğimin ve endişelerimin çOğUNU G DERD , bu ağır bir görevdi. Sorunlar birikmeye devam ediyor gibiydi. Bu sonuncusu tam bir baş belasıydı. Weston'ın yanındayken sık sık hissettiğim lav başka bir şeye dönüşmüştü. Neredeyse bir şey benimle birlikte derimin içine uzanmış gibi hissediyordum.

Ve o şey konuşm ştu.

"Yolun geri kalanında bana yardım et. Neredeyse geldim. O alfanın karar vermesine ve beni geri tıkmısına izin verme. Bunu düşündüğünü söyleyebilirim."

Ne . . .? Donmuştum.

Deliriyor muydum? Çünkü o sesle birlikte bir g   dalgası da gelmişti. Koku alma duyum, etrafımızdaki şeylerin karmaşık dokumalarını se ene kadar artmıştı. Fenerimin ışığı mı? Dikkat dağıtıcı. Karanlıkta neredeyse ayrıntıları görebiliyordum. Ve evet, Hadriel'in kurdu beni çağırmıştı. Nasıl olduğunu tarif bile edemezdim, sadece onun neşesini, çekiciliğini, sıraya girme ve ağaçların arasında koşma arzusunu hissetmiştim. Olduğum gibi değil, ama bu varlığın beni tamamen doldurana kadar genişlemeye devam etmesine izin verirsem olabileceğim gibi. Ta ki ben ona teslim olana kadar.

Tüm bu şeylerin nasıl sıralandığını biliyordum. Aptal değildim. Hepsinin ne anlama geldiğini biliyordum. Ama ya  yleyse?

Weston'a çarparak ve onun beni dengelemesine izin vererek sallandım.

Weston her zaman bu duyguyu yaratıyor gibiydi. Lavı yarattı ve bu kez ona bağı olan şeyi ortaya çıkardı.

Çıkarıldı mı? Daha çok dışarı çekildi. İçimden . . . Derin, hafif paniklemiş nefesler aldım.

Düşündüğüm şey bu olamazdı. Olamazdı. Umudumun yükselmesine ve beni boğmasına izin veremezdin. Çünkü büyükannem denemişti. İçimdeki hayvanı defalarca aramıştı. Hiçbir şey hissetmemişti.

Belki de Weston kadar güçlü değildi, diye mırıldandı küçük bir ses.
Belki de tek ihtiyacım olan daha fazla güçtü. . .

Weston'a doğru tekrar sallandım, çok fazla şarapla karışan duygularım yüzünden midem çalkalanıyordu.

"O alfanın karar vermesine ve beni geri doldurmasına izin verme. Bunu düşündüğünü söyleyebilirim."

Eğer gerçekten bir hayvanım varsa neden benden saklasın ki?

Kontrol.

Kelime hemen havada asılı kaldı.

Karanlıkta göremiyordum, bu yüzden geceleri kolayca kaçamıyordum. Bir şekil değiştiren kadar güçlü değildim; baltam yeterince uzağa nüfuz edemiyordu. İyileşemiyordum, koku alamıyordum. Daha fazla güç olmadan savunmasızdım ve bu da beni kafeste tutmayı kolaylaştırıyordu.

Beni kafese koyma zahmetine bile girmiyorlardı. Kaçarsam beni kolayca yakalayabilmek için beni görüş alanlarında tutuyorlardı. İki bacak beni yeterince uzağa götüremezdi, peşimde dört bacak varken olmazdı.

Bana hayvanımı ver ve kaçışımı izle.

Weston dudaklarını kulağımın kabuğuna dayayarak, "Hadi seni yatağa götürelim, Küçük Kurt," diye fısıldadı.

Küçük Kurt . . .

İçimde bir adrenalin ve duygu fırtınası koptu.

Bana birkaç kez böyle seslenmişti. Bir ya da iki kez alay eder gibiydi. Bazen de, şimdi olduğu gibi, neredeyse samimi bir şekilde söylemişti.

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bu doğrudu, öyle olmalıydı ve başından beri biliyordu. Bunu hissedebiliyor olmalıydı, çünkü içimde lav etkisi yarattı. İçimdeki şeyi çekiştirdi ama hiçbir zaman onu tamamen dışarı çıkaracak kadar ileri gitmedi - ta ki bu gece kurdu kontrolü ele alana kadar. Kurt geri çekilmişti ama içimdeki her neyse uçurumun kenarında sallanmaya başlamadan önce değil.

Küçük Kurt . . .

Weston beni kollarının arasına alıp ayağa kalkarken, "Hadriel, çok geç değil," dedi.

Weston beni geri taşıırken, "Tamam Alfa," diye cevap verdi. "Merak etme, yarın gitmek için can atıyor olacağım."

"Yürüyeblirim," diye mırıldandım, kollarında kıvrılırken kelimelerim bulanıklaştı.

"Evet, eminim çadıra ulaşabilirsin. Gerçi bir yandan diğer yana giderken muhtemelen iki kat mesafe kat edersin ve uykuya ihtiyacın var. Yarın yine uzun bir gün olacak."

Çadıra varana kadar tek kelime etmedim, beni nazikçe yere bırakmasına izin verdim, böylece bizi içeri sokabilir ve arkamızdan kapağı kapatabilirdi.

"Beni öldürmek zorunda kalacağını bildiğin halde neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" Gerçekten neyin önemli olduğunu sormaya korkarak söyledim.

Yüzünde acı ifadesi belirdi. "İşin o noktaya gelmemesini umuyorum. Yargılanacaksın, evet, ama cezan henüz belli değil. Ejderhalar adildir. Hikâyenı dinleyecek ve suçlarının bedelini nasıl ödemen gerektiğine karar verecekler."

"Peki ya sen? Suçlarının bedelini ödedin mi?"

"Tahmin edebileceğinden çok daha fazlasını."

"Zindanlar, değil mi? İblis zindanları mı?"

"Evet. Bir sürü üyesini kurtarmaya çalışırken kendimi orada buldum. Beni saılden kaçırdılar ve hayvanımı yumrukladılar, böylece çaresiz kaldım. Sonra bana öyle şeyler yaptılar ki-" Gözleri loş ışıktı ürkütücü bir hal aldı, köşede tek başına bir fener parlıyordu, benimkiler değil. "Yaptığın şeyden neden bu kadar nefret ettiğimi merak ediyor musun? Çünkü ben o yerde çürürken beni büyüleriyle güçlendirdiler ve kendi insanlarına ödünç verdiler. Büyüleri uyuşturucu gibi etki etti. Her şeyi ve her şeyi becermek istememi sağladılar. Onların pis sikleri için yalvardım. Kadınlarını memnun ettim ve beni memnun etmelerine izin verdim, zihnim onların büyüğü tarafından kontrol edildi. Onların uyuşturucu versiyonuyla. Peki ya ertesi gün? Nasıl davrandığım için utanç içinde yüzdüm, yaptığım şey için kirli hissettim. Ama sonra ertesi gece ve bir sonraki gece geleceklerdi ve her şeyi tekrar yapmak zorunda kalacağımı biliyordum. Seks yapmaya zorlanmadığım zamanlarda, canavarlarını beslemek için dövölüyor ve işkence görüyordum. Orada öleceğimi sanmışım. Eninde sonunda öleceğimi umuyordum. İlaçlarınız insanları bu şekilde etkiliyor. Zihinleri değiştiriyorlar ve insanları bağımlılık kafeslerine kapatıyorlar, bir sonraki kafayı bulmak için normalde asla yapmayı düşünmeyecekleri şeyler yapıyorlar. Ben günahlarım için acı çektim ama çekmemesi gereken masum insanlar da sizin yüzünüzden acı çekiyor."

Hissetmemeyi dilediğim bir empatiyle göğsüm daraldı, özellikle de şimdi. Hadriel iblis zindanlarıyla ilgili hikâyeler anlattığında, her zaman gerçek değilmiş gibi anlatırdı. O kadar karanlık ve rahatsız edici, travmatik görünmüyordu. Şimdi bunu Weston'dan duyduğumda, gözlerindeki acıyı, geçmişinin karanlığını vücudundaki her çizgide gördüğümde, derinden etkilenmekten kendimi alamadım. O karşılaşmadan dolayı hâlâ acı çekiyordu, bunu görebiliyordum. Muhtemelen her zaman da öyle olacaktı. Nereden geldiğini anlıyordum. Benimkine çok benzeyen bu acıyı anlıyordum.

Ama gözünün önündeki gerçeği görmeyi reddetti.

"Ürünümün bunları yapmadığını size kanıtladım. Hadriel'i nasıl etkilediğini gördün. Beni. Aynı şey değil! Bağımlılık yok ve eğer ürünü ilk etapta tüketiyorlarsa, masum değiller!"

Gözleri alev alev yanıyordu ve bunun benimkiyle eşleştiğini biliyordum.

"Günahlarımın bedelini ödemediğimi mi sanıyorsun?" Öfkelen dim. "Ödeme zamanı gelmeden ödedim. Bu ödeme beni ilk etapta bu yola soktu. Şimdi kaçırılan, evimden alınan benim. Senin tarafından. Ve-"

Derin bir nefes aldım, zorlukla yutkundum. İşte buradaydı, etrafında dönüp durduğum gerçek an.

Sesimi fısıltıya kadar alçalttım. "Sen de beni bastırıyorsun, değil mi? Daha önce hissettiğim şey buydu, değil mi? Bir hayvan. *Benim hayvanım*. Bende büyü var, değil mi?" Tüm vücudum titremeye başladı. "Var, değil mi? O sesti. Isı, güç ..."

Yüzü okunamaz bir maskeye dönüştü ama gözleri titremeye başlamadan önce değil. O kısa an için, suçlamamı onayladığı açıkça ortaya çıktı.

Büyü yaptığının farkına varmak tüm gücümü tüketti ve buna inanamayarak yere yığıldım. Kafamı toparlayamadım.

Bunca zamandır içimde bir hayvan mı vardı? Bu mümkün görünmüyordu.

Zihnim bunun sonuçlarıyla çalkalandı ve büyük resim odak noktama geldi.

"Sanırım beni bastırılmış ve çaresiz tutmaya devam edeceksin." Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ve bunların sihre sahip olduğum için mutlu olduğumdan mı, hayatımın çoğunu sihri deneyimlemeden geçirdiğim için üzgün olduğumdan mı yoksa sihri benden uzak tuttuğu için hayal kırıklığına uğradığımdan mı kaynaklandığını anlayamıyordum. Her üç duygu da

içimde kaynadı. "Beni kaptın, kafese koydun. Beni yatağında, kucağında, gözünün önünde tutacaksın ve tıpkı o iblislerin seni kullandığı gibi beni gönlünce kullanacaksın. Ve sonunda beni ölüme teslim edeceksin, tıpkı onların seni teslim etmesini umduğun gibi. Weston, senin durumunun benimkinden ne farkı var anlamıyorum. Ama bir şekilde haklı olduğunu ve başıma ne gelirse gelsin hak ettiğimi varsayıyorsun. Ne olağanüstü bir mantık hatası."

Buradan çıkmam gerekiyordu. Kaçmak zorundaydım. Daha önce kasaların etrafında yaptığım el çabukluğu sayesinde sonunda bir çıkış yolu bulmuştum. Sadece zamanlamayı doğru yapmam gerekiyordu.

Kıyafetlerimi silkelerken gözyaşlarımı ısırdım, düzgünce katladım ve köşede yere koydum. "Bunlar yarın için iyi olacak."

O zaman ona yaklaştım, hedefe odaklanmam gerekiyordu. Eğer kaçmak istiyorsam, yakınlığımı korumam gerekiyordu. O beni nasıl kullanıyorsa ben de onu öyle kullanabilirdim -aslında kullanmak zorundaydım. Algılanan kayıtsızlığım la onu güvende hissettirmeli ve sonra da güveninden yararlanmalıydım. Artık bunun tek yol olduğuna ikna olmuştum.

Gömleğinin kenarlarından tuttum ve yukarı doğru ittim. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, bana izin vererek.

"Ne yaptığımı sanıyorsun? Seni öldürmek ve becermek istiyorum. Daha fazla güç olmadan birini yapamam, bu yüzden diğerini de yapabilirim."

Başını yavaşça salladı, pantolonunu indirmemi bekledikten sonra kollarımın üstünden tutarak dizlerimin üzerine çökmemi engelledi.

"Hayır. Böyle değil," diye mırıldandı. "Ne gibi değil?"

"Sen delisin Aurelia. İncinmişsin. Gerçek ne? Sende büyü var, evet." Kalbim öyle bir çarptı ki neredeyse acı verecekti. "Büyükannem bunu hissedebilirdi. Her alfa hissedirdi. Ve evet, *şimdilik* seni bastırmaya devam edeceğim. Seni sonsuza dek bastırmak gibi bir niyetim yoktu."

"Sadece cezama kadar."

"Bu çizgide bir şey, evet. Yardım almadan ilk kez vites değiştiremezsiniz, bu çok tehlikeli ve şu anda bunun için vaktimiz yok. Yoldayken olmaz."

Gözlerimi kısmıştım. "Zapt edilmemin daha zor olacağından bahsetmiyorum bile."

"Bu var, evet. Bu gerçeği saklamayacağım."

Öfkeli ve sinirli gözyaşlarımı tokatlayarak uzaklaştırdım. Hayatım boyunca farklı olduğum için, sihrim olmadığı için tekmelenmişim. Alay edildim, yüzüme tükürüldü ya da büyükannemin köyünde olduğu gibi görmezden gelindi ve yan gözle bakıldı. Ama tüm bu zaman boyunca, sadece bastırıldım.

Bir hayvanım vardı. Sihrim vardı! *Bunca zamandır.*

Dizlerimin bağı çözüldü ve neredeyse yere düşüyordum. Weston beni çabucak yakaladı ve yatağa doğru yönlendirirken sıkıca tuttu.

"Hayır," dedim, kaçmaya çalışarak.

Büyükannem bunu hissedebilirdi. Her alfa hissederdi.

"Hayır." Başımı salladım. "Büyükannem bilemezdi."

Beni esir alan oydu, ondan böyle bir şey beklerdim. Ama büyükanne? O benim ailemdi. Beni kurtarmıştı. Beni tutmazdı-

Çaresiz. Bağımlı.

Gerçek bir tokat gibi geldi.

Son birkaç günden önce büyükannemin bunu yapabileceğine inanmazdım. Bu adamın bana doğruyu söylediğine güvenmezdim, onun için değil. Ama şimdi, hayatımın diğer yönlerine iyice baktıktan sonra . . .

Büyü olmadan, o köyde kalmak zorundaydım. Bu konuda çok nettim. Duvarlarını, kafesini memnuniyetle karşıladım. Onun ürününü yapmayı ve bunu istisnai olarak yapmayı öğrendim, böylece beni asla dışarı atmak için bir nedeni olmayacaktı. Görünüşe göre hayatımdan korktuğum için Dışarıdan korkan bir köyün tuzağa düşmesine yardım etmişim. Tüm bu zaman boyunca, bu bir yalandı. Köye gerçek altınla ödeme yapmamasıyla aynı nedenden dolayı sihrimi çekip almadı: orada kalmamızı ve çalışmaya devam etmemizi istiyordu.

Weston'ın kollarında gevşedim ve acının gelmesine izin verdim. Sanki hayatımı yavaş yavaş parçalara ayırıyor ve ardında enkazdan başka bir şey bırakmıyormuş gibi hissediyordum.

Beni yatağa yerleştirdi ve yanıma geçerek beni kollarının arasına aldı. Ona doğru hıçkırarak ağladım, gözyaşlarım tenine damlıyordu.

Büyükannem beni gerçekten sevmiş miydi? Neden beni kurtarmıştı, sadece bana ihanet etmek için mi?

Hayatımın parçalanmış bu son parçası kalbimi parçaladı. O cevapları asla alamayacaktım. Kendini asla açıklayamayacaktı. Söyleyeceklerine güvenilebileceğimden değil, ama tanrılar bana yardım etsin, bunu daha iyi hale getirmek için onu burada istedim. Bu acıyla başa çıkamazdım.

Bedenim titriyor, kendimi bir kez daha sakinleştirene kadar çaresizce ihtiyaç duyduğum teselliği ondan alıyordum. Canım ne kadar acısa da, vazgeçip beni ejderhalara götürmesini ve acı tatlı bir iyi geceler dilemesini ne kadar çok istesem de anneme söz vermiştim. Ne kadar umutsuzca başarısız olmak istesem de hâlâ hayatta kalmam gerekiyordu.

En azından sihrim vardı. Bu büyük bir şeydi. Eğer ondan uzaklaşabilir ve başka bir alfa bulabilirsem, o büyüü çıkarabilirdim. Daha parlak bir gelecek için tek şansım buydu.

Yanaklarım hâlâ ıslaktı ama kararlılığım daha da sertleşmişti. Weston'ın yüzünü kendime doğru çektim ve dudaklarını yakaladım. Ellerimi göğsünden aşağı kaydırđım ve kalçamda zonkladığını hissedebildiğim sert aleti hedefledim. Onunla seks yapmanın bana verebileceğı uçurumu arzuluyordum.

"Hayır, Aurelia." Bileğimi nazıkçe kavradı ve elimi kalbine doğru çekti. "Buna pişman olursun."

"Seninle birlikte olduğum için hep pişmanlık duydum. Bu sefer farklı olan ne?"

"Pişman olmanı istemiyorum. Bu sefer olmaz." Durakladı. "Çünkü bu sefer pişman olmayacağım. Bu gece güzel vakit geçirdim, bu yüzden şarabın akmasına izin verdim. Bunun tekrar olmasına izin veremem çünkü yakında daha tehlikeli bölgelere gideceğiz. Söylediğın şeyleri de görmezden gelemem. Sana ilaç vermediğimi ya da senden faydalanmadığımı açıkça belirtmek isterim. Vücudunuzun ve zihninizin kontrolü sizde. Birlikte olduğumuz her seferde bana izin verdin ama bu gece etki altındasın. Eğer tekrar seks yaparsak ya da yaptığımızda, aklının başında olmasını istiyorum."

"Öfke temiz bir kafa mıdır?"

"Ürününüz ve şarabınızla karşılaştırıldığında mı? Evet. Ürününe karşı daha şehvetli oluyorsunuz. Muhtemelen alkolde de."

Her şeye rağmen bu gece ben de güzel vakit geçirmiştim. Onun güçlü, rahatlatıcı varlığı bu kadar yakınken ve Hadriel'in şakaları bu kadar komikken gerçekten güzel zaman geçirmiştim. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde kendimi dahil edilmiş hissetmiştim. Weston inanılmaz derecede sabırlıydı, çok güldüğümde ve neredeyse düşmek üzereyken beni dengeliyor ya da ona yaslanabilmem için oturuşunu ayarlıyordu. Aynı zamanda dikkatli davranıyor, şaraba hiç katılmıyor ve sık sık bir o yana bir bu yana bakarak duyduğu, hissettiğı ya da sadece hayal ettiğı her küçük rahatsızlığı kontrol ettiğinden emin oluyordu. Bu, annem öldüğünden beri özlemini çektiğim, büyükannemde bulduğumu sandığım türden bir koruyucu titizlikti.

Elbette bunların hiçbirisi önemli değildi. Artık önemi yoktu. Hem eski hayatımdan hem de Weston'ın zincirlerinden kurtulmam gerekiyordu. Weston'la tekrar seks yapacak, onu şehvet ya da öfkeyle kışkırtarak kazara sihrimi ön plana çıkarmasını umacaktım ama gözlerimi hedeften ayırmayacaktım. Artık özgürlüğümü daha önce hiç yapamadığım bir şekilde talep edebilirdim.

OceanofPDF.com

AURELIA

T Ertesi gece Hadriel beni y a t a c a ğ ı m ı z açıklığın ortasına götürdü. Aşçı çadırı kuruyordu ve diğerleri de Weston ve benim için olduğunu bildiğim çadırı kurmaya hazırlanıyordu. O ise nöbetçilerle ilgileniyor ve sürü uyurken onları korumak için bir çevre oluşturunuyordu. Onunla gidip insanları nereye yerleştirdiğini görmek istemiştım - buradan çıkmak için ihtiyacım olan bir bilgiydi bu - ama sormak için şüphe uyandırmayan bir yol bulamamıştım.

Bunu daha sonra sorsam daha iyi olacaktı, belki de yastık sırasında konuşurken ya da gardını indirdiğinde.

Ayrıca, bugün Alexander ya da adamlarının peşimize düştüğüne dair herhangi bir rapor olmamasına ve durduğumuzda herhangi bir işaret ya da koku almamış olmalarına rağmen, hala dışarıda bekliyor olabileceklerinden endişelendim. Ortalık sakinleşene kadar kaçmak istemedim. Umarım yakında olur.

Hadriel, "Gidip atıma bakmam gerek, canım," dedi ve yemek pişirme istasyonunun yanında durdu. "Neden Burt'ün yerine sen geçmiyorsun, böylece yemekler yenebilir." Beni okşadı. "Hepimiz minnettar oluruz."

Aslında adı Sylvester olan Burt, uzaklaşırken Hadriel'e ters ters baktı. Yine de beni başından savmadı, acı biber yapmayı planladığını söyledi ve herhangi bir katkı olup olmadığını sordu. Tabii ki hızlı bir şekilde devraldım ve zavallı Sylvester'ı yemek ortağından çok yardımcı şef olarak kullandım. Zamanla her şey tamamlanmış ve yemeğe hazır hale gelmişti,

biber neredeyse hazırды ve Weston yakınımda durmuş çalışmamı izliyordu.

"Neredeyse," dedim, tencereyi karıştırdım ve tadına baktım. Kaşığı Sylvester'a uzattım. "Al bakalım, ne düşünüyorsun?"

Söyleneni yaptı ve kararlılıkla başını salladı. "Şimdiye kadar tattığım en iyi biber. Jessab senden çok etkilenecek."

"Kim?"

"Kraliyet aşçısı. Onun pozisyonunu çalacağınızdan endişelenecektir."

"Kafamı kestirmekle çok meşgul olacağım," diye gülümseyerek homurdandım ve Hadriel sabırla bir kenarda otururken kahkahasını patlattı. Weston'a dedim ki, "Devam et ve yemeğini ye. On dakika bir şey değıştirmez ya da bozmaz."

Başını salladı, ayağa kalktı ve kâsesine kaşıkla biraz koydu, sadece yarısına kadar doldurdu.

"Karnını doyurabilirsin. Herkese yetecek kadar var," dedim ona, halkının yeterince yiyeceğe sahip olmasını sağlamak için sürekli olarak daha az alacağı için yüreğim kabardı. Köyde yiyeceğin yetersiz olduğu zamanlarda ben de böyle yapardım.

Sylvester beni potaya doğru kışkırtmadan önce söyleneni yaptı. "Sıra sende. Hadi gidelim, hepsi aç."

"Bu sefer kimsenin zehirli olduğunu düşünmediğinden eminim." Uzaklaşmaya çalıştım. "Ben bir mahkûmum. En son ben gidebilirim."

"Sen aşçısın. İlk sen başla." Sylvester beni itti ve herkes etrafımızda durup bir yandan yemek beklerken bir yandan da başıyla onayladı.

Köydekinin aksine, tartışmanın bir faydası olmadığı açıktı. Yüzüm kızardı ve ısrar ettikleri için yüzümde oluşan memnun gülümsemeyle kasemi doldurup Hadriel'e doğru döndüm, ancak Weston'ın orada olmadığını görünce şaşırdım. Onun yerine uzaklaşıyor, kendi başına küçük bir yer bulup oturuyordu.

"Söylediğın bir şey miydi?" Hadriel sıraya girmek için ayağa kalkarken sordum.

Bakışlarımı takip etti. "Dün bize katılması garip bir olaydı. Genellikle yemek yemek için çevrede oturur ve erkenden uzaklaşır. Sürekli herkesin üzerinde hüküm sürerek onları tedirgin eden bazı alfaların aksine, o dışarı çıkar ve sürünün rahatlamasına izin verir."

"Ama pek de korkutucu biri değil. O buradayken neden rahatlayamıyorlar?"

Hadriel bana komik bir bakış attı. "Pek çok insan onu oldukça korkutucu buluyor. Ayrıca, yetkili o. Saçlarını gerçekten serbest bırakmak zor

patron omzunun üzerinden bakarken. Sorun değil, o buna alışkın. Otur şuraya, hemen döneceğim."

Weston sağ tarafa baktı, çiğniyordu, yönettiği sürüden geriye çekilmiş yalnız bir figürdü. Kalbime bir hüznün saplandı. Belki hayatım boyunca kendimi çevremdekilerden uzak tuttuğum ya da akşam yemeğini sürekli yalnız yemek zorunda kaldığım içindi ama ona sempati duyuyordum. Çok yalnız görünüyordu. Çok yalnızdı, konuşacak kimsesi yoktu. Bu onun seçimiydi ama bunu sürüsüne biraz huzur vermek için yapıyordu. Bu övgüye değerdı. Ona çok kızgındım ama içimdeki insanlık, fedakârlığı için yoldaşsız bir yemekle ödüllendirilmemesi gerektiğini anladı.

Ben ona doğru ilerlerken kafasını bana doğru çevirdi. Çiğneyerek yaklaşmamı izledi.

"Hey." Yanına oturdum. "Sinirlendirmediğın bir insanın arkadaşlığından hoşlanabileceğini düşündüm."

Cevap vermedi ama bakışları beni terk etmedi. Ben ilk lokmamı alırken o da bir lokma daha aldı, nefes vermeden ve biraz daha rahatlamadan önce bir anlığına tatlara odaklandı.

"Akşam yemeği her zaman rahatlama zamanıydı," dedim beklenti dolu görünen sessizliği doldurmak için. "Bütün gün ne pişireceğimi, yanında ne içeceğimi, ateş yakıp yakmayacağımı ya da dışarıda oturup oturmayacağımı düşünürdüm. Tatlarla oynardım, yeni şeyler denerdim ve sonunda yemeğimi yiyip dinlenirken huzur içinde otururdum."

"Bu yemeğın tadı cennet gibi," dedi sonunda ve bir ısırık daha aldı.

Kor sinekleri yanıp sönmeye başladı, ışık azalırken ağaçların arasında geziniyorlardı. Dün gece de buralardaydılar ama ben onları pek fark etmemiştim. Onların varlığına hayret eden sürünün geri kalanı olmuştu, görünüşe göre onları daha önce bölgede hiç görmemişlerdi. Muhtemelen kor sinekleri onların tehlikeli olduğunu düşündükleri içindi. Şimdi neden etrafta dolaştıklarından emin değildim ama parıltıları hoşuma gidiyordu.

"Birkaç şeye ihtiyacı var ama elimizdekilere göre gayet iyi." "Kendine yeterince kredi vermiyorsun."

Omuz silktim, yemeye devam ettim. "Artık ateş yakamayacağınız zaman ne yapacaksınız? Sylvester hâlâ biraz uzakta olduğumuz için sadece birkaç gece daha kalabileceğimizi söylemişti. Uzun yoldan gideceğimizi duydum."

Bugün yolda kafilemize şaşkınlıkla bakan bazı insanlar görmüştük, ancak bu şeritlerde ve yollarda çok fazla yolcu yürümüyordu. Bu yollarda

Daha yakın köylere ve biraz uzakta kalan büyük kasaba ve şehirlere giden daha büyük caddeler. Daha az dikkat çekebilmek için yolumuz daha uzun sürecekti.

"Birkaçımız en yakın kasabaya gidip soğuk et ve diğer malzemeleri satın alana kadar sizi idare etmesi için biraz et tütüleyeceğiz. Geri kalanımız kurt formunda avlanıp yiyebilir."

Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Köydeki insanların kurt formundayken çiğ et yediklerini hiç duymamıştım, zaten bunu hiç sormamıştım.

Büyü konusunda yaşadığım hayal kırıklığı ve ihaneti görmezden geldim. Birkaç gün içinde o büyük kasaba ve şehirlere yaklaşacaktık. O zamana kadar özgürlüğümü kullanmak için bekleyebilirdim, o zaman beni kalabalıkta bulmak zor olacaktı.

Yemeğe odaklandım ve yeniden sakinleşme sürecine başladım.

"İsterseniz bir kavurma organize edebilirim?" Sonunda söyledim. "Yabani domuz falan avlayabilerseniz, bir gecede pişirebilirim. Soğuk yemeğe geçmeden önceki gece yapabiliriz. Tadı soğukken de güzel olur."

Kaşığı kâsenin dibini sıyırdı. "Nadir bir ikram gibi görünüyor." Kaseyi bir kenara bırakıp arkasına yaslandı ve sürünün yiyeceklerini alıp yemek için yerleşmesini izledi. "Bunu sana daha önce de sormuştum ama işler . daha gergindi. Büyükannenin erzağını kimin paketlediği hakkında bir şey söylediğini hatırlıyor musun? Senden sonra nereye gitti?"

Aramızdaki şeyler hala çok gergindi. Bunu fark etmemiş gibi görünmesi benim için iyi oldu.

Yavaşça bir ısırik aldım, gerçekten geçmişî düşünüyordum. "Büyükanmem bana bir ürünle ilgili nelerin değişmesi gerektiğini söylemediği sürece işlerin kendi tarafıyla ilgili neredeyse hiç konuşmazdı. O zaman bile, operasyona özel değildi, sadece ürünün kendisiydi. Büyükanmemin işle ilgili bilgilerini sızdıran Alexander'dı. Övünmeyi severdi. Ben hep ikinci elden duyardım." Başımı salladım. "Siz gelmeden hemen önce, ürünü nasıl paketledikleri konusunda süslü olmaya başladıklarından bahsetmişti. Yine ikinci elden duydum, bu yüzden ayrıntıları bilmiyorum. Kraliyet pazarında olmakla bağlantılı olarak söylendi. Bu yeni bir şey mi yoksa şimdi mi bununla övünüyor emin değilim. Her iki durumda da, her ne yapıyorlarsa çok lüks bir şeymiş gibi geldi. Sanırım bunu yaptırmak için bir yere götürmeleri gerekiyordu, ancak onun bundan bahsettiğini hiç hatırlamıyorum. Her zaman

Ürünü *içeri* götürüyorlarmış gibi geldi. Ben 'içeri'nin şehre demek olduğunu sanıyordum, sanırım büyükannemin işlerini yürüttüğü yere."

"Bunu günlüğüne yazdın mı?"

"Hayır. Tanıştığımızın ertesi günü duydum." Bir an için gözlerimi kaçırdım, içimi bir sıcaklık kapladı. "O akşam Ay Ateşi Zambağı'nı aramaya gittik ve sonra siz ortaya çıktınız. Hiçbir şey yazmaya fırsatım olmadı."

"Moonfire Lily?"

"Bazı şaşırtıcı özellikleri olan parlayan bir çiçek. Nadir bulunur ve bulması zordur. Geceleri daha kolay çünkü parlıyor."

"Bu senin çalışma evindeki çiçek miydi?"

"Tabii ki iş kulübesini taradın." Kasemin üzerine eğildim. "Evet, öyleydi. O çiçeği birkaç ay önce kopardım ve sapı solmuş olsa da yaprakları mucizevi bir şekilde hâlâ mükemmel."

"Büyükannemin ürünü mor ve siyah. Yani ambalajı. Bu bir şey çağırıştırıyor mu?"

Uzun bir süre Weston'a baktım. "Sadece mor bana perileri hatırlattığı ve mor ve siyah en sevdiğim renk kombinasyonu olduğu için."

Göz kapakları titredi ve ardından hızlıca iki kez göz kırptı. Büyü bilgimi benden saklamaya çalıştığı zamanların aksine bu sefer taşa dönüşmedi.

"Evet," dedi, sesi derin ve kalındı. "Kulübenizin her yerinde mor vurgular vardı. Yatak odanız mor, mobilyalarınız siyahtı."

"Ve sen de yatak odama göz attın. Harika," dedim alaycı bir şekilde.

"Tabii ki. Günlüklerini orada buldum. Büyükanneme yardım etmedin tasarımıla?"

"Hayır. İsterdim ama hiç sormadım."

"Hiç kulübenize geldi mi?"

"Tabii ki. Benim için aldı ve zaman zaman ziyaret etti. Çay içmeye çağırdığı tek kişi bendim. Bu da kendimi özel hissetmemi sağlayan bir başka şeydi. Özel bir iş değil ama aramızda bir bağ vardı."

Yavaşça başını salladı. "Ona hiç sanatını gösterdin mi?"

İçim daraldı. Gözlerimi kaçırmam gerekiyordu, aniden onunla oturmamış olmayı diledim. "Hayır. Sanat sadece benim içindi. Kimseye göstermedim. Mahremiyetime saygı gösterdi, nedenini sormadan bana ihtiyacım olanı verdi."

"Sen düşmandın Aurelia. Uyuşturucu üreticisi. Evinde ne sakladığını görmem gerekiyordu."

"Peki ya şimdi?"

"Ve şimdi ..." Boğazını temizledi. "Şimdi mahkum sensin."

"Gördüğüm kadarıyla doğrudan ateşe dalmayı seviyorsun." Hadriel yanıma oturdu, bir daire yerine bir sıra oluşturdu, Weston diğer tarafımda. "Bu biber harika olmuş aşkım. Bu kadar güzel olunca götüm büzüşüyor."

"Bu değil-" Çaresizce kıkırdadım. "Bu normal değil, değil mi?"

"Kesinlikle tuhaf bir iltifat," diye mırıldandı Weston, otururken öne çıkıp boş kâsemi aldı. "Sizi gecenizle baş başa bırakayım. Hadriel, hazır olduğunda onu çadıra getir. Çok geç kalma. Erkenden yola çıkacağız."

O içeri girerken kalabalık dağıldı, herkes biraz sessizleşti ve ona saygıyla başını salladı. Kaseleri kirli bulaşık alanına bıraktı, yakındakilere birkaç şey söyledi ve çıktı. Çadıra uğradı, kıyafetlerini çıkardı, yer değiştirdi ve muhtemelen hâlâ çalışmakta olan sürüyü kontrol etmek için gecenin karanlığına karıştı. Belki de yemek yiyebilmeleri için bazılarını rahatlatmak için.

"Rahatlamak için zaman ayırmıyor mu?" Hadriel'e sordum.

"Hayır. Hep çalışıp hiç oynamamak Alpha'yı çok sıkıcı bir çocuk yapar."

"Unutmadan." Bir tarafa ittim ve cebimi karıştırdım, orada ne olduğunu hissettim ve peşinde olduğum eşyayı seçtim. Elimi uzattım, eşya avucumun içindeydi. "Bunu dün gece senin için arakladım. Sakın yakalanma."

Teklif ettiğim şeyi alırken kaşları çatıldı. Onu görünce yüzüne bir gülümseme yayıldı ve cebine attı.

"Halüsinojen yüzünden," diye açıkladım. "Evet, iyi olacaksın. Hayır, bağımlı olmayacaksın. Yine de bir şeyler göreceksin. Dikkatli kullan. Başın belaya girerse, küçük, karanlık bir yere kıvrıl ya da tercihen alfa olmadan beni bulmaya gel."

"*Bekleyemem!*"

Şakaklarımı ovuşturdum ve bunu ortaya koymaya karar verdim. "Biliyor muydun?"

Yemek yerken durakladı.

"Sihrim olduğunu biliyor muydun?" Duygularımla biraz boğulurcasına detaylandırımdı. Bu, pek çok nedenden ötürü *çok* büyük bir olaydı.

Kaşığını yavaşça indirdi. "Rahat bir yalan mı istersin yoksa gerçeği mi?"

"Gerçek. Her zaman." Kaşlarını çatmıştı. "Yalan isteyen biri neden sorsun ki?"

"Boktan bir durum hakkında daha iyi hissetmek için. Evet, biliyordum. Tanix bile bunu hissedebiliyor ve o bir alfa değil. Sen sormadan söyleyeyim, bir şey söylemememin nedeni bunun seninle alfa arasında olması. Bu onun gösterisi. Ben sadece bir sahne eliyim."

Şimdi yüzümü ellerimin arasına aldım, hayal kırıklığı, sevinç ya da sadece bu korkunç ve hayat değiştiren yolculuktan kaynaklanan genel yorgunluktan dolayı tekrar ağlamak istiyorum.

"Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum," diye mırıldandım sonunda.

"Acı tatlı, sanırım. Değil mi? Sahip olduğun için mutlu ve rahatlamış, hayatının büyük bir bölümünü sahip olmadığın söylenerek geçirdiğin için üzgün."

Sanki bu sözler kalbime saplandı ve yıkımın ardından kan sızmaya başladı. Gözlerimden yaşlar boşandı. Bu oldukça özlü bir özet oldu.

"Ve sonra muhtemelen kızgın," diye devam etti yemeğine devam ederek, "çünkü artık sende olduğunu biliyorsun ve çoğunlukla saçma bir şekilde öğrendikten sonra, sana yardım edebilecek adam . . . etmeyecek."

Çok özlü bir özet daha.

"Ne derler bilirsin," diye mırıldandım. "Eğer kötü şansım olmasaydı, hiç şansım olmazdı."

Destek olmak için omzuma vurdu. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun? Ben bir tutsağım. Ne yapabilirim ki?"

Öfkelendi ve çok alçak sesle, zar zor duyabileceğim şekilde, "Beni kandıramazsın, aşkım. Sadece onu öldürme. Krallığın ona çok ihtiyacı var. Tüm hayvan şekil değiştirenleri daha önce olmadıkları bir şekilde bir araya getirdi. O iyi bir adam ama bazen kararları sorgulanabilir."

"Bunun onu mazur göstereceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır, bu yüzden bir iyilik olarak soruyorum. Onu dövmek mi? Olur. Neredeyse hayatını bitirmek mi? Sana daha fazla güç. Ama bana bir hediye olarak, lütfen onu öldürme."

BİR SÜRE SONRA, birkaç kişi bize katılmaya geldiğinde, herkes gülerek ve sohbet ederek yemeği ne kadar beğendiklerini anlatırken, Weston'ın tekrar açıklığa doğru kaydığını fark ettim. Çoğunlukla ağaç çizgisini kucakladı, büyük kurt kafası bir an için bana doğru sallandı. Çadıra ulaştığında insan formuna dönüştü ve kapağı açık bırakarak içeri girdi. Küçük bir havuz

Işık yanıp sönerek yere yayıldı. Davet açıktı: beni bekliyordu.

Dizlerime sarıldım, ayaklarıma baktım. Ona gitme arzusu, sürünün bu üyeleriyle takılmaya olan tüm ilgimi kurutarak orta yerimden çekip aldı. Yine de bir parçam gitmekten nefret ediyordu. Şu anda kendimi dahil edilmiş hissediyordum. Konuştuğumda beni dinlediler, esprilerime güldüler ve iç karartıcı oldukları için hikâye anlatmayı bırakmamı söylediler, bu da beni o kadar güldürdü ki hırıldadım. Komik olmamalıydı, ama bunu söyleme şekilleri, kara mizahla, beni gıdıkladı.

Ama bir mahkûm olarak bile bu kolay dostluktan hoşlansam da, Weston'a yakın olmak için duyduğum ezici ihtiyacı inkâr edemezdim. Çıldırıcıydı. Beni rehin tutan ve hayatımı paramparça etmekten hiç suçluluk duymayan adam oydu. Sihrimi benden saklamaya devam etti. Uyuduğu yatağı yakmak istemeliydim.

Bunun yerine, sadece onunla kıvrılmak ve sıcak tenini hissetmek istedim. Öpücüklerini ve ilgisini almak. Vücudunun benimkinin içinde hareket ettiğini hissetmek.

Siktir et bu garip çekimi.

Aşk böyle bir şey mi?

Bu olamazdı. Onu aşk hissedecek kadar tanı mıyordum. Bu başka bir şey olmalıydı, muhtemelen benden sakladığı başka bir küçük sır. Öyle *olmalıydı*.

Kendi kendime bunun kaçış planımı güçlendirmek için olduğunu söyleyerek sonunda vazgeçtim. Kendimi affettirdim ve çadıra doğru yol aldım. Oraya vardığımda, açılan kapağın önünde duraksadım.

Karyolanın yanında yere oturmuş, onu sırtını dayamak için kullanıyor, elinde kalemle dergilerimden birini okuyor, notlar alıyordu. Tekrar çıkıp çıkmayacağıma karar verirken başını kaldırdı ve kapatmadan önce yerini korumak için başparmağını derginin sırtına yerleştirdi.

"İçeri gel," dedi usulca.

Günlüğe göz attım.

Bakışını yakaladı ve bir an için kaldırdı. "Burada yirmi iki yaşı ndaydın. Büyü kannen doğum günün için sana bir pasta almıştı. Bu pasajda gerçekten mutlu ve tatmin olmuş görünü yordun. Onu neden aileden biri olarak gördüğünü anlayabiliyorum. Başka hiç kimseyle yaptığını duymadığım bir şekilde senin hayatının ayrıntılarını fark ediyor gibiydi."

Çadırın içine adım attım ve onun yanında yere oturmayı tercih ettim. "Herkesin detaylarını fark ederdi. Seyahat ederken fark ettim ki

Bugün erken saatlerde Hadriel ile iç karartıcı hayatım hakkında konuşuyordum." Destek olmak için dizimi sıkarken yaptığı yorumları hatırlayarak gülümsedim.

"Raz'ın en sevdiği içkiyi ve çiftleşme yıldönümünün ne zaman olduğunu biliyordu. Onu ve eşini sık sık özel bir şeyle şaşırtıyordu çünkü her ikisinin de çiftleşme günlerinin anısını ne kadar sevdiklerini biliyordu. Alexander bir sürü hediye alırdı, iğrenç domuz. Onlarla her zaman övünürdü."

"Evet, tüm bunlarla ilgili yorumlarınızı gördüm. Halkını mutlu etti. Bunda yanlış bir şey yok."

"Bir işveren olarak."

Günlüğü tekrar indirdi. "Bunu tam olarak bilemezsin. Dedğin gibi, örgütü için ne kadar değerli olduğunu bilmeden önce seni yanına aldı."

Bunu söylemesi çok hoştu. En azından kısmen doğru olduğunu umarak bu duyguya tutundum.

"Gözden geçiriyorum Aurelia." Sesi kısılmıştı. "Yalnızca bana yardımcı olabilecek bilgi parçalarını arıyorum. Elimden geldiğince göz gezdiriyorum. Gizliliğinizi korumaya çalışıyorum."

"Yine de bana bir pastayla sürpriz yaptığı doğum gününü okuyorsunuz."

Uzun bir süre bana baktı. "Bazen yardım edemiyorum ama takılıyorum. Belki bu hikayeyi paylaşabilirsin. O zaman belki o kadar da iç karartıcı olmaz."

Ona doğru eğilerek bir kakhaha attım. "Senin de şakaların var, ha?"

"Şatoya tam uyum sağlayacaksın, orası kesin."

Gülümsemem uçup gitti. Beni oraya götüreceğinden o kadar emindi ki. Hayatımı sona erdirecek bir ceza alabileceğimi bile bile beni yargılamakta kararlıydı.

Bunu daha fazla düşünemezdim. Hadriel haklıydı - hayatım çok iç karartıcıydı. Ne kadar zehirli olurlarsa olsunlar, zevk aldığım şeylere teslim olabilirdim.

Günlüğü ittim ve bir bacağımı Weston'ın kucağına doğru salladım, nefesimi bırakarak üzerine oturdum. Aleti hızla sertleşti ve elleri bana dolandı, günlük unutuldu. Tüm mantığıma rağmen bu adamı arzuluyordum. Her zaman arzulamıştım. İhanetine ve öfkeme rağmen onu istiyordum. Bundan en iyi şekilde faydalanabilir ve beni aşağı çekecek şeyleri unutabilirdim, en azından şimdilik.

"Kafam rahat," diye nefes aldım ve dudaklarını dudaklarımla birleştirdim. Dilimi ağzının kenarı boyunca gezdirdim ve ağzı açılıp dili benimkiyle dans ettiğinde ödüllendirildim.

Elleri gömleğimin iç kısmına doğru kaydı ama ben onu ittim, kıyafetlerimi kendi başıma çıkarmam gerekiyordu. Ceplerimdeki eşyaların fark edilmeden orada kalması gerekiyordu.

Çadırın kapağını kapattım ve hızlıca soyundum, kıyafetlerimi katladım ve yatağa sürünmeden ve kalçalarımı açmadan önce bir parmağımı ıslaklığında gezdirip klitorisimi daire içine aldım.

Yavaşça kalktı, beni içine aldı. Yer değiştirdiği için hâlâ çıplaktı, yatağın üzerine diz çöktü ve eğilip yalamaya başladı.

"Tadın bu kadar güzel olmamalı," diye inledi, daha da rahatladı ve tekrar yaptı. "Baskı yapana kadar tadın şeker gibi olmamalıydı. Ama işte buradayız ..."

Parmakları hareket etmeye başladığında klitorisimi emdi. Onun hızıyla kalçalarımı sallayarak inledim. Parmaklarını çekti ve şimdi klitorisimi çalıştıran diliyle beni becerdi. Tekrar yer değiştirdikten sonra, kalçalarımı ritmik bir şekilde döndürdüm ve saçlarını yumrukladım. Tedaviyle birlikte hırladı ve ekstra titreşim beni uçurumun kenarına gönderdi. Adını haykırdım, serbest bırakıldığım için titriyordum.

Vücudumu yavaşça öptü, dudakları boynuma kaymadan önce meme uçlarıma odaklanmak için zaman ayırdı. Öptü ve emdi, bir yandan da bacaklarımı kendi boyutuna göre açmaya çalıştı. Aletinin tabanını yumrukladı, başını yarığımdan aşağı yukarı kaydırды.

"Bana alfanın koca sikini daracık amcığında ne kadar çok istediğini söyle," diye emretti, sesi sert ve seksi, sözleri lezzetli bir şekilde edepsizdi.

"Evet, Weston," diye miyavladım, ona doğru gerinerek. "Lütfen, sik beni."

"Boşalmam için bana yalvarana kadar seni derin ve sert bir şekilde becereceğim ve sonra seni daha sert becereceğim."

Omuzlarını tuttum, onu daha yakına çekmeye çalıştım. Aleti dikiş yerimi okşuyor, tekrar kaymadan önce açıklığını yakalıyor ve beni beklentiyle çıldırtıyordu.

"Seni becermemi ister misin bebeğim? Bu siki istiyor musun?"

"Evet," diye inledim dişleri boynumda gezinirken.

"Söyle bana. O daracık amını sikkem için yalvar."

Kaygan horoz kafasıyla klitorisimin etrafında dolaştı ve birkaç dakika içinde tamamen ona kayboldum.

"Becer beni, Weston. Lütfen, sertçe sik beni. Beni işaretle. Beni senin yap."

Dudaklarını kulağımın kabuğunda gezdirdi, siki açıklığımda durakladı. "Sen zaten *benimsin*," diye homurdandı ve beni ters çevirdi, ellerimin ve dizlerimin üzerine gelene kadar beni geri çekti. "Başkası için mahvolana kadar seni sikimle dağlayacağım."

Beni ormandaki ilk seferimizde olduğu gibi arkadan kavrayarak derinlere doğru itti: kaba, vahşi ve lezzetli bir şekilde baskın.

"Evet, Weston, lütfen, *evet!*"

İçime çılgınca girerken temposu sert ve hızlıydı. Göğsü sırtıma değiyor, kalçaları pompalanıyordu. Dudaklarını boynumda hissettim, dişleri ısırmadan önce tenimi emiyordu.

İnanılmaz bir ürperti bedenimi sardı ve bu hisle inledim. Her şey ilk seferden çok daha iyiydi. Artık birbirimizin vücutlarını, nelerden hoşlandığımızı biliyorduk. Neye dayanabileceğimi biliyordu ve artık bana o zamanki gibi yumuşak davranmıyordu. Hükmedilmekten nasıl hoşlandığımı biliyordum, sikini derinlere sokarken gücü beni yerimde sabitliyordu. Her itişinde çaresizce ona geri itildim, omzum daha derin ısırdığını hissetme ihtiyacıyla karıncalanıyordu, işaretin daha uzun sürmesini sağlamak için. Sonsuza kadar.

"Daha fazla," diye inledim, o kadar ıslaktı ki kalçamdan aşağı damlıyordu, o kadar arzu ve zevk doluydu ki gözlerimin arkasında ışıkların dans ettiğini gördüm. "*Daha fazla.*"

Hevesle itaat etti, beni yumruklayabilmek için belimi kavradı, hareketleri sahipleniciydi. Duygulara, kalçalarının sert salınımına, teninin ve yakınlığının rahatlatıcı hissine, beni ne kadar sert alırsa alsın güvende olduğumu bilmeye kendimi kaptırmıştım. Ve ben sert, morartıcı olmasını istiyordum. Beni bu hayattan uzaklaştırmasını ve zevk içinde askıya almasını, tek bildiğim o olana kadar odak noktamı azaltmasını istiyordum.

Beni ileri doğru itti, çekip çıkardı ve etrafında döndürdü. Beni tekrar kendine çekti ve dizlerinin üzerinde dururken bacaklarımı kalçalarına doladı. İçime girerken beni orada tuttu, dudakları dudaklarıma çarptı. Onu yuttum, tadını çıkardım. İniltierim zevkimin derinliklerini ifade ediyordu ve o da sanki beni hissetmek için açlık çekiyormuş, daha fazlasına, daha yakın olmaya, daha sert çiftleşmeye ihtiyaç duyuyormuş gibi cevap verdi.

"Kendini çok iyi hissediyorsun," diye inledi, başparmağı klitorisimde geziniyor, dudakları dudaklarıma bastırıyordu. "Mükemmel. Olman gerektiği gibi

sadece ve sadece benim tarafımdan becerilir." Beni sıkıca tuttu, vücudumun kontrolünü tamamen ele geçirdi ve arzumu daha da artırdı. "Seni sonuna kadar sikeceğim." Düğümünü içime soktu, sürtünme çok yoğundu, aramızdaki elektrik çatırdıyordu. "Sana her şeyi unutturacağım ama o ıslak küçük amcığın derinliklerinde sertçe sallanan bu horoz."

İnledim, başım omzuna yaslandı, amım onun etrafında görkemli bir şekilde gerildi.

"Söyle bana," diye emretti, gücü içime işliyordu. "Bunu ne kadar çok istediğini söyle. Kime ait olduğunu söyle."

Yükselen hislerle nefes nefese kalmış, o anın içinde tamamen kaybolmuştum. Onun için kayboldum.

"Lanet olsun," diye bağırdım, bir platoya çarptım ve gözlerim dalgalanırken dişlerimi gıcırdattım, vücudum serbest bırakılmaya ihtiyaç duyuyordu. Bu inanılmaz yüksek uçurumdan atlama ihtiyacı. "Oh siktir, Weston, *siktir*-"

"Kim?" diye sordu, cüssesiyle, bedeniyle bana hükmediyordu. Ona karşı titredim, tükendim. Üstesinden geldim. Yıkılmışım.

"Sen, Weston!" Omuzlarını tutarak ağladım. "Sen," dedim tekrar tekrar, kelimeler ağızımdan yuvarlanıyordu, ona anlamadığım bir şekilde ihtiyaç duyuyordum. "Sen, Weston, ben seninim. Al beni. Seninim!"

Onu sahip olduğum her şeyle, olduğum her şeyle öptüm. Odağım sadece onun sert hamlelerine, beni saran kollarına ve sıcaklığına daraldı.

"Düğümümü al, Küçük Kurt'um," diye emretti daha sert becerirken. "Derinden al." Bu gerginlik neredeyse beni çözüyordu. "Tekrar söyle. Kime ait olduğunu söyle."

"Sen," diye inledim, gözlerim titriyordu, hisler neredeyse dayanılmazdı. "Ben *seninim*."

Bir zevk patlaması beni iliklerime kadar sarstı, vücudumdaki her hücreye işledi. Serbest bırakılırken kükredi, beni sertçe kavradı, beni zevkiyle damgaladı.

Hareketleri yavaşladığında ona karşı titredim, beni hâlâ sıkıca tutuyordu.

"İşte böyle bebeğim," diye mırıldandı.

Geri çekilen doruk içimden geçti. "Bütün dölleri al." Ateşli tenimi emdi, hareketleri artık küçüktü, içimdeki o düğümü yuvarlıyordu. "Kokum içine işlenene kadar seni doldurmaya devam edeceğim. Herkes senin alfaya ait olduğunu bilecek."

Arzuyla inledim. Nefesim efordan ağırlaşmıştı. O düğüm üzerinde çalıştı, bizi birleştirdi, tüm doğru yerlere sürtündü.

Artan zevkle miyavladım, tüm sinir uçlarım ateşlendi, amım çok doluydu. Çekti ve itti, böylece horozu nabız atmaya başladığında aramızdaki sürtünme arttı. Birleşen seksimiz ıslak ve kaygandı, sesler erotikti. Hemen tekrar inşa etmeye başladım, yüzeyi bulma arzusu olmadan bu duygularda boğuldum.

"Seni çiğ çiğ sikeceğim," dedi karanlık bir sesle. "Ve işim bittiğinde, bunu tekrar yapmam için bana yalvaracaksın."

Tek yapabildiğim, sözünü yerine getirirken zevkle haykırmaktı, tek bildiğim o olana kadar beni yeni zirvelere çıkardı.

OceanofPDF.com

AURELIA

S Elbette, dün gece kendimi biraz fazla kaptırmıştım ve boynumun her yerinde, bir tane iç uyluğumda ve bir tane de ön kolumda izler vardı. her yerden. Gerektiğinde kaçabilmek için onun düğümünü çözmeyi bırakmam gerekiyordu ama dün gece her türlü kısıtlama neredeyse anında kaybolmuştu. Hayatımı görmezden gelmek istemiştım ama sonra yanlışlıkla biraz deliliğe kaymıştım.

Ona beni kendisinin yapmasını söylemek mi? Kapıdan çıkar çıkmaz bunu yapmıştım. Ne tür bir aptaldım ben? Eğer beni sahiplenirse, mahvolurdum. Tüm gücüyle, insanlar vücudumdaki kurt kokusunu hemen anlayacaktı. Eğer adamları beni arıyorsa, izimi bulmak zor olmazdı. Oh, şu güçlü işareti olan pis kadın mı? Evet, onu şu ara sokakta koşarken gördüm.

Bir şeyler çalmak mı? Unut gitsin. Eğer insanlar beni oradan oraya kayarken görmeselerdi, kokumu alırlardı. Düzeltiyorum: *Onun* kokusunu alırlardı, tüm alfaların alfasının. Komutanın.

Başka bir talip mi? Gülünç. Sihrimi kullanacak birini bile bulamayabilirim. Sonuç olarak, ondan beni işaretlemesini istemeyi bırakmalıydım. Beni kendisinin yapmasını.

Ona ait olduğumu bir daha söylemekten kesinlikle kaçınmam gerekiyordu, o zamanlar ne kadar ateşli olursa olsun ve ne kadar sert boşalmış olursam olayım.

Bir noktada lavlar tekrar göğsümden aşağı aktı. Hayvanımı serbest bırakmak için onu biraz daha zorlamaya çalıştım. Ne yazık ki, kontrolü çok sağlandı. Adam her şeyi kontrol altına almıştı. Kurda hitap etmem gerekiyordu, ki adam bunu açıkça biliyordu çünkü çiftleşmemizi takip eden günlerde kurdu bana uzaktan bile yaklaşmamıştı.

Lanet Weston.

Sonraki günler en azından at için biraz daha kolay geçti. Hadriel ile tekrar ata bindim ve ata daha iyi tutunmaya başladım. Weston günlüklerimi karıştırıyor, seyahat ederken rastgele dönüp bana bakıyordu. Bunun okuduğu bir şey yüzünden mi yoksa atlayıp koşmaya başlamadığımdan emin olmak istediği için mi olduğunu asla anlayamıyordum. Kalem kullanır, notlar alır ve sayfaları köpek gibi karıştırırdı. Her fark ettiğimde başka tarafa bakmak zorunda kalıyordum. İşin iyi tarafı, bu bana sürekli durumumuzu hatırlatıyordu; mahkûm ve tutuklu.

Her gece akşam yemeğine yardım etmeye başladım, başladıktan kısa bir süre sonra çoğu zaman görevi devraldım. Hatta bir gece boyunca toprakta yaban domuzu kızartacağımız bir çukur kazılmasını bile organize ettim. Ertesi sabah kahvaltıda biraz yedikten sonra kalanını o geceki ilk ateşsiz akşam yemeği için sakladık. Hayranların favorisiydi ve kısa sürede ben de öyle oldum. İnsanlar bana başlarıyla selam veriyor ve şef diyorlardı. Hadriel ve benimle birlikte yemeğe oturmaya başladılar ya da kamp kurulurken veya kaldırılırken sohbet etmek için durdular. Hayatımda hiç bu kadar dahil edildiğimi hissetmemiştim. Bundan vazgeçmekten nefret ediyordum.

Yine de kendime, kalmaya devam etsem bile bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini hatırlattım. Şu anda seyahat ediyorduk ve elimizden gelenin en iyisini yapıyorduk. Her zamanki rutinlerine ara vermişlerdi ve ben de bu yeni durumdaki bir başka tuhaf şeydim. Eğer yargılamak için kaleye getirilseydim, bu kolay arkadaşlık çabucak kururdu. Onlar kendi hayatlarına geri döner, ben de zindana giderdim. Sonucum ne olursa olsun, bu an sadece bir andı. Geçici.

İyi haber şu ki, pusuda bekleyenlere dair tüm kanıtlar kurumuş görünüyordu. Nöbetçiler yolculuklarımız sırasında ya da geceleri hiçbir şey tespit etmemişti. Koku ya da iz aramaya çıkan kurtlar da bir şey bulamamıştı. Alexander'ın ya da başka birinin varlığını hiç hissetmedim. Sanki devriyelerinden geriye kalanları toplayıp gitmişler gibiydi.

Bu gerçek, büyükannemin sattığı ürünün gerçekten benim olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Yani, benim mallarımı sattığını biliyordum ama belki de bu insanların bahsettiği ürün o değildi. Hadriel diğerlerinin

tam olarak benimkine benzediğini düşünmüyordu ve ona soktuğum şeyler daha fazlasını istemesine veya herhangi bir şekilde hasta hissetmesine neden olmamıştı. Kısacası, sürekli söylediğim gibi kalıcı bir etkisi olmamıştı.

Bunu kanıt olarak kullanamazdım. Bana inansalar bile -ki böyle bir şeyin olacağından şüpheliydim- başka bir ürün kaçırdığımı bileceklerdi. Üzerimin aranmasına izin veremezdim. Bu gece o geceydi. Gitme vakti gelmişti.

Kırsal kesimdeki dolambaçlı yolculuğumuz sona ermişti. Denize doğru giden büyük bir kasabaya yaklaştığımızda rotamız artık düzleşecekti. Kamptan çıkmak için Weston'ın çevre muhafızları hakkında topladığım ufak tefek bilgilere güvenecektim. En çok yardımcı olan Hadriel'di, ne zaman bir soru sorsam neşeyle sohbet etmekten her zaman mutlu olurdu. Bir keresinde diğerlerinin Weston'la bu konu hakkında konuştuklarına kulak misafiri olmuştum ve dün gece Weston benim zaten çadırda olduğumu bilmeden kurulum hakkında homurdanıyordu. Düzeni kabaca biliyordum. Eğer çadırın içindeysen

Çevik ve sessizdim.

Gerçekten çevik ve sessiz olabileceğimi umuyordum.

Weston, yol boyunca bitki ve renkli taşlar toplayabilmem için çantamı köyümden taşımama bile izin vermeye başlamıştı. Görünüşe göre, Büyükanne'ye giden yolda bulmuş ve ona asılmıştı. Taşlar umurumda değildi ve o bitkiler de işe yaramazdı ama o bunu bilmiyordu. Sadece çantaya ve onu saklamak için bir nedene ihtiyacım vardı. Gitmeden önce her şeyi boşaltacak ve yerine kullanabileceğim şeyler koyacaktım.

Fenerim her gece çadıra getirilir ve görmemiz için kullanılırdı. Bunu ben istemiştim çünkü kendi kendine kapanıyordu. İkimizin de işimiz bittikten sonra, ki bu genellikle seks yapmak oluyordu, kalkıp onu kapatmamıza gerek kalmıyordu. Dışarı çıkmaya hazır olduğumda onu da alacaktım ama umarım çok ihtiyacım olmazdı. Gökyüzü açıktı ve ay neredeyse dolunaydı. Görebilmek için bolca ışığa sahip olmalıydım. Planı uygulamaya koymanın yanı sıra geriye kalan tek şey vedalaşmaktı.

"Heya, şef." Yemek pişirme istasyonuna doğru ilerlerken John adında bir adam bana başıyla selam verdi.

Bu gece bana küçük bir yangın ihbar edilmişti, büyük bir kasabaya bu kadar yakın olan bu bölge için alışılmadık olmayan tek bir duman hattı.

"Selam," diye karşılık verdim ona gülümseyerek.

Sadece Sylvester pişirme istasyonunun yanında bekliyor, alevleri t u t u ş t u r m a y a çalışıyordu. Sürünün geri kalanı avda olacaktı, çoğu

Son zamanlarda yemekler kurt formunda yeniyordu. Weston yiyebilmem için bana taze bir av getirirdi. Bunu yapmasına izin verilen tek kişi oydu. Nedenini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. İşaretleri solmuştu ve son birkaç gündür bana yenilerini vermemiştir ama yine de iddiasını sürdürüyordu. Ben onundum. Yemeğimi o veriyor ve geceleri beni korumak için yanında tutuyordu.

Bunu her düşündüğümde vücudum ürperiyordu. Bu ve benim için yaptığı diğer güzel şeyler -yolculuk beni sertleştirdiğinde bana masaj yapması, boş tabağımı veya kasemi temizlemesi, kalkmama yardım etmesi veya ona yaslanmama izin vermesi gibi- kararlılığımı sürekli olarak sallıyordu.

Keşke bu başka bir hayat olsaydı. Belki de sadece farklı bir durum. Bu bir rüya olmaz mıydı? Üzerimde hak iddia eden, bana bakan, beni koruyan güçlü bir alfa. Onun beni hapsettiğini, sihrimi bastırıldığını ve beni sürekli cezama doğru sürüklediğini görmezden gelebilseydim, onun kurtarıcım olduğunu hayal ederdim. Ya da yakışıklı bir prensin beni aşk ve kahkaha dolu büyülü bir hayata götürmeye geldiğini.

Ama hayır, onun gözünde hâlâ bir uyuşturucu üreticisiydim, masumların katiliydim. Ejderha yemi.

Kesinlikle gitme vakti gelmişti.

"Sylvester, bugünkü sürüş nasıldı?" Yaklaşırken sordum. Diğer kurtlardan, yiyebileceğinden çok daha fazla yemek artığı alırdı. Sonra akşamı yemek pişirerek ve ikramları aperatifler halinde keserek geçirirdik, böylece herkes tadına bakabilirdi. Neden bu kadar çok getirdikleri belliydi.

"Ağaçlardan bıktım," diye homurdandı. "Günlerdir ağaçlar var. O köye varmamız bunun yarısı kadar bile sürmedi. Canlı müziği olan bir kasaba ve kucağıma oturacak küçük, güzel bir bar kızı istiyorum."

"Böyle bir şey olur mu?" Elimizde kalan yetersiz sebzeleri ve öğle yemeği molamızda bulduğum kökleri hazırlamaya yardım ettim. "Barmaidler gerçekten kucağınıza oturur mu?"

"İyi bahşiş verdiğimde yapıyorlar."

Bir süre sessizlik içinde çalıştık. Birisi tekrar uzaklaşmadan önce bize bir kap su getirdi.

"Köyünüzde bir taverna görmedim." Sylvester yüzünü buruşturarak çömeldiği yerden doğruldu. Kırklı yaşlarının ortalarında görünüyordu ama bazen çok daha yaşlı gibi davranıyordu. "Sizin yok muydu?"

"Hayır. Sanırım ilk geldiğimde bir tane vardı ama bir noktada battı. O ilk yılları pek hatırlamıyorum."

"Eğlenmek için ne yaptınız?"

Ön kolumla alnımı sildim, doğranmış sebzeleri toplayıp tencereye koydum. "Antrenman için hiç zamanım olmadı. Yemek yedim, çalıştım, uyudum. Sanat, yazı ya da çiçeklerim için kullandığım zaman, uyku ya da çalışma zamanımdan çıktı. Yine de diğer insanlar bir araya geliyordu. Arada sırada dans ediyorlardı ve işten eve yürürken sık sık kahkaha sesleri duyuyordum. İnsanlar birbirleri için eğlence sağlıyordu."

"Hiç davet edilmedin mi?"

"Benim sihrim yok-" Sözlerim aksadı. "Ya da, bilirsin, ben olmadığını sanıyordum. Onlar da benim olmadığımı düşündüler ki bence bu daha önemli. Beni davet etmediler." Omuz silktilim. "Zaten zamanım da yoktu. Eve dönerken kahkahaları duymak güzeldi."

Et getiren ilk kişi geldiğinde başını salladı. Etrafımdan dolanıp eti Sylvester'a uzatmaya dikkat etti.

"Duyduğuma göre ... hakkında bir şeyler öğrenmişsin." İşaret parmağını bana doğru çevirdi. "Bilirsin işte. Şu şey. Alfa ile olan." Boğazını temizledi. "Bu konu hakkında konuşmamamız gerekiyor."

"Bunun hakkında konuşacağım. Görünüşe göre, bunca zamandır büyü yaptığımı biliyormuş ve hiçbir şey söylememiş. İtiraf etmesi için kurdunun yanlışlıkla söz konusu hayvanı yarıya kadar dışarı çekmesi ve benim onunla bu konuda yüzleşmem gerekti. Ve ilk başta gerçekten itiraf etmedi bile! Eğer yüzünü yakından izlemeseydim, o küçük göz kırpsını kaçırabilirdim. Bana "Küçük Kurt" diyor. Bu da demek oluyor ki içimde bir yerlerde saklanan bir kurt var. Yine de onunla tanışamam, çünkü-"

Öfkeli bir ses çıkardım ve sözümü kestim. İçimi dökmenin bir anlamı yoktu. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Bana yardım edecek birini bulmam gerekiyordu ve o kişi bu kampta olmayacaktı.

"Hayır, demek istediğim-oh tanrılar. Aurelia!" Sylvester bileğimi yakaladı ve elimi havaya kaldırdı. Kendimi yaraladığımı ancak o zaman fark ettim. "Kahretsin. Al, üzerine su dökelim."

"Sorun değil, gerçekten." Elimi çekmeye çalıştım.

"Her yeri kanıyor! Derin olmalı. İşte-"

Bıçağı diğer elimden çekip aldı ve sebzelerin olduğu tencereyi kaptı.

"O yemeği benim kanımla mahvetme." Elimi çektim. "Acımıyor mu?"

Çırpınmayı bırak, sana yardım etmeye çalışıyorum!"

"Neler oluyor?" Weston'ın sesi etimin üzerinde lezzetli bir şekilde kayıyordu.

Bize doğru yürüdü, hareketleri akıcı ama aceleliydi. Çıplak gövdesinde ve bacaklarından birinde kıpkırmızı lekeler vardı. Gözleri vahşi ve hırçındı.

Sylvester beni bıraktı ve ellerini kaldırarak geri çekildi. "Ben sadece ona yardım etmeye çalışıyordum, Alfa. Kendini kesti."

"Sorun yok, cidden." Kan akışını durdurmak için kullanabileceğim bir şey aradım. "Sadece küçük bir sıyrık. Yaşayacağım."

"Fark etmemiş bile gibiydi." Sylvester dehşet içinde dudaklarını yaladı, bakışlarını elime dikmişti.

"Ben kendimi hep keserim. Benim kadar dayak yersen küçük şeylere takılmazsın," diye şaka yaptım. Adamlardan hiçbirisi gülümsemedi. "Hayır, ama cidden, neredeyse hiç hissetmiyorum. Gerçekten. Acımıyor bile. Acıya toleransım oldukça yüksektir."

Weston bana doğru uzandı, hareketleri o kadar hızlıydı ki bileğimi kapacağını sandım. Bunun yerine parmakları beni nazıkçe sardı ve bir adım daha yaklaşarak keşiğe baktı. İşaret parmağımın kenarından sızan parlak kızıl ılık çalışma masasının üzerine damlıyordu.

"Beni öldürmez," dedim, sözlerimin bu adamlar üzerinde hiçbir etkisi yoktu. "Weston, gerçekten-"

Parmağımı ağzına çekerken bir iniltiyle kendimi kestim. Yine de gözleri yanmıyordu, endişeliydi.

"Kahretsin, kanının tadı bile güzel," diye mırıldandı bir an sonra, bir adım öne çıkıp uzanarak Sylvester'ın gömleğini kaptı ve vücudundan yırttı. "Bundan birkaç şerit yap," diye emretti Sylvester'a.

Sunulan şeritlerden birine sıkıca sarmadan önce parmağımdaki kanı tekrar emdi.

"Gömleğini mahvetmene gerek yoktu," diye mızızlandım, kumaşı bağlamasını izlerken. "Gerçekten aşırı tepki veriyorsunuz."

"O keşiği hissetmedin mi?" Weston benim alanımda, öfkesi çiğ ve vahşi bir şekilde talep etti.

Yutkundum. "Hayır, gerçekten. Gerçekten de her zaman kendimi kesiyorum." Ona diğer elimi gösterdim. "Bunu göstermek için yara izlerim var. Bak."

Elimi çevirdi ve başparmağıyla avucumdaki yara izlerinden birinin üzerinde gezindi. "Acı hissetmiyorsun, bunun sebebi büyükannenin sana yaptıkları mı?"

"Beni Alexander dövdü. Bunu dergilerde okuduğunuzu zaten açıkça belirtmişsiniz."

"Bunun şu anda dile getirilmesi gerekiyor. Bunu duymalı ve içine sindirmelisin. O dayakları büyükannem emretti, değil mi? Seni uçurumun kenarına getirenleri?"

Ona sessizce bakarken gözlerimde öfkenin döndüğünü biliyordum. İstirap içimde dönüp duruyordu, sözleri tüm hayatımın özenle inşa edilmiş ve sürdürölmüş bir uydurma olduğu acımasız gerçeğini dürtüyordu. Bunu şimdi irdellemek istemiyordum. Geçmişimin gerçekliğinin şimdiki hedeflerimi bozmasına izin veremezdim; bu hedefler kaçmak, sihri me sahip çıkmak ve bilinmezlikte güvenlik bulmaya çalışmaktı.

Beni etkilediğinin farkında olarak başını salladı. "Seni o kadar sık ve o kadar kötü dövüyorlar ki acı hissetmiyorsun Aurelia." Elimi kaldırdı. "Bu kesik derin. Zonklaması gerekirdi. Çok acıyor olmalı. Büyükannene ailenmiş gibi sarıl, tamam, ama birini öldüresiye dövmek seni seven birinin yapacağı bir şey değil."

Elimi çektim, biraz daha kırıldım. "Neden umursuyorsun ki? Ejderhaların için malları bozacağım dan mı endişeleniyorsun? Cezalandırarak bir bedenleri olmayacağı dan mı?"

Çenesi sıkıştı. Cevap vermedi.

"Evet, sen ve senin değerli görevin. Beni ölüme doğru götürürken benim için endişeleniyorsun. Bu gerçekten mantıklı." Zaten sırlı sıklam olmuş kumaş şeridi açtım ve bir tane daha aldım. "Unutmayalım, acıya olan toleransım ilk seferinde düğümünü atmamı sağladı," diye homurdandım ve "temiz" bir şeridi etrafına sardım. Bu gömleğin, genellikle açık ateşte terleyen bir adam tarafından ne kadar zamandır giyildiğini kim bilebilirdi? "Beni bununla cezalandırmaya çalıştığın zamanı hatırlıyor musun? şimdi bunu iyileştirmeme yardım edebilirsin. Sadece hayvanımı çıkar ve daha hızlı iyileşmeye erişimim olsun."

Gözleri alışıl gelmiş granit rengindeydi. Cevap vermedi.

Alaycı bir kahkaha attım ve Sylvester'ın kumaş şeridini bağlaması için elimi uzattım.

"Siktir git, neden gitmiyorsun?" diye tükürdüm Weston'a. "Öldürmeye devam et. Ben sebze ve yemek artıkları yiyeceğim. Ya da hiçbir şey, hiç fark etmez. Birçok kez aç kaldım. Bunu burada ya da köyümde yapmak hiç fark etmez. Burası aynı kafes, sadece gardiyanım farklı bir tiran."

Acı - pişmanlık mı? - gözlerinde parladı. Gergin bir süre daha bana baktı. Sonunda Sylvester'la konuştu. "O parmağı düzgünce temizleyip dikecek birini bul."

Herkesin elinde et parçalarıyla toplanmış olan kalabalığı yarararak uzaklaştı. Onu sessizce izlediler, sonra bakışları bana döndü, her şeyi duymuşlardı.

Umurumda değildi ama buna ihtiyacım vardı. Bu gece buradan çıkmak için son birkaç gecedir yaptığımız rutini izlememiz gerekiyordu. Ondan özür dilemeliydim ve bunu inandırıcı kılmalıydim. Biz çadırda sohbet ederken onun da bir kadeh şarabını içmesi gerekiyordu. Eğer bu rutine sadık kalmazsak, kaçmamın imkanı yoktu.

Tüm bunların adaletsizliği karşısında hayal kırıklığı içinde ağlamak istedim. Yine de önemli değildi. Son bir "iyi kız" numarası yapıp gidebilirdim. Onu ve ikiyüzlülüğünü sikeyim.

"Parmağımla daha sonra ilgilenebilirim," dedim bıçağı tekrar elime alarak. "Gömleğin zaten mahvolmuş. İçinde bir sürü kumaş var."

"Ama oldukça ağır kanaman var."

"Parmağım kanıyor, Sylvester. Kendine gel. Parmağımdaki bir kesik yüzünden kan kaybından ölmeyeceğim."

Tartışmadı ve Weston konuyu zorlamak için geri gelmedi. Aslında, hiç geri gelmedi. Sylvester ve ben yemeği bitirdik, onlara bir şey yapmama gerek olmadığını, oturmam gerektiğini, birinin parmağıma bakması gerektiğini söyleyen herkesi kesinlikle görmezden geldim. Hazırladığım şeylerin tadına baktım ve bana alfanın öldürdüğü şeyi yememi söyleyen kişi bir daha bana ağzını açmadı. Sadece bir *bakıştı*, ama o bakış bolca şiddet vaat ediyordu. Bu yolculukta, hayatımda aklımın sonuna gelmiştim. Her şeyle.

Ancak tüm yemekler piştikten sonra sürünün bana bebek gibi davranmasına, beni oturtmasına, su vermesine ve parmağıma bakmasına izin verdim.

"İğrenç. Aşkım, bu çok derin," dedi Hadriel, parmağıma bakarken omuzlarıma masaj yaparak. Yemek boyunca tam arkamda durmuş, beni yakından izlemiş ve elinden geldiğince yardım etmişti. Tek kelime etmedi, oturmamı ya da durmamı söylemedi, sadece bir şeye ihtiyacım olursa diye bana destek oldu.

Tüm bunlar olurken kalbimin kabardığını söylemek hafif kalırdı. Bir gün, farklı bir kimliğe ve hayata sahip olduğumda, belki bazılarını tekrar görebileceğimi umuyordum. Belki yeniden bir araya gelebilir ve bu yolculukta oluşturduğumuz bağı yeniden kurabilirdik.

Ya da belki de niyetleri bu olsun ya da olmasın herkesi, hatta beni incitmek isteyenleri bile ailemden biri olarak görme eğilimindeydim. Bu zor bir gerçektir.

yüz. Sürekli gözyaşı dökmekle tehdit eden sert bir gerçeklik.

"Gerçekten hissetmediniz mi?" diye sordu beni tedavi eden kadın, kan fışkırırken parmağımın üzerine eğilerek. Artık eskisi kadar kanamıyordu.

"Bunu yaptığının farkında bile değildi." Sylvester onun arkasında durmuş, olanları izliyordu.

Kadın başını kaldırıp bana baktı, bakışları yoğun. "Birkaç dikişe ihtiyacınız var. Acıyı azaltacak hiçbir şeyim yok. Hepsini kullandık ve daha fazlasını almaya fırsatımız olmadı."

"Ürünlerinizden herhangi biri işe yarar mı?" Hadriel sordu, parmakları hâlâ omuzlarımdaydı.

"Sorun değil, gerçekten. Köyde acıyı dindirecek hiçbir şeyimiz yok. Büyükannem cezalarımızın etkilerine başından sonuna kadar katlanmamız gerektiğini düşündü."

"Siktir et orayı," diye mırıldandı biri.

Beni tedavi eden kadın sadece başını salladı. "Seni tutmamız gerekiyor mu? Dişleriniz için deri bir şerit ister misiniz?"

Güldüm. "Şu işi hallet artık, olur mu? Bu iş çok uzun sürüyor."

Yaptı ve iğnenin oyuklarını hissetmeme rağmen ne ürkötüm ne de geri çekildim. Yalan söylemiyordum - bu benzersiz bir durum değildi ve çabuk iyileşmeyen biri olarak zaman z a m a n dikiş attırmak zorunda kalmıştım.

İşlem bittikten ve parmağım sargı bezine sarıldıktan sonra etrafımdaki grup arkasına yaslandı ve hep birlikte rahat bir nefes aldı.

Birisi "İyileşmesi ne kadar sürer?" diye sordu.

"Hiç bastırılmadığın çok açık. Çok uzun sürecektir," dedi Hadriel yanıma oturmadan önce. "Şimdi, sevgilim, ruh halini ne hafifletir?"

"Birkaç hikâyeye ne dersiniz, sonra sanırım kendim ve alfa için biraz şarap alıp yatağa gideceğim."

Hadriel'in kaşları kalktı ama yorum yapmadı. Açık saçık bir hikâyeye başladı, birçok insan dinlemek ve araya girmek için etrafta dolanıyordu, görünüşe göre ben buradayken akşamları onun için çok daha canlı geçiyordu. Daha gevşek, demişti. Özlemini çektiği birinin pantolonuna bile girmişti. Gerçi hiçbir zaman gerçekten açıklayacak kadar uzun süre üzerinde durmamıştı ve yeni bir hikâyeye başladığında kendimi kaptırıp sormayı unutmuştum.

Şimdi onu hüzünle dinliyordum. Onu özleyecektim. Çok kısa bir süre olmuştu ama onu en başından beri sevdiğimi fark ettim.

Gece ilerledi ve sonunda zamanın geldiğini anladım. Yola çıkmak ve nihayet kendime bir gelecek kurmak için duyduğum hevesin arttığını hissettim. Son kez kendi başıma yola çıkmak zorunda kaldığımda olduğu gibi yine kaçıyor olacaktım ama bu sefer korkmuyordum. Artık daha yaşlıydim, daha deneyimliydim. Yalan söylemekte daha iyiydim. Ayrıca, on iki yaşında hayatta kalabildiysem, yirmi yedi yaşında da hayatta kalabilmeliydim.

"Hadi sana şu şarabı getirelim." Hadriel benimle birlikte ayağa kalktı, ben birkaç kez iyi geceler diledikten sonra acele etmedi. Yemek hazırlamak için kullandığımız temizlenmiş masanın altına uzandı ve önceki gecedan kalan yarım şişeyi aldı. Alfa'nın zulasına dokunulmaması gerektiğini herkes bilirdi.

"Teşekkür ederim, Hadriel." Ona sıkıca sarıldım. "Her şey için."

Bardakları uzattı ve sonra kollarımın üstünden tutarak bakışlarımı yakaladı. "Sen asla bir kafeste olmak için yaratılmadın, orgazmları gümüş para gibi dağıtan bir kafeste bile." Kollarımı sıktı. "Kendine dikkat et, sevgilim. Dikkatli ol. Çadırın arkasından güneybatıya doğru yarım mil git. Sonra kendine dikkat et. Kasaba ileride olacak."

"Ne-ne?" Aptalca sordum.

"Lütfen onu canlı bırakın. Ne dediğimi hatırlıyor musun? Krallığımızın ona ihtiyacı var."

"I . . ." Dudaklarımı yaladım, kalbim onun sezgiselliği karşısında hızla çarpıyordu. "Ben yatmaya gidiyorum."

"Aurelia, bil diye söylüyorum, artık bu görevi istemiyor. Her gece nöbetçilerinde bir delik bırakıyor. Doğrudan senin çadırına çıkıyor. İstese de istemese de ya da kurdu bir şekilde bu gerçeği ondan saklasa da, senin için her zaman bir çıkış yolu ve tehlike için bir giriş yolu olmuştur. Seni özgür bırakmak istiyor ve sana bu fırsatı vermek için tehlikeyle yüzleşecek. O kötü bir adam değil - aslında tam tersi - sadece kötü bir durumda. Uyuşturucunun kol gezdiği mahallelerden birini ziyaret edin ve kendiniz görün. Burada olmamızın bir sebebi var ve Granny'nin ipuçlarının hepsi seni işaret ediyor. Eğer suçu ait olduğu yere atabilseydin, hiçbirimiz bu karmaşanın içinde olmazdık."

Bana tekrar sarıldı ve yanağımdan öptü, duyduklarımdan sonra güçlükle konuşabildim. Weston bana bir çıkış yolu mu bırakıyordu? Bilinçaltında bile olsa, bana ne olduğunu önemseyen bir parçası olduğu anlamına geliyordu. Görevine karşı koyan bir parçası.

Beni güvende görmek için savunduğunu düşündüğü her şeyi. Nasıl hissedeceğimi ya da ne söyleyeceğimi bilemedim.

Hadriel'in bunca zamandır bildiğini, ancak sonunda gitmeye hazır olduğumu sezdiğinde bana söylediğini... Her şey çok fazlaydı.

"Nereden biliyorsun?" Sonunda sordum, sesim ancak fısıltı halindeydi.

Sinsice sırtıyordu. "Ejderha kraliçesini korudum, ki bu aslında o istediğini yaparken pantolonumun koltuğunda uçmak anlamına geliyordu. Tehlikenin farkındayım ve hayatta kalmaya kararlı bir insanı tanıyorum. Seninle birlikte, bu sadece bir zaman meselesiydi."

"Yine de hiçbir şey söylemediniz."

"Tabii ki hiçbir şey söylemedim," dedi skandala uğramış bir halde. "Ben ispiyoncu değilim. Ayrıca, son birkaç gündür ürünlerinizden birkaçını denedim. Kesinlikle haklısın, çok uysallar. Yani, eğlenceliler, beni yanlış anlama. Dün gece ağaçların arasında dolaşırken harika vakit geçirdim. Anlaşılan nöbetçilerden biri beni izlerken çok eğlenmiş. Gerçekten harika bir rüya manzarası gibiydi. Her neyse, bu şeylerin bazıları neredeyse şifalı görünüyor. Pazarda satılan her şey değiştirilmiş. Dediğim gibi, adınızı kötüye çıkarıyor." Kaşlarını kaldırdı. "Yerinde olsam çok sinirlenirdim."

"Ürünümden daha fazlasını nasıl aldın?"

Öfkelendi. "Sırf iyi bir adam olduğum için yardım etmiyorum. Elleri hızlı olan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Kıkırdadım, gözlerim yaşardı. "Seni özleyeceğim."

"Bu sonsuza dek sürmeyecek, Finley-özür dilerim, Aurelia. Ne kadar utanç verici. Sende ondan çok şey görüyorum. Vahşi taraflarında yani. Bir ejderhadan çok daha dengelisin. Gerçekten büyük bir zevkti. Neredeyse hiç parmak uçlarımda olmak zorunda kalmıyorum."

"Bunun bir iltifat olduğundan emin değilim."

"Güven bana, sevgilim, öyle. Şimdi git bakalım. Alfa bu akşam yemeğe çıkmadı. Yanılmıyorsam sana davranışları yüzünden kendinden nefret ediyor. Onunla barışmak zor olmayacak." Başını bana doğru eğdi. "Unutma, onu öldürme. Sana güveniyorum."

Bir ejderhayla tanışmayı çok merak ediyordum. Kulağa çılgınca geliyorlardı.

Çadırın yakınındaki küçük bir gölge köşede durdum, eşyaları yerleştirdim ve şarabı doldurdum. Weston'ın kadehine fazladan bir malzeme koydum ve şişeyi olduğu yerde bıraktım. Sabah biri onu alabilirdi.

Son birkaç gecedir oturduğu yerde oturuyordu, günlüğü her zamanki gibi açıktı ama bu kez not almak için kalem kullanmıyordu. Hâlâ okuyordu, dalmıştı, bacak bacak üstüne atmıştı ve

Kıyafetleri buruşuk.

"Hey," dedim, çadırın kapağını kapatabilmek için bardakları yere bırakarak. Hissetmediğim özrü dilemenin zamanı gelmişti.

Günlüğü kapattı ve başını kaldırıp baktı, bakışları açık ve gözleri periliydi. "Hey," diye cevap verdi, günlüğü uzatarak.

Kafam karışmıştı, şarap kadehlerini aldım, günlüğü almadan önce onunkini uzattım. Yanına oturmadan önce kendiminkinden bir yudum aldım.

"Bu korkunç bir anı mı? Hiç havamda değilim." "Bu yazdığın son anı.

Benim, seninle olan ilişkinin bir ürünü olduğumu düşünmüştün. Hayal gücü. Bir ilacın etkisi."

Kesinlikle o geceyi tekrar anlatacak havada değildim.

İçimi çektim. "Bir çiçeğin ürünü. En sevdiğim çiçek, eğer bu seni daha iyi hissettirecekse."

"Gölgelerin içinden çıkan bir yabancıya neden teslim olduğunu merak ettim." Durakladı, beklenti içindeydi. "Bunu neden yaptığımı bilmek istemiyor musun? Neden o gölgelerden çıkıp sana geldiğimi?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayır, istemiyorum. Eğer sorun olmazsa, birlikte birkaç sessiz an geçirdikten sonra yatmak istiyorum. Söylediğim şeyler için özür dilerim-"

"Yapma bunu," diye cevap verdi, sesi çok yumuşaktı, bakışları ayaklarını gösteriyordu. Şarabından büyük bir yudum aldı. "Ciddi olmadığın bir şey söyleme. Bana söyleme."

Kalbim acımaması gerektiği halde acıyordu. Başka tarafa baktım. "Tamam."

"Özür dilerim Aurelia. Her şey için üzgünüm. Hayatının tam da bu ana kadar nasıl gittiği için üzgünüm ve bundan sonra olacaklar için de üzgünüm. İblis zindanlarının verdiği kararların cezası olduğunu düşünmüştüm ama belki de asıl cezam seninle yaşadığım bu durumdur."

Kaşlarımı çatarak yüzünü okumaya çalıştım. "Anlamıyorum. İstemiyorsanız neden bunu yapasınız ki?"

Biraz kamburlaştı, onu ilk kez böyle görüyordum. "Çünkü kendimle yaşayabilmemin tek yolu bu." Fincanını kuruladı ve sonra havaya kaldırdı. "Ürünlerinizin aniden tehlikeli hale gelmediğini varsayıyorum, doğru mu? Bu beni öldürecek mi?"

Gevşek bir çeneyle ona baktım, sonra kekelemeye geri döndüm. "Ben- Bu sadece- Ne?"

"Öyle mi?" diye fısıldadı. "Eğer öyleyse diğerleri için talimatlar yazmam gerekecek ve acele etmeniz gerekecek. Hadriel'in sana en iyi yolu söylediğini varsayıyorum."

Çıkmanın bir yolu var mı? Beni oldukça yakından izliyordu. Senden hoşlandığı ve sana yaptığım muamelenin haksız olduğunu düşündüğü bir sır değil. İddia ettiği kadar vasat biri değil, sadece bir işi mükemmel yapmak için onu yapmak istemesi gerekiyor."

Dilim tutulmuştu. Çok dikkatli, çok sinsi davranmıştım.

Gülümsemesi hüznüydü. Elini yanağıma koydu, başparmağı tenimi okşadı. "Yaptığın her şeyi izliyorum, Küçük Kurt. Her hareketini, sen yanımda değilken her ayrıntıyı tekrar tekrar izliyorum. Kendime engel olamıyorum, mest olmuş bir adamım. Son birkaç gündür daha hesaplısın. Fırtınanın yaklaştığını biliyordum ve bu gece bardağı taşıran son damla oldu. Bunu yüzünde, duruşunda gördüm."

Beni çok kolay okuyabiliyordu.

"Geçen gece ürünü aldın, değil mi?" diye sordu. "Üzerinde mi tutuyordun? Ya da çantanda?" Başımı sallamamı bekledi, başımı hafifçe eğmekten başka bir şey yapmadı. "Beni öldürecek mi?"

"Bu cevabı bilmeden mi aldın? Orada olduğunu nereden biliyordun?"

"Her ne idiyse, tatsız değil. Misillemenizi bekliyordum. Cevap vermem gereken çok şey var. Sen yardıma, şefkate ihtiyacı olan bir kadınsın. Seninle ilk tanıştığımda bunu hissetmiştim. Ben sana ikisini de vermedim. Hayatını paramparça ettim ve ben seni ölüme götürürken sen de bunun sonuçlarına katlanmanı söyledim. Yaptıklarım affedilemezdi. Kurdum artık benimle konuşmuyor. Ama lütfen, bu beni öldürecekse hazırlık yapmam gerek. Düşünmem gereken bir sürü var."

Başımı yavaşça salladım, ses tonundaki ve gözlerindeki hüznü fark ettim.

Şarabımı yere bıraktım. "Olmayacak. Bu sadece bir uyku ajanı. Neden gitmeme izin veriyorsun?"

"Gitmene izin veriyorum çünkü yapılacak en doğru şey bu. Haklısın, işler yolunda gitmiyor. Doğruyu söylediğinizden eminim ve günlükleriniz de bunun kanıtı. Ürün kesinlikle köyünüzden çıkıyor, ama bir makyajdan geçiyor. Nasıl ve nerede, bilmiyorum ama Büyükanne ürünün özelliklerini değiştirmiş olmalı. Hadriel'in yönlendirmesiyle, birkaç kişi o kasalarda sizin yarattıklarınızı denedi. Bu akşam sen parmağını kestikten sonra bana haber verdiler. Sanırım Hadriel hikayenizi kanıtlamak istedi ve diğerleri de sizi tanıdıkça yardım etmek istediler. Kimse hasta hissetmedi, hatta başı bile dönmedi. Kimse daha fazlasını arzulamadı.

Dün biz seyahatleyken biri almış ve ben fark etmedim bile. Pazarda satılan ürünlerde durum böyle değil."

"Dürüst olmak gerekirse, devam ederlerse canları çekebilir. Yeterince yaparlarsa alışkanlık haline gelebilir."

"Mesele de bu ya, piyasada insanların can atmaya başlaması için sadece iki kez geçmesi gerekebilir. Ya da ölürlür. Beni köyünüze getiren bu senaryolardı, ama siz her ikisine de safsınız. Vicdanen sizi daha fazla tutamam. Hem senin hem de onların iyiliği için seni o köye geri göndermeye vicdanım el vermiyor. Serbest bırakılman gerekiyor."

"Neden bana iyi dileklerde bulunup gitmemi izlemek yerine uyuyan bir ajanın elinden kurtulmaya çalışıyorsun?"

"Çünkü Granny'nin uyuşturucuları bu sürünün sevdiği insanları öldürdü. Bazıları hala Büyükanne'nin örgütünün bir temsilcisi olarak asılmanı istiyor. Senin durumundan etkilenmiyorlar. Görevimizi yerine getirmemizi istiyorlar. Bu onları yatıştıracaktır. Yarın senin için ava çıkacağız. Umarım sizi bulamayız" -gözleri kararlılık ve acıyla parlıyordu- "ve diğer örgütü bulmak için çalışmaya başlayacağız. Sizden sadece üretimi durdurmanızı rica ediyorum."

Hadriel haklıydı, Weston bana çekip gitmem için bir fırsat veriyordu. Kraliyet tacı tarafından kendisine verilen emirlere aykırı olmasına rağmen gitmeme izin veriyordu. Yapmayı planladığım şeyi biliyor ve kabul ediyordu. Görevine karşı geliyordu. Benim için.

Çelişkili duygular içimde çalkalanıyordu. Kendi hayatımı kontrol altına almama yardım etmek için kendi hayatını feda etmeye hazırdı. Teşekkür etmek yeterli değildi, beni dinlemişti; yapabileceği tek şekilde beni koruyordu. Özgürlüğümü veriyor ve bana bir gelecek sağlıyordu.

Aramızdaki ilişkinin burada bitmesi gerektiğini anlayınca içimi bir hüznü kapladı. Bu alfaya karşı yeni keşfettiğim hayranlığımı ifade edemiyordum. Bu adam için. Yolculuğumuzun bu kadar karanlık başlayıp bu kadar acı tatlı bitmek zorunda kalmasından duyduğum pişmanlığı ifade edemezdim.

"Belli ki ben seni senin beni okuyabildiğin kadar iyi okuyamıyorum," dedim, yaklaşıp göğsüne yaslanarak. "Bunların hiçbirini bildiğinden haberim yoktu. Ve sana çok kötü şeyler söyledim."

"Hepsi doğruydı. Onları duymaya ihtiyacım vardı. Herkesin bunları duymaya ihtiyacı vardı. Son olarak, hayvanınız hakkında ve sonra yatağa gitmem gerekecek çünkü ajan çalışmaya başlıyor. Gelecek için bir not.

Bu ilaç etkisini göstermeden önce seni bağlamak için zamanım vardı. Bunu vermeden önce seni esir alan kişiyi iyice sarhoş etmek istersin."

"Beni şaşkına çevirmeseydin şimdiye kadar yatağımızda uyukluyor olurduk."

Gülümsedi, çok yakışıklıydı. "Bu mantıklı." Ciddiyetine devam etti ve daha hızlı konuşmaya başladı. "Herhangi bir iyi alfa senin hayvanını çekip çıkarabilir. Sende çok fazla güç var. Bakanlar için içinizde parlayan bir fener gibidir. Yine de birinden bunu yapmasını istemek için bekle. Bunun çok şey istemek olduğunu biliyorum ama doğru destek olmadan hayvanınızı ortaya çıkarmak sizin için tehlikeli olacaktır. Eğitim almadan ve abartılı güzelliğinizle bu tür bir güce sahip olan yalnız bir kurdun her zaman kendini kollaması gerekirdi, ancak bu krallıkta sizi duyacaklar ve istesenez de istemesenez de sizi ipe çekecekler. Geçmişim bana ders olsun. Birçok kafes türü vardır ve bazıları yaldızlıdır, ama yine de kafestirler. Güçlü bir korumaya sahip olana ya da başka bir krallığın, belki de bir peri krallığının kıyılarında olana kadar o hayvanı içinde tut. Güçlü bir fae büyüünüzü kolayca çekip çıkarabilir. Her zaman istediğin hayata sahip olacaksın. Şimdi yatağa gidelim. Ceplerinde sakladıklarını kullandığına göre artık seni soyabilir miyim?"

Gözlerim yaşardı ve nefesim kesildi. "Bunu sen de biliyordun." Bu gerçekleri duymak, telafi etmek için ne kadar ileri gidebileceğini anlamak kalbimi sızlattı.

"Dediğim gibi, seni izlemekten kendimi alamıyorum. Sanki her hareketinde dans ediyorsun. Bu çok güzel. Keşke kurdunu görebilseydim. Bahse girerim çok zarif olacak. Çok zarif. Kaslarımın güzelliği."

"Çok güzelsin," dedim, gömleğimi yukarı itip diliyle bir meme ucunun etrafında dolanırken gözlerimi kapattım.

"Evet, acele etmeliyiz. Bu şey beni hızla aşağı çekiyor. Soyun aşkım, bu şey beni aşağı çekmeden önce son bir kez tenini tenimde hissetmek istiyorum."

Gözleri kapanmaya başlamadan önce onu zar zor yerleştirdik.

"Lütfen mutluluğu bul," diye fısıldadı, zaten derin nefes alıyordu. "Güvende kal ve sonsuza dek mutlu ol."

AURELIA

I kollarında kıvrılmış yatıyor, kokusunu içine çekiyor ve sıcaklığının tadını çıkarıyordu. İnsanlar yataklarına doğru sürüklenirken, kurtlarının içine girip kıvrılırken açıklıktaki sesler a z a l ı y o r d u . Fener hâlâ parlıyordu, Güçlü çenesini ve düzgün yüz hatlarını sıcak ışıkla yıkıyordu.

Parmak uçlarımla dolgun dudaklarını ve ardından biçimli kaşlarını izledim. Parmağımın ucu burnunun sırtında, çenesinde ve sonra boğazında gezindi. Düzgün nefesi yüzümü yıkadı, uykusunda çok huzurluydu.

İlk kez onun yanında kendimi tamamen huzurlu hissettim. Artık onun tutsağı değildim. Gitmeme izin veriyordu.

Yakışıklı yüzünü gördüğümde kalbim büyük bir minnettarlıkla kabardı. Şimdiye kadar gördüğüm en çekici adamdı. Hem de en karizmatik.

Belki de seninle olan bu durum benim gerçek cezamdır. . .

Bahsettiği durumun beni ejderhalara götürmek olmadığı aklıma geldi. Eğer öyle olsaydı, gitmeme izin vermek onu bu zorluktan kurtarırdı. Bu onun görevinden vazgeçmesi de değildi. Nasıl ayrıldığım onu bu konuda temize çıkarırdı, söz konusu suçlardan masum olduğumdan bahsetmiyorum bile. Hayır, onun gerçek cezası benim onu terk etmem olmalıydı.

Weston'ın saçlarını hışırdatan zor bir nefes aldım. Artık zamanı gelmişti. Git.

Öne doğru eğildim ve dudaklarını usulca öptüm, bir süre orada kaldım. Tanrılar bana yardım etsin, artık uzaklaşmak istemiyordum. Artık bu yeteneğe sahip olduğuma göre, özgürlüğümü kullanmak istemiyordum. Yine de burada kalamazdım. Eğer kalırsam, görevini yapmaktan başka çaresi kalmazdı.

Ve ejderhalarla tanışmak benim için pek de iyi olmayabilirmiş gibi geldi.

Hızlıca giyindikten sonra çantamı aldım ve dibinde bir çınlama duydum. Kafam karışmıştı, açıp aşağı uzandım ve içinde sert nesneler olan küçük bir çuval buldum.

Altın.

Kesenin içine bakarken gözlerim büyüdü.

İçinde hayatımda hiç görmediğim kadar altın vardı, ama doğrusunu söylemek gerekirse, bırakın birkaçını, tek bir sikkeyi bile nadiren görmüştüm. Weston, ben ona o şarabı vermeden önce bile bu gecenin o gece olacağını kesin olarak biliyordu. Sadece çekip gitmeme izin vermiyordu, bunu kolayca yapabilmemi de sağlıyordu. Güvenle. Büyükannemin hiç yapmadığı bir şeyi, kendi başıma bir hayat kurmam için gerekenleri sağlıyordu.

Gözlerimi dolduran yaşlar bu kez taşı.

Bunu yapmak zorunda değildi. Gitmeme izin vermesi çok şeydi, bana bir kaçış yolu sağlaması beklentilerin ötesindeydi ama bu? Kalbim tekrar şişti, o kadar büyüktü ki neredeyse boğuluyordum.

Onun cömertliğini boşa harcamayacaktım. Keseyi çantamın içine, giysilerimin üstüne geri koydum. Onları da koyacaktı.

Sonuncusu fenerdi. Onu kancasından çıkardım ve karyolanın yanında durup eğilerek alına son bir öpücük kondurdum.

"Güle güle," diye fısıldadım, sesim titriyordu.

Fener bir süreliğine söndürüldükten sonra hiç vakit kaybetmeden hızlıca ve sessizce çadırdan çıkıp etrafındaki ormana doğru ilerledim. Kurtlar gruplar halinde ağaç diplerine sığınmış ya da yumuşak otları tercih etmişlerdi. Kor sinekleri havada tembelce süzülüyor, üzerlerinde parıldıyordu.

Bu sefer kalbim sıkışmıştı. Burada arkadaş edinmiştim. En azından şimdiye kadar sahip olduğum arkadaşlara en yakın şeyi. Müttefikler edinmiştim; Hadriel açıkça benim tarafımdaydı. Onları her zaman hatırlayacaktım. Nasıl tanışmış olursak olalım, sonunda hayata yeni bir başlangıç yapmama yardım ettiklerini hatırlayacaktım.

Onların ötesinde ve ağaçların arasında, parlak ay ışığı yere vuruyor ve görüş alanımı daraltıyordu. İlerlemekten başka çare yoktu. Nöbetçi görüş alanından uzaklaşana kadar ışık kullanamadım. Orada

Elbette kapsama alanlarında bir delik vardı ama bunun parlayan büyük bir fenere kadar uzanacağından şüpheliydim. Tek yapmam gereken şu anki yönümü korumaktı ve bana bir şey olmazdı.

Sonunda ağaçların arasından çıkmam yaklaşık bir buçuk saat sürdü ve biraz sarsılmış bir halde bir süre orada durdum. Arkama baktığımda karanlık ve gölgeden başka bir şey göremedim. Gölgelede gizlenen hiçbir varlık hissetmedim, beni izleyen hiçbir göz hissetmedim. Kimse beni beklemiyordu.

İyi haberlerim var.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve düzgün görünmek için kıyafetlerimi düzelttim. Bir zamanlar, açlıktan ölmek üzere olan ve korkmuş bir çocuk, önümdeki gibi kasabaların kapılarına ve caddelerine doğru tökezleyerek yardım ya da barınak arardı. Yiyecek arardı. Bazen gecenin bir yarısı olurdu; üstü başı yırtık pırtık ve vahşiydim ve yardım için yalvarırdım, sonunda anneme ne olduğunu açıklar ve sihirsiz durumumu ortaya çıkarırdım. Bunlar tabutuma çakılan çivilerdi, bir yerlerde sendeleyip ölsem bile muhafızlar hiç umursamazdı.

Bu sefer değil.

Başım dik ve etrafımda dönen önemli havayla, kasabaya giden patika boyunca kendime güvenerek yürüdüm. Saat ve kasabanın görünürdeki büyüklüğü göz önüne alındığında, büyük ahşap döner kapı hâlâ kapalı olmalıydı. Yanında şu anda boş olan küçük bir izleme istasyonu duruyordu.

"Merhaba," diye seslendim, fenerim parlıyordu ve çantam sırtımdaydı. Cebimde kolayca ulaşabileceğim birkaç bakır vardı. Weston bana düşünceli bir şekilde bozuk para vermişti. Etrafa bir sürü altın saçmak sadece yanlış türden bir ilgi çekerti. "Merhaba!"

Camı olmayan kesik pencereden uykulu bir yüz görünüyordu. Yaşını başını almış bir adam gözlerini ovuşturduktan sonra kirli avucunu yüzünde gezdirdi. Birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve sonra tekrar bana baktı.

"Gecenin bu saatinde burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sanki biri çalıların arasından fırlayacakmış gibi etrafıma bakarak.

"Lütfen rahatsız ettiğim için beni bağışlayın," dedim zarif bir gülümsemeyle ve biraz eğildim. "Atım yolda topalladı ve uzun süre durmaya cesaret edemedim. Yollar geceleri tehlikeli olabiliyor. Ne yazık ki, yaya olarak tahmin edebileceğimden çok daha uzun sürdü. Lütfen, yorgunum ve ayaklarım ağrıyor. Bir hana, sıcak bir yemeğe ya da sıcak bir yatağa ihtiyacım var-"

Nal sesleri ve metal şingirtıları prova ettiğim konuşmamı böldü. Yolda bir ışık dans ediyordu, parlak bir fener bir arabanın yanını, uzun bıyıkları olan kırmızı bir yüzü ve dört atlı bir ekibin siluetlerini gösteriyordu.

"Peki bu ne şimdi?" diye sordu kapı bekçisi, suçlaması açıktı.

Cevap verme zahmetine girmedim, bunun yerine yana ve gölgelerin içine doğru ilerledim. Bunun Weston'ın sürüsünün bir parçası olmadığını biliyordum. Bilmediğim şey ise bu yeni gelenlerin Alexander'la herhangi bir bağlantısı olup olmadığıydı. Son birkaç gündür ortalıkta görünmüyor olabilirdi ama bu yollarda dolaşmadığı anlamına gelmiyordu. Belki uzak bir ihtimaldi ama riske atılmaması gerektiğini biliyordum, özellikle de onun için.

Atlar yaklaşırken bıyıklı adam "Oha," dedi. "Oha!" Metal şingirdarken ve deri inlerken atlar kişnedi.

"Sen oradaki!" diye bağırdı adam, duyma mesafesine geldiğinde. "Kapıları açın!"

"Kimin yetkisiyle?" diye bağırdı kapı bekçisi.

"Burada erzak ve yeni bir ticari mal sevkiyatım var. Granny's Special'dan biraz aldık."

İçimden bir heyecan geçti ve kapının yanındaki gölgelere doğru biraz daha adım attım, saklanmaya çalışıyormuşum gibi görünmeden fenerimi indirebildiğim kadar indirdim. Umarım şimdi aşağıdan gelen ışık yüzümü biraz bozar ve kimliğimi gizlerdi.

"Büyükanne saçmalıklarına ihtiyacımız yok," diye homurdandı kapı bekçisi. "Zaten çok fazla var. Bu kasabayı mahvediyor diyorum. Bu şey saf kötülük."

"Bu kasabanın neye ihtiyacı olduğuna karar vermek sana düşmez," diye hırladı yabancı. "Bu emir belediye başkanı tarafından verildi. Açın şu lanet kapıları. Zaten programın çok gerisindeyim. Beni geciktiriyorsun."

Kapı bekçisi biraz daha eğilerek, "Belediye başkanı bundan pay alıyor, o yüzden," dedi. "Hepsi sahtekar!"

"Dünya böyle işliyor. Acele edin."

Kendi kendine homurdanmaya devam eden kapı bekçisi gözden kayboldu. Arabanın üzerindeki adam bana baktı, ışığı cam gözüne vuruyordu.

"Gecenin bu saatinde tek başına ne yapıyorsun?" Bana baktı. "Senin gibi güzel bir şey tek başına seyahat etmemeli."

"İşte bu yüzden buradayım," diye cevap verdim yumuşakça, biraz da meydan okurcasına. Hatırladığım o korkmuş kızıdan eser yoktu. "Yolum kesildi. Yol arkadaşlarım içeride."

"Bu doğru." Tükürmeden önce ağzı bir süre çalıştı. Bakışları üzerimde gezindi, önce fenerimi sonra da sırtımdaki çantayı fark etti. "Süslü bir fener. Ucuz kıyafetlerinle ya da o pis sırt çantanla pek uyumlu görünmüyor."

Ofladım ve sinirlenmiş gibi başka tarafa baktım. Bacaklarım titriyordu.

"Bu seni ilgilendirmez," diye cevap verdim kibirli bir şekilde, "ama bu fener bir hediyeydi ve seyahat fenerimden daha uzun ömürlü oldu. Şimdi onu kullanmamın tek nedeni bu." Ahşap kapının ardında bir mandal şingirdadı. Döndüm ve aynı incelemeyi yabancıya da uyguladım. "Kıyafetlerime gelince. . şey, yargılayacak konumda değilsiniz, değil mi?"

Krank sesinin başlamasıyla bir an durakladı. Gülümsemesi dişlerindeki birkaç boşluğu gösterdi.

"Alınan. Bunu sevdim," dedi kapı açılmaya başlarken. "Yol arkadaşlarından sıkıldığın zaman, ben Red Lion Inn'de olacağım. Bilirsin, paran biterse diye. Hah!" Dizginleri şaklatarak atların hareket etmesini sağladı.

Son kısmın dalga geçmek için söylendiğinden oldukça emindim - hizmetlerim için bana ödeme yapma teklifi. Büyüleyici.

Araba geçtiğinde kapılar ardına kadar açılmıştı ve ben de gölgelerin arasından sıyrılarak ve kapı bekçisinin "Hey!" sesini duymazdan gelerek arabanın peşinden içeri daldım. Hafızam beni yanıltmıyorsa, beni kovalamak için aşağı inmeye zahmet etmeyecekti. Kovalasa bile beni yakalayamazdı.

Kasaba önümde açılmadı, daha çok etrafımda toplanmış gibiydi. Az önce geçtiğim mütevazı kapının iki yanındaki kulelerden sarkan birkaç pankart, ziyarete gelenleri ya da geri dönenleri selamlıyordu. Her birinde çözemediğim bir tür yaratık vardı, belki efsanevi, ama muhtemelen belediye başkanının ya da burayı yöneten soylunun bir mührü.

Arnavut kaldırım sokaklar, taş evlerin ve ahşap çerçeveli vitrinlerin etrafından dolanarak çeşitli yönlerde doğru kıvrılıyordu. Baskıcı taş duvarlar dış mahalleleri çevreliyordu.

Yabancı dümdüz ilerlemişti, muhtemelen kasabanın kalbine doğru ya da belki de sadece diğer tarafa doğru ilerliyordu. Bir hana doğru gidiyordu.

Bu kasabanın büyüklüğü göz önüne alındığında, birden fazla olacağını varsaydım ama muhtemelen birlikte gruplanmış olacaklarını düşündüm.

Yolun kenarlarına yapışarak aceleyle ilerledim, kimse benimle yürüyüş yolunu paylaşmıyordu. Atlar ve at arabası ileride parlayan sokak lambalarının arasından ilerliyor, ışık lekeleri sallanan at başlarının ve arkalarındaki kambur bir insan iskeletinin üzerinde yuvarlanıyordu. Şu an için ne etrafına ne de arkasına bakıyor gibiydi, gideceği yere odaklanmıştı ve benimle buluşması unutulmuştu. Beni bir daha hiç görmemiş olsaydı, kapıdaki buluşmayı hatırlayacağından bile şüpheliyim.

Beni bir daha görmediğinden emin olmalıydım.

Yol, daha fazla dükkânın önünden geçerek genişledi ve büyük bir taş çeşmenin bulunduğu merkezi bir meydana ulaştı. Ortadaki yaratık -kötü oyulmuş bir kurt belki de- sancaklardan farklıydı, muhtemelen kasabayla birlikte ya da kısa bir süre sonra inşa edilmişti, bir soylu adını kemiklere kazımişti ama ailesi zamana karşı koyamamıştı. Ağzından su akıyor ya da sıkı yüzeyinde birikmiyordu.

Burada daha fazla pankart uçu ve arabanın, tabelasında kükreyen bir aslan olan bir işletmenin yanındaki ahırda durduğunu fark ettim. Belli ki nerede kaldığı konusunda yalan söylemiyordu. Gerçi başkaları da vardı, birinde beş bacaklı bir at, diğerinde bir oyuncak ayı - hayır, durun, o bir oyuncak dükkanıydı. Bir diğerinde de yarı at yarı balık mı vardı? Bu yanlış görünüyordu.

Şu anda giriş yapan biri şüpheli olabilir. Benim yaşımda bir kadın şu anda giriş yaparsa gereksiz dikkat çeker.

Ara sokaklara daldım ve kenarlarda toplanmış ya da yırtık pırtık çarşafların ve diğer uyku malzemelerinin üzerine serilmiş cesetlerle karşılaşınca şaşırdım. Sırt üstü ya da yan yatanlar belli ki uyuyorlardı, belli ki evleri yoktu ve ahırlarda istenmiyorlardı, ama büzülmüş olanlar ya da en kenarda duran adam, eğilmiş ve bakıyordu, ağzı açık salyası akıyordu, akli başında değil gibiydi. Ayakta dururken neredeyse komadaymış gibi görünüyordu.

Yanından geçerken yavaşladım ve iyi olduğundan emin olmak için fenerimi biraz kaldırdım. Gözbebekleri kocaman açılmıştı ve ışığın altında zorlukla kasılıyordu. Yüz ifadesi öfkeyle kırısmadan önce irkildi, hareketleri sarsıldı.

"Geri dönmeye cüret mi ediyorsun, gecenin yarattığı?" diye homurdandı çok fazla çığlık atmaktan kısılmış bir sesle. "Ruhumu aramaya cüret mi ediyorsun?"

Var olmayan bir düşmana vurmaya çalışarak saldırdı.

"Çöz beni, seni şeytan!" diye bağırdı, hiçbir şeyle boğuşmaya devam ederken hırliyordu. Duvara doğru geri çekildi, duvardan sekti, döndü ve görünmeyen bir düşmanın kuvveti altında eğildi. "Seninle gelmeyeceğim! Beni anlıyor musun? Oh!"

Dondu kaldı... ve sonra duraklayan hareketlerle doğruldu. Başını yana eğdi, gözleri benden yaklaşık on adım ötedeki görünmez bir hedefe odaklanmıştı. Dudaklarında hınzır bir parıltı belirdi.

"Böyle mi oynamak istiyorsun?"

Bu adamın davranışları bana Raz'ın bir kabusun içinde çok uzun süre döndüğü ve çıkış yolunu bulamadığı zamanları hatırlattı. Beni öldürmekle tehdit eder ya da körü körüne saldırırdı ve ben de onu dışarıya ya da malzeme dolabına itmek zorunda kalırdım. Bu adam Raz'dan çok daha vahşiydi, hareketleri doğru ya da doğal değildi ama aynı türden vahşi bir çılgınlığı vardı. Benzer bir ürün almıştı.

İçimi rahatsız edici bir his kapladı.

"Her şey yoluna girecek," dedim yatıştırıcı bir sesle ve fenerimi indirip ayaklarına baktım. Bunu neden düşündüğüm ya da tam olarak ne bulacağımı nasıl bildiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ayak parmaklarından çok uzakta olmayan, atılmış ve unutulmuş, buruşuk bir sargı bezi duruyordu. Fenerimin ışığını bazı yerlerde kırıyordu ve çivit rengi ışıktan dolayı rengi bozuktu ama yine de bana tanıdık geliyordu. Mor ve siyah, küçükken yaptığım ve büyükanneme doğum günü kartı olarak verdiğim bir tasarımı. Sanatımın ortasında dans eden küçük bir peri yaratmıştım, ama bu ambalajın tasarımında uçan bir kelebek vardı, çizdiğim peri kanatları böceğin kanatları için kullanılmıştı.

"Nefes almak düşmanını yenmene yardımcı olacak," dedim adama, etrafından dolaşp bir iş yerinin arka ya da yan tarafındaki ara sokağın duvarını kaplayan paçavraların ve enkazın arasına girdim. "Yakıtını içine çek ve düşmanın üzerine ateş püskürt."

O donup kalırken eşyalarını karıştırdım, sesim halüsinasyonuna sızarken başı yana eğildi.

"Şövalyeyi yenmek için kudretli ejderha olmalısın," dedim, yatağının arasına karışmış bir paket daha bulurken. "Yakıtı içine çek dostum," diye emrettim, yarı dikkatle. "İçine çek!"

Derin nefes alışını duydum.

"Şimdi ateş!"

Adam yüksek sesle nefes verdi ve o dikkatini daşıtırken ben de bulabildiğim tüm paketleri topladım. Tanımadığım birkaç tane daha vardı, muhtemelen diğerk rakipleri, büyükanneminkilere kıyasla önemsizdi. Diğerk çöpleri yiyecek maddelerinden ya da diğerk yaşam ihtiyaçlarından geliyordu. Yatak kıyafetlerini düzeltmeden önce onları da topladım.

"Neredeyse vardık!" Sesim yüceydi. "Günü yakala. Yakıtı içine çek. Sen çok güçlüsün."

Giysi olarak kullandığı anlaşılan bez parçalarını katladım ve bir kenara koydum.

"Ateş!" Bağırdım.

Etrafta bu birkaç eşyadan daha büyük bir şey aradım, sokağın aşağısında bir muşamba buldum - ve kambur duran başka bir kişi şimdi talimatlarımı takip ediyordu. Kalbim sıkışmıştı.

"Yakıtı içine çek." İkinci adama doğru ilerledim, bu adam ilki kadar hareketli değildi. Yolculuğunun sonuna yaklaşmıştı. "İyi misin?" Diğerk adamın duymaması için ona usulca sordum. Eğer diğerk adam bunu düşünürse, kesinlikle iyi *olmadığını* anlayacak ve kıyamet kopacaktı.

Kambur adam bana baktı ve onu kör etmemek için feneri biraz uzaklaştırdım. Derisi sarkmıştı ve gözleri donuktu, bana değil içime bakıyorlardı. Vücudunu süsleyen yırtık giysiler üzerinden sarkıyordu, çok büyüktüler ama iyi yıpranmışlardı, sanki vücut kütlelerinin iki katına sahipken onlara sahip olmuş gibiydiler.

"Beni tanrılara götürmeye mi geldin?" diye sordu zayıf ve titrek bir sesle.

Başımı üzüntüyle salladım ve elimi omzuna koydum. "Tanrılar seni henüz istemiyor. Daha yaşayacak çok hayatın var. Söyle bana, sana nasıl yardım edebilirim?" Ayaktaki adama doğru hızla döndüm. "Yakıt, dostum! O yakıtı içine çek! Yoksa seni yakalarlar."

"Sen melek misin?" diye sordu kambur adam, gözleri biraz bulutlanmıştı.

"Hayır," diye fısıldadım, omzumun üzerinden "Yangın!" diye bağırarak için bir anımı ayırdım. Elim kambur adamın omzunda kaldı ve eşyalarının arasında atılmış bir paket gördüm. Ortasındaki kelebek benimle alay ediyordu. "Tam tersi. Sanırım ben cehennem getiricisiyim."

Adamın gözleri biraz açılır gibi oldu ve yüzüme baktı. "Hayır," diye yanıtladı, yüzü bir gülümsemeye dönüşerek. "Hayır," dedi tekrar. "Görüyorum ki

İçindeki ışık. Sen cehennemin düşmanısın." Temkinli bir iç çekti. "Sanırım şimdi tanrıların yanına gideceğim. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Bununla birlikte gözlerini kapadı ve derme çatma yatağına kıvrılıp uzandı. Tanrılara şükür nabızı hâlâ atıyordu. Sadece uyuyacaktı.

Önümdeki adam uykuya dalarken, "İçine çek," dedim. "Ateş!"

Durdum, ara sokaktan diğerlerine baktım, bu uçta neler olduğuna dikkat etmedim. Onlara kim yardım ediyordu? Hepsi Büyükanne'nin malını mı alıyordu?

Ürünüm mü?

Farkına vardığım bir şey alımda ter damlaları oluşturdu.

"Olamaz," diye mırıldandım, midemde korku çukurları oluşmuştu.

Weston sonunda beni dinledi. Onu hiç dinlememiştim, ürünümünden ve görece masumiyetimden o kadar emindim ki. Ürünümü özenle kullanması için büyükanne güvenmiştim.

Weston bana ona hiç güvenemeyeceğimi göstermemiş miydi? Ne hayatımla, ne sağlığımla, ne de koca bir köy dolusu insanla. Neden durup düşünmemiştim ki, belki de, sadece *belki* de, bu konuda ona güvenmemeliydim?

"Siktir," diye mırıldandım, göğsüm aniden sıkışmıştı.

Karnımdaki korku hızla panik ipliklerine dönüştü. İlk önce ayakta duran adama döndüm, şimdi kendi kendine derin nefes alıyordu ve sakinleşme sürecindeydi. Nazik bir sertlikle onu sokağın kenarına yönlendirdim ve paçavra yığınının üzerine yığılmasına yardım ettim, kemikleri çok keskin ve hareketleri çok hantaldı. Bu bir gecede olan bir şey değildi. Bir süredir yavaş yavaş bu duruma düşüyordu.

Bulduğum muşambayla üzerini örttüm, kokusu biraz küflüydü ama adamın kokusundan daha kötü değildi. Brandayı itmeye çalıştı ama ben onu tuttum ve kenarlarını etrafına doladım.

Bir anda durdu. Nefes veriş i anlamlıydı. Muşamba nefes alış veriş iyle birlikte yükselip alçalmaya başladı.

Büyükannem bir keresinde bana arıza emniyetleriyle uğraşmamamı, başka kimsenin böyle bir şey yapmadığını söylemişti. Ben dinlememiştim, o da zorlamamıştı çünkü bunu değiştirmek zaman alacaktı ve bu kaynağı boşa harcamamı istememişti.

Arıza emniyeti çalıştı. Buna hiç şüphe yoktu. Bu adam açıkça benim ürünümün temelini oluşturduğu bir şeyin sancısını çekiyordu ama

Ürünün köyden çıktıktan sonra değiştirildiğini düşündüren daha uç yollar. Raz hiç durup gözbebekleri bu kadar büyümüş halde bakmamıştı. Köydeki hiç kimse bakmamıştı. Asla böyle salya akıtmamış ya da dik dururken güçten düşmemişti. En kötü anında saldırırdı.

Sokaktaki diğer insanları kontrol ederken bunun ne anlama geldiğini düşünerek vücudumda karıncalanmalar oluştu. Uyuduğunu sandığım bir adamdan iteklenerek uzaklaştırıldım. Bir kadın bana defolup gitmemi söyledi ama ben yine de bulabildiğim birkaç ambalajı topladım. Neredeyse hepsi Granny'nindi. Neredeyse hepsinde, beni yanına aldığı için ona teşekkür etmek amacıyla çocukken yaptığım tasarımlarım vardı. Sanırım on üç yaşındaydım. On dört mü? Weston bilirdi. Muhtemelen o kartı günlüklerimden birinde okumuştur.

Bu kadar çok ambalaj olduğuna göre bu sokaktaki insanlar epeyce bir şey almış olmalı. Ya da bunu tükettikleri kadar çok yiyecek tüketmiyorlardı. Vücutlarının eriyip gittiğine bakılırsa durum muhtemelen buydu.

Tanrım, umarım öyle değildir. Umarım ürünüme duydukları ihtiyaç, beslenmeye duydukları ihtiyaçtan daha güçlü değildir. Bu ürün bunun için yapılmamıştı, yine de tam olarak bu şekilde kullanılmasından korkuyordum.

İçimi bir korku kaplarken, gündüz vakti geri dönmeyi aklıma not ederek sokaktan çıktım. Umarım o zaman bilinçli olurlar ve sohbet edebilirler. Umarım konuşmak isterler. Daha fazla bilgi istiyordum. Daha fazla bilgiye *ihtiyacım vardı*. Weston ve adamlarının söyledikleriyle birlikte tanık olduğum şeylerin sonuçları beni endişelendiriyordu.

Ayrıca onlara herhangi bir şekilde yardım edip edemeyeceğimi görmek istedim, belki uygun bir konaklama yeri bulmak için. İhtiyacım olandan daha fazla param vardı ve bu insanların mevcut durumlarından kurtulmalarına yardımcı olabilirdim.

Weston'ın başından beri haklı olduğu ortaya çıkarsa ne yapacağımı bilmiyordum.

Bölüm 25

WesTON

I daha gözlerimi açmadan gittiğini biliyordum. Onun nefis kokusunu alabiliyordum ama kokunun kaynağı artık yanımda değildi.

Kalbim ağrıyordu ve sırt üstü yuvarlandım. Sonunda gözlerimi açtım ve tavana baktım. Onun yatağındaki boş yerini görmek istemiyordum. Bu, başka hiç kimsenin dolduramayacağı bir boşluktu, bunu nefes aldığım kadar kesin olarak biliyordum.

"*Doğru olanı yaptın,*" dedi kurdum bana. Günlerdir benimle ilk kez konuşuyordu.

"*Biliyorum,*" dedim, "*ama acıyor.*"

"*En azından onu kucağına alabildin ve hissedebildin. Onunla konuştun ve onun hakkında bir şeyler öğrendin. O senin anılarında. Ben onun kurduyla hiç tanışamadım. Beni bundan mahrum bıraktın.*"

"*Nedenini biliyorsun. Onu daha fazla tehlikeye atmamızı ister miydin? Bu krallığın kraliyet ailesinin onun gücünde birine sahip olmak için neler verebileceği hakkında bir fikrin var mı? Onu ipe çekerler ve benim gibi bir tane daha yaratmak için onu hemen üretmeye çalışırlar.*"

Bu gerçeği kabul ederek cevap vermedi. Onu koruyacak ben olmadan, onu destekleyecek bir sürü olmadan, savunmasızdı. Yalan söylemiyordum; onun gibi yalnız bir kurt her zaman tehlikedeydi. Geçmişte onları avlamıştım.

Aurelia'nın günlükleri sayesinde elimizde birkaç ipucu vardı; tanıdığımız ama haklarında başka bilgi bulamadığımız isimler. Büyükannem

bu bağlantıları Aurelia'yı sakladığından çok daha iyi saklıyordu. Bu bir tasarım olmalıydı.

Orada yatıp durumu düşünürken kalkmayı düşündüm. Ama artık acele etmemize gerek yoktu. Büyükanneimin adıyla damgalanmış tehlikeli ilaçların yaratıcısını aramaya geri dönmüştük. Aurelia onların temelini tasarlamıştı, bu açıktı, ama onları kimin değiştirdiğini bulmamız gerekiyordu.

Aurelia'nın ürününden bahsetmişken, kendimi harika hissediyordum. Bu yolculuğa başladığımdan beri iyi uyuyamamıştım, hem sürüm hem de krallık için endişeleniyordum. Eğer bu krallığın asilleri bizi yakalarsa, bu ejderha krallığını borca ya da savaşa sürükleyecekti ve ben de büyük ihtimalle çapraz ateşte ölecektim. Bu krallığın asilleri bundan emin olacaktı. Yıllar önce çekip gittiğimden beri benden kurtulmaya çalışıyorlardı. Ejderhaların beni kullanmasından nefret ediyorlardı.

Uyku ürünü beni bütün gece boyunca derin bir uykuya daldırdı. Kendimi tamamen yenilenmiş hissettim. Vücudum çeşitli ağrı ve sızılarını tamamen iyileştirebilmiş ve ardından tabiri caizse ihtiyaç duyduğum dinlenme süresiyle fincanımı doldurabilmişti.

Sonunda başımın yana düşmesine izin verdim, bakışlarım yanımdaki boşluğa takıldı. Kalbim daraldı.

Ya bana ihtiyacı varsa ve ben orada değilsem? Ya onu bir daha göremezsem?

"Tak, tak." Hadriel çadırın kapısının hemen dışından bana seslendi. "Kalk ve parla."

Hiçbir şey söylemediğim bir aradan sonra kafasını yavaşça kapaktan içeri uzattı. İçeri adım atmadan önce bakışlarını içeride gezdirdi ve kapağı arkasından aşağı doğru kaydırıldı.

"Şimdi seni uyandırıyormuş gibi yapacağım, tamam mı?" diye fısıldayarak boşluğa doğru ilerledi. "Bu sürüye ve Aurelia'ya karşı bir görevimiz var. Bu oyunu oynamamız gerekiyor. Sen uyuşturulduğun için öfkelenmiş gibi yapmalısın ve biz de onu aramak ama bulamamak için kasabaya saldırmalıyız. Bunu nasıl başaracağımıza dair hiçbir fikrim yok çünkü sinsilik konusunda pek iyi değil ama bir şeyler bulacağım."

"Uyuyan bir ajan olduğunu nasıl anladın?"

"Açıkçası çadırın yan tarafında biraz dinleme yaptım. Bugün için hazırlıklı olmak ve başka kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak istedim. Hadi bakalım, kalkıyoruz."

Kalkmak için hareket etmedim. Zahmet edemedim.

"Efendim, rol yapmaya devam etmelisiniz. Bunu yapmak onu korumaya yardımcı olacaktır." Kolumu dürttü.

"Ejderhalara yaptığınız bu mu? İstedığınızı yapana kadar onları kızdırmak mı?"

"Evet, ama bu asla *benim* istediğim şey değil, gerekli olan şey. Sık sık öfkelerinin alevleneceğinden ve birinin sevdiğim bir şeyi, mesela sikimi ısırıp koparacağından endişe ediyorum. Böyle kindar oluyorlar. Ama sen bir kurtsun; daha sakın, daha dengeli, yerine getirmesi gereken görevi görebilen ve bunu yapması istendiğinde öfkeyle patlamayan bir tür."

"Ya başı belaya girerse?" Ellerimi saçlarımda gezdirdim, hayal kırıklığı içinde saç diplerimi sıktım. "Ya bana ihtiyacı olursa ve ben orada olmazsam? Gitmesine izin vermek yanlış geliyor."

"O kadın da bir kurt, değil mi? Ve senin gerçek eşin? Kesinlikle dengeli bir hanımefendi, sadece öfkelendiğinde -genellikle senin tarafından-patlamaya meyilli ama gerektiğinde duruma ayak uyduracağından hiç şüphem yok. Olağanüstü koşullar altında yaşadı ve hem çocukluğu hem de Büyükanne'nin terör saltanatı boyunca korkunç ihtimallere rağmen hayatta kaldı. Üstesinden gelecektir ve yardıma ihtiyacı olursa, isteyecektir. Sizi tekrar bulacaktır, efendim. Ona adını temize çıkarması için bir şans verin ve sonra sizi tekrar bulacaktır, biliyorum. En azından beni bulacaktır. Belli ki favori bendim. Onunla aramızda bir bağ var. Hazır olduğunda kesinlikle beni arayacaktır."

Nedenini bilmiyordum ama bu son kısım aslında güven vericiydi. Benden nefret etse bile onu bulabilirdi. Benimle aynı mahkemede görev yaptığı düşünülürse, onu tekrar görmem oldukça olasıydı.

Tanrım, onu tekrar görmeyi ne kadar istiyordum! Sadece birkaç dakikadır uyanıktım ve şimdiden onu şiddetle özlüyordum. Beni affedip burada olmamasındansa yanımda olup benden nefret etmesini tercih ederdim. Bencillikti ama öyleydi işte.

İçimi çektim ve doğruldum.

Onun pahasına kendime bu lüksü tanımayacaktım. Onun mutluluğu en önemli şeydi ve burada benimle mutlu değildi; bunu açıkça belirtmişti.

"İşte başlıyoruz." Hadriel geri adım attı. "Muhteşem. Kasvetli bir güne harika bir başlangıç. Daha kötüsü de olabilirdi - iblis zindanlarına geri dönebilir, her gece kiralanabilirdin."

"Bu konuyu bir daha açma."

Saldırgan gücümü serbest bıraktığımda titredi. "Gördün mü? Demek istediğimi kanıtladım. Daha kötüsü de olabilirdi. Az önce salmış olabileceğim terör şoku gibi. Kayıp bir mahkûmla ilgili bir kargaşaya neden olmadan hemen önce altına sıçmak hiç de ideal değil. Gidip etrafı kontrol edeceğim, muhtemelen donumu değiştireceğim ve sonra hemen döneceğim. Sen sadece kükre, hırla ve muhteşem çıplaklığıyla dışarıda dolaş ve gösteriyi başlat. Ben hemen döneceğim."

Kıcını tutarak dışarı fırladı. Çok tuhaf bir kurttu ama işini biliyordu.

Kendimi kıyafetlerime uzanmaktan alıkoydum, sonra sahte bir hayal kırıklığı ve öfke yarattım ve çadırdan hışım ile çıktım.

"O gitti," diye bağıarak herkesin dikkatini topladım. "Bana ilaç verdi. Aurelia gecenin bir vakti gitti."

Tanix kaşları çatık bir halde koşarak geldi, Sixten de onunla birlikte. Nova, Sylvester'ın meyveleri doğradığı kahvaltılık masasının yanında çömeldiği yerden kalktı, aşçı başını kaldırıp bakmıyordu.

"Kampı dağıtmaya başlayın," dedim Tanix'e sert bir ses tonuyla. "Herkesi hazırlayın. Onu avlamaları için en yakın kasabaya birkaç kişi göndereceğim. Geri kalanımız yavaşça yolumuza devam edecek ve avın onunla birlikte dönmesini bekleyeceğiz. O dünyevi biri değil, iyileşmesi uzun sürmez."

Başlarını salladılar ve bağıarak talimatlar vererek koşarak uzaklaştılar. Nova masadan bir şey kaptı ve telaşsız yürüyüşüyle sağa doğru yürüdü. Normalde bu arkasından bağırmama neden olurdu, daha önce hiç yapmak zorunda kalmadığım bir şey. Şimdi de yapmadığım bir şey. Durumu okumakta inanılmaz derecede iyiydi, bir şeyler olduğunu biliyor olmalıydı. Her şeye rağmen hareketlerini sürdürdüğüne göre, oyun oynuyor demektir.

Kadının terfi alması gerekiyordu.

"Alfa." Ben kıyafetlerimi almak için çadıra geri dönerken Dante koşarak yanıma geldi. O da benimle birlikte çadıra girdi ve kapak arkasından kapandı.

Şaşkınlıkla ona baktım. Genellikle davet edilmedikçe yaşam alanına girmezdi. "Ne oldu?"

"Dün gece Aurelia'yı gördüğümü size bildirmem gerektiğini düşündüm," diye mırıldandı, sesi dışarıda acele edenlerin duyamayacağı kadar kısıktı.

Pantolonumu giydim ve tüm dikkatimi ona vermek için döndüm. "Bu da ne?"

"Kadının kesinlikle yön duygusu yok. Kasabaya doğru gitmek yerine bana doğru geliyor ve ölülerini uyandıracak kadar gürültü çıkarıyordu." Ellerini arkasında kavuşturdu. "Ona doğru yönü gösterdim."

Sonra da oraya vardığından emin olmak için onu biraz gölgeledim. Yine rotasından çıktı -kelimenin tam anlamıyla *sıfır* yön duygusuna sahip ve görünüşe göre düz çizgileri takip etmekte zorlanıyor- bu yüzden kasabaya yaklaşıp kadar ona rehberlik ettim ve sonra uzaklaştı."

Yüzüm şaşkınlığımı gizlemek için sert bir maskeye dönüşmüştü. Duyduklarıma inanamıyordum.

"Ona rehberlik mi ettin?" Sonunda sordum. "Neden?"

"Yanından geçip gittiği ve şu anda ortadan kaybolmasına şaşırmış gibi yapan bir düzine kadar insanın kıpırdamamasının nedeni de aynı. Zor bir hayatı oldu Alfa, bunu görmelisin. Onun günlüklerine ve ürünleri hakkındaki bilgisine ihtiyacımız vardı ama olup bitenlerde o bahçıvan şairin ya da o köydeki herhangi birinin suçu kadar onun da suçu yok. O da çevresinin bir ürünüydü, herkes gibi orada kapana kısılmıştı. Köyün dışında neler olup bittiğini bilmiyordu ve ürününün bu hale gelmesinden hoşnut olacak birine benzemiyor. O onlardan biri değil, Alfa. O bizden biri. Büyükannenin günahları yüzünden yargılanmayı hak etmiyor; o kadar da iç karartıcı olmayan bir hayat için adil bir şans hak ediyor. Bu kadın nasıl oluyor da gülümseyebiliyor? Hikayeleri bana kabuslar gördürdü. Onun hayatını dinlemekten nefret ediyorum. Ne boktan bir varoluş."

"Kaçmasına yardım ettiğini başka kim biliyor?"

Omuz silkti, rahatsız ama kararlı görünüyordu. "Başka kimseyi görmedim. Bir süredir görev yerimde olmadığımı fark eden oldu mu emin değilim."

Üzerime bir tişört geçirdim ve o günkü yolculuk için ihtiyacım olan birkaç şeyi aldım. "Başka kimseye söylemesen iyi olur. Seni anlamayacak birkaç kişi var. Adalet istiyorlar. Sevdiklerinin anısı onları mantıksız yapıyor."

Dante yarı eğildi. "Evet, Alfa." Giderken tereddüt etti, sesi hâlâ sakindi. "Gitmesine izin verdin, değil mi? Zayıf nöbetçi hattı kasıtlıydı. Değil mi?"

"Bu yüzden mi bana bu işe karıştığını söylüyorsun? Onun kaçışında rol oynadığımı mı ima ediyorsun?"

Omuzları dikleştirdi, başı dikleştirdi. "Hayır, Alfa. Tabii ki hayır." Onun gitmesine izin verdiğimi biliyordu. Sanırım bunu itiraf edemeyeceğimi de biliyordu.

Bu itirafı sadece Hadriel duyacaktı, çünkü onun iyiliği için bunu kendine saklayacağını biliyordum. Değer verdiği birine yardım ederken Hadriel'den daha güvenilir kimse yoktu.

"Görevimden asla vazgeçmem. Krallığımız bize güveniyor."

"Evet, efendim." Yine de tereddüt etti. "Kimsenin aklından geçeni söylememesi ihtimaline karşı aynı fikirdeyiz. Tuzağın değil, asıl sorunun peşinden gitmek senin görevin. Aurelia'nın gitmesine izin vermek görevinizi yapmaktır. Onu aramakla zaman kaybetmiş oluruz. Günlükleri bildiklerinin toplamı ve onlar hala elimizde. Şurada bir tane görüyorum. Artık burada bulunarak bize yardım edemez."

"Katkıların için teşekkür ederim, Dante. Gidebilirsiniz."

Bu sefer gitti ve ben de rahat bir nefes aldım. Normalde, hayır, gitmesine izin vermek görevimin bir parçası değildi. Bu görevi ejderha kraliyet ailesi başlatmıştı ve Aurelia'nın kaderi hakkında son sözü onlar söylemeliydi. Yine de komutanları olarak, hangi ipuçlarını takip edeceğime karar vermem için bana biraz özgürlük tanınmalıydı. Onun gerçek eşi olarak . . . Herhangi bir nedenle ona zarar vermeleri fikrini hazmedemiyordum. O kötü değildi, bundan emindim. Büyükanne'nin günahları yüzünden cezalandırılmamalıydı.

Kamp kısa sürede yıkılmış ve gitmeye hazır hale getirilmişti. Aurelia'yı aramak için en yakın kasabaya gidecek olanlar seçilmişti, aralarında Hadriel de vardı. Onunla birlikte Dante, Nova ve güç sahibi olan ama Aurelia'nın kötü durumunu yumuşatan birkaç kişi daha vardı. Hadriel onlara hedefi söyleyecek ve Aurelia'nın bulunmamasını sağlayacaktı.

Onu güvende tutmak için, bu benim vedamdı.

AURELIA

"Hey!"

Sert bir şey kaburgalarımaya çarptı.

Ne olduğunu anlayamadan ayağa fırladım ve bir

çocuğu boynundan tuttu ve rahatsız edici bir baş kilidiyle geriye doğru bükölene kadar onu döndürdü. Kollarını savurdu ve botları -muhtemelen az önce kaburgalarımaya çarpan şey- almak için çırpındı.

Atlar aşağıda yer değıştirirken homurdandılar ve saman boynumu tırmaladı ve muhtemelen saçlarımdan dışarı çıktı.

"Özür dilerim." Gitmesine izin verdim ve sonra tozunu aldım.

Ellerimi tokatlayarak uzaklaştırdı, geriye doğru sendeledi ve bir saman yığınının içine düştü.

Dün gece, tabelasında at-balıkları olan hanın ahırının samanlığında uyumuştum ve niyetim şafak sökerken kalkıp bir oda sormaktı. Bunun yerine, belli ki planladığımdan biraz daha geç uyumuşum ve fark edilmişim. Hay aksi. Gece seyahat etmenin tehlikeleri bunlardı.

"Özür dilerim," diye tekrarlardım. "Sadece uzanmış, uygun bir zaman bekliyordum." Zarar vermek istemediğimi göstermek için ellerimi uzattım ve yavaşça eğilerek yanımda duran fenerime ve çantama uzandım. "Şimdiye kadar gitmiş olmalıydım. Gidip kontrol edeyim."

"Dün gece odaları vardı," dedi çocuk, artık onu incitmeye devam etmeyeceğimi bildiği için haç çıkardı. Ayağa kalkmak için kendini zorladı. "Gidip orada uyusaydın keşke. İnsanların burada uyumasına izin vermiyoruz."

"Kesinlikle. Kesinlikle. Anlıyorum. Sadece bir kadının gecenin bir yarısı içeri girmesi biraz garip, anlıyor musun? Beni bir tür, ne bileyim, kötü haber ya da onun gibi bir şey sanarak reddetmelerini istemedim."

Gözlerini devirdi. "Buralarda değil. Buraya her zaman atıştırma lık larını gizlice sokmaya çalışan ya da yumruklarını kaldırm as ın diye pederlerinin uyumas ını bekleyen kadınlar geliyor." Kıyafetlerime baktı ve yüzümü taradı. "Sen hangisisin? Hiç çürüğün yok ama bütün dişlerin dökülmüş. Atıştırma lık kutusunda yenisin, değil mi? Hangisi seni kancaya taktı?"

"Hayır, hayır, öyle değil, hiç değil. Sadece geçiyordum."

Ofladı, sırtış ını biliyordu. "Bizde de onlardan bolca var. Yemin ederim, satın almak için gelen bu kadar çok insan için yoğun turizm iddiasında bile bulunabiliriz." Başını iki yana salladı. "Kusura bakmayın hanımefendi ama bu dürtü geçene kadar direnmeye çalışmalısınız. Hâlâ güzelsiniz. O kancaya bir süre direnebilirseniz açlık geri gelecektir. Bu fener gerçekten güzel. Eminim iyi bir fiyata alırsın. Onu kancayı öldüren ejder iksirini almak için kullan. Sanırım seni oradan kurtarmaya yetecek kadar alabilirsin. O zaman uzak dur, ne dediğimi duyuyor musun? Etrafında yaşıyorum. Her zaman görüyorum. O şeyde tüm yollar kötü sona çıkar."

"Bekle." Başımı salladım, avucumu kaldırarak bana bir saniye vermesini işaret ettim. Bunların hepsi yeni bir dildi ve düşüncelerimi toparlamak için birkaç nefes almam gerekiyordu. "Atıştırma lık kutularından bahsederken Granny's'i mi kastediyorsun, yoksa sadece ... bilirsin, genel olarak?"

"Evet, büyükanneminki. Hiçbiri seni onunki gibi kandıramaz. Biri bunu söylemeliydi. Duyduğuma göre en iyisiymiş ama bedeli ağırmiş. Eğer kötü bir doz alırsan, seni öldürür."

"Markette kötü doz yok," dedim düşünmeden.

Gözlerindeki bilmiş parıltı söndü, içine biraz hü zün sızdı. "İnan bana, gördüm. Bu kötü bir şey. Buna izin vermemeliler. Gerçi belediye başkanı bundan küçük bir aksiyon alıyor, yani ..." Omuz silkti. "Nasıl olduğunu bilirsiniz. Eğer birileri avuçlarını yağlıyorsa, baştakiler halktan insanları umursamaz." Geri adım attı. Bu benim gitmem için bir işaretti.

"Ejderhalar kancanın tedavisini pahalı mı yapıyor?" Çantamı çektim ve önce onun gitmesini bekledim.

"Evet, bu bir sürtük değil mi? Uyuşturucunun tehlikeleri ve bağımlı olmanın ne kadar korkunç olduğu hakkında şiirsel sözler söylediklerini duyuyorum ama elleri

Dışarıda da mı? Onlar da zenginleşiyor, tıpkı şu büyükanne gibi. Kraliyet ailesi de öyle. Herkes birilerinden çıkar sağlıyor."

Aynen öyle.

"Ve ..." Aşağı inmeye başlamadan önce merdivenin dibine gelmesini bekledim. "İnsanın iştahını kaybetmesi yaygın bir şey mi?"

"Evet. Sanırım bu bir yan etki. Bazı insanlar sırf bunun için yapıyormuş diye duydum. Masal da olabilir, bilmiyorum. Eğer öyleyse oldukça aptalca. Kemiklerinde biraz et olması, çok fazla atıştırdıktan sonra nasıl görüneceğinden daha iyidir, ne demek istediğimi anlıyor musun? Henüz çok fazla kilo vermedin. İyi olacaksın. Sadece direnmelisin. Gerçekten zor olduğunu duydum ama bana sonra teşekkür edeceksin."

Beni ahırların önüne kadar götürdü ve başıyla selamladı.

"Senin için en iyisi," dedi, "o parayı al ve iyi bir gece uykusu için harca." Hanı işaret etti. "O zaman evine dön ve kendine sana iyi bakacak mutlu bir eş bul. Sen gerçekten çok güzelsin.

-Birini bulabilirsin, sorun değil. Birkaç küçük çocuk yapın ve bu işlerle uğraşmayı aklınızdan bile geçirmeyin."

Ne kadar rahatsız olduğumu gizleyerek ona gülümsedim. Atıştırmalık kutuları, çok fazla atıştırmalık yemek, kanca - bunlar korkunç etkileri gizleyen sevimli terimlerdi. Hayatı değiştiren etkiler. İnsanlar iştahlarını mı kaybediyordu? Büyükannem bunu nasıl tasarlamıştı? Neden?

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, daha fazla soru sormaya niyetlenerek hanın yıpranmış kapısını ittim. Belki hancı, genç seyisten daha bilgili olabilirdi.

Giriş bölümünde ahşap kirişler üstten uzanıyordu ve yıpranmış meşe bir tezgâh yan tarafta duruyordu. Tezgâhın ucuna yakın bir yerde büyük bir kitap açık duruyordu; yarısı ağır bir karalamayla doluydu, geri kalanı ise soluk kahverengi çizgiler dışında boştu. Tezgâhın arkasında tombul bir adam durmuş, ben içeri girerken tel çerçeveli gözlüklerinin üzerinden bana bakıyordu. Oda istediğimde önce yüzümü, sonra giysilerimi süzdü ve atıştırmalık kutularını sorduğumda para için elini uzatırken duraksadı.

"Bu handa hoşgörü yoktur. Burada bir şeyler atıştırırken yakalanırsanız, paranız iade edilmeden dışarı atılırsınız. Gördüğüm kadarıyla ahırlara da giremezsiniz. Sokağa atılırsınız."

Beklentiyle bekledi.

"Anladım," dedim.

Kaşları çatıldı ve paramı aldı.

"Odanızla birlikte kahvaltı alacaksınız. Yarın dokuzda aşağıda ol. Yoksa öğle yemeği on bir gibi başlar ve akşam yemeğine sarkar. Biramız var, daha sert bir şey yok. Daha sert bir şey istiyorsan, meydana gitmelisin."

"Üzgünüm, bu işte yeniyim. Atıştırma kutuları daha sert bir şey mi sayılıyor o zaman?"

Yine gözlüklerinin üzerinden beni inceledi. "Eğer bu işte yeniysen, henüz başındayken bıraksan iyi olur. Aksi takdirde, ana meydana git. Çeşmeye varmadan önce yan sokaktan sola dön. Yarı yolda mor ve siyah tenteli bir araba göreceksiniz. Orada başka şeyler de satıyorlar, ama esas olarak Granny. Eğer alırsanız, saklasanız iyi olur çünkü bu kasabada sizi yere serip malınızı alacak bir sürü insan var. Bu şeyler çok fazla suç yaratıyor."

"Anladım." Para üstünü alıp cebime attım ve merdivenlere yönelmeden önce durakladım. "Acaba Yani, burada banyo var mı?"

Tezgâha yaslandı. "Sıcak bir banyo bir bakır. Birinin sizinle ilgilenmesini istiyorsanız, iki bakır."

Gülümsemem utangaçtı. "Peki malzemeleri nereden alacağım? Aslında bir kovanın içinde durulanıyorum. Güzel kokulu sabunlara ve belki de hoş kokulu banyo malzemelerine sahip olmak iyi olabilir."

"İhtiyacınız olan şey görevlide olacak."

Bakırlarımı ortaya koydum ve tüm altınlarla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Para üstü almak için bile neye harcayacaktım? Banyo yapmayacağım kesindi ve buradaki yemeklerin çok daha fazla olduğundan da şüpheliydim. Oda bir gümüşten daha azdı ve benim de çok fazla gümüşüm yoktu. Weston bana gerçek anlamda bir servet vermişti. Bana bir hayata başlamam için yeterinden fazlasını vermişti. Onsuz.

İçimi bir pişmanlık dalgası kaplarken aniden daralan göğsüme nefes almakta zorlandım. Ona geri dönme ihtiyacı aniden ve tamamen baskın geldi, o kadar ki odayı iptal edip hemen ona geri dönmek için kendimi durdurmak zorunda kaldım. Onu özlemiştim. Işıltılı gözlerini ve o zor ikna edilen sırtışını özlemiştim. Onun hakkında daha fazla şey öğrenme fırsatını kaçırdım. Hatta ondan nefret etmeyi ve sonrasında yatağını ve sıcaklığını paylaşmak zorunda kalmayı bile özledim.

Şimdi, burada, bu yoğun duyguyu daha fazla keşfetme şansına sahip olmayı diliyordum. Ya da belki ... belki de sadece bir markette tesadüfen karşılaşmış, normal hayatları olan iki farklı insan olmayı diledim.

"Hanımefendi?" Adam beklentiyle bana baktı, belli ki az önce bana bir soru sormuştu.

"Pardon, ne dedin?"

"Ne zaman istiyorsun, şimdi mi?" diye sordu adam. "Yoksa bir şeyler yedikten sonra mı?"

"Oh." Midem gurulduyordu ama samanlık gibi kokarken ve bir samanlıktan çıkmış gibi görünürken yemek yemek istemiyordum. "Şimdi, lütfen. Teşekkürler."

İYİ BİR SEÇİM OLMUŞTU. Benimle ilgilenen kadın hancının karısı olmalıydı. Adamın soğukkanlı, saçma sapan konuşmasına kıyasla kadın konuşkan ve canlıydı. Suyu gül yaprakları koyarak mis gibi kokmasını sağladı, saçlarımı lavanta sabunuyla yıkadı ve beni bir güzel keseledi. Bütün bir deri tabakasını aldığından emindim.

İşi bittiğinde beni yumuşak bir çarşafa sardı ve kıyafetlerimi sormadan yıkamaya götürdü. Weston'ın benim için hazırladığı yazlık kıyafetlerimi giyerek sıcak bir kahvaltı ve yarım bardak bira içmek için aşağı indim. Tam bir tane satın almıştım ama meğer o şeyi pek sevmezmişim.

-Çok sertti. Arkamdaki masada oturan kırmızı sakallı, huysuz yüzlü adama bıraktım ve bunu yaparken gülümsedim.

Kaşları çatıktı.

"İçinde ne var?" diye sorunca, yuvarlak göbekli ve kirli önlüklü barmen yaptığı işi bırakıp ona baktı.

Kaşlarımı kaldırdım ve seramik kupaya baktım. "Bira mı? Kehribar rengi."

"Başka ne var?"

Bir süre ona baktım. "Şerbetçiotu? Arpa? Birayı nasıl yaptıklarından pek emin değilim."

"Şu atıştırmalıklardan birini içkisine koyup koymadığınızı soruyor," dedi barmen gür bir sesle, meyhane müşterileri sessizleşip bana bakmaya başladılar.

"Aman- Hayır," dedim, dehşetle. "Hayır! Bunu neden yapayım ki? Bu çok saçma. Zor kazanılan paranın boşa harcanması gerçeğini bir kenara bırakın, bir insan bu tür bir ürünü ancak dikkatlice düşündükten sonra tüketmelidir. Tesadüfen karşılaşabileceğiniz bir şey değil."

Tavernada kimse kıpırdamıyor, herkes bana bakmaya devam ediyordu.

"Yani... al, sana iyi olduğunu göstereyim." Kupayı kaptığım gibi bir yudum aldım ve ağzıma dolan sert tatla yüzümü buruşturdum. "Ugh. Eminim bu

çok güzel bir demleme, çok incelikli ve detaylara dikkat edilerek hazırlanmış, ama tanrılar beni tokatlıyor, biraz ekşi, değil mi? Çok, çok sert. Gerçekten hayranı değilim. Ben daha çok şarap severim. İster misin, istemez misin?"

Kızıl Sakal, ikisi de gülmeye başlamadan önce bir süre barmene baktı.

"Evet, alacağım. İyi birayı ziyan etmenin anlamı yok." Teşekkür etmek için başını eğerek bardağı benden aldı.

"Oh." Onu işaret ederek kıkırdadım. "İçkine bir şeyler koymam konusunda şaka yapıyordun."

Kaşları çatıldı. "Hayır, şaka yapmıyordum. Burada yeni misin?"

Gülümsemem kayboldu. "Sadece geçiyordum. Şaka yapmıyordun değil mi?"

İnsanlar bunu gerçekten yapıyor mu?"

Barmen ellerini bara dayamış bizi izlerken başını salladı. Diğer herkes kendi aralarında sohbet ederek yemeklerine geri dönmüştü.

"Bu kasabada kendine dikkat etsen iyi olur kızım," dedi alçak bir ses tonuyla. "Seni her şekilde kandırırlar. Arkanı da kolla. Suç oranı artıyor. Eğer buradan geçiyorsan, işini halledip gitsen iyi olur."

Weston'ın en büyük sorunlarından birinin masum insanların bağımlı hale gelmesi olduğunu hayal meyal hatırlayarak çantamı aldım ve yola koyuldum. Yine de bunu bir içeceğin içine koymak çok zorlama görünüyordu. Bir şeyi yanlışlıkla bir kez yapmak bağımlılık yaratmamalıydı. Daha önce bu kadar çabuk etki eden bir şey duymamıştım.

Dışarıda, güneş ışığı temiz kaldırım taşlarından yansıyarak sevimli evleri ve küçük dükkânları aydınlatıyordu. Meydanın yakınında söz konusu ara sokağı buldum, mor ve siyah tenteli tezgâhta ne satıldığını merak ediyordum.

Benim tasarımıyı kullanmayı hiç istememişti. Bundan hiç bahsetmemişti. Böyle bir şeyin sohbet sırasında gündeme gelebileceğini düşünmüştüm. Hey, Aurelia, bu arada, dükkanımın yüzü için senin resmini kullanıyorum. Harika değil mi? Bu işte beraberiz!

Bunun harika olduğunu düşünürdüm. Kendimi ona ve işime daha da bağlı hissederdim. Şimdi ise insanların söylediklerini duydukça ve sahip olduğum şeyleri öğrendikçe kendimi kirli hissediyordum. Tiksindim ve herkesin yanlışlığını kanıtlamak istedim. Bunların hiçbirinin doğru olmasını istemiyordum.

Stantta birkaç kişi toplanmıştı, hepsi yetersiz beslenmiş ve doğal olmayan bir şekilde zayıftı, sanki yemek yemiyor ya da kendilerine bakmıyorlardı

aylardır, belki de yıllardır. İçlerinden biri uzaklaştı, mor ve siyah ambalajı hemen açtı ve parlak pembe bir parçayı ağzına attı.

Ambalajların üzerindeki tüm isimlere baktım, hiçbirini kendi yarattığım şeyler için kullanmadım. Mutluluk veya Booster Pack veya Dream Time, ne yaptıklarına dair çok az açıklama içeren şirin isimler.

Bir başkası elinde birkaç parça eşyayla koşuşturarak uzaklaştı. Bir diğeri ise fiyat ve parasızlığı hakkında tartışıyordu.

"Arz ve talep," dedi tezgâhtar adama. "Buna paranız yetmiyorsa, daha ucuz olan diğerlerinden birini alın."

"Bunların hiçbirini istemiyorum," diye tükürdü adam. "Ben Rüya Zamanı'nı istiyorum! Rüya Zamanı'na sahip olmalıyım!"

Standın düzeni tertemizdi, tüm ürünler düzgün bir şekilde sıralanmış ve ön tarafta isimlerin ve fiyatların listelendiği küçük kartlarla iyi bir şekilde sergilenmişti. Rakamlara baktığımda şok içinde gözlerim açıldı. Bir gümüş parçasına iki ürün mü? Bu oda ve yemek kadar pahalıydı. Her bir ürün sıcak bir banyo ve sıcak bir yemekten çok daha pahalıya mal oluyordu ki bu da o sokaktaki tüm insanların çok ihtiyaç duyduğu bir şeydi.

"Defol git buradan," diye bağırdı tezgâh sahibi, adamı uzaklaştırarak.

"Lütfen dostum. Ona ihtiyacım var!" Adam ürünü almak için hamle yaptı ama

Durak katılımcısı, elindeki sopayla bir anda ortaya çıktı. Ürüne uzanan adama vurarak yere düşürdü. Yan taraftan iki iri yarı adam koşarak yumruklarını indirdi, ardından zayıf adamı yere fırlattı ve tekmeleyerek kaldırıma sürünmesini sağladı.

İrkildim ve şiddet karşısında dehşete kapılarak hızla geri çekildim. Tüm bunlar adamın ilaç alamaması yüzünden olmuştu.

"Siz aptalların işi neden bu kadar uzun sürdü?" diye bağırdı tezgâhtar.

"Üzgünüm patron." Adamlar topallayan adamı sürükleyerek köşeye kadar götürdüler ve duvarın yanına bıraktılar.

"Şimdi, merhaba, bunun için üzgünüm." Tezgâhtar sanki hiçbir şey olmamış gibi gülümsüyordu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Yavaşça tezgâha yaklaştım ve seçeneklere baktım. "Bu nedir?" Rüya Zamanı'nı işaret ettim.

"Granny's Delight'ı ilk kez mi deniyorsun?"

"Granny's Delight?" diye sordum. "Bu onun işinin adı mı?"

Bir an gözlerini hızla kırıştırdı, gülümsemesi zoraki oldu. "Evet, tabii ki. Bu, canım, çok eğlenceli bir halüsinojen. Seni çok eğlendireceği garanti.

saatlerce eğlendirdi."

"Eğlendirdi . . ." Onu almak için uzandım ama adam bileğimi yakaladı, gülümsemesi keskindi.

"Oynamadan önce ödeme yaparsınız."

Ses tonundaki uyarıya ben de uydum. "Satın almadan önce malı incelemem gerekiyor. Bu güzel küçük pakette kim bilir neler var."

Elimi bırakmadan önce bir an için tutuşu sıkılaştı ve biraz geriye yaslandı. Bir süre daha bakışlarını üzerimde tuttuktan sonra tekrar elimi uzattım ve ürünü aldım. Paketin üzerinde küçük bir etiket vardı; peri modelli ama kelebeğe yapıştırılmış kanatlardan daha fazlası.

"Saçma," diye mırıldandım, tırnağımı yapışkanın altına sokarak. "Kimse bunların kelebek kanadı olmadığını söylemedi mi?"

"Peki bunu neden yapsınlar?"

Ürünü kaldırdım. "Çünkü saçma görünüyor."

"İnsanlar paketin üzerinde değil, *içinde* ne olduğunu fark etmeye daha meyillidir." "Görünüşe göre."

Paketin içinde mükemmel kesilmiş, parlak fuşya renginde, kenarları bu şekle sıkıştırılmış gibi yuvarlatılmış bir daire vardı. Yüzeyi mumsu bir parlaklık kaplıyordu.

"Nedir bu?" Usulca sordum, dış tarafındaki şeyleri kaşıdım ve sonra ortasına bakmak için parçayı kırarak açtım.

Sert eller beni yakaladı, her iki yanımda iri birer adam vardı.

Tezgâhtar, "Öyle ya da böyle bunun bedelini ödemeniz gerekecek," diye tehdit etti.

"Her birinden birer tane alacağım ve siz de sorularıma cevap vereceksiniz," dedim içimdeki gerginlik ve öfkeyle. "Bu aptalları çıkarın, ben de size parayı getireyim."

Adama yüklü bir ödeme yapıldıktan sonra, hemen önündeki diğer paketleri parçaladım. Hepsinde mumsu bir kaplama vardı, her biri farklı renkteydi ve çoğu şeker gibi görünüyordu. Yine de içlerini tanıdım. Hiç şüphe yok ki, bu insanların yediği ürünü ben yapıyordum. Planladığım gibi eğlenceyi sağlayan benim eserimdi ve onu kaplayan her neyse insanların karşılaştığı sorunları yaratmış olmalıydı, bağımlı olmak, hastalanmak, yemek yememek. Ölmek.

"Bunların hepsi aynı mı?" Titreyen ellerimle kaplamayı kaşıyarak sordum. "Nedir bu?"

Adam beni dikkatle inceledi, satın almaya gelen başka birini görmezden geldi.

"Vay, vay," dedi. "Merak etmiyor musun?"

Bir kahkaha attım. "Bu kulağa bir suçlama gibi geliyor. Vücuduma bir şey koyuyorum ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Ürünü kaplayan bu mumsu şey de ne?"

Bakışları yırtıcı bir hal aldı. "*Ürünü* ben yapmıyorum, sadece satıyorum. Başka kimsenin bununla bir sorunu yok gibi görünüyor."

Ürüne yaptığı vurguyu fark ederek kaşlarımı çattım. Geri çekilmem gerekiyordu. Olay çıkarıyordum ve fark edilecektim. Ama siktir et, bu saçmalıktı. Ürünümün değiştirilmesini asla kabul etmedim. Kaç dayak yediğim ya da beni öldürüp öldürmedikleri umurumda olmazdı, yarattıklarımın neye dönüşeceğini bilseydim bir gün daha çalışmazdım. Bu tür bir eşitsizlik yaratmak için fazladan altın harcamaya değmezdi.

Eğildim, ses tonum buz gibiydi. "Bununla ilgili büyük bir sorun olduğunu çok iyi biliyorsun. Bu mumsu şey tüm ürünlerde aynı mı?"

"Hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil. *Ürününüzü* alın ya da almayın ama defolun gidin buradan. Sorularınızla işim bitti."

Bakışlarımın sert ve muhtemelen biraz dengesiz olduğunu farkındaydım. O piçi bu tezgâhta parçalayıp öldüresiye dövmek, sonra da şu anda yanımda duran kiralık katillerine saldırmak istiyordum. Hayvanımın gücüne ve hızına sahip olsaydım belki ben de yapardım.

Bunun yerine arkama yaslandım, Dream Time'ı aldım ve ağzıma attım. Ürünlerin geri kalanını topladım ve çantama attım. Bu şeyin nasıl değiştiğini anlamak istiyorsam, onu deneyimlemem gerekiyordu. Ancak o zaman bununla mücadele etmek için bir şeyler yaratabilirdim.

Çünkü onunla mücadele etmek için bir şeyler yaratırdım. Bu iyi değildi.

O mumsu şey her neyse, herhangi bir ürüne uygulanabileceği açıktı. Üretimi durdurmam, Alexander'ın başka bir yaratıcıyı yakalamasını ve zenginlik uğruna insanları zehirlemeye devam etmesini engellemeyecekti. İnsanları zehirden kurtarmak için bir sürü paraya mal olmayacak bir şey yapardım. Ondan sonra, bir şekilde bu organizasyonu yerle bir ederdim. Yaratılmasına yardım ettiğim şeyi çözerdim.

Daha yan sokağın sonuna bile gelmemiştim ki karnım acıyla dönmeye başladı. Baş dönmesi gibi bir his üzerime çöktü ve zihnim döndü. Weston ve diğerlerinin bahsettiği hastalık buydu.

Ne kadar aşağılık biriymişim. Bana bunu defalarca anlatmıştı. Bunu gördüğünü, sürünün bunu yaşayan insanlar tanıdığını söyledi. Dinlememişim.

Ona üzgün olduğumu, iletişimimizin kopmasında en az onun kadar benim de hatalı olduğumu söylemek istedim. Ben de en az onun kadar inatçıydım. O yumuşadı ama ben yumuşamadım.

Keşke burada olsaydı, yanımda dursaydı, ben bu kimyasal kaplı yolculukta yürürken elimi tutsaydı. Ya da sadece yüzünü görmek istediğim için burada olmasını. Sesini duymak. Gözlerinde parlayan öfkeyi, şehveti ya da mizahı görmek.

Şehirde yürüdükçe karnımdaki ağırlar daha da arttı. Bir noktada sendeleyerek yolun kenarına geldim ve bir elimi duvara dayayarak eğildim. Sadece ben değildim. Fark ettiğim diğer insanlar da yer yer kamburlaşmış, bir an için karınlarını tutmuşlardı. Doğrulduklarında derin bir nefes aldılar ve devam ettiler, hareketleri yavaşladı, yürüyüşleri daha çok bir trudge'a dönüştü. Ondan sonra her şey onlar için eşitlenmiş gibiydi.

Kendimi bir ara sokağın ağzında durmuş, boşluğa bakarken, önümdeki arnavut kaldırımlı sokakta yuvarlanan bir ev büyüklüğünde büyük bir top hayal ederken bulana kadar aynı etkileri hissettim ve aynı eylemleri yansıttım. Görüntü net ve canlıydı. Kuşlar üzerine çullanmıştı, renkli ve sevimliydiler. Bu, ürünün benim tasarladığım kısmıydı, ancak beni normalden çok daha hareketsiz hissettirdi.

Yeterince içtikten sonra gözlerimi kapattım ve vücudumu etkilerden kurtarmak için gerekli adımları attım. Hâlâ işe yarıyordu, her zamanki gibi. En azından bu bir rahatlamaydı.

Mumlu kısmı soymam ve neyden yapıldığını bulmam gerekiyordu. Tersine mühendislikte ustaydım. En başta bu işe böyle girmiştım.

Gözlerimi açtığımda, sert bir yüzün üzerinde şahin gibi bir bakışla karşılaştım.

"Merhaba," dedi adam. Kıyafetleri taze kokuyordu. Diğer adamlar etrafımda duruyordu, biri iki yanımda, biri de arkamdaydı. "Büyükanneimin ürününüzü nasıl değiştirdiği hakkında bazı sorularınız olduğunu duydum. Bu sizin ürününüz, değil mi? Bize verilen çizim size çok benziyor."

Kalbim hızlandı.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedim biraz şaşkın bir ses tonuyla, telaşımın yüzüme yansımamasını umarak.

"Bence öyle. Seni getirene büyük bir ödül var. Alexander gelip seni kendisi almaktan mutluluk duyacaktır." Etrafımdakilere bir göz attı. "Al onu."

OceanofPDF.com

HADRIEL

"Umarım saklanıyordur." Burt, arabaya bağlı sağlam bir atı yönlendirirken öyle dedi. Öğleden biraz önce kasabaya doğru yol alıyorduk.

Yürüyüşümüzün iki işlevi vardı: erzak almak, içmek ve Bulmak istemediğimiz bir kadını arıyormuşuz gibi davranıyorduk. Bu görev için altı kişi görevlendirilmiştik ve grubumuzdaki herkes Aurelia'ya sempati duyuyordu. Tanix hiç gitmemem gerektiğini söyledi, doğru şeyi yapacağıma güvenmiyordu.

Bu adam geri zekalıydı ve kederi bunu görmesine izin vermiyordu. Onun için üzül müştüm, gerçekten üzül müştüm ama bu durum karşısında tam bir iblis gibi davranıyordu. Sanki hayatı boyunca aşağılanmış saf bir kadını, varlığından bile haberdar olmadığı bir suç yüzünden ejderhaların pençesine atmak doğru bir şeymiş gibi doğru olanı yapıyordu. Çok saçma.

Alfa için de üzuldüm. Onun gitmesine izin verdiği için duyduğu keder kendini gösteriyordu. Genelde duygularını gizleyebilirdi ama onun gitmesine izin verdiği için duyduğu pişmanlığı gizleyemiyordu. Onu arzuluyordu, bu çok açıktı. Ondan hoşlanıyordu da. Arkadaşlık ve tomurcuklanan duygular bulmuştu, bunu söyleyebilirdim. Şimdi boku yemişti. Karma, sonunda hep seni bulur.

"İnsanlardan kaçmaya alışkındır, eminim şebboyluk yapıyordur," dedim evlere bakıp arnavut kaldırım sokakların kenarlarını tararken. Tanıdık bir paket kağıdı bir parça çöple sarmaş dolaştı. "Bu kasabada büyükannemin uyuşturucuları var."

"Bu iğrenç krallıkta hangi kasabada yok ki?" diye homurdandı Nova. Bu gezinti için bebek bakıcımızdı. Muhtemelen daha sonra beni bardan dışarı sürükleyecek ve kızları denemek isteyip istemediğimi soracak olan güvenilir, güvenilir olan oydu. Vajina itmenin komik olduğunu düşünüyordu. Çok garip bir mizah anlayışı var.

"Birkaç tane gördük ama evet." Cık cık ettim. Bu çok utanç vericiydi. "Peki, tamam. Sizinle yürümek çok eğlenceliydi. Bana ihtiyacınız olursa, yolun aşağısındaki bir tavernada olacağım. Umarım bir hokkabaz, şarkıcı ya da bar kavgasına kışkırtabileceğim birileri vardır."

Nova, "Dikkatleri üzerinize çekmeyin," diye uyardı.

Ellerimi uzatarak sıkıcı kıyafetlerimi gösterdim. "Kahverengi bir çuvala eşdeğer bir şey giyiyorum, değil mi? Ne hakkında olduğumu biliyorum."

Burt, "Ağzını her açtığında bu ifadeyi çürütüyorsun," diye mırıldandı.

"Beni sevdiğini biliyorum Burt, ama biraz yumuşatır mısın? Diğerleri kıskanacak."

Bana kaşlarını çattı.

"Ben de seninle geleceğim," dedi Nova, beni doğru yönlendirmek için elini koluma koydu. "Eğlenceme gölge düşürme."

"Hiç yaptım mı?"

"Bu retorik bir soru mu?" Homurdandım.

"Sylvester, erzağın var. Arcadia yardım etsin. Dina, Marc, siz birbirinizden ayrılmayın ve kasabayı dolaşın. Kimsenin Aurelia hakkında konuşmadığından emin olun. Üç saat içinde meydana buluşacağız."

"Bu kadar zaman yeterli mi?" Burt sordu. "Aurelia'yı iyice aramamız gerekiyor."

"Bu yerde samanlıkta iğne aramak gibi bir şey." Nova omuz silkti. "Han odalarını arayamayız ve şüphe uyandırmak istemeyiz, değil mi? Eğer bu açıklamayla geri dönersek, alfanın yoluna devam etmekten başka çaresi kalmaz. Tanix bile bizi inceleyemeyecek."

"Birinin o kurdu oturtup bu durumu ona net bir şekilde açıklaması gerekiyor," diye mırıldandı Dina, küçük, çevik ve zor durumlarda iyi olan bir kurttu. Bu nedenle Dante'nin yerine seçilmişti. Benimle pek konuşmazdı. Başını belaya sokacağımı düşündüğünden oldukça emindim. Benim iyi vakit geçirme anlayışımın bela olduğunu düşünürsek, muhtemelen haklıydı.

"Birinin o kurda sarılması gerekiyor," dedim kolumu Nova'nınkine bağlayarak. "Zaman kaybediyoruz. Nereye?"

Hanların hepsi kasabanın bir bölümünde, Granny'nin tezgâhlarından birine çok uzak olmayan bir yerde bulunuyordu. Bir arka sokakta ya da köhne bir köşede bile değil, göz önünde konumlandırmışlardı. Bu kasabanın uyuşturucu ticareti konusunda hiçbir çekincesi yoktu.

Büyük bir meyhanesi ve tabelasında kükreyen bir aslanın kötü bir oyması olan bir hana yerleştik. Kazınmış bir ahşap zemin üzerinde yıpranmış mobilyalarla dolu mekânda birkaç kişi vardı. Köşedeki küçük sahne alanı ne yazık ki çıplaktı, ancak muhtemelen herhangi bir gösteri için çok erkendi. En azından bira saçma bir şekilde ucuzdu.

"Burası neden bu kadar ucuz?" Barmene içkime bakarak sordum. "İçinde ne var?"

Barmen, kulağından bir çentik çıkarılmış ve kafasında saçtan çok bıyık olan kırışmış yaşlı bir pislik, şişman bir avucunu bara yasladı. "Burası o tür bir yer değil ve beni daha fazla suçlamaya devam edersen, çıkış yolunu bulabilirsin."

"Harika, iyi, harika, iyi sohbet. Ama burası neden bu kadar ucuz?"

Barmen barın altından bir fincan aldı ve içine tükürdükten sonra ovalayarak temizledi. "Belediye başkanı kasabada kalmayı daha ucuza getirmek için hanlara maaş veriyor."

İçkimden bir yudum aldım ve acı tadı karşısında biraz irkildim. Burada zanaatlarını pek de severek yapmıyorlardı. "Peki neden?"

"Bu yirmi soruluk bir oyun mu? Biranızı için ve işinize bakın."

"Çok fazla tekrar eden müşteriniz var, değil mi? Gerçek bir eski dünya cazibeniz var."

Gözleri kısıldı ve Nova'yı odanın ortasındaki bir masaya kadar takip etmeden önce ona göz kırptım. Diğer içkiciler etrafımıza yayılmıştı, eğer istersek hepsi kolayca duyabileceğimiz mesafedeydi.

Nova'nın arkasındaki uyuz, hafif kırmızımsı sakallı ve iğrenç cam gözlü adam biraz geriye yaslanıp ona yaklaştığında biralarımızı yarılamıştık.

"İnsanlar kasabaya gelsin diye yatakları ucuz yapmışlar," dedi alçak bir sesle, bize doğru bakmadan ama bizimle konuşarak.

Canlandım. Sohbet etmeye hevesli insanları severdim. Genellikle çok fazla hikayeleri, bilgileri ve dedikoduları vardı ve ne zaman susacakları konusunda neredeyse hiç fikirleri yoktu.

"Nedir bu cazibe?" Bir yudum alarak sordum. Fazla zamanım yoktu. Bir an önce mutlu olmam gerekiyordu.

"Başka? Granny's Delight. Belediye başkanı fiyatları düşürsünler diye hanlara maaş veriyor. Onlar da atıştırmalıkların fiyatını yükseltiyor."

"Neden belediye başkanı-ah." Başımı salladım. Bunu daha önce de duymuştum. "Belediye başkanı pay alıyor."

Büyükannemin kime rüşvet verebileceğini anlamak gibi esrarengiz bir yeteneği vardı. Şehirleri ve kasabaları için içine sokar, hatta kraliyet ailesini bile için içine sokar ve ürünü elden çıkarmak için birlikte çalışırdı. İşinde iyiydi.

Adam birasının üzerinden tekrar öne doğru eğildi. Bir an için onu rahat bıraktım, Nova'yla biraz saçmaladım, seyahat hakkında bizi dost canlısı, olaysız insanlar olarak gösteren sahte hikayeler ördüm. Temelde tehditkâr değildik. İnsanlar tehditkâr olmayan gezginlerle konuşurken asla endişelenmezler, özellikle de parasını ödemediği hiçbir şeye çarpmayan cam gözlü yalnız heriflerle.

Üçüncü biramızı içiyorduk ve ben henüz başka bir iletişim köprüsü kuramamıştım. Lekeli gömleği ve kirli elleri olan iri yarı bir adam Glass Eye'ın masasına oturduğunda işlerin ilginçleşmek üzere olduğunu hissettim.

"Nasıl yaptın?" Kirli Eller birasının yarısını bir dizi yudumda boşaltmadan önce sordu.

"Hepsini boşalttım. Bu kasabanın kesinlikle bir ihtiyacı var."

Kirli Eller homurdandı. "Etrafımızdaki birkaç köy bunu satmıyor. Herkes buraya gelir."

"Bilmez miyim. Onlar da çabuk bitiyor. Mideniz kaldırıyorsa piyasadaki en iyi mal."

"Ejder iksiri için bir bağlantın varsa demek istiyorsun. Hiç getirdin mi?"

Cam Göz sesini alçalttı ve öne doğru eğildi. "Evet. Odamda. Sadece bir kasa var. İnsanlar o kaba kancayı kesmek için satın alıyor."

Kirli Eller arkasına yaslandı. "Bu kadar yeter. Yarın sana altınını getireceğim. Benim için sakla. Daha sonra birkaç şeyi boşaltmam gerekiyor."

"Geleceğimi biliyordun. Neden her şeyi daha önce halletmedin?"

Kirli Eller yine öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayadı. Sesini alçalttı ama "Büyükannemin küçük işçisini buldular" dediğinde hâlâ duyabileceğim kadar yakındık.

"Yok artık," dedi Cam Göz başını sallayarak ve birasından bir yudum aldı. "Operasyondan kaçırılan mı?"

Kafamdaki bütün tüyler diken diken oldu. Nova'nın bakışları bana doğru kaydı, duruşu hâlâ gevşekti ve hiçbir şey belli etmiyordu.

"Evet. Tanrım, o da çok güzel bir şey. Ona bakınca bile tahrik oluyorsun. Satıcının canına okudu -atıştırmalıkların üzerine ne koyuyorlarsa onunla ilgili bir şeyler söyledi- ve sonra o şeylerden birini ağzına attı. Hışımınla gitmeden önce bir sürü de satın aldı. Satıcı her şeyde bir terslik olduğunu düşünmüş ve saati haberdar etmiş. Görünüşe göre, organizasyon tarafından bir benzerini vermişler. Onu getirene güzel bir ödül var. Onu hemen tanıdılar."

"Alfa'yı getir," diye Nova'ya seslendim, adrenalin vücuduma pompalanıyordu.

İfadesi netleşmeden önce kaşları bir an için birbirine çarptı. Ne istediğimi anladığını belli edercesine başını salladı ve arkasına yaslanıp parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Hissetmeye başlıyorum," dedi bana.

"Sen hafıfsın, işte bu yüzden. Malzeme toplamaya yardım etmeden önce birkaç tane daha içeceğim. Yarına kadar gitmiyoruz, vaktimiz var."

"Sarhoşken alışveriş yapmaktan nefret ediyorum. Her şeyi yavaşlatıyor.

"O zaman sen git bir başlangıç yap ve yavaşlaman için fazla bir neden kalmasın."

Sinirli bir ses çıkardı ve içkisini yudumlayarak diğerlerini dinlemeye devam etmeme izin verdi.

"Onu kim içeri alacak?" Cam Göz sordu.

"Hayır, onu tutmaları söylendi. Organizasyondan biri gelip onu alacak. Ben de bunu yapıyordum, haber gönderiyordum. Onun tekrar yanlış ellere düşmesini istemiyorlar. Onu paketleme köyüne götürüp orada çalıştıracaklar. Üretim köyü tehlikeye girdi sanırım. Baskın ekibi tüm ürünü aldı."

Nova birasını bitirip dışarı çıkarken Cam Göz, "Siktir," diye nefes aldı.

"Çok uzun sürmesin," dedi bana işaret ederek.

"Evet, evet," diye yanıtladım onu el sallayarak.

"Bu yeni ürün girişini geciktirecek, değil mi?" Cam Göz sordu.

Kirli Eller koltuğuna yaslandı ve koltuğun geriye doğru sallanmasına neden oldu. "Anladın sen onu. Bunu telafi etmek için şimdiden fiyatları yükseltmeyi planlıyorlar. Bir sürü kızgın tezgah sahibiniz olacak."

"Benim suçum değil. Ben sadece dağıtıyorum."

"Evet."

"Sanırım onu gördüm." Masanın üzerinde öne doğru eğildim, içtiğimi vurgulamak için biraz sallandım. "Dün gece geç saatlerde etrafta dolaşan şu seksi kadın mı? Kendi kendime düşünüyordum, küçük, seksi bir kadın bu saatte etrafta ne arıyor? Eğlence mi arıyor? Ama ben ona yetişemeden köşeyi döndü. Garip bir şekilde tanıdık geliyordu ama çıkaramıyordum. Sanırım dediğiniz gibi ona benzeyen bir poster görmüş olabilirim. Sadece geçerken." Kayıtsızmış gibi davranarak koltuğuma geri oturdum. "Konuyla ilgili kimse için çalışmıyorum. Farklı bir iş yapıyorum. Bir bok satamayız. Bu lanet şeyi neden yaptığımı bile bilmiyorum-"

"Sen hiç susmaz mısın?" Kirli Eller hırladı.

Cam Göz dönüp bana baktı, gözleri mesafeliydi. "Gecenin geç saatinde bir kadın mı dediniz?" Masanın üzerine yanlamasına eğildi. "Vay canına, o kadını gördüm. Kasabaya girmeye çalışıyordu. Kapıda durdu. Peşimden koşmuş olmalı. Lanet olsun." Masayı tokatladı. "Keşke bilseydim. Onu kendim yakalayabilirdim. Çok arsızdı. Gecenin bir yarısı, hem de yaya olarak ortaya çıkmasının tuhaf olduğunu düşündüm. Atının topal olduğunu falan söyledi." Çenesini kaşdı ve iç çekti. "Önümde büyük bir ödeme günü vardı ve ben bunu kaçırdım."

"Evet, pekala." Kirli Eller, Cam Göz'e yeniden odaklanmadan önce bana ekşi bir bakış attı. "Muhtemelen daha iyi durumdasın. Örgütle zaten uğraştığından daha fazla uğraşmana gerek yok." Sesini fısıltıya indirdi. "Çok acımasızlar. İşler yolunda giderse her şey harika, ama işler ters giderse?" Kaşlarını kaldırdı ve parmağını boğazında gezdirdi. "İnanın bana. Kasaba bekçisinin bu işi halletmesinden memnun ol."

"O maaş gününü kullanabilirdim," diye mırıldandı Cam Göz. "Yine de muhtemelen haklısın."

"Aletimle oynayacak birini kullanabilirdim," diye mırıldandım, biramın üzerine eğilerek. "Sence ziyaretçi kabul ediyorlar mıdır?"

"Az önce bir bayanla oturmuyor muydunuz?" Cam Göz beni daha iyi görebilmek için sandalyesini biraz çevirerek sordu.

Omuz silktim. "Kızlardan hoşlanıyor."

Kirli Eller bir kahkaha attı. "Muhtemelen senin sahip olduğun şeyi istemediği için sana bunu söylüyordur." Birasını boşalttı.

Sırıttım ve başımı eğerek onayladım. "Oldukça mümkün. O da huysuzdur. Ama dün geceki kadın kesinlikle hoş görünüyordu."

"Sadece güzel görünüyordu. Arsızdı, sana ne diyeceğim," dedi Cam Göz, sırtışı dışlarındaki bazı boşlukları ortaya çıkararak.

"Biraz şımarıklığa hazır olabilirim ..." Kaşlarımı ona doğru salladım.

Güldü ve Dirty Hands'in boş birasını kaptı, ayağa kalkıp bara doğru ilerledi.

"Ne düşünüyorsun, onu ödünç mü veriyorlar?" Kirli Eller'e komik bir sırtış attım ve çoğunlukla şaka yaptığımı anlamasını sağladım.

"Hiç şansın yok."

Güldüm. "Evet." Biramdan bir yudum aldım, hızla tükeniyordu. Yine de sohbete ara veremezdim. Kirli Eller beni dışarı itmek istiyordu. Yeniden doldurmak için çıkarsam, taş bir duvara dönebilirdim. "Hapishanede sevişmek herhalde sık buruşturmak olur."

"Herkes dışarı çıkarsa bir hapishaneyi idare edebilirim." Kirli Eller dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilmiş, arkadaşının daha fazla bira almasını izliyordu. Zaman geçirmek için sohbet ediyordu. Bana gayet uygundu. Hızlıca bir yerlere varıyorduk. "O kadını orada tutmalarının imkânı yok ama. Şaka mı yapıyorsun? Bağımlıları ondan uzak tutamazlar."

"Ne yapmışlar, bodruma mı tıkmışlar?" Önce göğsümü, sonra da başımı pirenlenmişim gibi kaşıdım ve can sıkıntısı içinde sağ tarafa baktım.

"Bundan daha güzel. Belediye başkanının misafir odasında kalacak. Büyükanenin ödüllü atıştırmalık kutusu yaratıcısı için en iyisi, değil mi? Ve onu bulan onun saati olduğu için, ödülü paraya çevirecek."

"Hayır," dedim, kalbim daha hızlı atıyordu. Yeri bulmuştum. Gitme vakti gelmişti. Tek yapmam gereken şüphe uyandırmadan oradan çıkmaktı. "Onu gören adama ya da onu getirenlere zahmetleri için küçük bir şey vermeyecek mi?"

Kıs kıs güldü. "Hiç sanmıyorum. Belediye Başkanı Brightwater eli sıkı bir piçtir."

Cam Göz yenilenmiş biralarla masaya otururken sessiz kalarak dudak büktüm.

"O lanet barmenin sorunu ne?" Cam Göz Kirli Eller'e sordu. "Bu lanet yere her geldiğimde daha da asık suratlı oluyor."

"Bana mı söylüyorsun?" Kirli Eller sandalyesini masaya yaklaştırdı ve eğilerek beni konuşmanın dışında bıraktı.

Barmen hakkında konuşmaya devam etti ve ben de sıkılmış görünmek için elimden geleni yaparak masayı hafifçe tıklattım. Yüksek sesli bir iç çekişle, sanki birinin

benimle konuşacağını düşünerek içkimi bitirdim ve bardağımı geri verdim. "Bir tane daha?" diye sordu barmen.

"Hayır. Belki sonra. Aslında biraz iş yapmam lazım. Bu akşam canlı bir gösteri falan yapacak mısın?"

"Bu gece değil. Yarın. Normal adam kayboldu. Muhtemelen bir ara sokakta hurdaya dönmüştür. Her zaman içkiye ve eline ne geçerse ona düşkündü. Yarından itibaren yeni bir adamım var."

"Yazık." Barın kapısını çaldım ve her hareketimi hesaplayarak sokak çıkışından meyhaneden çıkmak için döndüm. En önemli şey herhangi bir şüpheden kaçınmaktı. Tekrar sokağa çıktığımda, birisinin beni takip etmiş olma ihtimaline karşı bir süre dolandım. Nova'dan hiçbir iz yoktu.

Pazarda kuru çeşmeye yöneldim, telaşsız görünmek için elimden geleni yaparak etrafı taradım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kendini tüketip duracağından endişeleniyordum. Nova alfayla birlikte benimle burada buluşacaktı. Birlikte Aurelia için belediye başkanının evine saldıracaktık. Umarım onu almaya gelen her kimse, kat etmesi gereken uzun bir mesafe vardır.

Umarım Aurelia'ya zarar vermemişlerdir.

"Neler oluyor?" Burt atını yanımda durdurdu, arabası doluydu.

"Başımız belada," dedim sessizce, sanki boş bir günmüş gibi etrafıma bakınarak. İçimde yükselen paniğin yüzüme yansımaması için elimden geleni yaptım. "Nova alfayı almaya gitti. Geri dönün. Aurelia'yı aldıktan sonra buradan aceleyle çıkmamız gerekecek."

"Biz-"

"Sadece geri dön," diye tısladım.

Sonra diğerleri beni buldu. Onlara burada beklemelerini söyledim.

Kalabalığın topluca titrediğini görmeden önce korku dalgasını hissettim. *Onun* geldiğini böyle anlamıştım. Weston'ın kalibresindeki bir alfanın iş başında olmasından daha müthiş bir görüntü olamazdı.

Binaların köşelerinden kapıya doğru çılgınlık atarak ve koşarak bir insan kalabalığı fırladı. Meydana döküldüler ve dağıldılar, birkaçı sendeledi, düştü. Pazardaki herkes soluk soluğa kaldı ya da çılgılık attı, kargaşanın kaynağını görmek için döndü.

Büyük kurt sürüsünün başında koşuyordu, güç, zarafet ve intikamın vücut bulmuş haliydi. Eşi için gelmişti.

Nöbetçi olması gerekenler sağdan, liderleri ince ve çevik ama belli ki eksik olan şekil değiştiren formunda koşarak çıktılar. Özensiz hareketlerine bakılırsa

Adamları üzerinde sadece gevşek bir etkisi vardı. Ben fıskiyei iterken Weston'a doğru koştular. Onları bağlayıp kolayca durdurabilirdi ama yapmadı. Liderlerine çarptı ve boğazını parçalamadan önce et parçalarını kopardı.

Sürümüz sıkı bir şekilde yapılanmış ve mükemmel, uyumlu bir birim olarak çalışan yakın dövüşe katılırken, insan formunda onlara doğru koştum.

Gurur içimde kabardı. Sürümün, alfayı yakalamadan önce nöbetçinin işini kısa sürede bitirmesini izledim.

"Belediye başkanının evinde," dedim nefes nefese. "Onu belediye başkanının evindeki bir misafir odasında tutuyorlar."

Bunun nerede olduğunu bilmediğimi fark ettim.

"Bu taraftan. Etrafa bakarken bulduk. Kocaman bir şey. Bu taraftan!" Dina kıyafetlerini çıkardı ve kurt formuna büründü. Ben de geride kalmamak için aynısını yaptım. Neyse ki Marc insan formunda kaldı ve giysilerimizi aldı. Bu giysilerin içinde bizi teşhis edebilecek bir şey olduğundan şüpheliydim ama her ihtimale karşı güvende olmak daha iyiydi.

Weston, Dina'yı takip etti ve benim kurdum da sıraya girdi. Büyük kasabada ilerlerken insanlar çığlık atarak ya da bağırarak bizden kaçıyordu. Kimse Weston'ın yoluna çıkmaya cesaret edemedi.

Ev gerçekten de büyüktü, büyük bir verandası ve beyaz sütunları vardı. Dina uzaklaştı ve Weston durdu, bağ aracılığıyla gelen mesaj hepimize kurt formumuzda kalmamızı söylüyordu, o ise tek başına insan formuna geçmişti. Birinin konuşması ve kapıları açması gerekiyordu. Birkaç merdiveni ateşler içinde bir adam gibi çıktı, kasları güneşte parlıyor ve omuzları bir amaç uğruna sallanıyordu. Kapıya ulaştı ve bir tekme atarak menteşelerinden söküp öteki odaya fırlattı.

İnsan formuma geçtim ve yetişmek için acele ettim. Bana söyleneni nadiren yapardım.

Hizmetkârlar iri gözlerle ve dehşet dolu ifadelerle odaya koştu.

"Arkadaşım nerede?" Weston hırladı, sesi uyanamadığınız bir kâbus kadar korkutucuydu. "*Nerede o?*" diye kükredi.

"Büyükannemin işçisini kastediyor," diye açıklık getirdim, bu büyük yerde birkaç kişi saklıyor olabilirler diye.

"Yukarıda-" Bir hizmetçi uzak köşedeki merdivenleri işaret etti. "Doğu kanadında. Misafir-"

"Göster bana!"

Aceleyle ileri atıldı ve o da onu takip etti. Sürüden birkaç kişi ayrıldı ve arkadan saldırıya uğramamak için kapıyı kapattı.

Kadını takip ederek merdivenleri hızla çıktık, sola döndük ve pelüş halılarla kaplı, pencereleri ağır perdelerle süslü uzun bir koridora girdik. Bu adam belli ki iyi para kazanıyordu. Tüm bu zenginlikleri satın alanın sadece politika olduğundan şüpheliydim. Büyükannemin işleri iyi gidiyordu.

"Bunun anlamı ne-" Ellili yaşlarında, saçları geriye taranmış, şık kıyafetler giymiş bir adam salonun ortasında durakladı. Gözleri şok içinde irileşti.

"Belediye başkanı sen misin?" diye sordu alfa, besin zincirinin tepesindeki bir yırtıcı gibi yaklaşırken.

"E-evet ..."

Weston'ın sesi alçalarak, "Gerçek eşimi hapsetmeye nasıl cüret edersin?" diye hırladı.

Belediye başkanının gözleri dehşet içinde daha da büyüdü. "Ne? Sen de kimsin?"

"Celladınız." Weston belediye başkanına ulaştı ve tek bir akıcı hareketle elini ileri atarak belediye başkanını boynundan kavradı ve boğazını parçaladı. Yaradan fışkıran kan alfanın bükülmüş vücudunu kapladı. Belediye Başkanı bir kez sarsıldıktan sonra gevşedi ve yıkık şahdamarından kan pompalanmaya devam ederken bir yığın halinde yere yığıldı.

O kadar aşırıydı ki, sadece izlerken bile yarı sertleştim. Bu kurt, konu eşine gelince dengesizleşiyordu.

Hizmetçi çılgılık attı, sinmişti.

"Nerede o?" Alfa'nın hırıltısı göğsünden gürlledi. "Konuş ya da öl."

"O-burada. Buraya." Sendeleyerek ilerledi, bunu yaparken yarı koşuyor yarı ağlıyordu. Sona yakın bir odaya ulaştı ve titreyen elleriyle duvarda asılı bir anahtarı tuttu.

"Hadriel," diye bağırdı alfa.

Anahtarı ondan aldım. "Bundan sonrasını ben hallederim. Git kusmak için bir tuvalet bul. Sen kendini daha iyi hissettiğinde biz gitmiş olacağız."

Anahtar kolayca döndü, tıkırdadı. Kapıyı itip açtım ve yoldan çekilmek istedim, ama Aurelia'yı görünce ona doğru koşmaya başladım.

Lazımlığa benzeyen porselen bir kâsenin yanında yerde yatıyordu, kâsenin hem içinde hem de yanında kusmuk vardı. Gözleri kapalıydı ve yanağı

yüzü ölümcül derecede solgundu.

"Lanet olası keçiler, Aurelia!" Yanına kaydım ve elimi alnına koyarak ağladım. "Yanıyor."

"Eşyalarını topla," diye bağırdı alfa, sesindeki korku hareketlerine yansımıyordu. Hızla onun yanına diz çöktü, onu kollarının arasına aldı ve nazikçe kucakladı.

Çantası yatağın yanındaydı ve komodinin üzerinde boş bir ambalaj duruyordu.

"Üründen biraz denedi," diye tükürdüm, korkum daha da artmıştı. "Daha iyisini bilemezdi. Ne kadar tehlikeli olduğunu söyledüğümüzde bize asla inanmadı. Lanet olsun!"

"Sorun yok," dedi alfa, artık hızlı adımlarla yürüyordu.

Çantayı kaptım ve fenerini kontrol etmeyi zar zor hatırladım. O şeyi çok severdi. Onu geride bırakmak istemezdi. Onu bulup kaptığım gibi peşlerinden koştum.

"Her şey yoluna girecek." Alfa'nın sesindeki korku tam anlamıyla dehşete dönüşmüştü. "Bunu atlatacağız bebeğim. Benimle kal."

"Bir at bul," dedim ona, yanlarından koşarak geçerken. Koşmuyordu ama uzun adımları mesafeyi hızla tüketiyordu. Aldığı eğitim panik belirtisi göstermesini yasaklamıştı. "Anka kuşunun iyileştirici iksirine ihtiyacı var."

Başını salladı, dosdoğru önüne bakıyordu, uzun ve genişti ve korkudan aklını kaçırmıştı. Ya da belki de sadece bendim.

"At, bir ata ihtiyacım var," dedim, etrafa bakmak için durakladım. "Dina, ahırları gördün mü? Bekle, hanın ahırları vardı-"

Yer değiştirdi, hızlı hızlı nefes alıyordu. "Hepsini bana ver. Ahırlar hemen şurada." Aurelia'nın eşyalarını aldı ve işaret etti. "Acele et!"

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu. Kasabanın içinden çıplak bir şekilde hızla geçtim, ahırları çabucak fark ettim ve hiç vakit kaybetmeden onlara ulaştım. Bir seyis atı çekip eyerini çıkarmaya hazırlanıyordu. Onu uzaklaştırmak için yumrukladım. Vasat görünümlü atı meydandan geçip kurt alayına doğru sürerken bir anda çıplak taşaklarımı eziyordum.

Ben atladıkdan sonra, alfa hayvana binerken Aurelia'yı bana verdi. Kavurucu sıcaktaydı, ateşler içinde yanıyordu. Uzuvarları bile yanıyordu, tamamen gevşekti. Endişe gözyaşlarına engel olmak zorunda kaldım.

Eyerin üzerine çıktı ve ona uzandı, ben onu yukarı kaldırdıktan sonra kucağına aldı. Dizginleri kavradı, topuklarını atın yanlarına gömdü ve "Hyah!" diye bağırdı.

At bir anda havalandı, görünüşü yanıltıcıydı. Tek düşünebildiğim Aurelia'nın iyi olması gerektiği idi ve atın uzaklarda kayboluşunu izlerken elimde olmadan fısıldadım, "Tam da yaşamaya başlamışken ölemezsin."

OceanofPDF.com

Bölüm 28

WesTON

I Arabalara geri döndüğümü zar zor hatırlıyordum. Düşüncelerim o kadar karışık ki net düşünemiyordum, bu bir alfa olarak başıma hiç gelmemiş bir şeydi, iblis zindanlarında bile. Korkum beni sarmal haline getirmişti. -Onu kaybetmekten endişeleniyordum, onu güvende tutacak bir plan yapmadan kendi başına bıraktığım için suçluluk duyuyordum ve ilkel görevimi ihmal ettiğimi biliyordum. Ona olanlar benim hatamdı.

"Bana anka iksirini getirin," diye bağırdım, komutun yoğunluğu sürümü derhal harekete geçirdi.

Diğerleri bana doğru koşarken Sylvester koşmaya başladı ve inmemeye yardım etmek için Aurelia'ya uzandı. Ondan vazgeçmek istemedim, ama attan inecek kadar uzun bir süre onu teslim etmek için kendimi zorladım, sırtını tuttum ve iki ayağım yere değer değmez onu tekrar sıkıca kavradım. Onu kampın kenarına taşıdım, kollarımda yeşil çalı kümelerinin arasında diz çöktüm. Uyandığında doğayı görmek hoşuna gidecekti.

Lütfen, yüce tanrılar, uyanmasına izin verin.

"Kendine ne yaptın Küçük Kurt?" Saçlarını yanan alnından geriye doğru düzelterek usulca sordum. "Neden aldın onu?"

Bir küme dolgulu ayak sesi kampa ulaştı ve birkaç dakika içinde Hadriel yanımıza çömeldi. Rahat edemeyeceğim kadar yakındaydı ama ona defolup gitmesini söylemek için başımı kaldırdığımda yüzündeki dehşet ifadesi beni duraksattı. Dante ve Nova da yakınımızda duruyordu, herkes az önce yer değiştirmiş ve endişeyle bakıyordu.

Nova etrafına bakınarak, "Üründe neyin farklı olduğunu görmek isterdi," dedi. "Nerede bu lanet iksir? Bulması o kadar da zor değil."

Koşmaya başladı. Kaleye döndüğümüz anda, kesinlikle terfi alıyordu.

Dante başıyla onaylıyordu. "Nova haklı, Büyükanne'nin ürününü kendisinininkinden farklı kılan şeyin ne olduğunu görmek isterdi."

"Muhtemelen durumu düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu," dedi Hadriel endişeyle tırnağını karıştırarak. "O, Finley ve Arleth ile birlikte ejderha sarayına ait. Onlar da tamirci. Onlara bir sorun verin ve düzeltmeye çalışsınlar. Ellerinden gelse dünyayı bile düzeltirler."

"Yola çıkmaya hazır olun," dedim Aurelia'yı kucağımda sallarken, elim kalbinin üzerindeydi. Kalbi çok hızlı atıyordu. Nefesi çok sığıdı. Mücadelesini kaybediyordu. "O kasabayla aramıza mümkün olduğunca mesafe koymalıyız. Rotamızı değiştireceğiz. Büyükanne'nin örgütü açıkça Aurelia'yı arıyor ve şimdi onun bilinen son yerini biliyorlar. Bir kraliyet muhafızı kasabaya yapılan saldırıyı araştırabilir. İkişiyile de karşılaşmak istemeyiz."

"Peki ya o?" Dante Aurelia'yı işaret etti. "Onunla bu şekilde seyahat edemeyiz."

"Yapmak zorundayız. Ona Anka iksirini vereceğiz ve o da benimle gelecek." "Onu tutsak edecekler," dedi Hadriel, kelimeler ağzından yuvarlanarak

ağzı korkuyla doluydu. "Üretim köyü tehlikede olduğu için onu her şeyi paketledikleri yere götürmeyi planladılar. Meyhanedeki adamın söylediği buydu. Gelip onu alması için büyükanne'nin köpeğini gönderdi."

Nova elinde parlayan iksir şişesiyle dönerken Dante, "Bilgi için hep yanlış yerlere bakıyormuşuz," dedi. Şişenin tıpasını çıkardı ve dikkatlice bana uzattı. Dante devam etti. "Büyükanne'nin kalenin yakınındaki evine çok yakın bakıyorduk. Orada insanların ağzı sıkıdır. Ürünün serbestçe aktığı ve çok fazla rekabet ya da sorun yaşamadıkları bu taşra kasabalarında, sözlerinde çok daha özgürler."

"Katılıyorum," dedi Hadriel. "Bence çok fazla dikkat çeken büyük bir grup halinde hareket etmektense, barları ve tavernaları ziyaret etmek ve yerlilerle konuşmak için tüccar kılığına girmiş birkaç kişiyi göndermek daha iyi olur. Yeri tespit edin, *sonra* adam gönderin."

Arkadan biri "Öngörü," diye mırıldandı.

İksiri Aurelia'nın açık ağzına dökmeye hazırlanırken, tüm bunları daha sonra düşünmek üzere aklımın bir köşesine yerleştirdim.

"Bekle!" Hadriel beni durdurmak için ellerini uzattı. "Hayır, hayır, bu yanlış. Bilinci yerinde değil. Yutmaz. Enjekte et!" Etrafına bakınarak birkaç kez el çırdı. "Enjekte etmek zorundasın."

Donup kaldım. O haklıydı. *Aptalım*, diye kendimi azarladım. Büyükanneimin kulübesinde de böyle bir durumla karşılaşmıştık. Elimizde bu iksirlerden çok az kalmıştı ve ben neredeyse birini boşa harcıyordum.

"Ben yaparım. Ben hallederim," dedi biri ve bir an sonra Niven gelip yanımızda diz çöktü ve iksiri elimden aldı. O çalışabilsin diye sallanmayı bıraktım. Niven onu baltayla parçaladığından beri pek onun tarafında olmamıştı ama ona tamamen karşı da değildi.

Şırınganın pistonunu aşağı itti ve geri çekilerek boş malzemeleri tuttu ve bize baktı.

"Bu onu iyileştirir," dedi Hadriel usulca, elini tutmak için öne doğru uzanarak. Bir kez daha, o bu durumdayken başka birinin gerçek eşime dokunmasına hırlamamak için kendimi zor tuttum. Ona değer veriyordu. Sadece yardım etmek istiyordu. "Düzelecek. Onu iyileştirecek. Finley ve Hannon hata yapmaz. Kötü ilaç vermezler. Onu iyileştirecek."

"Eşyalarını topla. Gitmemiz gerek," dedim hareketsiz kalarak, onu hareket ettirmeden önce son ana kadar beklemek niyetindeydim. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Bir yatağa ihtiyacı vardı. Ne yazık ki bunlar sahip olmadığımız iki lükstü, artık değil.

ÜÇ SAAT SÜRDÜ. Atım yürürken Aurelia'yı üç saat boyunca kucağımda tuttum, birinin saldırması ihtimaline karşı at arabasıyla seyahat etmemeye karar vermiştim. Hareket kabiliyetimi kontrol altında tutmak ve gerekirse onu hemen güvenli bir yere götürebilmek istiyordum. Gözlerini açana kadar üç uzun saat geçti ve bariz bir rahatsızlık içinde inledi.

"Vay canına," dedim, atı dururdum ve dikkatimi onun güzel yüzüne verdim. Yanaklarına biraz renk gelmişti ve terlemişti; her ikisi de iyileşeceğine dair iyi işaretlerdi.

İyileşmesine yardımcı olması için hayvanını serbest bırakmayı düşünmüştüm ama şaşırtıcı bir şekilde kurdum bana beklememi söyledi. Eğer bu krallıkta kalmayı planlıyorsa - paniğe kapılmamak için düşünmeye cesaret edemediğim bir şey - hayvani gücünü tam olarak sergilememeliydi. Hâlâ saklayabildiği kadar saklamalıydı.

yerleşmek ve onu koruyacak bir sürü bulmak istiyordu. Her iki durumda da bir mil uzunluğunda talipleri olacaktı. Çok güzel, çok çekici, çok dengeli ve karizmatikti, zeki, yetenekli ve komik olduğundan bahsetmiyorum bile. Kendi deyimiyle Dışarıda bir eş bulmakta hiç zorlanmayacaktı.

Onu başka bir erkekle hayal etmek, kendime düşünme izni veremediğim başka bir şeydi. Bu düşünceler karşısında çirkin yüzünü gösteren panik değil, kör bir öfkeydi. Başka birinin ona dokunduğunu asla göremeyecektim, o kişiyi öldürmeden olmazdı. O benimdi ve sadece benimdi.

Kabul etmemesi çok kötü.

Kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşmadan hemen önce göz kapakları tekrar dalgalandı. İnledi, başı omzuma gömülmek için döndü. Diğer eli gömleğimi kavramak için zayıfça yukarı uzandı. Biraz daha yaklaşmak için kıpırdandı.

"Weston," diye fısıldadı. "Benim için geldin."

"Tabii ki yaptım." Kollarım ona sıkıca sarıldı. "Her zaman senin için geleceğim, Küçük Kurt."

Elleri gevşemeden ve bilincini kaybetmeden önce rahatlamış bir şekilde iç çekmesi kalbimi coşturdu.

Sık ağaçların arasında gece karanlığı erkenden bastırdı. Atlarımızı tek sıra halinde yürütmek zorunda kaldık, erzak arabalarımız için ancak yeterince büyük ama bizi yakalamaya çalışabilecek daha büyük arabalar için çok küçük bir yol seçtik. Doğuya dönmeden önce bir süre güneye doğru ilerleyen bir patikadan gitmeyi planlamıştık. Bu yol sonunda, gemimizin bizi buradan çıkarmak için beklediği limandan çok da uzak olmayan daha büyük bir yola bağlanacaktı. Geciktiğimizi ama yola çıktığımızı bildirmek için önden birini göndermiştim.

Şimdi sadece oraya gitmemiz gerekiyordu.

Kraliyet muhafızları böyle bir yolda sorun yaratmazdı; hafif seyahat etmezlerdi. Aurelia'yı kurtardığımız kasabadan ya da onların müttefiklerinden gelen herhangi bir muhafız da benim sürüme karşı sorun yaratmazdı. Yeterli güçleri ya da adamları yoktu. Beni endişelendiren Büyükanne'nin organizasyonuydu.

Artık Aurelia'nın son yerini biliyorlardı ve doğuya, limanlara doğru gittiğimizi anlamaları zor olmayacaktı. Seyahat etmek için sadece birkaç seçenek vardı; büyük bir yol, birkaç küçük yol ve bu patika. Gözcü göndermelerini planlamam gerekiyordu. Ben de öyle yapardım. Ayrıca adamlarımı limanın yanındaki büyük yola yerleştirir ve nihai varışımıza kadar orada beklerdim. Bunu da kral ve kraliçeyle olan tüm bağlantılarımı kullanarak yapardım.

Durup gece için kamp yapmaya hazırlanmak üzereyken Aurelia'nın gözleri açıldı. Rahatsızlıktan kaşları çatılmıştı, ona eşlik eden iniltisi ne kadar kötü hissettiğini vurguluyordu.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi usulca, gözlerini tekrar kapatarak. "Beni yatırmak isteyebilirsiniz. Sanırım hasta olacağım."

"Sorun değil, sadece bana haber ver. Seni attan senin yaptığın gibi sallandıracağım."

Küçük gülümsemesi hoş bir manzaraydı. Çabucak kayboldu.

"Başından beri haklıydın." O güzel gözlerini tekrar açtı, uzun siyah kirpikleri bir damla gözyaşını yakaladı. Sesi titriyordu. "Ürünüm tam olarak söylediklerinizi ve daha fazlasını yapıyor. Bu tam ölçekli bir bağımlılık - insanlar yemek yemiyor, bir seferde çok fazla alıyorlar ve bu sizi çok hasta ediyor, muhtemelen sizi öldürebilecek kadar kötü." Ona ne kadar yaklaştığını söylemedim. Yüz ifadesi acıyla doluydu. "Büyükannemin kurulumunun her yerinde benim dokunuşum var. Tasarımı bile bana ait. Büyükanneme uzun zaman önce verdiğim bir doğum günü kartındaki resmi ben çizdim. Boktan kelebeği fark ettin mi?"

Başımı hafifçe sallamadan önce bir an düşündüm. "Hatırlamıyorum."

"Neden kimse kelebeği fark etmiyor? Orijinali bir periydi. Aynı Kanatlar, sadece gövdeyi değiştirdi. Tüm ürünler benim, her biri. Daha güzel görünmesi için üzerine bir çeşit mumsu kaplama koyuyor, kesiyor, eziyor ya da başka bir şey yapıyor ama hepsi benim."

"Bu yüzden mi aldınız, sizin olup olmadığını görmek için mi?"

"Hayır, kırıp açtığımda ya da mumsu maddenin bir kısmını kazıdığımda anlayabiliyordum. Ne tür bir etkisi olduğunu görmek için -birkaç çeşit- aldım. Orijinal ürünü nasıl değiştirdi, biliyor musunuz? Sanırım mumsu madde tüm ürünlerde aynı, sadece farklı bir renge boyanmış. Şekere benzetmişler. Atıştırılabilirlik kutuları. Şaka gibi. Bir çeşit kimyasal ya da öyle bir şey. Her ne ise, doğal değil. Tüketilmemesi gerekiyor. Dürüst olmak gerekirse, bir çeşit zehir olduğunu düşünüyorum. İlki midemi bulandırdı ama ürün beni etkilemeye başlar başlamaz geçti. İkincisi beni çok daha hasta hissettirdi, ki bu garipti çünkü o üründe daha fazla mumsu şey yoktu. Buna ne anlam vereceğimi bilemedim. Üçüncüsü vücudumda korkunç bir patlama gibi oldu. Önce sıcak sonra soğuk hissettim, midemde korkunç ağrılar vardı-" Titredi. "Hiç bu kadar hasta hissetmemiştim. Sanırım olan şey bir birikim etkisi. Ne kadar çok alırsanız, sizi o kadar hasta eder. Daha fazlasını almadan önce tamamen sistemden çıkmasını beklemeniz gerekir, yoksa bileşik etki

sizi zehirler. Bahse girerim insanlar bu yüzden ölüyor - çok fazla alıyorlar."

"Çok fazla alıyorlar çünkü bağımlılık yapıyor," dedi Tanix sert bir ses tonuyla.

"Evet ve bu onların açlığını da kesiyor. Onların deyimiyle henüz kancayı hissetmedim. Arka arkaya üç doz yeterli gibi görünmüyor, eğer yavaş yavaş başlamıyorsa. İki dozun insanı bağlayabileceğini söylediğinizi hatırlıyorum, bu yüzden görmek için izleyeceğim. Bileşik etkinin bağımlılığın yoğunluğunu da etkileyeceğini tahmin ediyorum. Anlamadığım şey insanların bunu neden aldığı. Çok pahalı ve bu hastalık inanılmaz derecede rahatsız edici. Neden daha fazlası için geri dönsünler ki?"

"Kendilerine yardım edemezler," diye karşılık verdi Tanix. "Bu onların kontrolü dışında."

Biraz daha doğrulup yüzünü buruşturdu ve bakışları omzumun üzerinden geçti. "Bu konuda söyleyecek birkaç şeyim var ve hassas davranmayacağım çünkü kendimi bok gibi hissediyorum ve bunu duymanız gerekiyor. Birincisi, başlangıçta durumu kesinlikle kontrol edebilirler. Granny'nin ürününü almamam konusunda beni uyan bir çok kişi oldu. Beni nasıl tuzağa düşüreceğini söylediler. Ona dokunmamamı söylediler. Sadece bir dozdan sonra bağımlılık riski yok. Görünüşe göre üç doz için de risk yok. Ama yan etkileri hemen hissediliyor. Tekrar almak insanın sağduyusuna aykırı olur. Eğlence amaçlı kullanmaya devam etmek hiç de onların kontrolü dışında değil."

Yorum için durakladı ve hiçbir yorum almadı.

"İkincisi, değerli ejderhalarınızın bu bağımlılık için bir tedavisi var, ancak sıradan insanlar tarafından satın alınamayacak kadar pahalı. Sadece zenginler tedaviyi satın alıp kendilerini kurtaracak paraya sahip. Hiç kuşkunuz olmasın, sarayınız büyükannemin atıştırma kutularından kâr ediyor. Buna kriz diyorlar ama yine de altınları toplamak için ellerini uzatıyorlar. Onlar da en az bu krallığın sarayı kadar suç ortağı."

Tekrar durakladı, sesi sertti. Hâlâ kimse yorum yapmamıştı.

"Bunu söylerken," dedi, "bu konudaki suçumu memnuniyetle kabul edeceğim. Ağır bir cezayı kabul edeceğim. Hesap vermem gereken çok şey var ve bunu biliyorum. İlk özrümü senden diliyorum Tanix. Oynadığım rol için özür dilerim. O ara sokakta insanlarla konuştum ve nasıl bir dehşete sebep olduğumu ilk elden gördüm. Onlara geri dönüp bağımlılık tedavisi için ödeme yapmayı teklif edecektim ama bunu yapamadan kaçırıldım. Bununla birlikte, ejderha mahkemenize gideceğim ve yaptığım şey için yargıda bulunacağım. Bunu yaparken, yargıyı iade edeceğim ve daha iyisini yapmalarını talep edeceğim."

Derin bir nefes aldı ve ağır bir şekilde bana yaslandı ve ben onu alıp saklamak istedim. Onun üzerine titremek ve her arzusunu yerine getirmek istedim. Ejderha kral ve kraliçesine karşı olan görevim dışında her şeyi.

Aynı zamanda, daha fazla gurur duyamazdım. Kendini savunuyordu, ancak algıladığı suçluluk duygusuyla yüzleştğinde sonuçlarından kaçmadı. Ürünüyle gurur duyması ve ürününün ne hale geldiğini yargılama konusundaki istekliliği takdire şayandı.

Kendimi sık sık düşündüğüm kadar kötü biri olmadığını umuyordum. Şimdi cevabımı almıştım. Cehennemi yaşamış, zor bir hayat sürmüştü ama yine de onurunu ve haysiyetini korumuştı. Daha mükemmel bir eş isteyemezdim.

"Son olarak," dedi, "Büyükanne'nin organizasyonunu nasıl çökerteceğimi bulacağım. O zehrin ne olduğunu bulacağım ve onunla mücadele etmenin bir yolunu bulacağım. Bunu bir şekilde düzelteceğim. Bırak beni Weston. Kusmam lazım."

SAVUNMALARIMIZ kurulduktan ve kamp sık ağaçların arasında garip bir şekilde düzenlendikten sonra, Aurelia'yı sürüklenen bir grup köz sineğinin arasında, ince bir gövdenin dibinde oturmuş, hiçbir şeye bakmazken buldum.

"Senin etrafında toplanmış gibiler," dedim yanına otururken, onu hemen kucağıma çekmek istesem de ona yer verdim.

"O da ne?" Bana baktı, hızla gözlerini kırıştırdı ve sonra bakışlarını odakladı.

Parmağımı parlayan böceklerle doğru salladım. "Kor sinekleri seni takip ediyor gibi görünüyor. Sen kampımıza gelene kadar onları hiç görmemiştik."

"Ah." Tekrar boşluğa bakmadan önce kaşlarını çattı. "Bu çok garip. Belki de şimdiye kadar seni hep bir tehlike olarak gördüler. Tehlikenin etrafında dolanmazlar."

"Ama yine de senin etrafında dolanıyorlar."

Sol kaşı yukarı kıvrıldı. "O zaman sanırım böcekleri kandırabilirim."

"Ürünün hakkında yanıliyordum." Parmaklarımı birbirine doladım ve kucağıma bıraktım. "Gitmene izin vermekte haklıydım. Tehlikeyi yaratan büyükannemdi, sen değil. Üretim köyünü -senin köyünü- buldum ama paketleme merkezini bulamadım. Hâlâ köy mü, kasaba mı yoksa sadece bir ev mi olduğundan emin değiliz. Bilmiyoruz."

"Sanırım bir kasabada. Beni yakalayan adamlar hangisi olduğunu söylemedi. Günlüklerime geri döneceğim. Belki Alexander bahsetmiştir. . ." Omuz silkti ve ne yapacağını bilemediği her halinden belliydi. "Bilmiyorum, belki

Kaçırdığın bir şey bulacağım. Zaten şu an orada. Ya da öyleydi sanırım. Beni almaya geliyordu." Titredi. "Onun eline düşmektense ejderhalar tarafından öldürülmeyi tercih ederim."

"Olmayacaksın. Bunların ikisinin de sana olmasına izin vermeyeceğim."

"Başka seçeneğiniz yok. Eğer ejderhalar beni ölüme mahkûm ederse, cezayı kabul edeceğim. Bunu durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Aurelia, ben-" Dişlerimi sıktım. Bu konuda inatçı olmak yanıştı. Yine de onu vazgeçirmek için zamanım vardı. Konuşmamız gereken daha acil bir konu vardı. "Dinle, bu krallık senin için hiç güvenli olmayacak gibi görünüyor."

"Hayır, kesinlikle değil. Benim için geldiğiniz için teşekkür ederim. İlk ürünün etkisinden kurtulmaya çalışırken bana rastladılar. Silahım yoktu. Eve girdiğimde metal bir mektup açacağı alıp içlerinden birini öldürebildim ama beni odaya atmadan önce hepsi bu kadardı. Kaçırıldığımı nereden anladın?"

"Hadriel yerel olayları ve dedikoduları öğrenmekte oldukça başarılı. Tavernadaki birinden duymuş."

"Ah." Başını salladı. "Ona teşekkür etmeyi unutmayacağım. O, yani hepiniz hayatımı kurtardınız. Büyükanneimin organizasyonu için bir ürün daha yapmayacağım. Eğer siz gelmeseydiniz geleceğimde bir sürü dayak ve sonunda ölüm olacaktı. Muhtemelen saygınlığımı da kaybederdim. Artık Granny'nin korumasına sahip olmadığım için Alexander'ın ellerini üzerimden çekeceğinden şüpheliyim."

Bir öfke patlaması nefesimi keserken öne doğru eğildim. Alexander geçmişte ona yaptıkları için zaten bana hesap verecekti ama böyle bir şey duymak, şu anda onun dalağını söküp onunla dövmek istememe neden oldu. Onu bulup hayatına son verme arzusu çok güçlüydü.

"Lütfen bir daha asla böyle bir şey söyleme," dedim sert bir sesle. "Bu asla olmayacak."

Bana baktı, yüzünde şaşkın ama minnettar bir ifade vardı. "Tamam," diye mırıldandı.

"Seninle hayvanın hakkında konuşmak istiyordum."

Elini kaldırdı. "Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Hayvanımla tanışmak istiyorum, büyü istiyorum ... ama insanların beni fark etmesi için daha fazla neden istemiyorum. Dediğin gibi yalnız bir kurt olmak istemiyorum ve kesinlikle bu krallık tarafından kaçırılmak istemiyorum. Ben sadece ..." Dudaklarını yaladı. "Dürüst olmak gerekirse, buradan çıkıp her şeyi sindirene kadar gözlerimi kapatmak ve hayatımın dağınık kısımlarını görmezden gelmek istiyorum." O

bana döndü, gözleri cam gibiydi. "Başı dertte bir genç kız olmak istiyorum Weston. Büyük ve güçlü alfamın beni korumasını ve bu kıyılardan ayrılana kadar güvende tutmasını istiyorum. Belki bu çok cesurca değil ama çok yoruldum. Tüm bunlardan yoruldum. Kırıldım." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Hayatta kalmaya bir dakikalığına da olsa ara vermek istiyorum."

Göğsümü garip bir hafiflik kapladı. Sadece zor durumdaki bir genç kıızı korumayacaktım, gerçek eşimi de koruyacaktım. İçimdeki her şey resmi olarak bu rolü oynamaktan mutluluk duyuyordu. Yapmak için doğduğum şey buydu - benim olanı korumak.

"Benim için onurdur." İlkel güç içimde dalgalandı.

Titredi ve gözlerinin içinde bir kıvılcım çakmasını izledim. Vücudu bana doğru sallandı, o ilkel telaşı hissetti.

"Küçük Kurt'unu becermek istiyor musun Alfa?" diye mırıldandı, ateşli bakışları dudaklarımdaydı. "Senin olanı almak istiyor musun?"

Adrenalin içime aktı. Boynunun arkasından tutup onu kendime doğru çektim.

"Bunun için yeterince iyileştin mi?" Dudaklarımı boğazının kenarında gezdirdim.

"Nazik ol," diye iç geçirdi bana erişim sağlamak için başını eğerken. "Senin olanı koru."

Taşaklarım gerildi ve onu yere atıp çılgınlıklarını sikmemek için tüm irademi kullandım. Yine de bunu daha çok seviyordum. Onu yavaşça yere yatırmak, dudaklarımı dudaklarına değdirmek, bacaklarını aralamak ve kendimi bacaklarının arasına yerleştirmek hoşuma gidiyordu. Bana tam kontrol, tam hakimiyet vermişti. Bu, arzusun içimde sertçe çarpmasına neden oldu.

"Senin olanı al, Alfa," diye mırıldandı yine, avucumla bir göğsümü kapatırken usulca miyavladı. "Benimle ne istersen yap."

Kıyafetlerini yırtmamak için harcadığım çabayla titreyerek yavaşça devam ettim. Nazikçe. Gömleğinin düğmelerini açtım ve göğsünden aşağıya doğru öptüm, önce bir meme ucunu sonra diğerini sertçe emdim. İnledi, elleri saçlarımdaydı, masaj yapıyor ve okşuyordu, beni yönlendirmiyordu.

Pantolonunu bacaklarından aşağı kaydırđım ve tadına baktım, ellerim hafif, emişim sertti. Altımda kıvrılırken iniltisi daha yüksekti. Vücudunun geri kalanını öpmeden önce kıyafetlerimizin geri kalanını çıkardım, hala biraz sıcaktı ve tam olarak iyileşmemişti, ama neredeyse oradaydı. Dikkatli bir şekilde kalçalarının arasına doğru ilerledim, yumuşak teninin yanlarıma doğru kaydığını hissettiğimde gözlerim zevkle kapandı.

Bacaklarını ortama doladı. Onun derinliklerine gömülürken inledim.

"Seni özledim," dedim onu tekrar tekrar doldururken, sadece geri kaymak için dışarı çekerken. "Sadece kısa bir süre oldu ama seni özledim."

Bana sıkıca sarılırken öpücüğü daha da yoğunlaştı, binanın saldırısına karşı inliyordu. "Seçme şansım olduğu anda çekip gitmek istemedim. Seni daha fazla tanımak, seninle birlikteyken hissettiğim bu inanılmaz duyguyu keşfetmek istedim."

İçimi bir suçluluk kıvılcımı kapladı. Gerçek eş bağımız nedeniyle bu duygunun ilkel olduğunu bilmeye hakkı vardı. Ona nasıl söyleyeceğimden emin değildim. Öğrenirse ne yapacağından da emin değildim. Bunca zaman bunu ondan sakladığımı, çekiciliğinin büyük bir kısmının ikimizin de kontrol edemeyeceği bir şey olduğunu bildiği için öfkelenme ihtimali yüksekti.

Şu anda bile bundan bahsetmekten kaçındım çünkü hayvanının da fikrini almasını istiyordum. Hayvanlarımızın bundan sonra ne olacağına, onu sahiplenip sahiplenemeyeceğime ya da ihanetin yürüdüğümüz hassas ipi alevler içinde bırakıp bırakmayacağına karar vermemize yardımcı olmasını istedim. Şu anda olduğu gibi, tüm gerçeği anladığında aramızdaki bağ inanılmaz derecede gerilecekti.

İçine doğru ittim ama kendimi tamamen içine gömmekten kaçındım. Burası birlikte düğümlenmek için en rahat yer değildi. Bu başka bir zamana kadar beklemek zorunda kalacaktı. Aramıza uzandım ve pompalarken klitorisine masaj yaptım, doruk noktamı kovaladım, onun sıkıldığını hissettim.

"Weston," dedi bana sarılarak, bana doğru dönerek. "Aman- Weston!"

Tanrıları çağırmak yerine hâlâ benim adımları kullanıyordu.

İçimden bir heyecan geçti ve daha hızlı çalıştım, onu daha yükseğe çıkardım, neredeyse kendim de oradaydım.

"Oh-" Ürperdi, iç organları etrafında sıkıştı.

İçine doğru patladım, orgazm vücudumda yuvarlanıyordu. İçini bir kez daha okşarken inledim ve kendimi orada tutarak iç organlarının beni kurutmasına izin verdim. Vücudum titrerken o da titredi, doruk noktası her zamankinden daha uzun sürdü. Bunun nedenini merak edecek kadar farkındalığım vardı.

Artçı sarsıntılar gelip geçerken birbirimize sarıldık. Ancak o zaman ayağa kalktım ve onu da yanımda sürükledim. Ejderha krallığına giderken aramızda sağlam bir şeyler inşa etmeliydim ki ihanetimin boyutunu öğrendiğinde aramızdaki şey bozulmasın.

OceanofPDF.com

AURELIA

"Y İyi misin?"

Kelimeler farkındalığıma sızdı ve büyükannemin ürünümün üzerine sürdüğü mumsu şeyle ilgili dönen düşüncelerimi böldü.

İyi stoklanmış bir kütüphane bulmam ve biraz araştırma yapmam gerekiyordu, böylece hem nasıl yapıldığını hem de etkilerini nasıl ortadan kaldıracabileceğimi keşfedebilirdim. Bir çare geliştirdikten sonra, Alexander'ın cebinden para çalmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu, çünkü Büyükanne'nin yokluğunda organizasyonu yönetebilecek tek kişi oydu.

Bir an için Weston'ın geniş sırtından çekildim, odağım tekrar şimdiki ana kaydı. "Evet, teşekkürler. Sadece düşünüyordum."

"Çok sessizsin. Günlüklerinde seni üzen bir şey mi okudun?"

Sık ağaçların arasında yürürken ona yaslanmaya, büyük ve sağlam atının arkasında oturmaya geri döndüm. O günlükleri okuyordum, unutulmuş bir zamanın anılarını inceliyordum, kendime ait bazı ipuçları bulmaya çalışıyordum.

Bir şey netleşmişti: Büyükannemin köyünde korkunç derecede mutsuzdum. Annemle ilgili neşeli anılar yazarak ya da yaşayacak bir yer bulduğum için şükrederek birçok yerde gizlenmişti ama çok yalnızdım. Annem için kalbim çok kırılmıştı - sadece kırılmıştım, nokta. Çok zorlandığımda, yardım istediğimde bile kimse bana yardım elini uzatmamıştı. Sadece Xarion dostça davranmıştı ama

Hadriel ile tanıştıktan sonra Xarion'un hiçbir zaman gerçek bir arkadaş olmadığını fark ettim. Birlikte vakit geçirebileceğim biriydi, benimle konuşan tek kişiydi ve birlikte geçirdiğimiz zamanın yarısı onun bana attığı ucuz şamarları savuşturmakla, iletişimimizi köyün paylaştığı küçümsemeyle renklendirmekle geçmişti. Hepsini günlüğüme yazmıştım.

"Herkesin neden hikâyelerimin bu kadar iç karartıcı olduğunu düşündüğünü şimdi anlıyorum," diye mırıldandım, hiçbir duygu hissetmiyordum. Yaşadığım hayata kendimi açıkça teslim etmişim. Bununla yıllar önce barışmıştım. Sanırım bu bir hayatta kalma taktiği idi. Bu beni şaşırtmamalıydı ve dürüst olmak gerekirse şaşırtmadı da. Yapmak zorunda olduğum için yapmıştım. Hâlâ da öyle.

"Köyün gerçeklerini neden fark etmediğimi şimdi anlıyorum," dedim ağaçların arasından bakarak. Alexander'ın bize ayak uydurduğunu görüp göremeyeceğimi merak ediyordum. "Ben de kendi durumumu görmezden geliyordum. Kasıtlı cehalet."

Derin bir nefes aldım, ellerimi gömleğinin eteğinin altından geçirdim ve gövdesi boyunca kaydardım.

"Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Senden ne haber?" Çenem kürek kemiklerinin arasındaki çukurda duracak şekilde başımı çevirdim. "Seninle birlikte olmak için çok güçlü bir dürtü hissediyorum ama senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Kaslarının kenarlarında gezindim. "Nasıl bu kadar formda kalabiliyorsun?"

"Sürümle sürekli antrenman yapıyorum. Sürü sadece kurtlardan oluşmuyor. Birlikte çalıştığımız çok sayıda ejderha var ve inanılmaz derecede güçlüler. Uyumlu bir birlik oluşturabilmemiz için çok çalışıyorum."

İşaret parmağımla meme uçlarından birini daire içine aldım. "Meme uçlarının uyarılmasından hoşlanırsınız mı?"

Başını yana çevirdi ve kulağını gülümseyerek kaldırdığını görebiliyordum. "Bazen. Senin kadar çok değil, sanmıyorum."

"Hmm." Biraz çimdikledim ve titrediğini hissettim. "Belki de bu keşfetmemiz gereken bir şeydir."

"Belki," diye fısıldadı.

Dünden beri seks yapmamıştık. Bunun bir nedeni çadırımızın olmamasıydı. Bir yatağımız vardı ve bana yalnız yatma seçeneği sunmuş olsa da ben onun yanımda olmasını tercih etmişim. Birbirimizin kollarına sarılmıştık ama sürünün geri kalanı görüş alanımızdaydı. Gösteri yapmak gibi bir alışkanlığım yoktu.

Kaslarını izlemeye devam ettim, kol çukurunun yakınında birleşene kadar şişkin göğüs kaslarının çizgisini takip ettim. Dürtüyle onu gıdıkladım.

Sıçradı ve sonra iki büklüm oldu, şaşkınlıkla bir homurtu çıkardı ve kıvranmak için neredeyse beni attan düşürüyordu.

"Tanrım, yapma bunu!" dedi ben gülerken, düşmemek için ona tutunuyordum. Kıkırdadı, kendini kontrol altına almaya çalışıyordu, nefesi kesilmişti. "Yapma bunu."

"Gıdıklanıyorsun.

"Herkes değil mi?" "Hayır."

"Gıdıklanmıyor musun?"

"Hayır," diye gülümseyerek tekrarladım ve sonra yanlarını gıdıklamaya çalıştım.

Tekrar kıpırdandı ama bu sefer o kadar kontrolden çıkmamıştı. Ellerimden birini kendi eliyle yakaladı ve avucumu sıcak tenine bastırdı. "Cidden, dur!" Kahkahası büyük ve derindi, başını geriye atmıştı. "Seni attan düşürmek istemiyorum."

Onun kontrolsüz neşesinden, bu alfa için çok nadir olan geniş gülümsemesinden zevk aldım. Sanki büyük bir başarıya imza atmış ve ödülümü almışım gibi onu neşelendirmek iyi hissettiriyordu.

"Devam edecek." Avuç içlerimi onun yanlarına doğru düzleştirdim.

"Gıdıklanmıyor musun?" diye tekrar sordu. Yanıt olarak başımı onun sırtına doğru salladım. "Saçmalık. Bir yerlerin gıdıklanıyor olmalı."

"Akıl maddeden üstündür."

"Bu, bir insanın ayaklarının altında işe yaramaz. Bunun ne kadar gıdıkladığını kesebilecek bir zihin kontrolü yoktur."

Gözlerimi devirerek güldüm. "Uyuşturucunun etkilerini durdurabilirim. Birinin ayaklarının altına gıdıklamasının etkilerini neden durduramadığımı söyleyin."

"Farklı bir şey. Gıdıklanan ayaklar zihni aşar."

Gülümsemem yapışmış gibiydi. Alnımı tekrar kürek kemiklerinin arasına yerleştirdim, kaslarını izlemeye geri döndüm.

"Bunu yapmayı nasıl öğrendin bu arada?" diye sordu. "Efekti keserek mi?"

"Başka bir iç karartıcı hikâye daha istediğine emin misin?" "Bana bırak."

"Bunu sen istedin." İçimi çektim. "Her zaman her parti ürünü denerim. İlaç, sanırım-"

"Ürün. Büyükannemin dünyaya sunduğu şey için ilaç kullanacağız."

"Sadece ona verdiklerimi değiştiriyor, ama tabii. Her neyse, bir keresinde Yolculuk keskin bir sola döndü ve ne olduğunu anlamadan annemin

ölüm. Ama bu sefer, onunla birlikte diri diri yanıyordum. Çaresizlik içinde çıkış yolunu buldum. Kanımı kimyasallardan arındırmayı ve yeniden net görmeyi hayal ettim. Bir şekilde işe yaradı. O andan itibaren hobim, yaptığım şeyi nasıl tekrarlayacağımı bulmak ve sonra bunda iyi olmaktı. Akıl maddeden üstündür."

"Bu inanılmaz. Ve bunu Granny'nin ... değiştirilmiş ürünüyle mi yaptın?"

"Evet, ancak çok önemli bir ayırım olduğunu fark ettim. Benim ürünüm çoklu dozlarda almak güvenlidir - o mumsu şey değil. Etkilerini vücudumdan temizlediğimi düşünmüyorum, etkilerini bir şekilde görmezden geliyorum. Öyle olmalı, değil mi? Çünkü o mumsu şey gitmedi. Etrafta asılı kaldı ve o zehirden kan dolaşıma daha fazla koyduğumda beni aşağı çekti."

Zihnim yine o yöne doğru sürüklendi.

"Ne tür bir zehirli etki bu kadar inanılmaz derecede bağımlılık yaratabilir?" Mırıldandım. "Dün gece büyükannemin dozlarından birini daha aldım-"

"Ne yaptın?"

Weston'ın keskin sesi beni kısa sürede durdurdu.

"Ne?" dedim. Aptalca söyledim.

Her kelimesinde öfke kabarıyordu. "Dün gece o dozlardan bir tane daha mı aldın? *Ne zaman aldın?*"

Dondum kaldım, aniden rahatsız oldum. Adam istediği zaman korkutucu olabiliyordu.

"Dün gece yemekten sonra mı? O mumsu şey yüzünden midemin dolu olması gerektiğini düşündüm."

"Ciddi misin lan sen?" Göz açıp kapayınca kadar attan inmişti. Atın sırtından indirilip ayaklarımın üzerine yatırılmadan önce bana uzandığını fark edecek kadar bile zamanım olmamıştı. Yüzüme doğru eğildi, sesi buz gibiydi. "Dün ölebilirdin Aurelia. Eğer sana Anka kuşu iksirini vermemiş olsaydık, ölecektin. Elimizde çok az şey kaldı ve iyileşmene yardımcı olması için hayvanını dışarı çıkarmak güvenli değil. Eğer o zehirden daha fazla alırsan, ölme ihtimalin çok yüksek. Fedakârlığımızın senin için anlamı bu mu?"

Öfkesi bulaşıcıydı. Artık eskisi gibi tutsak değildim. Hayatımda söz sahibi olacaktım, özellikle de tehlike potansiyeli taşıyan kısımlarda.

"Kurbanınız mı?" diye sordum. "Kafama vurduğunda buna böyle mi diyorsun? Bunun için değerli iksirlerinden birini kullandın, değil mi?"

Hadriel'e bunu sormuştum ve bir anka kuşunun nasıl ortaya çıktığını öğrenmek beni çok etkilemişti.

"O ilaçlardan daha fazla almayacaksın," dedi sert bir ses tonuyla.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diye karşılık verdim. "O ilaçların yarattığı bir kayıptan dolayı acı çeken sürü üyeleriniz var. Bunda benim de payım var. En azından bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapmazsam *lanetleneceğim*. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmek için onu anlamak zorundayım. Anlamak için de vücut üzerindeki etkilerini bilmeliyim. Etkilerini düzgün bir şekilde incelemek için de almalıyım. Sanırım kan dolaşımında ne kadar süre kaldığını anladım. Sanırım alkol gibi bir şey ama bağımlılık birikimli bir etki. Aşermeye başlıyorum-"

Kolumdan tuttu ve beni ağaçların arasına doğru götürdü, ta ki seyirciler olmadan tek başımıza durana kadar.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye sordu kısık bir sesle. "Kendini riske atıyorsun ve seni dışarı çekmeye devam edecek kaynaklarımız yok. Canın çekmeye mi başladı? Tamamen bağımlı hale geldiğinde ne olacak? O korku köyü yüzünden zaten yetersiz besleniyorsun. Daha az yemeye dayanamazsın ve seni başka bir yüz­süz dişli gibi memnuniyetle üretimine geri atacak duygusuz bir organizasyonla savaşmak için kendini tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Eğer durmazsan, eşyalarını elinden almak ve gerekirse seni bağlamak zorunda kalacağım. Bu çılgınlığa devam etmenize izin vermeyeceğim."

"Beni eşyalarım­dan soyacak ve bağ­layacaksın-" Gözlerimi ona diktim. "Beni kontrol edemiyorsun, bu yüzden beni tekrar tutsak olmaya zorlayacaksın, öyle mi? Sen alfasın, ne pahasına olursa olsun istediğini elde edersin." Kaşlarımı soru sorar gibi kaldırdım. "İnsanlar ya hizaya gelir ya da zorla hizaya getirilir, değil mi?"

"Eğer mantığını dinlemezsen, senin için en iyi olanı yapmazsan, o zaman evet, sana söyleneni yapmaya zorlarım."

Lezzetli bir ürperti kapladı içimi. Şimdi onun hâkimiyetinden tahrik olmanın zamanı değildi.

Ona doğru bir adım attım, öfkem artık serbest kalmıştı. Aramızdaki elektrik şimşek gibi çaktı.

"Birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım, olur mu?" Sesim sert ve kabaydı, onunkine uyuyordu. "Beni kullanmak isteyenlerden korumayı teklif ettiğin için hayatımı nasıl yaşayacağıma sen karar veremezsin. Beni onlardan korumanın senin davana da yardımcı olacağını asla unutma. Beni ejderhalarına götürmek

her zaman nihai amacındı, şimdi bunu yapmana yardım ediyorum. Beni kontrol edebilmen ya da itip kakabilmen için kendimi sana teslim etmedim.

"Sizin deyiminizle o korku köyü benim evimdi. Güzel değildi ama sahip olduğum tek şeydi. Hiç değilse duygularıma biraz saygı göster. Tamamen bağımlı olursam, ki olmayı planlıyorum, nasıl hissettirdiğine dair notlar alacağım ve ne kadar sürede azaldığını görmek için daha fazlasını almaktan kendimi alıkoyacağım. Bunların hepsi konuyla ilgili. Dediğim gibi, bununla mücadele edebilmek için bunu anlamam gerekiyor. Uyuşturucu ticaretini durdurmak için beni almaya geldin ve şimdi tam da bunu yapmak için bilgi topluyorum, beni geri itiyor ve emir mi veriyorsun? Sikerim öyle işi. Burada size yardım etmek için eşsiz bir konumdayım. İşimi yapmama engel olmayın."

"Bağımlı olursanız, kendinizi daha fazla almaktan alıkoyamazsınız. Bu işler böyle yürümez."

"Tam olarak nasıl işlediğini biliyorum. Bunun sancılarını çekenlerle konuştum. Onların aksine ben neye bulaştığımı biliyorum. Bu işe doğru şekilde yaklaşıyorum. İşimi yapmam için bana güvenmelisin Weston, tıpkı benim de seninkini yapman için sana güvendiğim gibi."

"Sen safsın Aurelia. Dünyanın nasıl işlediğini bilmiyorsun."

Alay ettim. "Ve sen öyle mi yapıyorsun, seni çekilmez pislik? Karşılaştığın herkesin bir emir verdiğinde zıplamasını beklemek dünyanın işleyişine uymaz. Benim için değil. Bana söyleneni yapmadığım zaman yediğim dayakları okumadın mı?"

"Lanet olsun, Aurelia, seni inatçı-" Yüzüme doğru eğildi, ağır nefes alıyordu, aramızdaki hava ateş gibiydi. "O ilaçları almayı bırakacaksın. Bunu son kez söylüyorum. Sana söyleneni yapacaksın."

Tüm vücudum enerjiyle titreşiyordu. Arzuyla. Birimiz teslim olana kadar bu şerefsizle savaşıma ihtiyacıyla. Genelde bunun ben olmasını isterdim, dorukta kıvranan. Bu sefer, onun istediğini yapmasına izin verirsem lanetlenirdim.

Onun sert bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim. "Yoksa ne olur?"

Ben onun alfa otoritesine meydan okurken bir süre daha birbirimize baktık.

Lanet bir patlama gibi bana çarptı, elleri kıyafetlerimi parçaladı, dudakları birbirine kaynaştı. Beni bir ağaç gövdesine doğru itti, pantolonumu indirdi ve sonra beni döndürdü. Avuçlarım sert ağaç kabuğuna çarptı. Avuçlarından biri çıplak kıcıma çarptı ve diğer elinin parmakları sularımından kayganlaşmış amıma daldı.

Hırıltısı vahşı ve şehvetliydi. Arkamda dizlerinin üzerine çöktü ve merkezimi yaladı.

Boştaki eliyle pantolonumu, içinden çıkana kadar aşağıya indirdi ve sonra bacaklarımı daha geniş bir şekilde itti. Diğer eliyle amımı parmaklarken, sıcak ağzıyla klitorisimi emmek için başını eğdi. Hızlı ve kabaca uyarılan ağzım saldırı karşısında açık kaldı.

"Siktir git. . seni," dedim, meydan okuyan ve öfkeli bir şekilde, bir yandan da bundan çok hoşlanıyordum.

Başparmağı göt deliğime baskı uyguladı. Klitorisimi daha sert emdi, diğer parmaklarını ihtiyacım olan yere vurmak için doğru açı verdi.

"Kutsal-" Ben orgazmla patladım ve o da bunu içmek için hareket etti. İğrenç ve seksiydi ve ben hâlâ ona çok kızgındım.

Ben dönerken kıyafetlerini çıkardı. Onu ittim, ancak saçlarından yakalandım ve peşinden çektim. Bir çalılığın içine düştü ve ben de onu aşağıya doğru sürdüm, göğüs uçlarından birini *sertçe* cımbızlamadan önce göğsünü tırmaladım. Üstüne indiğimde homurdandı, sert sikinin üzerine çökerken bile yüzüne bir tokat attım. Elleri hâlâ saçlarımdaydı, dudaklarımı yakalayıp beni tüketene kadar beni kendine çekti.

Boynumu ısırmadan önce, "Sana söyleneni yapacaksın," diye bağırdı.

Üstünde ileri geri kaydım, o koca aleti sertçe gıcırdattım, derinlere sokmaya çalıştım.

"İstediyimi yaparım." Başını yana doğru çektim ve kendi ısırık izimi bırakmadan önce boynunu emdim. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. "Bir dahaki sefere beni becermek istediğinde lütfen diyeceksin."

Dudaklarımdan uzaklaştı. Dilimde, ısırığımı vahşi kanın tadı kalmıştı. Şehvet dolu bakışları benimkilerle birleşti, ateş ve hayal kırıklığı ve ...

Saygılı ol.

İçime girerken beni sıkıca tuttu. Aletinin kabardığını hissettim. Kaçmak için ayağa kalktım. Ona beni düğümleme zevkini tattırmak istemedim.

Omuzlarımı tuttu, bir eli sıkıca saçlarımdaydı, gözleri benimkilere dikilmişti. Alfa'nın ihtiyacını gördüm, aramızda garip bir ilkel vızıltı hissettim, direnme arzusunun eriyip gittiğini hissettim. Daha sert sikti, beni dövdü, derinlere itti. Beni aşağıya çekerken nefesim kesildi, beni alt etti. Bana hükmediyordu.

Siktir, bu iyi hissettirdi.

İnledim, gözlerimi kapatmak için başımı arkaya yatırdım. "Bana bak," diye homurdandı, gücü beni sarıyordu.

Ellerimi boynuna doladım ve öfkeyle sıktım. Garip bir tür sapıkça arzuyla. Kör bir şehvetle.

Düğümünün şişliği büyüdü ve kollarıyla beni yerinde tutarak kendini derine çekti.

"Sana ne zaman verirsem alfanın düğümünü alacaksın," dedi nefes nefese kaldığımda, dudaklarımız şimdi yakındı, gücü beni okşuyordu.

Onun nabzını içimde hissederken kayışım küçüldü. Tekrar inledim.

Beni biraz salladı. "Yapmayacak mısın?"

"Siktir git."

Dudakları dudaklarıma çarptı, dili ağzımın içinde gezindi. Bu öpücüğün içine düştüm, onun hissi o kadar doğruyd ki, ikimiz eşit yarımlar gibi birleşerek sağlam bir bütün oluşturduk. Birbirimize sarıldığımızda dili benimkiyle dans ediyordu, kollarımız birbirine dolanmıştı, yaklaşmak için zorlanıyorduk. Daha yükseğe. Daha sert boşalmak için.

Beni tekrar işaretledi, neredeyse patlayacaktım. Yavaşça omzuna doğru eğilmeden önce güçlü durdum, işi bittiğinde gözleriyle buluştum. Gerildi ama hareket etmedi ve ben de dudaklarımı o hassas çukurda hafifçe gezdirdikten sonra dişlerimi teninde gezdirdim. İniltisi alçak ve ıstıraplıydı ve aniden sertçe ısırarak istedim. Boynunu değil ama burasını. Onu sahiplenmek istedim. Bu alfanın sadece ve sadece benim olmasını, çok güçlü ve kuvvetli, çok kararlı ve sadık, unvanına çok uygun olmasını istedim.

Yine de *o kadar* saf değildim. Ejderha topraklarına döndüğümüzde her şey değişecekti. Muhtemelen bir sürü talibi vardı. Ben sadece bir dikkat dağıtıcıydım. Daha fazlası olabileceğimi düşünmek ne aptallıktı. Bunu istemek ne kadar saçmaydı.

Bu düşüncelere eşlik eden kalbimdeki sızıyı görmezden geldim.

Kimyamız ne olursa olsun, bu adam hakkında topladığım küçük parçacıkların ötesinde hiçbir şey bilmiyordum. Bu his sonunda azalacaktı ve sonra elimde ne kalacaktı? Gerçekten ateşli, biraz işkence görmüş, yatakta harika olan baskın bir kurt.

Tamam, iyi, her şey daha kötü olabilirdi . . .

Boynunu tekrar ısırana kadar dişlerimi geçirmeye devam ettim, bu sefer diğer tarafını. İniltisi saf bir cinsel hazdı.

"Benimle gel," diye emretti, gücü doğrudan çekirdeğime bir nabız gönderdi.

O titrerken, kolları beni sıkıca tutarken ben de patladım. Sonrasında derin bir nefes aldık, siki içimde sıkıca yerleşmişti, nabız gibi atıyordu

sürekli uyarılmada.

"Eh, artık sana sahibim," dedim hafifçe, dudaklarına karşı gülümseyerek.

"Bunu çözmemiz gerek." Beni öptü. "Senin için korkuyorum Aurelia." Beni tekrar öptü, alt dudağımı zevkle emdi. "En azından ejderha topraklarına dönene ve elimizde daha fazla ilaç olana kadar bekleyemez misin?"

Kalçalarımı hafifçe salladım. Elimde değildi; bu nabız çok lezzetliydi.

"İlacı nasıl tedavi ettiğim konusunda haklıyım, Weston." Gözlerinin içine bakabilmek için geri çekildim. "O mumsu şeyin etkilerini iyi biliyorum. Hastalık seviyesine göre ne durumda olduğumu söyleyebilirim. Sonra beni etkilemeye başlamasına izin vereceğim ve sonra etkilerden gerekli tüm bilgileri elde etmek için duracağım. Bu şeyi çözmek yavaş ilerleyecek ve ejderha sarayına girdiğimde zamanım olmayabilir. Şimdi başlamam gerekiyor."

Avucunu yanağıma koydu, gözleri içimin titremesine ve nabzımın daha sert atmasına neden olan bir şiddetle alevlendi. "Sana zarar vermeyecekler. Bundan emin olacağım. Sana hiçbir zarar gelmeyecek."

"Bunu kontrol edemezsiniz. Onlara cevap veriyorsun, değil mi? Tam tersi değil."

Bakışları beni yönlendirdi. "Bunu kontrol *edeceğim*."

Onu öperken ürperdim. "Gerçekten çok seksisin. Düşüncelerimi dağıtıyor." Derin bir nefes aldım. Bina yeniden inşa edilmeye başlamadan ve onun vücudunu hissetmekten başka bir şeye odaklanma yeteneğimi kaybetmeden önce bu konuşmayı bitirmem gerekiyordu. "Weston, dürüst olmak gerekirse, bu tür bir yaklaşım ürünü ilk etapta nasıl yarattığımdı. Piyasadaki ürünleri inceledim, onları kopyaladım ve sonra daha iyi hale getirdim. Bunu çözebilirim, sadece zamana ihtiyacım var."

"Diğer ürün sizi öldürmez. Bu öldürecek." "Sadece çok hızlı bir şekilde çok fazla alırsam."

"Ya daha uzun vadeli etkileri varsa? Zamanla birikebilir - bunu hiç düşündünüz mü?"

"Evet. Ama yine de zamanım olmayabilir."

"Bir ömür boyu yaşayacaksın, Küçük Kurt. Söz veriyorum." Vücudumdan şehvetli bir uğultu geçerken siki titriyor ve gözleri kapanıyordu.

İnledim. Başım geriye düştü ve onu tekrar kaldırmak için yoğun bir çaba sarf etmem gerekti. Bu düğümü seviyordum ama *lanet olsun*, ciddi bir konuşma için elverişli değildi.

"Yavaş ol," dedi. "Bu tehlikeli. Seni kaybetmek istemiyorum Aurelia." Bir an durakladı, başparmağıyla çenemi okşadı, bakışları içtendi. "Lütfen, bunu benim için yap. Destek gelene kadar bekle. Ejderha kraliçesi ve kralın annesi olağanüstü şifacılarıdır. Bir şeyler ters giderse yardım etmek için hazır olana kadar bekle."

"Şuna ne dersin? Bir tane daha alayım-" Gerildi, gözlerinde bir uyarı vardı. Parmağımı kaldırdım. "Bir tane daha. O zamana kadar düşük seviyede bağımlılık yapıcı bir kalite olacağını hissediyorum. Sadece bir tane daha ve sonra ejderha inene kadar duracağım. Tamam mı? Sorunun bir kısmı üzerinde çalışmama izin ver. Boşta kalmaya alışık değilim."

Avucuyla bir göğsünü kapatmadan önce nefesini bıraktı. "Bir tane daha, *hepsi* bu. Ve bunu ben yanınızdayken ve bir şeyler ters giderse diye sizi izlerken yapacaksınız."

"Tamam."

"Ve ben bakmıyorken başkalarını gizlice *sokmayacaksın* yoksa tehdidimi yerine getiririm. Sürünü elinden alırım ve sana bir mahkum gibi davranırım."

"Bana tekrar öfkeyle vurmak istiyorsun, değil mi?" Ona sırtıttım. "Benim için fark etmez. Bu eğlenceliydi."

"Öyleydi. Ama lütfen, Küçük Kurt, bana söz ver." "Söz veriyorum."

Öpücüğündeki rahatlamamanın tadını alabiliyordum ve birinin benim için endişelenmesi iyi hissettirdi.

"Şimdi biraz daha hızlı hareket et," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Bunu s a k i n l e ş t i r m e y e çalışmadan önce tekrar boşaldığını hissetmek istiyorum, böylece seyahate geri dönebiliriz."

Aleti tekrar nabız gibi atarak o uğultuyu yükseltti ve ben de düşüncelerin zihnimde çözülmesine izin verdim. Üstünde ileri geri kayarken parmakları meme ucumu nazıkçe büktü ve o büyük siki içimde hareket ettirdi. Tam olarak sürtünüyor, tekrar nabız atıyor ve beni daha yükseğe çıkarıyordu.

"Ah, evet," dedim, daha hızlı hareket ederek.

"Sik şu siki bebeğim," diye inleyerek kalçalarımı kavradı. "İşte b ö y l e . Sik o koca siki. Sikimin üzerine boşalmanı istiyorum."

Orgazmımı kovalarken inledim, çok kutsanmış bir şekilde doluydum. Başka bir nabız beni haykırmaya zorladı, inerken doruk noktam sertleşti, benimle birlikte geliyordu.

"Mmm, aferin kızıma," dedi dudaklarını boynumda gezdirerek son bir titreme daha yarattı. "Seni bu kadar kolay boşaltabilmeme bayılıyorum."

Ben de öyle.

Yerleştikten sonra, o hâlâ içimde titreşirken, onun etrafında eridim.

"Gerçekten gitmeliyiz."

"Seni bu şekilde ata bindirmeye çalışmak çok garip olur. Yani, deneyebiliriz-"

"Hayır! Yüce tanrılar, hayır."

"Muhtemelen arabalardan birinde yer bulabiliriz. Sen-" "Hayır, hayır," diye güldüm. Yüzünü görebileceğim kadar geriye yaslandım. "Hayır, ben bu şekilde seyahat etmek istememiştim. Sadece muhtemelen yapmamamız gerektiğini... bilirsiniz."

"Vurulmuş mu? Düşümlenmiş mi?"

"Muhtemelen ikisi de, evet."

Beni usulca öpmek için yaklaştırmadan önce başını salladı. "O kadar da mantıklı hissetmiyordum."

"Ben de." Ona sarıldım, sarılmaktan memnundum. "Sakinleştirmeyi deneyebileceğimizi söylemiştin?"

"Denemeliyiz. Belki de sadece seksi şeyler düşünmemeliyiz?" Evet, doğru. Sanki bu onunla mümkünmüş gibi.

Zihnimin sürüklenmesine izin verdim, denedim.

"Keşke bazı malzemelerim yanımda olsaydı. En azından uyuşturucuyu parçalamayı deneyebilir ve içine hangi kimyasalların karışmış olabileceği üzerinde çalışmaya başlayabilirdim. Büyükannemden yardımcı olabilecek bazı kitaplar istemenin tam zamanı. Acaba onlardan birini bulabilecek miyim? Ejderha krallığında kütüphaneleriniz var mı?"

Güldü, şimdi de boynumu öpüyordu. Cinsellik düşünmeme durumuna yardımcı olmuyordu. "Kraliyet kütüphanesi dünyanın en büyüğüdür. Ve bazı malzemeleriniz bende var. Bir kısmı kırılmıştı ama kraliçenin görmesi gerekebilir diye yine de getirdim."

Yüzünü incelemek için arkama yaslandım. "Tam olarak hangi malzemeler?" Tereddüt etti. "Hepsi."

HADRIEL

W Alfa ve onun her şeyden habersiz esas kızının işi bittiğinde, Aurelia doğal görünmeye çalışarak kırmızı bir yüzle ortaya çıktı; Weston da öyle sıradan bir gündü ve hepimizin kıcımızı kaldırıp oturarak onları beklemiş olmamızı zerre kadar umursamıyordu. Hepimiz öğle yemeğimizi yemiştik ve tekrar düzene girip yola koyulmadan önce hızlıca bir şeyler atıştırdılar.

Kimin galip geldiği hakkında tek kelime etmediler ama Aurelia o gece Büyükanne'nin ürünlerinden birini bile almadı. Ancak ertesi gece yemeğini bitirdi, alfaya dokunaklı bir bakış attı ve çadıra doğru yöneldi.

"Ne kaçırıyorum?" Ne yazık ki akşam yemeğinde alfa ile oturdum çünkü o onun yanında olmak istiyordu, ben de onun yanında olmak istiyordum. Arkadaşım hâlâ bu evetçilerden on kat daha ilginç ve eğlenceliydi. Alfa'ya siktir olup gitmesini söylediği için onu her zamankinden daha çok seviyordum. Gururlu bir adam değildim ve onu bir kalkan olarak kullandığımı da itiraf edebilirdim. "O ne yapıyor?"

Yorum yapmadı. Yüzü asık ve tavırları kararlıydı, Aurelia'nın istediğini elde ettiği anlaşılıyordu. Onu çadıra kadar izledi.

"Bu kötü bir fikir," diye mırıldandım kendi kendime, yemeğimin geri kalanını suratıma tıktırdım ve tabağımı neredeyse Burt'e fırlatacaktım. "Dikkatli bir fikir," diye mırıldandım dolu bir ağızla.

Peşinden koşarken bakışlar önce ona, sonra bana döndü.

"Bana başka bir tane daha yapmayacağını söyle." Nova ortaya çıktı. "Bana onun bir tane daha yapmasına izin vermeyeceğini söyle."

Ama öyle olduğu açıktı. O da öyleydi.

"Hadriel, o ne düşünüyor?" Nova beni takip etti.

"Sana inatçı bir kadın fısıldayıcısı gibi mi görünüyorum?" Çadıra ulaştığımda tısladım. Aurelia hala elinde olan çeşitli ürünleri çıkarıyordu ve alfa karyolada oturmuş sessizce onu izliyordu.

"Dün öfke yükselmiş olabilir diye ..." Yavaşça içeri girdim, belediye başkanının evinde yerde yatarkenki görüntüsü -ölümcül derecede solgun, kayıp gidiyor- beni dehşete düşürdü. En yeni arkadaşım ve en son sorumlum hayata zar zor tutunduğunda hissettiğim panik ve çaresizliği daha önce hissettiğimi sanmıyorum. "Belki birimiz aşık olmuştur ve diğerimizin yanında sağlıklı düşünemiyordur diye..." Alfa'nın sert bakışları beni tereddüde düşürdü. "Yapılacak en iyi şeyin bu olduğundan kesinlikle emin miyiz? Dün akşam senin yarı kırık ve çok tuhaf malzemelerini didik didik etmedik mi Aurelia? Şu anda taşlaşmış trol sümüğü dediğimiz mumsu şeyi analiz etmen için bir ya da iki tanesinin yeterince işe yarayacağına karar vermedik mi?"

"Buna böyle diyen bir tek sen varsın." İsteddiği ürünü seçti ve tırnağını ambalajı bir arada tutan etiketın altına soktu.

"İyi ama bunun işe yarayacağına karar vermemiş miydik?"

"Evet. Ve olacak." Eşyayı tekrar ters çevirdi ve floresan sarısı, yastık şeklindeki parçayı inceledi. "Korkunç. Bu renkleri kim seçiyor? Böyle görünseydi gerçek bir şeker parçasını bile yemezdim."

"Doğru. O zaman belki de-"

O şeyi ağzına attı ve ben de yapabileceğimi bilmediğim tiz bir çığlık attım.

"Lanet olası bok siğiller, ne oluyor Aurelia?" Ona bağırđım.

Alfa, Aurelia'nın o şeyi ağzına atması kadar korkutucu olmayan bir hırıltıyla, "Benimle, onunla nasıl konuştuğuna dikkat et," dedi.

"Tükür onu, sevgilim! Bu çılgınlık!" Neredeyse ona doğru koştum ve o şeyi ağzından çıkarmaya çalıştım. "Alfa, biraz mantıklı ol. Parmaklarını ağzına sokup çıkarmaya çalıştığın zamanı hatırla - lanet olsun, yutuyor. Sikini tokatla, yutuyor! O kadar perişan haldeyim ki yutması hakkında şaka bile yapamıyorum!"

"Kaçırılmış bir fırsat," dedi ve kalan ürünleri paketledi.

"Gerçekten kaçırılmış bir fırsat, evet. Bu olduğunda beni ne kadar kızdırdığını biliyorsun. Tamam, ne yapmalıyız? İyi olup olmayacağını öğrenmemiz için ne kadar zamanımız var?"

Bana uzun uzun acı çeken bir bakış attı. "Sen ne zamandan beri onun kadar zorba oldun?" Başparmağını alfaya doğru salladı.

"Senden çok daha mantıklı olduğumu fark ettiğimden beri, belli ki." Sesim çok yüksek ve dengesizdi. "Bu çok aptalca. Bundan nefret ediyorum."

Gözlerini devirdi ve yanımdan geçerek çadırın dışında bekleyen bir grup insan buldu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı yanlarından geçerken.

"Sanki birimiz o ilaçlarla yaşadığın ölümcül olayı tam olarak hatırlamıyor gibi hissediyorum." Onu takip ettim.

"Dünden önceki gün bir tane içtim ve kimsenin haberi olmadı. Şimdiye kadar sistemimden çıkmış olmalıydı. İyi olacağım."

"Olmalı mı? Şimdiye kadar sisteminizden çıkmış *olmalı* mı? Ya değilse?" "İşte altın soru bu. Göreceğiz."

Ateşin yanında Tanix'in yanına oturdu ve başka hiçbir şey söylemedi; sadece alevleri izledi ve hepimiz onu izledik. Diğer herkes ona yakın durdu, bazıları endişeliydi, bazıları meraklıydı, bazıları da muhtemelen hak ettiğini düşündükleri gibi erken bir mezara girmesini diliyordu. Alfa diğer tarafına yerleşti, onunla birlikte alevleri izliyordu ve ben de onun yüzünü görebileceğim bir yere oturdum. Nova da aynı fikirdeydi ve onu omuzlayarak yoldan çekmem gerekti.

Nova bana sessizce, "Ben kriz anlarında daha iyiyim," dedi, ikimiz de Aurelia'nın sakın sakın oturuşunu izliyorduk. Şimdiye kadar bir şey olduğuna dair hiçbir belirti göstermemişti.

"Ve bak, kalkıp yardım için koşman senin için daha kolay olacak. Şırıngamız var mı ki? Alfa gizlice onu öldürmeye mi çalışıyor? Bu konuda çok fazla endişem var. Neden bu konuda bu kadar çok endişem var? Korkunç risklere ve korkunç kararlara alışkın olduğumu sanırsınız."

Nova, "Risk alınmasına gerek olmadığına değil," diye mırıldandı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca hepimiz sessizce, dikkatle onu izledik. Yüzü hiç kıpırdamadı, vücudu tamamen hareketsizdi.

Sonunda yumuşak bir sesle, "Hastalık geldi ve geçti," dedi. Bize doğru baktı. Gözlerindeki ateşin yansıması, onları özellikle vahşi gösteriyordu. "Geçen seferkinden biraz daha kötüydü ama çok azdı. Telaşa neden olacak kadar değil. Yolculuk başladı-"

"Yüksekten bahsediyor," diye fısıldadım. "Yüksekten bahsederken böyle diyor."

"Bu yaptığım en güçlü halüsinogen ve trol sümüğünün nasıl tepki vereceğini görmek için akışına bırakacağım. Kalp atış hızımdaki veya vücut sıcaklığımdaki değişim onu etkileyecek mi? Göreceğiz."

"Bunu bir şeyi kanıtlamak için mi yapıyorsun?" Tanix, kız tekrar sessizliğe gömüldüğünde sordu.

Bir an için cevap vermedi. "Hangi noktayı kanıtlayacağımı bile bilmiyorum. Hangi noktayı kanıtlamamı bekliyorsunuz? Puan fikri çok tuhaf bir fikir, öyle değil mi? Acaba bu kelimenin yaratıcısının bir tür gizli gündemi mi vardı? Her neyse, sıkıcı değildi."

"O zaman neden benim yanımda oturuyorsun?"

Aurelia içini çekti. "Çünkü bir dakika öncesine kadar sessizdin ve kendi işine bakıyordun. Belli ki yanlış koltuğu seçmişim." Yavaşça nefes verdi. "Yolculuğumu değiştiriyorsun. Ben sadece bununla devam edeceğim. Bakalım bilinçaltımda nasıl bir etki yaratıyorsun. Oops, bir ejderha var. Kimseyi telaşlandırmak istemem ama önümüzde duran bu ateşten hiç memnun değil."

"Birdenbire eğlenmeye başladığım için kendimi biraz suçlu hissediyorum," diye mırıldandım.

"O ejderha ateşe ulaşmak için kafanı ezerken hiç eğlenmeyeceksin. Çok kıskançtır. Neyi, hiçbir fikrim yok. Sadece sopa, dostum! O ateş çubukları yiyor. Ne yani, toprağın senden üstün olduğunu mu düşünüyorsun?" Başını sallayarak kıkırdadı. "Sadece çubuklar!"

Aurelia'nın hiç de görüldüğü gibi düğmeleri ilikli biri olmadığı çok açık bir şekilde ortaya çıktı. Vahşi bir yanı olduğunu biliyordum ve şimdi herkes bunu görebiliyordu. Onun çeşitli halüsinasyonlarında gezinmesini izlemek, yaşadığım en iyi eğlencelerden bazılarıydı. Hiçbir şey onu korkutmuyordu. Bir aşamada herkese alçalmalarını söyledi çünkü çok büyük bir ağacın ağırlığı altında ezilmek üzereydik.

"Endişelenmeyin millet," dedi bize, eğilmemizi işaret ederek. "Bu tür şeylerin daha önce de olduğunu duymuştum. Kemiklerinizin çatırdamasının sizi endişelendirmesine izin vermeyin. Sadece bir göl gibi düşünün ve sıvı hale gelin. Ağaç yuvarlanıp gittiğinde, kır çiçekleri gibi fışkıracağız!"

Onun ürününü tekrar yaptığında, bu onunla olacaktı, hiç şüphe yoktu. Onun yolculuklarından birine çıkmak için sabırsızlanıyordum. Kulağa benimkinden çok daha iyi geliyordu - çok daha renkli ve orijinal. Zihninin çok ilginç bir yer olduğu belliydi.

Nihayet sakinleşmeye başladığında -saatler sonra- sadece yarımız kalmıştık, sohbet ediyor, şakalaşüyor ve bir bardak viski içiyorduk.

"Şu anda mideme kramplar giriyor." Ellerin karnına koyarak yavaşça nefes verdi.

Alfa tüm bu süre boyunca onun yanında durmuş, çeşitli tuhaf ve harika şeyler yaparken onu gölgelemişti: görünmez canavarı korkutup kaçırmak için garip bir tür ejderha ateşi dansı; tek kelime etmeden daireler çizerek yürümek; dünyayı yerçekiminin istemediği gibi görmek için başının üzerinde durmak. Bunun için ayaklarını tutmuştu. Bunu kendi başına yapamamıştı ve denemekten vazgeçmeye de niyeti yoktu. Yüzündeki ifade hiç değişmemişti: Duyduğum en komik şeyleri söylediğinde bile soğukkanlı ve ciddiydi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu şimdi, kendisine yaslanan kıza kolunu dolayarak.

"Bazen bu ürünüme karşı bir tepki olabilir. Bunu düzelttiğimi sanıyordum. Çok asidik." Elini adamın kalçasına bıraktı ve gözlerini kapattı, başı adamın omzuna yaslandı. "Bence sorun yok."

"Bu gece başka bir zaman da hasta mıydın?"

"Sadece başında. Geçen sefer sondan önce uyuyakalmışım. Belki de oldu ve ben uyanamadım. Birinin uzun yolculuklar için hastalığa neden katlandığını anlayabiliyorum. Sadece bir anlık bir şey ve sonra gidiyorsunuz. Yeterince yaparsanız bağımlılık başlar. Yarın bu konuda nasıl hissedeceğimi göreceğiz. İnsanların bir sorun haline gelmeden önce ne kadar sık yolculuk yapmaları gerektiğini merak ediyorum."

Böylece gece sona erdi ve insanlar yatmak için hazırlanmaya başladı.

Aurelia bundan sonra başka bir ürünün tadına bakmadı. Belli ki o ve alfa bir uzlaşmaya varmışlardı. Bunun yerine, garip küçük cihazlarına sarıldı ve trol sümüğünü parçalayarak neyden yapıldığını görmeye çalıştı. Bunu yaparken sık sık onunla birlikte oturur, onun bu konudaki sohbetini dinler ve kendimi acınacak derecede akılsız hissedirdim. Kadın konuşmaya başladığında başka bir dil konuşuyor gibi olurdu. Lanet bir yeteneği vardı.

Günler geçtikçe ve limana yaklaştıkça, yolumuz vahşi doğanın içinden dolanırken, Finley'nin onunla tanışıp tanışamayacağını merak etmeye başladım. Herhangi birimizi bir daha görebilecek miydi? Düşmanın bizi beklediği belliydi ve sürümüzü parçalayıp ortadaki mücevheri kaçırmak için iyi organize edilmiş bir planları olduğunu biliyorduk. Bu süreçte mümkün olduğunca çoğumuzu öldürmekten çekinmeyeceklerini biliyordum.

OceanofPDF.com

AURELIA

I Nedenini bilmediğim bir başlangıçla uyandım. Derin gece etrafımızda sessiz bir şekilde uzanıyordu, ay üzerimizdeki çadır brandası olmadan görebileceğimiz kadar ışık saçıyordu.

Alışılmışın dışında geçen birkaç günlük yolculuğun ardından nihayet bizi bu krallıktan çıkaracak geminin yanaştığı ve bizi beklediği limana yaklaştırmaya başlamıştık. Alexander ve Granny'nin çetesinin geri kalanının bizi bekleyeceğini biliyorduk ve bu nedenle çadırları açıp toplamak için hiç zaman kaybetmedik. Sadece gerekli olanları yerleştirdik.

Herkes gergindi.

Tanıdık istek dikkatimi çekti ve beni kalkıp Büyükanne'nin değiştirilmiş ürünlerinden daha fazlasının beklediği çantama geçmeye çağırdı. Altı denemeden sonra -üçü arka arkaya neredeyse beni öldürüyordu, diğer ikisini Weston biliyordu ve biri de beni uçurumun kenarına getirmek için gizlice almıştım ama sırlar konusunda berbat olduğum için daha sonra yine de öğrendi- kanca sonunda sivri noktasına saplanmıştı. Ulaşmaya çalıştığım nokta buydu. Ne kadar kötü olduğunu, ne kadar sürdüğünü ve herhangi bir yan etkisi olup olmadığını görmek istiyordum.

Yanlışlıkla sırrı açıkladıktan sonra Weston eskisi gibi bana patlamamıştı. Çelik gibi bir sessizliğe bürünmüştü. Benimle yemek yemedi ve benimle uyumadı, bunun yerine beni korumak için birkaç adım ötede kurt formunda kıvrılıp kaldı ama mesafesini korudu. Söylediği tek şey güvende olduğuma sevindiği ama anlaşmamıza sadık kalmadığım için hayal kırıklığına uğradığı oldu.

Hayal kırıklığına uğradım.

Bunu söylediğini duymak beni kahretmişti. Çok dürüst bir adamdı, bana güvenmek için kendi sağduyusuna karşı gelmişti ve anlaşmayı bozan ben olmuştum.

Daha da kötüsü, günlük hayatımda onun yokluğuydu. Onun varlığından ne kadar keyif aldığımı, onun yakınında ne kadar rahat ettiğimi ya da onunla bir yemeği paylaşmayı veya zorlu bir seyahat gününün ardından kollarına atılmayı ne kadar iple çektiğimi fark etmemiştim. Yumuşak iyi gecelerini ve mırıldandığı iyi sabahlarını, tatlı öpücüklerini ve gözlerimin içine bakışını özlemiştim. En çok da paylaştığımız boş sohbetleri ve hafif şakalaşmaları özlemiştim. Sadece iki gün olmuştu ama sadece bir sevgili değil, bir arkadaş olarak görmeye başladığım biri olmadan geçen bir ömür gibi gelmişti.

Özrüm çok içtendi. Biraz ağlamış olabilirim. Bir daha yaparsam sonuçlarıyla ilgili tek bir kelime etmeden beni hemen affetmişti. Buna ihtiyacı yoktu.

Şimdi karyolada ona dönük olarak yan yatmış, tepemde köz sinekleri uçuşurken onun yakışıklı yüzünü seyrediyordum. Yolculuğumuzun bu noktasında, her gece kampımızda köyde olduğu kadar çok vardı. Herkes bunun çok havalı olduğunu düşünüyordu. Ben sadece rahat olduğunu düşünüyordum.

Gözleri yavaşça açıldı, sanki bakışlarımı hissetmiş gibiydi.

"Hey," dedi sessizce, onu izlememi seyrederek. "İyi misin?"

"Evet." Alt dudağının kıvrımını hafifçe çizmek için uzandım. "Hâlâ aşeriyorum. Çok komik - beynim 'neden o halüsinojeni tekrar denemiyorsun, eğlenceliydi' diye düşünüyor. Eğlenceli olsa da -çoğunlukla- bunu daha önce milyonlarca kez yaptım. Hiç böyle düşünmemiştim. Kimyasal madde bana bunu tekrar yapmamı söylüyor ve beynim bunu ürünle ilgili hale getirmek için eğip büküyor. Hastalık hiçbir yerde aklıma gelmiyor." Elimi çevirdim ve başparmağımın çenesindeki kirli sakalda gezinmesine izin verdim. "Bu tehlikeli. Başından beri bunu söylediğini biliyorum."

"Yardımcı olabilir miyim?"

Başımı salladım, şimdi parmağımı kaş çizgisi boyunca ve sonra ince, düz burnunun köprüsünden aşağı doğru gezdiriyordum.

"En sevdiğin renk ne?" Onun hakkımda bildiği kadarını öğrenmek için görevime devam ederek sordum. Bir yanım ona karşı hissettiğim bu inanılmaz duyguların artarak devam edip etmeyeceğini görmek istiyordu, diğer yanım ise sadece onun hakkında daha fazla şey öğrenmeyi merak ediyordu.

"Fuşya."

Burnumu kırıştırdım. "Fuşya mı? Yani ... sıcak pembe mi?"

"Evet."

"Bu biraz -ne bileyim- gürültülü değil mi?"

"Çok gürültülü." Parmağımın ucunu öptü, ben de dudaklarının arasından geçmesine izin verdim. "Düzenli olarak özel hayatıma da yansıyan işimde çekingen davranmak zorundayım. Çok fazla tepki veremem ya da aşırı duygular gösteremem. Çok fazla gülemem - ya da hiç gülemem, gerçekten - ya da ağlayamam. Güçlü bir öfke ve kesinlikle zayıflık gösteremem. Kendimi her zaman kontrol altında tutmalıyım ki sürü de benim liderliğimi kontrol altında tuttuğumu bilsin. Bu güvenliği ifade eder. Bizi bir arada tuttuğum anlamına gelir ve eğer birlik olursak daha iyi korunuruz. Anlıyor musunuz?"

"Ve böylece kontrollü, çekingen bir yaşamın dışına çıkmak için küçük yollar mı seçiyorsunuz?"

"Evet."

"Ağaçların arasında beni yüksek sesle öfkeyle becermek kontrollü, çekingen bir hayattan bahsetmiyor."

"Sen bir istisnasın."

Gözlerim onunkilerle buluştu, bakışlarını tuttum. "Neden ben istisnayım?" Fısıldadım.

Konuşmadı, sadece göğsüme sıcaklık yayan bir şekilde bana baktı. Sanki tüm dünyama yayılmış gibi hissettim, kendi başıma hissetmeye başladığım derin, heyecan verici bir duyguydu. Kendime bile söylemeye cesaret edemediğim bir duygu. Bu ormandan çıktığımızda, hayatlarımıza geri döndüğümüzde her şey değişecekti; onun önemli bir rolü vardı ve benimse kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeyim yoktu. Bu, bu her neyse, sonsuza kadar sürmeyecekti. Bunu hatırlamam gerekiyordu.

Gözlerimi kaçırdım ve parmak uçlarımı göğsünün ortasında gezdirdim. "Kime benziyorsun, annene mi, babana mı, yoksa uşağa mı?" diye sordum.

Kahkahayı tükürdü. "Çoğunlukla babam. Annem gümüş kilerdeki o çılgın gece için paçayı sıyırdı." Gülümsemesini bastırmaya çalıştı ama belli ki başaramadı. "Görünüşe göre babamın tıpatıp aynısıyım, gerçi bazı insanlar gözlerimin ve burnumun anneme benzediğini söylüyor. Şekli yani. Onun gözleri mavi. Onunki sarımsı kahverengi."

"Seninkiler gri."

"Donuk, evet."

Başımı salladım. "Donuk değil. Etkileyici ve güzel, gök gürültüsü ve şimşek çakmadan hemen önceki kızgın bir gökyüzü gibi." Bir an durakladım,

Henüz dile getirmeye hazır olmadığım nedenlerden dolayı onun derin ve açık bakışlarını tutamıyordum. "Hâlâ ona benziyor musun, yoksa yaş ailene karşı nazik değil mi?"

Esprime gülümsemesini beklerdim, onun mizahı genellikle kendini küçümser. Onun yerine gülümsemesi soldu. "Bilmiyorum. Saraydan ayrıldığımdan beri onu görmedim. O ve annem beni evlatlıktan reddetti."

"Oh, Weston. Bunu duyduğuma üzüldüm." Parmaklarım kaslı karın kaslarının her bir çıkıntısında gezindi. "Onları özlüyor musun?"

"Bir aile fikrini özlüyorum." "Bu ne anlama geliyor?"

"Ben çocukken pek ortalıkta görünmezlerdi. Hayatlarını saraya adamışlardı. Güçlü soylarını devam ettirmek için çocukları vardı. Onları bu kan bağları nedeniyle düzenlenmiş bir çiftleşmeydi. Bizi görevleri dışında doğurdular ve bakımımızın çoğunu hizmetçilere bıraktılar. Kardeşlerim ve ben gücümüzü gösterecek yaşa geldiğimizde, nihayet bizimle ilgilenmeye başladılar ve bizi saraya hizmet edeceğimiz bir hayat için yetiştirdiler. Yeteneklerimden dolayı en değerli oğulları bendim. Gerçek bir duygusal bağlılıktan değil, gücümünden, yani soylarını devam ettirme statümden dolayı onların gururu ve neşesi oldum. Biz sadece ismen bir aileydik. Kızıl Lupin sarayındaki pek çok aile için dinamik buydu."

"Peki ya küçük kardeşin? Güçten yoksun olan mı?"

"Çoğunlukla unutulmuştu. Çoğu zaman ailem onu aile toplantılarına davet etme zahmetine bile girmezdi. Onun için saraydan ayrıldım. Gitmesine izin vermediler çünkü soyunu sarayda tutmak istiyorlardı ama kimse ona ilgi göstermedi. Tehlikeli derecede mutsuzdu, solup gidiyordu. Ağabeyim ve ben onu korumaya yemin etmiştik, bu yüzden tüm bağları kopardım ve gitmesine yardım ettim."

"Ve sonra topraklarınızın kıyılarından çalındınız ve onunla da bağlantınızı kaybettiniz."

"Hayır," diye fısıldadı. "Geri döndüğümde, alfa olarak geliştiğini gördüm, bu yüzden tekrar ayrıldım, ama bu sefer kendi isteğimle ve iyi şartlarda. O mutlu. Önemli olan da bu."

"Peki ya sen? Sen mutlu musun?"

Cevap vermedi, onun yerine "Neden göğsümün izini sürüyorsun?" dedi.

"Ve kollar. Kollarının hatlarını izlediğimi unutma." Gülümsedim. "Çünkü muhteşem bir vücudun var ve bunu hissetmek hoşuma gidiyor." Durakladım. "Sakıncası var mı?"

"Hayır," dedi, o kadar yumuşaktı ki zar zor duyabiliyordum. "Hoşuma gitti."

"Hayalin nedir?"

"Sanırım paylaşma sırası sende."

"*Uzaktan* bile değil." Sırıttım ve biraz daha yaklaştım. Elini uzatıp kalçama koydu. "Benim hakkımda her türlü şeyi biliyorsun. Tüm o günlükleri okudun ve bu yolculuk sırasında tüm hikâyelerimi dinledin. Evimi bile gözetledin. Ben de senin evini mi karıştıracağım?"

"Nasıl istersen."

Gözlerimi açtım, bunu beklemiyordum. Yine de bunu normal karşıladım. Bu, gerçeklik sert ışığını üzerimize düşürene kadar sağacağım hoş bir kurguydu.

"Hayalin ne?" Tekrar sordum.

Bakışları yüzümde gezindi. "Ben gençken, kral ve kraliçenin betası olmuştum. Lejyonlarını yöneten komutan, ülkedeki kraliyet dışı en önemli görev. İblis zindanlarında kapana kısıldığımda, bu özgürlüktü. Bir temiz hava öpücüğü. Kendim için yaptığım bir yemek. Ejderha kral ve kraliçesinin birbirleri için mücadele etmelerini, bir yuva ve aile kurmalarını izledikten sonra ..."

Sözleri uçup gitti.

"Ne yani, şimdi de kalan günlerini bekâr olarak mı geçirmek istiyorsun?" Gülümsedim, parmaklarımla dudaklarını izlemeye geri döndüm.

"Gerçek aşkı istiyorum."

Tüylerim diken diken oldu. "Sadece bu mu?" Ona kaşlarımı çatarak alaycı bir şekilde baktım. "Çok küçük hayaller kuruyorsun, Alfa. . ."

"Bir eş ve kendime ait bir aile istiyorum; bu aile ister ikimizin seçtiği bir aile olsun, ister çocuklarla birlikte kendi yarattığımız bir aile olsun, isterse de her ikisi olsun. Aşkla kutsanmış bir hayat istiyorum ama yerleşik bir hayat değil. Görevimi sürdürmek, bir krallığın kurulmasına ve savunulmasına yardımcı olmak ve gerçek bir hayata başlamak için güçlü bir eşe sahip olmak istiyorum. Kısıtlılarla yetinmek istemiyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu ve nedenini bilmiyordum. "Bence buna sahip olacaksın Weston. Gerçekten öyle düşünüyorum. Yaşadığın onca şeyden sonra bunu hak ettin."

"Bunu göreceğiz." Sözleri işkence gibiydi. "Dinle Aurelia, söylemem gereken bir şey var-"

Aniden, köz sinekleri ağaçların arasında kaybolmadan önce şiddetle dönmeye başladı. Telaşla doğruldum ve başka kimsenin kıpırdamadığını gördüm. Weston şaşkınlıkla sözünü kesti.

"Ne-"

Onu susturmak için elimi kaldırdım.

"Tehlike," diye fısıldadım, yorganı yırtıp aceleyle bir pantolon giydim, açıkta uyuduğumuzda tercih ettiğim gömleğimi ve iç çamaşırlarımı içine soktum. "Kor sinekleri tehlikeyi seziyor. Bir şey geliyor."

"Nöbetçilerim bunu görürdü."

"Kor sinekleri asla yalan söylemez." Hadriel'in benim için bulduğu uzun, tırtıklı bıçağı (içimden bir ses başkasından çalındığını söylüyordu) ve fenerimi alırken kor sineklerinin uçtuğu yönü işaret ettim.

"Ne oldu?" dedi biri uyukulu bir sesle. "Çantan bende. Uyuşturucuya ulaşamazsın."

Nova. Weston meşgulken arkamı kollayan ikinci bir koruyucu olmuştu.

"Vahşi bir hayvan mı?" Weston ayağa kalktı, benim zevkime göre fazla yavaştı. "Nöbetçiler için bir sorun teşkil etmezler."

Doğrusu, bir hayvan da olabilirdi. Emberflies karanlıkta ne tür bir tehlikenin gizlendiğini belirtmemişti. Yine de belirtmeye gerek yoktu. Tehlike tehlikeydi, sade ve basit.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe, hâlâ bıçağı tutuyordum. Kalbim içimde sert bir davul gibi atıyor, herkesi harekete geçirmem için beni zorluyordu. İçgüdülerim ya kaçıp saklanmam ya da savaşmaya hazırlanmam gerektiğini söylüyordu ama *bir seçim yapmanın* zamanı gelmişti.

Bir o yana bir bu yana adım atıyor, nasıl bir tehlikenin pusuda beklediğini öğrenene kadar geri yatmayı reddediyordum.

Weston Nova'ya baktı, o da başını sallayarak uzaklaştı ve yer değiştirdi. Nöbetçileri sessizce kontrol etmek için sürü bağlarını kullanıyordu.

Vücudunun gerilmesi ve Weston'ın harekete geçmesi bir vuruş sürdü.

"Hadi gidelim." Karyolayı itti ve kolumdan tuttu, Yürürken çantamı almak için durdu. "Acele et. Seni saklayalım." Biri

"Ne oluyor?" diye sorarken, diğeri "Alfa mı?" dedi.

"Misafirimiz var. Vardiya, acele et!" Weston koşmadı, bunun yerine uzun adımlar attı ve ona ayak uydurmak için beni yarı koşar hale getirdi. Arabalara vardığımızda, en yakın arabaya uzanıp bir çuval kapmadan önce omzuma asmam için çantamı bana verdi. Etrafımızdaki sürü ayağa fırladı ve zaten kurt formunda olmayanlar hızla yer değiştirdi. Weston bana döndü ve talimat vermeye devam etti. "Çantanı yanına koy. Bıçağını ve fenerini yakınında tut," dedi. "Etrafin ne kadar gürültülü ya da sessiz olursa olsun o feneri *sakın* yakma. O sadece acil durumlar içindir."

"Acil bir durum olduğunu nasıl anlayacağım?"

"Tek amacınız hayatta kalmak. Geçmişiniz göz önüne alındığında, hayatınız tehlikeye girdiğinde bunu anlayacağınızı varsayıyorum."

"Bu olursa nerede olacaksın?"

"Öldü. İşte gidiyoruz." Çalılıklarla kaplı bir alanın yanında durdu. Ben daha soru sormadan dikenli dallara uzandı ve bir kısmını kenara itti. "Sürünerek gir."

"I-"

"İçeri gir," dedi tekrar, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Sesindeki emirden, güçten etkilenererek dediğini yaptım ve sürünerek ilerledikçe şaşırtıcı derecede geniş olduğunu gördüm. Yüzümü ona döndükten sonra çuvalı bana uzattı.

"İçeride kokunuzu maskeleyecek, perilerle işlenmiş bir muşamba var. Çantanız, bıçağınız ve feneriniz yanınızda olacak şekilde o alana sokulun. Kendini ve eşyalarını o muşambayla tamamen ört. Bu çok önemli Aurelia: muşambanın kenarları etrafınızdaki zemine *değmeli* yoksa kokunuz kaçır. Üzerinizde o muşamba varken kimse kokunuzu alıp izinizi süremez, anlıyor musunuz? O muşambanın büyüğü, etrafınızdaki bitki örtüsüne karışmasını sağlayacaktır."

"Peki ya buraya kadar gelen koku izlerim?"

"Bununla ilgilenecek birini bulacağım. Benim gitmem gerek. Orada toparlan ve kendini koru Aurelia. Annenin dediğini yap ve hayatta kal ki onu hatırlayabilesin, tamam mı? Birimizin gelip seni almasını bekle ya da kaçmak için doğru zamanı bekle. Sana güveniyorum."

Bununla birlikte çalıları bıraktı, eli ve kolu dikenler yüzünden birkaç yerinden kanıyordu. Orada kaydı ve kurdu uzun bir süre bana baktı, göğsümden lav damlıyordu ama başka bir şey yoktu, dönüp uzaklaşmadan önce.

Titrek bir nefes aldım ve muşambayı çuvaldan çıkardım. Açtıktan sonra gerdim ve beklediğimden farklı buldum. Neredeyse sert bir battaniye gibiydi, tenime karşı neredeyse yumuşaktı. Çalı kümesinin içindeki eğilmiş dallara karşı manevra yaptım ve tamamen kopmuş gibi görünen diğer parçaları ittim. Eşyalarımı battaniyenin altına toplarken, Weston'ın buraya vardığımızda, başımız derde girerse beni saklamak amacıyla burayı keşfetmiş olabileceğini düşündüm. Küçük bir köşe yaratmış ve beni güvende tutmak için bir yol bulmuştu. Bunu her durakta yapmış olmalı, en azından belediye başkanından kaçtığımdan beri.

Sadece sürüsünün hazır olmasını değil, aynı zamanda benim de güvenli, gizli bir yuvam olmasını sağlamak için zaman ve çaba harcadı.

Yolumuza çıkan tehlikeye rağmen, kalbim hiç bu kadar dolu hissetmemişti. Kendimi küçük bir top haline getirdim ve muşambanın beni tamamen örttüğünden emin olmak için etrafımı yokladım. Biri benimle bu kadar yakından ilgilenmeyeli uzun zaman olmuştu ve Weston'ın talimatlarına harfiyen uymaya özen gösterdim.

Umarım beni buraya kadar takip eden sorun her neyse, baş edebileceklerinden fazla değildir.

WESTON

Kurdum kampın merkezine doğru koşarken SÜRÜ BAĞI iletişimle aydınlandı. Nova ve ekibi güneye, ters yöne doğru koşarken yanımızdan geçtiler. Aurelia'nın bulunduğu yere yaklaştıkça dağıldılar, onun koruması olarak hareket ettiler ve ön hatlardan geçen herhangi bir saldırganla yüzleşmeye hazırıldılar.

Düşman kuzeyden ve doğudan organize bir saldırı duvarıyla yaklaşıyordu. Bu, düşmanlarımızın çok daha az deneyimli bir alfa için tasarlanmış modası geçmiş taktikler kullanarak çatışmaya girmeye çalıştığı o geceler önce kampa yapılan saldırıya benzemiyordu. Sürüleri senkronize ve iyi yönetiliyordu, hem tecrübeli hem de acımasız birinin komutası altındaydı.

Kurdum bu tarafa doğru koşarak sürü üyelerimizi ve konumlarını izledi. Kampın etrafına yayılmıştık, bazıları hiç hareket olmayan yerlerdeydi. Düşmanın onlara doğru yayılması ihtimaline karşı yerlerini koruyacaklardı. Daha uzaktakiler ise yanlardan ya da savaş alanının arkasından sızmaya çalışan düşmanlara karşı tetikte olacaktı.

Düşman sürüsü iyi yönetiliyor olabilirdi ama gelişmiş savaş taktiklerine sahip değillerdi. Benim kraliyet eğitimime ve tecrübeme sahip değillerdi.

Hırıltılar ve çığlıklar geceyi deldi. Ağaçların arasında cesetler uçuşuyordu. Sürü üyelerimden ikisi daha küçük ve hızlı bir kurdu yere serdi. Sürümün bir başka üyesi sola doğru fırladı ve hatlarımızı yarmaya çalışan daha büyük bir kurda çarptı.

Menzile girmişlerdi ve kurdum bağlarını arıyordu, onları yakalayıp boyun eğmeye zorlamaya hazırды.

Tıpkı Hadriel'in Aurelia'nın ürününü kullandığı zamanki gibi, bağlantılar kaygan ve ele avuca sığmazdı. Kurdumun pençeleri arasından kayıp düştüler.

Kurdum daha yakına koştu ve sürümüzü sağa sola iterek bizim için bir delik açtı. İki düşman kurt bizi bekliyordu ve biz de onlara saldırarak çok daha küçük olan kurtları yere serdik. Kurdum birinin boğazını sorunsuzca parçaladı ve diğerini de bağlara uzanırken yuvarladı. Yanımızdaki sorun değildi, yakınlık kurdumun bağı koparmasına ve düşman kurdu karnına doğru itmesine izin verdi. Onun için geri dönecektik. Sorularım vardı ve o da bize cevap verecekti.

Diğer düşman kurtlar etrafımızda koştururken kurdum tekrar uzandı, bağı pençeledi ve onu yakalayana kadar onunla güreşti. Bunu yapabilmek için düşmana normalden üç kat daha yakın olmamız gerekiyordu. Lanet olsun bu ürüne.

Sol tarafta bir inilti duyuldu. Acı, sağdaki bağ boyunca yankılandı. Yine de düşman dağılmaya başlamıştı, sürümde sahip olduğum kurt kalibresine alışık değillerdi. Bizim sahip olduğumuz türden bir liderlik ve eğitimle karşılaşmaya alışık değillerdi.

Her yerde tanıyabileceğimiz bir koku, kurduma kabarcıklı bir öfke dalgası gibi çarptı. "*Yürüyen ölü kurt,*" diye hırladı kurdum geri çekilirken. savaştı ve burnunu havaya kaldırdı.

Alexander.

Onun kokusunu Büyükanne'nin kale yakınındaki büyük arazisinden, Büyükanne'nin köydeki kulübesinden ve Büyükanne'nin sağladığı çeşitli yaşam alanlarından tanıyorduk. Aurelia'nın hikayelerini dinledikten sonra, bu koku artık beynimize kazınmıştı.

Kurdum sağa doğru koştu, kokuyu takip ederken yakalayabildiği bağları yakaladı. Düşman kurtları yakaladığımızda yavaşladılar, bu da sürümün onları kolayca parçalamasını sağladı. Sorgulama için sadece birkaç tanesine ihtiyacım vardı, geri kalanlar kendi yaratıcısıyla buluşabilirdi.

Gölgelerin içinden bir kurt fırladı. Kurdum hızla döndü ve saldırgana hırladı. Kurdum onu yakalamadan önce dişleri omzumuzu parçaladı; boynunun yan tarafını yırttı ve onu yere itti. Orada işini bitirdi, ağzından kan damlıyordu.

Bağ yeni bilgilerle aydınlandı. Düşman gerçekten de yanlardan ve arkadan saldırmıştı. Nova savaşıyordu, iki düşman kurtla bir şampiyonun cesaretiyle mücadele ediyordu. Ekibinin bir başka üyesi

Ona yardım etmek için koştu, geri kalanlar daha fazla mesafe kat etmek için biraz daha yayıldı.

Yine de kurdum ve ben Alexander'ın kokusunu takip ettik. Bu saldırının alfası olarak, ana hedef oydu. Gerçek eşimin işkencecisi olarak, şimdi sadece ölmeyi bekliyordu. Yavaş yavaş. Korkunç bir şekilde. Acı çekerek.

Sadece onu yakalamak zorundaydım.

Kokusu ağaçların arasından yayılıyor ve uzanan dalların arasında süzölüyordu. Düşman kurtlar önümde koşuyordu, ikisi ayrılarak zıt yönlerle koşuyordu. Korkuları onları ele geçirmeye başlamıştı, karar verme yeteneklerini karıştıırıyordu. Biz koşarken kurdum onların bağlarına uzandı, tutunmak için çabaladı.

"*Bırak,*" dedim, kontrolün bende olmasını dileyerek. "*Onlar bir şey değil. Sürü onlarla kolayca başa çıkabilir. Alexander'ın peşinden git.*"

İkna edilmeye ihtiyacı yoktu. Hızını arttırdı, oradan buradan bir koku yakaladı. Yakın olamazdı. Alexander denetliyordu, başka bir şey değil.

Neden ödöl için gitmesin ki?

Nova'nın ekibine doğru bir kurt daha fırladı. İlk iki kurt kolayca etkisiz hale getirilmişti; sürümüz üçüncüsüyle başa çıkmakta hiç zorlanmadı.

Gölgeler şişman bir ağaç gövdesinin arkasından fırladı, detaylar gecede kayboldu. Kurdum içeri daldı, kokuyu tanıdı ve ait olduğu kaçak mahkûmu dişledi.

Sonra aklıma geldi.

"*Bu kokuların çoğunu tanıdık,*" dedim düşman kurt hareket etmeyi bırakıp benim kurdum kanla kaplı ağzını havaya dikerken. Koku artık daha zayıftı ama yine de takip edilebiliyordu. Kurdum o yöne doğru gitti ve kampın arka tarafına doğru ilerledi. "*Birkaçı kaçak mahkûmlar, birkaçı da Granny'nin köyünde yakalanmaktan kurtulan devriyeden.*"

Kurdum, "*Onları buraya, nasıl çalıştığımız hakkında bilgi toplarken cezalandırmak için gönderiyor,*" diye tahmin yürüttü.

"*Aynen öyle. Bizi yokluyorlar. Pusuda bekleyenlerle de muhtemelen bunu yapıyorlardı. Bilgi almak. Kiminle karşı karşıya olduklarını bilmek istiyorlar.*"

"*Biz de böyle yapardık.*"

"*Öyle.*"

Kamptan uzaklaşan kokuyu bir süre daha takip etti; bu bölgede hiç düşman kurt kalmamıştı. Bir an sonra Alexander'ın izini tamamen kaybetti; geri çekilmişti.

Sinirlenen kurdu geri dönüp olan biteni izlemeye başladı. Düşman dağılmıştı, bazıları kampa doğru koşuyor ve hemen etkisiz hale getiriliyor, bazıları da kaçmaya çalışıyordu. Yenildiklerini biliyorlardı.

"İskender onları buraya ölmeleri için gönderdi,"
dedi kurdu. *"Büyük ihtimalle."*

"Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederiz ..." Sürümüne düşmanı takip etme ve onları yok etme emrini verdi, liderleri açıkça geri çekilmişti, sürünün onsuz düzende kalma yeteneği yoktu. Zorluk çıkarmayacaklardı.

Kurdu kampa doğru koşarken, *"Alexander o bağı kopardığını hissededi,"* dedim. Yakalanan düşman kurtlara, bağlarını tuttuğumuz kurtlardan öldürülmemiş olanlara bizi takip etmeleri emrini verdi. Onları tanrılara göndermeden önce ne bildiklerini görecektik.

"Onları bağlayıp bağlamadığını bile bilmiyoruz," dedi kurdu. *"Düşman bağı zar zor yakalayıp sarabildim; benden önce birinin bağ kurup kurmadığını hissetmemin imkânı yok."*

"Öyle olmalı. Halkı çılgına dönmüş durumda. Gitmeden önce onları bir arada tutuyor olmalıydı."

Kurdu noktayı kabul ederek homurdandı. Alexander güçlü bir alfanın ödülünü elinde tuttuğunu bilirdi. Benim sürümü test ettiğine göre, kim olduğumuzu tam olarak bilemezdi. Benim ya da ejderhaların bu işe karıştığını bilmiyordu. Bu çok iyi bir haberdi.

Yakaladığımız düşman kurtlar -beşi sağ kalmıştı- ateşin yanında toplanmıştı. Kurdu onları orada bırakıp yoluna devam etti ve umarım hâlâ onu bıraktığımız yerde saklı olan gerçek eşimizi bulmayı hedefledi.

Ağaçların arasındaki hareket yavaşladı; birkaç sürü üyesi can havliyle kaçan düşman kurtları kovalıyor, geri kalanlar ise daha fazlasının gelmesini bekliyordu. Alexander'ın kokusu hâlâ yoktu. Biz farkına varmadan geri dönmedi ya da yer veya yön değiştirmede. Çatışma bitmiş gibi görünüyordu.

Ve hepsi buydu, bir çatışma. Alexander burada kendini koruyordu. Öğreniyordu. Bir dahaki sefere daha güçlü kurtlarla ve daha iyi bir planla saldıracaktı. Bir dahaki sefere, ödülünü almayı hedefliyor olacaktı.

Dante Aurelia'nın saklandığı yere yakındı, kaçmaya çalışan ama enerjisi tükenen vahşi bir düşmanı etkisiz hale getirmiş ve Dante'nin onu yakalayıp indirmesine izin vermişti. Dante'yi onu alması için gönderdim, Nova'yı yardım etmesi için serbest bıraktım ve ekibinin geri kalanını her ihtimale karşı pozisyonda tuttum. Herkesi geri çağırıp gecenin geri kalanı için savunmamızı kurmadan önce Aurelia'nın kampın merkezine dönmesini ve hepimizin onu çevrelemesini istedim.

Aurelia'nın saklandığı yere ilerledim, insan formuma geri dönerek onu inceleyebildim. Dante saklandığı deliğe uzanırken, yaralı ama zarif bir el dışarı fırladı ve bir bıçakla yan tarafına vurdu. Bütün çalı sallandı, Aurelia'nın muşambanın altına düştüğü belliydi.

"Lanet olsun!" Dante geri çekilerek bağırdı. Yanını tutarak geriye doğru tökezledi. "Ne oluyor Aurelia? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum!"

Acı dolu bir ifadeyle poposunun üzerine sertçe indi, incinmemiş tarafına doğru yuvarlandı ve tamamen yere uzandı. "Owww! Neden bu kadar hızlısın lan? Hayvanın olmadan bu kadar hızlı olmamalısın."

Aurelia çalıların arasından sendeleyerek çıkarken Nova bir adım geri çekildi, saçları çalılara takılmıştı ve derisinde yaralar vardı. Hemen öne doğru bir adım attım ama o çoktan Dante'ye doğru eğilmişti.

"Ya da belki sadece yavaşsındır." Nova, Aurelia'ya doğru uzanırken Dante'ye kıs kıs güldü. "Aurelia, her tarafın çalılarla kaplı!"

"Özür dilerim!" Ben yaklaşırken Aurelia Dante'ye söyledi. "Özür dilerim, Dante! Uyuyakalmışım ve sen beni korkuttun."

"Seni nasıl korkuttum? Adını söyledim! Düşmanın adını bildiğini mi sanıyorsun? Lanet olsun." Ellerini kaldırıp yan tarafındaki kanlı yaraya baktı. "Beni iki santim sola saptıysaydı, kötü olurdu."

"Düşman onun adını biliyor." Nova bana yer açmak için geri çekildi. "Yine de evet, daha iyi indirebilseydi öldürücü bir vuruş olabilirdi. İyi iş, Aurelia. Gittikçe daha iyi oluyorsun."

"Yaraya tuz basmak," diye homurdandı Dante.

"Özür dilerim!" Aurelia Dante'nin bacağına dokunmak için uzandı ama elini çıplak etine değmeden yakaladım. Ayağa kalkmasına yardım ettim. "Adımı söylediğini duymadım, ama belki bir dahaki sefere bana uzanma."

"Bir dahaki sefere diye bir şey olmayacak," dedi Nova. "Yarın ana yolda olacağız. Seni saklayacak hiçbir yerimiz olmayacak. Umalım da düşmanın bir numarası olmasın."

Aurelia o iri, güzel gözleriyle bana baktı. "Buradaydı, değil mi?" Alexander'ı kastetmiş olmalı.

"Bir soruna yol açacak kadar yaklaşmadı," dedim ve onu ateşlere geri götürdüm. "Güvendesin."

"Onu hissettim." Yürürken bana iyice sokuldu. "Onu burada hissettim. Benim için geldi."

Hadriel'in koşarak yaklaştığını gördüğümde, "Seni yakalayamayacak," dedim. Yüzünü bana çevirmeden önce ona işaret ettim ve gözlerinin içine bakmak için eğildim. Korumacı bir his vücuduma adrenalin salgılatı. "Beni dinle Küçük Kurt. Seni yakalayamayacak. Tamam mı? Seni almasına izin vermeyeceğim. Güvendesin. Sen benimsin. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, asla."

Yüzündeki rahatlamış ifade kalbimin güm güm atmasına neden oldu. Onu uzun ve derin bir şekilde öptüm, bana sarılışını sevdim.

"Hadriel seni kampa geri götüreceksin, tamam mı?" Ben bunu söylerken bir adım öne çıktı. "Tutsaklarımıza birkaç soru sormam gerekiyor. Birazdan sizinle buluşacağım."

Teredditle uzaklaşmadan önce dudaklarını yalayarak tekrar başını salladı. Yanımdan ayrılmak istemediği belliydi ve bu içime bir sıcaklık yayılmasına neden oldu. Yine de işim henüz bitmemişti. Elde etmem gereken bilgiler vardı ve bu konuda nazik davranmayı planlamıyordum.

"İYİ Mİ?" Tanix mahkûmları sorgulamayı bitirdikten sonra konuştu. Kıpırmızı ellerini bir bez parçasına sildi. Büyükanne'nin örgütünün ailesine yaptıklarının intikamını almıştı, ben de o insanların Aurelia'ya ve köyüne yaptıklarının öcünü almayı teklif etmişim.

Aurelia'nın beni çağırdığını hissederek ağaçlara baktım. Önce sıcaklığımla, sonra da bedenimle onu rahatlatmak istedim. Sürünün önünde sevişmekten hoşlanmıyordu ama bu gece bunu aşması gerekiyordu. Onun içinde olmam gerekiyordu.

"Bizim için birkaç şey var. Birincisi, benim kim olduğumu bilmiyorlar. Bu da ejderhaların bu işe karışmadığı anlamına geliyor."

"Bu aynı zamanda neyle karşı karşıya olduklarını bilmedikleri anlamına da geliyor."

"Aynen öyle. Ama en iyi haber, yerel kraliyet ailesinin bu işin içinde görünmemesi. Olabileceklerine dair şüphelerim boşa çıktı."

"Bu durumda, yanıldığın için çok mutluyum." "Hadi canım. Endişelenecek bir şey daha azaldı."

Görünüşe göre, Granny'nin ürünü birçok toplulukta muhalefete neden oluyordu ve kraliyet ailesi işler yolunda giderken altını almaktan memnun olsa da, ilk söylem işaretinde kesip kaçıyorlardı. Örgütün çabalarına doğrudan destek vermiyorlardı.

Tanix, "Kraliyet baskısı olmadan, endişelenmemiz gereken tek şey liman devriyesini geçmek," dedi.

Derin bir nefes aldım. "Bu ve aslında limana *varmak*. Yarın limana giden ana yola katılmamız gerekiyor. Saklanacak ağaç kalmayacak. Kraliyet desteği olmadan Alexander şehirde ya da limanın yakınında bir savaş düzenleyemez. Yarın açık alanda son direnişini göstermesi gerekecek."

Gerçek eşimi istiyorlardı. Aurelia, açıkça uğruna feda edebilecekleri bir ödüldü. Uğruna öldürecekleri. Değeri, mütevazı lojmanları ve ucuz kıyafetleriyle ölçülemezdi. Büyükanne elindeki elması biliyordu, onu krallığın en uç noktalarında koruyor, vahşi doğada izole ediyordu. Bu sadece Aurelia'nın yetenekleri değil, zekası ve yaratıcılığıydı. Çalışkan doğası ve değerli olma ihtiyacı. Bu özellikler onun güç seviyesinden daha üst sıralarda yer alıyordu ve herhangi bir şekil değiştiren krallık için başlı başına bir ödüldü. Aurelia, sadece kendisi olarak, Büyükanne'yi isteyebileceği tüm altınlarla kutsamıştı.

Aurelia nadir bulunan biriydi ve Büyükanne bunu ilk karşılaşmalarında bir şekilde anlamıştı. Ya da şansını denemiş ve inanılmaz derecede şanslı olmuştu.

Gerçek eşim özel bir şeydi. Nadir bulunan bir şey. Tek umudum ejderhaların da bunu görmesiydi.

Tanix, "Yani bu gece Alexander'ın hazırlanmasıyla ilgiliydi," diye tahmin yürüttü. "Evet. Ve yarın bize tekrar vuracak. Sert bir şekilde."

AURELIA

"N o, Urien!" Hadriel bağırdı. "Seni kalem kılıklı sonuva eşeği," diye mırıldandı. "Şu atı hırpalamayı bırak. Sevmiyor-" Sıraya doğru hışımla ilerledi. "Tanrıların taşaklarına yemin ederim ki O çocuk. Ne yapıyor ki? Urien, o at seni ısıracak. İşte böyle. Sakın bana ağlamaya kalkma, ısırılmayı hak ettin!"

Hadriel, Urien'in peşinden giderken yüzümde orantısız bir gülümsemeyle onu izledim. Onun maskaralıklarını izlemek hoşuma gidiyordu.

Weston kurt formunda yanımda yürüdü, ağaçlara bakmadan önce Hadriel'e kısa bir bakış attı. Sürünün diğer güçlü üyelerinin çoğu da kurt formundaydı. Alexander'ın bizi yolda pusuya düşürmesi ihtimaline karşı işi şansa bırakmıyorlardı.

İçimi bir korku ürpertisi kapladı ve bu düşünceyi aklımdan çıkarmak için elimden geleni yaptım. Onun ellerine düşmekten daha çok korktuğum bir şey yoktu.

Dante arkamda insan formunda yürüyordu ve hızlıca yer değiştirmek zorunda kalma ihtimaline karşı belinde basit bir kumaş şerit vardı. Hadriel telaşla uzaklaşırken Dante yanıma geldi ve ben de dün gecedен beri aklımda olan konuyu açmaya karar verdim.

"Dante, sana sormak istiyordum. . ." Ellerimi ceplerime sokarken karnımda bir gerginlik hissettim.

"Yürürken ellerini cebine sokma," dedi cevap olarak, sol taraftaki ağaçları tarayarak. "Ayağın takılırsa yüzüstü düşer ve dişini falan kırarsın."

"Tamam, anne." Gülümsemem büyüdü ve ellerimi ceplerimden çıkardım.

"Eğer düşseydin, sana yardım etmek için eğildiğimde muhtemelen yoktan bir bıçak yaratır ve beni bıçaklardın. Bunu senin için söylemiyorum, kendim için söylüyorum. Bana saldırmandan bıktım."

Yüzümü buruşturdum, gerginliğim daha da artmıştı. "Anladım. Bunun için üzgünüm." Tereddüt ettim, kendimi utangaç, savunmasız ve biraz da mahcup hissediyordum. Ama bu benim için önemliydi. "Söylediklerinde ciddi miydin?"

İnledi. "Dinle Aurelia, anlamalısın, günlerdir peynir yiyoruz. Bir erkeğin bir daha asla peynir yemeyeceğini söylemeden yiyebileceği peynir bir yere kadar. Ciddi miydim? O zaman, evet. Senin ve aşçının bize dayattığı peyniri yemek istememem aşçılığının bir kanıtı mı? Yine evet. Ciddi miydim? Tam olarak değil. Eminim bir ay içinde tüm bunları unutacak ve bir kez daha peynir yiyeceğim - benimle birlikte mi gülüyorsun yoksa bana mı?"

"Hayır, sadece... Peynir hakkındaki yorumunuzu duymadım. Onu anladım. Ben de bıktım ve peyniri çok severim."

"Değil mi? Sixten bana sırf dırdır etmek için dırdır ettiğimi söyledi ama bu çok fazla, değil mi?"

"Evet, öyle. Hayır, yani dün gece sana bıçağı sapladığından sonra. Ciddi miydin?"

"Neden? Sana ne demiştim? Hatırlamıyorum, ne de olsa daha yeni bıçaklanmıştım."

Tereddüt ederek dudağımı ısırdım. Kendimi tuhaf bir şekilde savunmasız hissediyordum ve şimdi daha da utanmıştım. Başımı salladım. "Boş ver."

"O zamanlar muhtemelen bunu kastetmiştim, evet. Ama bu peynir gibi bir şey, eninde sonunda atlatacağım."

Güldüm, şimdi başımı daha sert sallıyordum. Çok şapşal bir adamdı. Buna bayılıyordum. "Hayır, değil..." Başka tarafa baktım ve sonra ağzımdan kaçırdım. "Arkadaş olduğumuzu sandığını söylemiştin."

"Evet. Az önce beni bıçakladın. Bir erkeğe karışık sinyaller verir."

"Doğru." Kalbim biraz burkuldu, bundan ne anlam çıkaracağımı bilemedim ve boş vermeye karar verdim. "Sadece merak etmiştim," diye mırıldandım, yüzüm

Muhtemelen alevli.

"Bekle, neyi kaçırıyorum?" Omzumu tutmak için uzandı ama Weston'ın kurdu alçak bir uyarı hırıltısı çıkardı. Elini geri çekti ve ikisini de havaya kaldırdı. "Dokunmuyorum."

Weston'ın kurduna baktım, içimi yakan garip arzu seli karşısında gözlerim büyüdü. Onun sahiplenici görüntüsü beni tahrik etti.

"Neyi kaçırıyorum?" Dante tekrar denedi. "Bir titreşimin var. Ne yaptım ben?"

"Hayır..." Elimi havada salladım. Bu iş garipleşmeye başlamıştı. "Önemli bir şey değil. Boş ver. Sadece arkadaş olduğumuzu düşünmene şaşırdım, hepsi bu."

"Neden?" Yan tarafı işaret etti. "Sixten'in sana söylediklerine inanma. Cidden çok sadık biriyimdir. Beni bıçaklamaya çalışman umurumda bile değildi. En azından uzun süre." Durakladı. "Neden, benim neyim var? Ben havalı bir adamım. Komik biriyim. Komik değil miyim Hadriel?"

Hadriel kenarda durmuş, alayın geçmesini bekliyordu. "Vay canına, çok mu spiral çiziyorsun, Dante?"

"Kapa çeneni." Dante biraz geriye çekildi, böylece Hadriel yeniden yerini alabildi.

"Komik çünkü şaka konusu olduğunu fark edemeyecek kadar aptal," dedi Hadriel gülerek.

Dante, "Limon ye Hadriel," diye karşılık verdi.

"Bir kirpi yala, Dante." Hadriel sırtarak arkasına baktı. "Onun hikâyelerini dinlemedin mi? Hiç arkadaşı olmamış. İnsanlar ondan uzak durmak için ellerinden geleni yapmışlar. Onu esir alanların dostluk ilan etmek şöyle dursun, dostça davranmaları bile onu şaşırtıyor."

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı ve dudağımı çiğnedim, utanç tüm gücüyle üzerime çöktü. Sesim çaresiz geliyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, belki de öyleydim. Bu, sadece hayalini kurduğunuz bir hayata bir anlığına göz atmak ve onu gerçeğe dönüştürmeye çalışmak gibiydi. Bu konuda bu kadar açık olmaktan nefret ediyordum.

"Oh." Dante göğsünü biraz kabarttı. "Ben değilim, o. Güzel. Kompleks yapmaya başlamıştım."

Hadriel başını iki yana sallayıp tekrar önüne dönmeden önce yüzünde şaşkın bir ifadeyle bir süre Dante'ye baktı. Sonra sanki suç ortağıymışız gibi bana doğru eğildi ve şöyle dedi: "Eğer bir şüphe varsa, bu her zaman o olacak sevgilim, sen asla. O sadece büyük aptal bir hayvan."

Dante Hadriel'e, "Seni görmezden geliyorum," dedi. "Evet Aurelia, biz arkadaşız. Ya da aramızda bu kaçırılma olayı olmadığında olacağız, değil mi? Biraz garip bir durum. 'Peki, nasıl tanıştınız? Sadece küçük bir kaçırma olayıydı. Beni bir baltayla yaraladı ve ben de sonunda beni kazanana kadar onu hapsetmesine yardım ettim. O zamandan beri kankayız.'"

"Bunun için bize ihtiyacın var mı, yoksa bir süre kendi kendine konuşmaktan memnun musun?" Hadriel ona sordu ve ben de kıkırdama krizine girdim. Bu adamlar ileri geri konuştuklarında çok eğlenceli oluyorlardı.

"Bütün bu olanlar gerçekten çok garipti, değil mi?" Dante yol boyunca uzanan seyrek ağaçlara bakarak düşündü. "Beklediğimiz kişiyle karşılaşmadık. Azıcık bile değil. Bir de eş durumu var ki-"

Hadriel döndü ve Dante'nin göğsüne bir yumruk attı.

"Ah, bu da ne-" Ben şaşkınlıkla dönerken Dante'nin gözleri büyüdü ve ağzı kapandı. Ne hakkında konuştuklarını sormadan, tanıdık bir his içimi kapladı. Diğer ucunda tehlike, yumruklar ve acı olan bir tür beklenti hissi.

Alexander.

Elim Hadriel'in üst koluna gitti, onu sıkıca kavradım ve sonra onu diğer tarafıma ittim, böylece arabanın yanında kamburlaşabildim. Muhtemelen yapabileceğim en hoş şey değildi ama elimde değildi.

"Hayır aşkım, dokunmamalısın, sorun ne?" Hadriel sordu. "Dışarıda bir yerde," diye fısıldadım, ağaçların arasından bakarken. Doğru yerde değildi. Ama oradaydı. Yakınlarda bile değildi, bu konuda her şeyime bahse girerim - şu anda saldıracak kadar yakında bile değildi. Hissettiğim şey bir vaatti, yumruklarıyla daha sonraki bir tarihe ayarlanmış bir randevuydu. "Dışarıda bir yerde. Hissediyorum. Hazırlanıyor."

"Kim?" Hadriel sordu.

"Alexander," dedim arabaya tutunarak. Bakışlarım Weston'ın kurdunu buldu. "Benim için gelecek."

Büyük şaşkınlığım ve sonsuz minnettarlığım karşısında kimse beni sorgulamadı. Kor sinekleri yüzünden olduğunu hissediyordum. Dün gecedен önce böceklerin bir uyarı sistemi olduğuna dair iddialarıma temkinli yaklaşmışlardı. Şimdi bana inanıyorlardı ve belli ki tehlikeyle ilgili altıncı hissime de inanıyorlardı ve İskender de aynı şeyi söylüyordu.

Weston'ın kurdu Dante'ye baktı, muhtemelen beden dili aracılığıyla iletişim kuruyordu. Hareketlerdeki ince değişimleri deşifre edebiliyor gibiydiler.

"Buraya gel Aurelia," dedi Dante, beni işaret ederek. "Normal davranmaya çalış. Şüphe uyandırma. Yakınlarda mı? Duyma mesafesinde mi?" "Hayır. Sanmıyorum." Dudaklarımı yaladım. "Bu his yakınlığa dayanmıyor. Tamamen değil, belki? Beni cezalandırmak için ortaya çıkmadan önce hep bu farkındalığı hissedirdim. Bu bir uyarı, ama sadece gelecek acı için değil. İnsanları cezalandırmaktan cinsel bir haz alıyor - en azından beni cezalandırırken öyle. Tüylerimi diken diken ediyor. Gerçek cezadan bile daha kötü. Sanki onun beklentisini hissedebiliyordum. Benim kulübemden köyün karşı tarafında olurdu - oldukça uzakta - ama her zaman hissedebiliyordum, bir cezanın olduğundan emin olmasam bile geliyor."

"Neden birinin geldiğini bilmiyorsun?" Dante bana daha fazla alan bırakarak sordu, muhtemelen gerekirse hızlıca yer değiştirebilmek için.

Bir omzumu kaldırdım, duygularım çalkantılıydı. "Çok sık olmazdı ama bazen büyükannem köydeki davranışlarımdan haberdar olur ve beni cezalandırırdı. Yiyecek ya da erzak vermek, çalışmam gerekirken mola vermek, avcı sürüsünün toplanıp gitmesini ya da geri gelmesini izlemek için işten ayrılmak ..."

"Av sürüsünü izlemen neden onun umurunda olsun ki?"

"Hep çalışmam gerektiğini düşündüğü için böyle davrandığını sanıyordum."

Hadriel hafifçe, "Belki de onlardan birinin senin kurdunu çekip çıkaracak kadar güçlü olabileceğinden endişelenmiştir," dedi.

Bir an için onu inceledim ama bunun üzerinde durmama izin vermedim. Bu geçmişte kalmıştı. Artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu ama bir nebze güvene kavuşana kadar duygularımı gömmek zorundaydım. Ondan sonra, beni parçalayacağını bildiğim her şeyi yeniden konuşabilirdim.

"Her şey yoluna girecek," dedim usulca, kararlılığımı pekiştirerek, korkunun beni yönetmesine izin vermemeye çalışarak. "Ayrıca, daha önce geldiğinde karşılık vermeme izin yoktu. Şimdi var."

"Sana bir balta bulacağım," dedi Dante, yüzüne yayılan bir sırıtişla. "Gördün mü? Arkadaşlık."

AURELIA

T Durduğumuzda hava soğumuştı ama bacaklarımdaki tüylerim soğuktan diken diken olmamıştı. Beklenti artıyordu, hissedebiliyordum onu. Dışarıda bir yerdeydi, tüm dikkatini bana vermişti. Beni almaya niyetliydi. Beni kullanmak, sadece ürün elde etmek için değil, kendi hastalıklı dürtüleri için de.

Ağaçların arasında ilerleyen Weston'ın kurdunu gördüm, o kadar zahmetsiz ve zarıftı ki, çok güzeldi. Sürü üyelerine yaklaştığında yavaşladı, otoritesi aşikârdı. İletişimleri sessizdi ama daha az bilgilendirici değildi. O hareket ettiğinde, emrettiği her şeyi yapmak için acele ediyorlardı.

"Akşam yemeğinde ne var, aşkım? Açlıktan ölüyorum." Hadriel üzerinde bir dikiş olmadan yürüdü. Belli ki kurt formunda biraz zaman geçirmişti. Neyse ki tüm bu çıplaklığa alışmaya başlamıştım. "Açık görüşte olduğumuz için bize ateş yakma izni verildi. Avlanan insanlar var ama şehre bu kadar yakınken pek bir şey bulacaklarını sanmıyorum. Burası muhtemelen aşırı avlanmış bir yer. Elimizdekilere güvenmek zorundayız."

Hadriel'in yemek pişirme konusunu açması alışılmadık bir şeydi. Bu, dikkatimi dağıtmaya, zihnimi meşgul etmeye çalıştığı anlamına geliyordu.

"Beni saklayamayacaksın." Batı ve güneydeki yüksek araziye baktım, durduğumuzda Dante'nin Weston'a işaret ettiği bir şeydi bu. Yönleri bilmemin tek nedeni buydu. "Denesen bile beni bulacaktır."

"Bunun için endişelenme, sevgilim." Hadriel kolumu okşadı. "Weston inanılmaz bir alfa. Sana onu öldürmemeni söylediğimi hatırlıyor musun? İşte bu yüzden. Böyle tehlikelerle başa çıkmakta çok başarılı. Her seferinde zorlukların üstesinden gelir. Sizi koruyacak biri varsa, o da odur."

"Kendimi koruyabilmeliyim."

Ben söylemek istemeden önce ortaya çıkmıştı ve geçmişte hiç düşünmediğim bir şeydi. Weston'dan başını belaya sokan genç kız olmasını istemiştım ve bu beni hâlâ garip bir şekilde tahrik ediyordu. Ama şimdi, burada, üzerimde bir hayvan varken ve tehlike özellikle beni hedef almışken... Ölü ağırlık olmaktan, savunmasız ya da kurban olmaktan bıkmıştım. Bir hayvanım vardı. Kendimi savunabilmeliydim. Yapamasam bile, etrafımdaki cesur insanlar beni korumak için hayatlarını ortaya koyarken, bir çalıllığa saklanıp en iyisini ummaktan daha fazlasını yapmak istiyordum.

"Yapacaksın, aşkım." Hadriel beni yiyecek malzemelerini sakladığımız erzak arabasına doğru götürdü. "Eğitim alır almaz yapacaksın, söz veriyorum. İnanılmaz olacaksın. Sadece bunu ve limandaki durumu atlatmamız gerekiyor. O zaman seni hızlandırmak için zamanımız olacak."

"Tam da ejderhaların beni indireceği zamanda."

"Neyse ki o ejderhalardan biriyle bir *ilişkim* var. Boşuna isim vermiyorum. Bazı ipleri çekmeye çalışabilirim. Kaleye kapatılabilir, sürekli izlenebilir ve bir ejderhanın rastgele öfkesi yüzünden tehlike altında olabilirsin ama kulübe katıl, anlıyor musun? Çok akli başında ve yumuşak başlısın. Bunun senin için büyük bir sorun olacağını sanmıyorum."

Burt zaten söz konusu erzak arabasıındaydı ve evet, ona Burt demeye başlamıştım. Önce kazara, sonra da çok sinirlendiği ve Hadriel ile aralarında bu konuda geçen şakalaşma çok komik olduğu için. Kendime engel olamadım.

Hadriel'in aksine, Burt bana misilleme yapmaya başlamıştı.

"Hey, Louisa. Lezzetli bir şeyler yapmaya hazır mısın?" diye sordu bana nazik bir gülümsemeyle.

Omuzlarımı sıkın gerginlikten dolayı hissetmekte zorlansam da karşılık verdim. "Her zaman."

Hemen azalan dükkânları karıştırmaya geri dönmedi. "Bunu başaracağız. Biz kurtlarız, sürü olarak daha iyisini yaparız. Bu sürü, bütünün sadece bir parçası olsa da, geldikleri kadar güçlü. İyi olacağız."

Başımı salladım, gülümsemem artık kırılıandı. "Biliyorum."

Sürü kesinlikle güçlüydü ama Alexander tekil bir insandı. Takım oyuncusu kılığına girmiş yalnız bir kurttu, istediğini elde etmek için etrafındakileri feda etmeye hazırdı. Savunmadaki şu ya da bu delikten, bir çatalın dişleri arasından geçen kum gibi kayarak geçirdi. Eğer bunu yapamazsa, geçen seferki gibi, yakalanmaktan kaçacak ve yakalanana kadar bekleyecekti. Tek ihtiyacı olan biraz zaman ve net bir atıştı, sonra bana ulaşacaktı.

Bunun sadece benim korkumdan kaynaklandığını umuyordum.

Sürü birkaç ateş yakılmasına yardım etti. Dışarı çıkıp biraz yabani kök ve yenilebilir bitki örtüsü bulma isteğim reddedildi, ki bu şaşırtıcı değildi, bu yüzden kendimi akşam yemeği hazırlamaya verdim. Birkaç kişi tavşan ve benzeri büyüklükte küçük av hayvanları getirdi ve Burt'e vermek için yanımdan geçip gittiler. Sadece Weston derisi yüzülmüş ve temizlenmiş bir tavşanı doğrudan bana uzattı, bakışları deliciydi ve vücuduma ürperti yayıyordu. Bu iddianın ne kadar süreceğini merak ediyordum. Bunun yolculuğumuza özgü bir şey olup olmadığını ve yatağını paylaştığı dişiye kimsenin dokunmasını istemediğini bilmiyordum. Alfaların paylaşmadığı açıktı.

"Çok iyi bir kurt olacaksınız hanımefendi," dedi Dante, yanıma oturup elleriyle bir parça tavşan yerken. Herkese taze avlardan birer lokma verilmişti, tam bir öğün için yeterli değildi. "Belli ki baskı altında çok iyisin."

"Anlaştık." Sixten başını salladı, yüzünün yan tarafına bulaşan yağ ateş ışığında parlıyordu.

"Sadece yemek pişiriyorum." Tabağımı kampımızın kuru otlarının üzerine koydum. Weston yanıma oturarak alçak sesle, "Ye," diye emretti.

Başka tarafa baktım. Aç değildim.

"Gücüne ihtiyacın var ve bunun için de yemeğe ihtiyacın var." Weston'ın eli uyluğuma yerleşti. "Ye."

İçimi çektim ama haklı olduğunu bildiğim için dediğini yaptım.

"Baskı altında yemek pişirmek yine de baskı altında iyi olmaktır." Dante parmaklarının ucunu emdi. "Ve sen baskı altında gerçekten iyisin. Bence bu şimdiye kadarki en iyi yemeğin."

Sonuncusu olabilir diye endişelendim.

Herkes yemeğini yiyip temizlendikten sonra Weston beni tek kişilik bir karyolaya doğru götürdü.

"Bu gece hepimiz kurt formunda olacağız," diye açıkladı, ben yan tarafa otururken beni izliyordu. "Etrafında uyuyor olacağız, bir anda ortaya çıkmaya hazır olacağız. Hiçbir şey bizi geçemeyecek."

Dudaklarımı yaladım. "Bunu neden yapıyorsun?" Başımı salladım. "Demek istediğim, beni korumak için kendinizi büyük bir tehlikeye atıyor gibi görünüyorsunuz. Sadece bir tutsak olsaydım bunu yapar mıydınız?"

Önümde diz çöktü. "Gerçeği mi?" Başımı sallamamı bekledi. "Evet, yapardık. Örgütünüzün sizi tekrar çalmaya çalışacağını bile bile sizi krallığımıza geri götürmeye çalışacaktık. Bu hep böyle olacaktı. Şimdiki fark, yenilgiyi kabul edip seni öldürerek kaybetmektense, seni hayatta tutmak için her şeyimizle savaşağız."

Yutkundum, bakışlarını tuttum, işlerin neden değiştiğini sormak istedim. Yine de bu acı bir gerçektir. Daha fazlasını duymak istemiyordum.

Sorularımın şimdilik bittiğini hissederek öne doğru uzandı ve bir avucunu yanağıma koydu. "Uyu, Küçük Kurt. Yarın liman şehrine varmadan önce bir günlük yolumuz var. Her şeyi gemiye yüklerken orada bir gece daha geçireceğiz ve sonra bu kıyıları ve tüm kabuslarını geride bırakacağız. İki gece daha uyuduktan sonra burayla işimiz bitecek."

İyi geceler öpücüğü yumuşak ve tatlıydı ama onun bedeni yanımda olmadan üşüyordum. Dante balta bulamadığı için özür dileyerek karyolamın altına iki bıçak koymuştu. Weston kımıldadı, kurdu yüzümü yaladı ve yatağımın kenarındaki yere kıvrıldı. Sürünün geri kalanı etrafımıza yerleşti ve köz sinekleri üzerlerinden süzülerek nöbetçilerimiz oldu.

Gözlerimi kapattım ama uyuyamadım. Sadece Alexander'ın gelmesini beklediğim için değildi. Weston buradan gitmeye hevesliydi, bu krallığı geride bırakmaktan çok mutluydu. Ama burası benim evimdi. Bildiğim tek şey buydu. Elbette, burada geçirdiğim zaman her açıdan olmasa da çoğu açıdan idealden daha azdı, ancak defteri kapatmak bana beklemediğim garip bir melankoli verdi. Buradan gerçekten ayrılmak istediğimden emin değildim.

-Bu şekilde değil, bir tür rehine gibi. Bir suçlu gibi.

Artık yapacak bir şey yoktu, Alexander'ı öldürmediğimiz sürece. Ya buradan ayrılacaktık ya da onun ve örgütün süresiz avı olacaktık. Uyuşturucu kullanımı bu kadar kazançlı ve yaygınken saklanabileceğimi sanmıyordum. Beni bulanlar için koyduğu ödül her zaman tetikte olacağım anlamına geliyordu.

Gün doğumu yavaş yavaş yaklaşıyor, renkler siyahtan puslu bir sepyaya doğru akıyordu. Hiç uyuyamadığımdan emin değildim. Bütün gece yatağında yatmış, içimdeki korkunun arttığını hissetmişim. Kor sinekleri neredeyse hiç hareket etmemiş, üstümde yoğun bir kalabalık oluşturmuşlardı.

Aklımda sürekli tekrarlanan bir düşünce vardı:

Henüz değil. Zamanı gelmemiştir.

Neredeyse, ama henüz

değil. Neredeyse.

Sonunda, şafak vakti.

"Her an olabilir," diye fısıldadım, sanki gizli iplerle çekiliyormuş gibi doğruldum.

Adrenalin vücudumda dolaşmaya başladı. Evde olsaydım, kapının her an çalınmasını beklerdim. İkinci bir tahminde bulunmanın ya da beklemenin bir anlamı yoktu. Her zaman olduğu gibi kesin olarak biliyordum: Beni cezalandırmaya gelecekti ve her saniyenin tadını çıkaracaktı.

Weston'ın kurdunun gözleri açıldı ve ben hareket edince kafasını hızla kaldırdı. Diğer birkaçı da uyanmaya başladı ve bir anda hepsi uyandı, sessizce beni izliyorlardı. Karyolamın altına uzanıp bıçaklarımı aldım ve Weston'ın kurdunun gözleriyle buluştum.

"Pozisyon alın. Oluyor."

Eminliğimi sorgulamadı ve hiçbirini gecikmedi. Hemen ayağa kalktılar ve iyi organize olmuş bir ekip olarak hareket ettiler.

Sönmekte olan ateşe, kampın merkezine, her şey olup biterken kalmam söylenen yere doğru yürüdüm. Weston beni saklamanın bir anlamı olmadığı konusunda hemfikirdi. Hepimiz bunun doğru olduğunu bilsek de beni yem olarak kullanmanın en iyisi olacağını kabul etmekte isteksizdi. Gelmelerinin nedeni bendim; onları Weston'ın tuzağına çekmekte işe yarayabilirdim, tabii buna tuzak denebilirse. Tuzaklar genellikle bu kadar açık olmazdı.

Güneşin ilk ışıkları ufkun arkasından gökyüzünü hafifçe aydınlattı. Kor sinekleri aceleyle havalandılar, ölmekte olan iğne ucu kadar bir ışık dalgası.

Hırlama sesleri ve diş şakırtıları onların gelişini haber veriyordu, her yönden geliyorlardı ve etrafımızı sarmışlardı. Kurtlar ve diğer hayvanlar bize doğru koşuyor, tüylü bedenlerden oluşan duvar Weston'ın sürüsünü ezip geçmeye kararlıydı. Sayıca bizden iki ya da daha fazla fazlaydılar, vücutları o kadar büyük değildi ama sayıları aradaki farkı kapatıyordu.

Hazır bir şekilde durdum, içim çalkalanıyor, diğerlerinin arasından geçip bana ulaşmaya çalışan tanıdık kürkün parıltısını izliyordum. Beni yakalayanın o olacağını biliyordum. Ödülü almak isteyecekti.

Dişler parladı ve parçalandı, biri bağırdı, bir diğeri acı içinde böğürdü. Birisi topallayarak yoldan çekildi ve bir yedek hızla onun yerini aldı, alçaktan çiğnedi ve kurtlarımızdan birinin ayağını kırdı.

"Kahretsin," dedim nefes nefese, sağa sola adım atarak, bir daire çizerek her şeyi aynı anda izlemeye çalıştım. Birinin geçmesini, bana doğru koşarak atlamasını bekledim. Hazırdım, bıçaklarım hazırды, onları kullanıp kullanmayacağıma dair hiçbir soru işareti yoktu. Hayatta kalmak çirkindi. Yüzüne bakmaktan çekinmiyordum.

En iri kurt yavaşça bana doğru geri çekildi, Weston'ın başı öne eğikti, tüyleri diken dikendi. Ne yaptığını, neden kendini mücadelenin dışında tuttuğunu anlayamıyordum. Etrafımızda bedenler çalkalanıyor, birbirlerine saldırıyor, etleri parçalıyor, güneşin ilk ışıklarıyla kırmızı lekeler ortaya çıkıyordu. Bir ciyaklama daha ve bir kurt yere düştü - bizimkilerden biri. Onları ani delikten içeri doğru koştu, ilk başta dört beden, deliği büyütmek için dışarı doğru itti. Diğerleri arkadan doluştu ve aniden insanlarımızın yarısını çemberin dışında bıraktı.

Bana doğru koştular, dört ayakları aradaki mesafeyi yıldırım hızıyla kapatıyordu. Tek başıma başa çıkamayacağım kadar çoktular ve Weston burnu neredeyse yere değecek şekilde hareketsiz duruyordu.

Ona seslenmedim. Sonuçta bu onun sorunu değildi, ben onun sorunu değildim. Hayal kırıklığı ya da incinmişlik duygularıyla oyalanacak zamanım yoktu.

Kurtlar hızla etrafımda dönmeye başladılar ve ben de bir hamle yaparak birinin böğrünü kestim ve dönerek diğerini yan tarafına sapladım. İlki böğürdü ve ikincisi yere düştü. Bir diğerine doğru adım attım ama şimdi peşimdeydiler. Bana yer açtılar, etrafımda benden daha hızlı koşuşturuyorlardı. Ve sonra o oradaydı, bir tür hayalet gibi cisimlenmiş, iki ayağının üzerinde yürüyerek arbedenin içinden geçiyordu. Gözleri parlıyordu, manikti, sırtışı hastalıklı bir gülümsemeye dönüşmüştü.

Alexander.

"Merhaba Aurelia," dedi yaklaşırken bıçaklarıma bakarak. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Seni özlemişim. Dövüşmeyi planlıyor musun?"

"Artık savunmasız değilim, seni bok parçası. Gel bana."

Güldü. "Zevkle."

Adamları hızlıydı ama o şimşek gibiydi. Vuruşumdan kaçtı ve savurdu. Tam zamanında geriye eğildim, sadece bir yumruğu yüzüme çarptı. Önce sağ elimle, sonra da hızlıca sol elimle vurdum, ilkinden kaçacağını ama baskın olmayan elimle bu kadar akıcı olmamı beklemeyeceğini biliyordum. Bıçak omzuna saplandı.

Dişlerinin arasından bir nefes çekti ama durmadı, o eli tokatlayarak uzaklaştırdı ve bir sağ kroşe savurdu. Darbeden kaçmak için döndüm ama dünyam yıldızlarla doldu, acıyı hissetmedim ama siyah lekelerle dolu bulanık görüş kaçınılmazdı. O göz hızla şişip kapanacaktı. Diğerine de aynısını yapmasını engellemeliydim.

Bıçağı omzundan çekip çıkardı ve fırlattı. Bu zamanı çalım atmak ve saplamak, çalım atmak ve saplamak için kullandım, diğer pazusunda bir yer buldum ve sonra uyluğuna güzel, derin bir kesik attım.

"Siktir! Seni kaltak," diye tısladı, kaburgalarım şiddetli bir yumruk indirdi. "Sana bıçak kullanmayı kim öğretti lan?"

"Sivri bir ucu yumuşak parçalara sokma fikri çok fazla beyin gücü gerektirmiyor," diye nefes nefese çalışmaya devam ettim, kaburgalarımındaki zonklayan ağrıyı görmezden gelerek. Burası onun en sevdiği yerdı. Bunu tekrar yapmasını engellemem gerekiyordu yoksa dövüş bitecekti.

Ama o çoktan yaklaşmaya başlamıştı, bir yumruk yanağıma, diğeri de karnıma iniyordu.

İki büküm olmamak için eğildim ve bir kesik attım.

Kaçtı, bileğime vurarak bıçağı düşürmemi sağladı ve beni yakaladı. Elleri beni döndürdü, kolları etrafımda dolandı ve sonra beni sürüklemeye başladı, beni açıklığın dışına doğru güreştirdi.

"Hayır," diye bağırdım, var gücümle mücadele ederek.

Kafamın yan tarafına iki hızlı yumruk vurmak için bir an durakladı. Düşüncelerim bulanıklaştı ve dünyam dalgalandı ama durmadım. Savaşmanın ya da kaçmanın püf noktası kararlılıktı. Birini ya da diğerini seç ama fiziksel olarak artık yapamayacak hale gelene kadar yapmaya devam et... ve sonra uyan ve tekrar dene. Tırnaklarım kollarının derisini yüzdü. Dişlerim tadı iğrenç bir et parçasını kopardı. Bana tekrar vurmak için durduğunda, bu fırsattan yararlandım ve bir kolumu serbest bırakarak onu kavradım. Başımın üzerinden uzanıp parmağımı gözüne soktum. Başını geri çekip acı içinde kükrediğinde, parmağımı açık ağzına soktum ve yanağı yırtılana kadar çektim. Bir şey vardı.

Küfrü kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Daha iyi satın almak için durdu, beni bayıltacak bir darbe indirmeye hazırdı ve ben de vücudumu geleceğini bildiğim darbeden uzağa doğru eğdim. Onun tüm numaralarını zaten biliyor olmanın avantajını yaşıyordum. Acı verme konusunda pek yaratıcı değildi, muhtemelen kimsenin karşılık vermesine izin verilmediği için.

Elimin topuğunu burnuna sokarken bir dizimi taşak torbasına geçirdim. Etrafımızdaki savaş yavaşladı. Kurtlar yavaş yavaş dövüşmeyi bıraktı. Adamlarının Weston'ları alt edebilmesinden duyduğum korku beni tüketti. Korku adrenaline dönüştü.

"Siktir!" Boğazına yumruk attım. "Sen!"

Yumruğu havaya kalktı ... ama sonra dönüp etrafımıza bakarken genişledi. Bir anda kolları gitti, bedeni parçalandı.

Sendeledim, en yakın bıçağa hızlıca bir göz attım ve sonra her ihtimale karşı eğildim. Yumruk gelmedi.

O ve birkaç kişi daha açıklıktan koşarak uzaklaştı, hepsi de insan formundaydı. Etrafımızdaki kurtlar yavaşlamaya devam etti, düşman karınlarının üstüne düştü, tanıdığım birkaçı hâlâ ayakta. Bir avuç insan daha kaçtı ve onları da tanıdım. İnsan formlarında hırlayarak Alexander ve adamlarının peşinden koştular.

Bir an sonra, geri çekilen toynakların sesini duydum. Alexander atları getirmişti. Kurtlar onları yeterince hızlı indiremezdi.

"Aurelia." Tanix bana insan formunda ulaştı, çıplaktı ve sıyrıklar ve kesiklerle kan içindeydi. İyileşirdi. "İyi misin?"

"Ne oldu? Neden herkes dövüşmeyi bıraktı? Alexander kaçtı. Kazandık mı?"

"Siktir." Artık tamamen kapanmış olan şiş gözüme baktı. Başparmağı hafifçe yanağımın üzerinde gezindi, o da şişmişti. "Ne kadar kötü?"

"Yüzüm iyi durumda. Kaburgalarım muhtemelen kırıldı. Hepsi bu kadar. Ben iyiyim. Bana gerçekten saldıramadan çekip gitti. Ne oldu?" Tekrar sordum.

"Hepsi ölene kadar gerçekten kazanacağımızı sanmıyorum." Tanix gömleğini kaldırmaya çalıştı ve ben ellerini ittim. "Kaburgalarını görmem gerek."

"Dürüst olmak gerekirse, sorun yok. İyileşecektir. Bu onun yumruklarıyla ilk karşılaşmam değil. Tehlikeli bölgelere ne kadar yakın olduğumu biliyorum ve iyiyim. Güven bana."

Biraz doğruldu ve bana sert bir bakış attı. "Lütfen."

Kaşlarını çatmak acı veriyordu. "Peki, devam et. Eminim çürükler oluşmaya başlamıştır bile. Kötü görünecekler ama iyileşecekler. Lütfen iki şeyi aynı anda yapıp bana *ne olduğunu* anlatır mısın?"

"Sürü bağıını elinde tutan güçlü biri vardı." Gömleğimi yavaşça sıyırdı ve sonra dişlerinin arasından bir nefes çekti. "Lanet olsun Aurelia, bu hiçbir şey değil."

Önemsediği için kalbim sıkışıyor, bu duygunun sıcaklığı bedenimi dolduruyordu. Yine de bunun gerçekten katlanılabilir bir şey olduğunu kavramış gibi görünmüyordu. Geçmişte katlandıklarımla karşılaştırıldığında, bu kolayca görmezden gelinebilirdi.

Diğer tarafımı kontrol etti ve ilkine geri döndü.

"Bir şey olmadığını söylemedim, iyileşeceğini söyledim. Bu savaş için ne anlama geliyor, bağı elinde tutan biri?"

Beni erzak arabalarına doğru yönlendirmeden önce bir süre daha gözlerimin içine baktı. "Alfa'mız şimdiye kadar duyduğum en güçlü alfa. Bu sadece onun gücü değil, onun büyü. Doğuştan gelen bir yeteneği var.

-Bağ kurmak ve sürüyü kontrol etmek için. Genellikle başka bir güçlü alfadan bağ koparabilir, sorun olmaz. Ama sizin ürününüz bağ kurmayı zorlaştırıyor. Geçen gece herkesi yakalamakta zorlandı. Savaş bu yüzden bu kadar uzun sürdü."

"Bu yüzden mi dövüşten geri çekiliyordu? Bağları ele geçirmeye mi çalışıyordu?"

"Evet. Ancak bu sefer ek bir engel daha vardı - oldukça güçlü biri sürü bağlarını kontrol ediyordu. Alfa sadece sizin ürününüze karşı değil, aynı zamanda sürülerinde halihazırda yerleşik liderliğe karşı da çalışmak zorundaydı. Bunu başarabilmesi onun yeteneğinin bir kanıtı. Eğer yapmasaydı kaybolurduk."

"Diğer alfa da sürüyü elinde tutmakta zorlanırdı, değil mi?"

"Muhtemelen alfanın bunu yapabilmesinin nedeni de buydu. Bu ve ..." Ellerin arabanın mandalıyla uğraşırken yerimde kalmamı söyleyen bir hareketle uzattı. "Başarısız olamazdı."

"Beni yakaladıkları anda sizi yalnız bırakacaklardı. En azından bir dahaki sefere başarısız olursa, güvende olacağınızı biliyorsunuz."

"Doğru. Yine de hayatınız buna bağılıymış gibi savaştınız."

Arkasından bakakaldım, bir an dilsiz kaldım. "Özür dilerim, sanırım iyi düşünemedim. Muhtemelen onunla dövüşmek için beklemeliydim, böylece sizin güvenliğiniz garanti altına alınmış olacaktı. Üzgünüm, sadece kendimi

O anda Dante bana bıçakları verdi ve hepiniz etrafımı sardınız-"

"Hey, hey." Ellerini uzattı. "Vay be. Söylediğim bu değil. Hayatın buna bağlıymış gibi savaştın, yani onunla gitmek istemedin. Sırf onun ulaşamayacağı bir yerde durmak için o korkunç dayaağı yedin."

Yine kaşlarını çatmak canını acıttı. "Şey, evet. Siz olmasaydınız görevini tamamlamış olacaktı. Ben sadece onu uzak tuttum!" Her şey benim için birbirine bağlandı. "Dövüş yavaşlıyordu çünkü Weston kontrolü ele geçirmişti. Alexander kaçtı çünkü zamanın tükenmekte olduğunu biliyordu."

"Aynen öyle." Tanix bir çeşit kese aldı ve beni yakındaki bir kütüğe götürdü. "O ve diğer birkaçı insan formundaydı çünkü alfa kurt formunda olmadıkça bir bağ kuramaz. Seni çıkarmak için bekliyorlardı, hattımızdaki deliği çeşitli silahlarla açık tutuyorlardı. Alfa bağı sağladıktan sonra çok az zamanları vardı. Seni geride bırakmak zorunda kaldılar."

"İnsanlarımız nasıl? Hepsi başardı mı?"

Birkaç teneke merhem çıkardı ve kütüğün üzerine koydu. "Alfa yaralılarla ilgileniyor. Henüz kimseyi kaybetmedik ve hâlâ biraz Anka iksirimiz var. İyi olmalıyız." Durakladı. "Halkımız mı?"

"Yani ..." Gözlerimi devirdim ve sonra yüzümü buruşturdum, bu da canımı yaktı. "Senin insanların. Weston'ın. Üzgünüm-"

"Özür dilemeyi bırak." Yanağıma biraz merhem sürmek için parmağını kullandı. "Bu şişlik ve morluklara iyi gelecektir. Tabii ki hayvanına sahip olduğun kadar iyi değil ama bu da bir şeydir. Dinle Aurelia, ilaçlarla nasıl yardım etmeye çalıştığını gördüm. Senin köyünle Büyükanne'nin ilaçlarının vurduğu yerler arasındaki farkları anladım. Yine de hep merak etmişimdir, hepsi rol müydü diye. O uyuşturucunun yarattığı cehennem göz önüne alındığında güzel, geniş gözlü, saf rutin biraz abartılı görünüyordu. Elinize geçen ilk fırsatta geri kaçıp kaçmayacağınızı merak ettim."

"Bu yüzden mi belediye başkanının evinde kilitliydim? Saygın bir misafir olduğum ve geri götürülmeye hazır olduğum için mi?"

Omuz silkti. "Güvende tutmak mı? Seni bizden uzak tutmak mı? Bilmiyorum. Ama şimdi ..." Durakladı. "Dış dünya hakkında ne kadar çok şey öğrenirsen, o 'rutin' o kadar soyulup gitti. Bunu kendi gözlerimle gördüm. Yardım etmeye çalıştın, neredeyse kendini öldürüyordun ve bunu yapmak için alfaya meydan okudun. Ve bugün-"

"Kıçıma tekmeyi yedim."

"Hayır, senin iki katın büyüklüğünde ve üç katın kas kütlesine sahip bir adama karşı aldığından daha iyisini verdin. Çok daha hızlı olmalıydı-"

"Öyleydi."

"-çok daha güçlü-"

"Kesinlikle öyleydi."

"-ve senden çok daha üstün."

"Bu çok aşağılayıcı. Hiç klas biri değil."

Küçük bir ifadeyle sırttı ve bu içimdeki bir şeyi eritti.

O her zaman benim en sert eleştirmenim olmuştur.

"Bugün şüphelerimi sonsuza dek ortadan kaldırmak için görmem gereken şeyi gördüm. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Çok sert bastırınca irkildim. "Affedildim. Bu artık beni tedavi etmeyi bırakacağın anlamına mı geliyor? Bu gerçek yaralardan daha kötü."

OceanofPDF.com

AURELIA

"L Ove, hayır, bir serseri gibi yürümeyeceksin." Hadriel beni nazikçe at alayının önüne doğru götürdü.

"Yürümenin *s e r s e r i l e r l e* ne alakası var?" Ben de sordum

karışıklık.

"Hiçbir fikrim yok ama aklıma gelen tek şey bu ve kafa karışıklığın seni uysal yapıyor. Şimdi, buraya." Weston'ın atını işaret etti. "Onunla gideceksin, böylece sana annelik yapabilir."

"Anneliğe ihtiyacım yok. Yürümeye ihtiyacım var, çünkü ata binmek çok canımı yakacak."

"Kelime oyunuyla ne yaptığını anladım." Hadriel göz kırptı ve sonra gözünü işaret etti. "Ne yaptığımı gördün mü? Göz kırptım, tıpkı senin bana sürekli yaptığın gibi çünkü lanet olası gözlerinden biri şişmiş ve kalp çarpıntısına neden oluyor. Bin şu lanet ata da ağlamaya başlamayayım. Senin çektiğin acıya dayanamıyorum."

"Aurelia." Weston yırtıcı bir hayvan gibi bana doğru yaklaştı. Sürüsüyle ilgilenmekle meşguldü. Anka iksirlerinin sonuncusunu da dağıtmak zorunda kalmıştı ama kimse ölmemişti. Bunun için ona sonsuza dek minnettardım. Tanix'in söylediği şeyi unutmamıştım, her ne kadar kastettiği bu olmasa da. "Benimle geliyorsun."

"Kusura bakma Alfa -ve bu seni öfkeyle seks yapmaya ikna etmek için bir numara değil çünkü şu anda bu çok acı verir- ama hayır. Teşekkür ederim, ama ben

Fiziksel olarak yapamam. Oraya çıkmak çok acıtacak ve orada kalmak cehennem gibi olacak. Lütfen, bir kez olsun bana iyi davranın ve yürümeme izin verin."

Bakışları yüzümde gezindi; şişmiş gözümü, çatlamış dudaklarımı, yanağımdaki morlukları incelerken yüz ifadesi öfke ve acıya büründü. Elini kaldırdı ve acımı içine çekecekmiş gibi bir parmağını yaralarımın üzerinde gezdirdi ama muhtemelen beni daha fazla incitmekten korktuğu için elini havada bıraktı. Öfkeli ifadesi pişmanlık ve hayal kırıklığına dönüştü ve Alexander'ın geçmesine izin verdiği için nefret ettiğini biliyordum. Beni zarardan korumak için görevini yerine getirmekte yeterince hızlı davranamamıştı.

Boğazımdaki yumruyu yutarak usulca, "Sadece yürürsem iyi olacak," dedim.

Ona görevini yaptığını ve beni koruduğunu söylemek istedim. Beni kurtardığını. Gerçi bunu zaten defalarca yapmıştım. İlk olarak Alexander'ın verdiği hasarı görüp öfkeli bir acıyla donup kaldığında ve daha sonra bana her yaklaştığında. Yine de minnettarlığımı asla kabul etmedi. Ona göre, başarısız olmuştu. Söylediğim hiçbir şey onu kendinden nefret etmekten vazgeçiremezdi.

Atına baktı, dudakları gerildi. "Peki. Yürüyeceğiz," diye tersledi.

"Hayır, hayır. *Ben* yürüyeceğim. Sen bir alfa gibi ata bineceksin."

"Tanrılar beni parmaklasın," dedi Hadriel öfkeyle. "Aurelia, aşkım, kapa çeneni ve bırak seninle yürüsün. Hepimize yaşattığın stresi görmüyor musun? Yürü! Yürü! Ben yürüyeceğim. Yola çıkıp oraya varabilirsek hepimiz yürüyeceğiz. Kendi topraklarımıza ne kadar çabuk ulaşırsak o kadar iyi. O şerefsizlerin tekrar denemesine izin veremeyiz. Bir dahaki sefere doğru yapabilirler."

Sonunda razı oldum çünkü başka seçeneğim yoktu. Weston ve ben yürüdük. O atının başındaydı, sürünün geri kalanı ise normal şekilde yoluna devam ediyordu. Gün uzundu ve vücudum ağrımaya başlamıştı ama öğleden sonra geç saatlerde yüksek duvarları ve şehre giden yoğun yaya trafiğini görebiliyordum. Daha da yaklaştık ve Weston'ın elini uzattım, daha önce hiç bu kadar çok insan ya da bu kadar büyük bir şehir görmemişim. Her yöne doğru göz alabildiğine yayılıyordu. Surların dışında, hafif bir yamaçtan aşağıya, ötesindeki ışıltılı denizlere doğru inen, gelişen bir ticaret alanı vardı. Tüm manzara, bir çizmenin ezip geçtiği bir karınca tepesi gibiydi; azalan ışık kalabalığı seyreletmek için hiçbir şey yapmıyordu.

Weston durup arkasına bakarken usulca "Vay anasını," dedim.

"Nova, malzemeleri doğruca rıhtıma götüş. Sizi gemiye götürecek bir tekne bulun ve şafakta yola çıkmamız için her şeyin ayarlandığından emin olun. Tanix, Sixten, şehirde kalacak olanları alabilecek bir han bulun. Odaları ikiye ya da üçe katlamak zorunda kalsak da umurumda değil, hepimizi bir arada istiyorum. Dante, muhafızların durumunu öğren ve onlarla iyi geçin. Çıkarlarımızı korumaları için bu kasabanın derinliklerinde olmak istiyorum."

"Kasabanın cebinde ne demek bu?" Weston tekrar yürümeden önce Tanix ve Sixten'in önden gitmesini beklerken sordum.

"Bu, arkamızı kollamaları için onlara rüşvet vereceğimiz anlamına geliyor. Pek çok zengin tüccar bunu yapıyor ve biz de öyleymişiz gibi davranıyoruz. Bunu kanıtlamak için elimizde sahte evraklar var." Durakladı. "Şimdilik Hadriel'le birlikte geri dönmen gerekecek. Başını aşağıda tut. Çizgide kal. Seni tedirgin eden bir şey görürsen bir şey söyle, tamam mı?"

Başımı salladım ve dediğini yaptım, Hadriel benimle birlikte yürümek için atından indiğinde rahatladım.

"Alexander da muhafızlara rüşvet vermeyecek mi?" Yürürken sordum, şehir kapılarının yakınında ayrıldık.

Neredeyse hiç kimse bana doğru bakmadı. Çoğu atlara ya da atların üzerinde oturan insanlara dikkat kesildi ve yürüyenlere ya da arabalara neredeyse hiç bakmadı. Yine de beni fark ettiklerinde gözleri büyüdü.

"İşte, aşkım." Hadriel benimle yer değiştirdi, elimi tuttu ve parmaklarımı atının dizginlerine doladı. "Jenkins için endişelenme. Sadece ona karşı ısrarcı davrandığında ısırır. Ona saygılı davranırsan seni görmezden gelecektir."

"Keşke bana onun ısırdığını hatırlatmasaydın," diye mırıldandım, büyük savaş atına yan gözle bakmaya zar zor cesaret ederek.

"Bu şehir Granny'nin ürünlerine pek düşkün değil." Saçımdaki bağı çıkardı ve buklelerimi yüzümün yanlarına doğru yaydı. "Bu beyaz çizgileri çok seviyorum. Sana gerçekten çok yakışıyor, sevgilim."

"Evet, travma benim için işe yarıyor gibi görünüyor."

"İşte şimdi üzdün." Saçımın bir kısmını şişmiş gözümün üzerine örttü. "Büyükannemin ürünü burada gerçek bir karmaşa yarattı. Üzerine gittiler ve gölge piyasalara geri dönmeye zorladılar. Bununla yakalanan herkes yüksek para cezaları ya da hapis cezasıyla karşı karşıya. Oraya vardığımızda alfanın canını sıktı çünkü aramaya nereden başlayabileceğimizi gösteren herhangi bir ipucu bulmak bizim için zordu ...şey, seni, sanırım. Şimdi, sanırım muhtemelen

Şanslı göt. Göze batmaz ve yarın buradan siktir olup gidersek, bize bir şey olmaz."

"Ünlü son sözler."

"Yok artık, değil mi? İşte başlıyoruz, şehre giriyoruz. Gülümseyebilir misin? Hayır, bu acı verici görünüyor. Bunu yapmayın. Başını aşağıda tut. Zaten iyileşiyoruz ve sen hâlâ dövüşten yeni çıkmış gibi görünüyorsun. Göze çarpacaktır."

Yine de başımı eğemedim. Bazıları üç katlı olan binalara, taş cephelere, insanlarla dolu geniş caddelere, kokulara ve seslere, seslere hayretle bakmaktan kendimi alamadım! Çılgıncaydı, her yerde gürültü vardı. Bir an duyularım kakofoninin üzerinde bağırarak biri tarafından saldırıya uğrarken, taze pişmiş ekmeğin lezzetli kokusu burnumla flört ediyordu. Bir sonraki an, sanki biri ayaklarımın dibindeki tuvaleti kullanmış gibi kokuyordu. At dışkıları yolları kaplamıştı ve standlarda ya da tezgahlarda mallarını satmaya çalışan insanlar yanımdan geçerken bize bağıyorlardı.

Ana meydan olmamasına rağmen köyümdekinden dört kat daha büyük bir meydandan geçip kıvrıla kıvrıla ilerledikten sonra, birkaç kattan oluşan geniş bir hana ve arka tarafa doğru kıvrılan büyük ahırlara geldik. Atlar teslim edildi ve Hadriel bazı özel talimatlar vermek için devreye girdi. Bunu yaptıktan sonra, küçük bir kemeri ve güzel ferforje metal tabelası olan büyük han kapısından içeri girdik.

"Gülen Domuz," diye okudum Hadriel'in arkasından.

Tanix kısa ve iyi kullanılmış bir tezgâhın arkasında bir kadınla konuşuyordu. Nasıl bu kadar çabuk bir han bulduklarına dair hiçbir fikrim yoktu; bizden o kadar da uzakta değillerdi.

Weston bana yaklaştı ve parmakları beni tutmak için üst koluma dolandı. Biraz eğildi ve yanımdan geçerken fısıldadı.

"Odamıza yemek gönderteceğim. Akşam için saklanacağız. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Muhtemelen dikkatleri üzerime çekmek istemediği için benimle konuşmaktan çekindiğini biliyordum ama yine de midem huzursuzluk içinde sıkıştı. Neredeyse evine dönmek üzereydik ve hayatı normale dönecekti. Artık onun tek sorumluluğu ben olmayacaktım.

Veda etmeye hazır olup olmadığımı emin değildim.

Boğazımı temizledim ve kısık bir sesle "Banyo yapmamın bir sakıncası var mı?" diye sordum.

Tekrar uzaklaştı ve Tanix'e bir şeyler fısıldadıktan sonra tezgâhın kenarına yaslandı, tüm dünya için önemli ve etkilenmemiş görünüyordu. Hadriel sol taraftaki kapı aralığından baktı, parmakları sabırsızlıkla bacağına vuruyordu.

Anahtarlar dağıtıldı ve Weston arkasına bakmadan uzaklaşmaya başladı.

"İşte başlıyoruz, canlı adımlarla." Hadriel beni alayın ortasında ileriye doğru yönlendirdi. "Ne kadar çabuk yerleşirsek, o kadar çabuk bir bira kapabilir ve en yeni dedikoduları öğrenebilirim. Buradaki hanlar dünyevi sırlarıyla ünlüdür."

Weston ikinci katta hiçbir yerde bulunamamıştı. Tanix merdivenlerin başında insanları yönlendirmek için bekliyordu. Yukarı çıktığımda beni kenara çekti.

"Bir dakika burada bekle."

Herkes odasını aldıktan sonra beni koridorun sonuna götürdü. Kapının üzerinde parlak metal bir "B" harfi vardı ve hiç vakit kaybetmeden kolu çevirip beni içeri yönlendirdi.

"Şimdi banyonu yapacaksın. Alfa birazdan burada olacak."

Bununla birlikte beni içeri kapattı. Uzaklaşırken botlarının aşınmış ahşap zeminde çıkardığı *gümbürtüyü* duydum.

Odada çeşitli sandalyeler ve banklar ile giysiler için küçük kancalar ve sehpa vardı. Sağ arka tarafta mor bir perde bu odayı ötedeki odadan ayırıyordu.

Perdenin diğer tarafından bir kadın sesi geldi, "Bana bir dakika izin ver, canım," dedi ve bir leğene su sıçradığını duydum. "Önemli müşterilerimiz olduğunda bunu eski usulle yaparız. Çiçek yapraklarının kokusu daha iyi siniyor."

Kulağa hoş geliyor.

"Hadi git, kıyafetlerini çıkar ve hazır olduğunda içeri gel," diye seslendi.

Küçük bir paravanın arkasına geçtim ve kıyafetlerimi yavaşça silkerek çıkardım, soyunmak için gereken dönme ve kıvrılma, kaburgalarımın içinde bulunduğu durum için ideal olmaktan çok uzaktı. Kapının açıldığını duydum ve hafif bir cereyan hissettim. Weston olduğunu bildiğim ama öyle olmama ihtimaline karşı dikkat çekmek istemediğim için donakaldım.

Kapıyı kapatmak için ayak sesleri durdu. Metalik bir klik sesi, odanın ortasına geçmeden önce kilidi açtığını gösteriyordu. Aklına geldi

Yol boyunca bir yerlerde onun yürüyüşünü ezberlemiştim. Hareket edişinden o olduğunu anlamıştım.

"Neredeyse bitti," diye fısıldadım.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu usulca, kendinden emin bir şekilde.

Sesi içimde kelekler uçuşmasına neden oldu ama bunu söyleme şekli midemi huzursuz etti. Tıpkı nefret dolu buluşmalarımızdan birinin ertesi sabahında olduğu gibi, gerçeklik yavaş yavaş içime sızdı.

Bu şimdiye kadar bulunduğum ilk şehirdi. Tesis büyük ve lükstü ve yanımda asılı duran, yabancılar tarafından kullanılan ve yabancılar için tasarlanmış bornoz bile şimdiye kadar gördüğüm kadar güzeldi.

Bu arada, bu onun için bir şey ifade etmiyordu. Bu standart bir olaydı. Krallar ve kraliçeler için çalışmıştı. Kovalar dolusu altını vardı. Kendini zengin bir tüccar olarak göstermiş, sadece varlığıyla bile saygı toplamıştı ama aslında çok daha fazlasıydı.

Seyahat ederken sosyal statülerimiz arasındaki muazzam eşitsizliği unutmak kolaydı ama şimdi, burada, gerçek bir kurumda ve gerçek bir çatı altında . . .

Bu düşünceyi uzaklaştırmaya çalışarak kalın bir şekilde yutkundum. Gerçekten bir önemi yoktu. Geleceğimiz farklı yönlerdeydi, bunu hep biliyordum. Ejderhalar beni ele geçirmeden önce iyi bir hayat yaşayabilirdim.

"Hayır, ben iyiyim. İstersen kendi başıma yıkanabilirim," diye mırıldandım, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken.

"Isırmayacağım, Küçük Kurt," diye cevap verdi, ses tonundaki mizah belirgindi. "En azından sen iyileşene kadar."

Neredeyse inciklerime kadar inen, neredeyse transparan bornozu elime aldım. Beni neredeyse iki kat sarıyordu, çok daha iri biri için tasarlanmıştı. Daha uzun boylu ve daha kıvrımlı, muhtemelen çıktığı kadınlar gibi -büyük beyaz saçları ve ışıltılı dişleri olan kadınlar ya da öyle bir şey, bilmiyordum. İyi bir kadının neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen etrafta dolaşırken şingirdayan kat kat mücevherler takıyor, güzel kokulu parfümlerle ve kuşaklarla ya da... güneş fişekleri gibi bir şeyle sarılıyorlardı.

Ekranın etrafında utangaç bir şekilde dolaştım, sanki kendi aklını geliştirip bedenimden kaçacakmış gibi bornozumu sıkıca tuttum.

Ayrıca, alt kısmı ayak bileklerine kadar inen ve kolları kolların sığması için kıvrılmış bir cübbe giymişti. Orta kısmı çok büyük değildi ve omuzlarını dolduruyordu ama cübbesinin daha uzun boylu biri için tasarlandığı açıktı.

"Belki de sadece bir karides olduğumu düşünmüştüm." Sırıttım, bornozun altını hışkırdattım.

Kendiniinkine baktı. "Bunlar açıkça daha büyük bir yaratık için tasarlanmış." Omzunun üzerinden perdeye baktı. Dudakları hafifçe kıvrıldı, duyabileceğimiz başka bir şey söylemek istemiyordu. Cüppeler hakkında ne gibi sırlar ifşa etmesi gerekebileceğini hayal bile edemiyordum.

"Gidelim mi?" Bana ilerlememi işaret etti.

"Ah." Tereddütle perdeye yöneldim ve perdeyi aralayarak içinde altı küvet bulunan geniş bir odayı ortaya çıkardım. Görevli kadın küvetlerden ikisini dolduruyor, diğerlerini boş bırakıyordu.

Biz içeri girerken başını kaldırıp baktı. Beni görünce kocaman gülümsemesi bozuldu. "Ah tatlım ..." Kahverengi gözleri Weston'a kaydı ve yüzünü tarayarak bana dönmeden önce bir an.

"Yolda sorun var," dedi Weston söze girmeden.

"Tabii ki." Dilini şaklatarak bize işaret etti. "Dışarıda işler çok zorlaşıyor! Her gün sizin gibi iyi tüccarların hırsızlar tarafından neredeyse alt edildiğini duyuyorum. Buraya eskisi kadar insan gelmiyor, hayır gelmiyor. Çok fazla suç var! Neyse, önemli değil. Başardınız. Dur, sana yardım edeyim. Aman Tanrım-"

Kadının gözleri vücudumun geri kalanını, kaburgalarımnda çoktan su yüzüne çıkmış olan kızgın kırmızı ve maviyi ve İskender'den kalan ve hatırlamadığım çeşitli morlukları görünce yuvarlaklaştı.

"Sorun değil." Elimi sallayarak onu uzaklaştırdım ve küvete girmek için kendimi hazırladım. Bükülmek canımı yakacaktı, ki bu iyiydi, ama kayıp diğer tarafı kırmak istemiyordum.

"İşte." Weston elini uzattı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, yavaşça ama sonunda içime sindirerek.

İnledim, çok sıcak olmanın sınırında olan suyun sıcaklığı muhteşem hissettirdi ve yaprakların çiçek kokusu hoş bir dokunuştı.

"Bu çok taze görünüyor." Sabun kalıbını eline alırken bacaklarımı taradı. "Bu az önce şehirde olmadı, değil mi? Bir sürü muhafızımız var. Sorunları bastırma konusunda çok iyiler-"

"Bu sabah oldu. Ağrı henüz zirveye ulaşmadı," dedim düşünmeden, arkama yaslanıp gözlerimi kapatarak. "Ama bu banyo kaslarımı rahatlatmak için uzun bir yol kat edecek. Kemikleri iyileştirmez -onlar sonsuza kadar sürer- ama en azından ağrıya iyi gelir."

"Neden kemikleri iyileştiremiyorsun?" diye sordu.

"Büyü olmadan, büyük işler sonsuza kadar sürer. Sorun değil. Bunu daha önce de yaşadım."

Sessizliği fark etmem bir anımı aldı. Gözlerimi açtığımda donup kalmıştı, ellerini geri çekmiş ve gözleri korkmuştu. Sanki tedavisi olmayan, yayılabilir bir hastalığım varmış gibi cildime baktı.

Bunu daha önce ben de yaşamıştım.

Hasar kontrolü yapmak için ağzımı açamadan, Weston'ın emri odaya yayıldı.

"Çık dışarı. Ben onunla ilgilenirim."

İrkildi, kaçma telaşıyla neredeyse geriye düşüyordu -benden mi yoksa ondan mı, bunu söylemek imkânsızdı. Özür diledi ve arka odanın kapısını neredeyse çarparak açtı. Ardından sessizlik çöktü.

"Özür dilerim," dedim, düşürdüğü sabuna ulaşıp ulaşamayacağımı görmek için öne doğru otururken yüzümü buruşturarak. "Hayatım boyunca cevabım bu oldu. Köyümde saklamak zorunda değildim. Kendim unuttum."

"Başkalarının dar görüşlülüğü için asla özür dileme," diye homurdandı, banyomun diğer tarafına geçti ve yere düşen eşyalara uzandı. Küvetimin yanında diz çöktü, bornozunun önü açıldı. "Kendimi yıkamak niyetindeydim. Seni yıkamak daha eğlenceli olacak."

"Kendim yıkayabilirim."

"Ve beni bu zevkten mahrum mu bırakacaksın?" Sabun kalıbını süngere sürerken gözleri yumuşacıktı.

"Ama bu iyiliğe karşılık veremem."

"Belki şu anda değil ama gelecekte bu iyiliğe karşılık vereceğine söz veriyorum ve bunu yaptığında üzerimde oturmanı bekliyorum."

Yüzüm ısındı ve arkama yaslanıp onun berrak ve açık güzel gözlerine baktım. "Sünger mi kullanacaksın?"

Sünger göğsümün önünde, su çizgisinin hemen üzerinde tutarak duraksadı. Bakışları sünger ve göğsüm arasında gidip geliyordu.

"Çıplak ellerini kullanmayacak mısın?" Hınzırca sordum.

"Ah." Suya doğru biraz alçalmasına izin vererek ona baktı, sonra durakladı. "Dürüst olmak gerekirse, şaka yapıp yapmadığımı anlayamıyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım. Bir kadınla yani. Elbette kendimi yıkadım ama hijyene senin kadar önem verdiğimden şüpheliyim. Kirli falan değilim. Sorun o değil. Sadece kendi üzerimde kesinlikle çıplak el kullandım, ama kadınlar bunun iğrenç olduğunu düşünüyor mu emin değilim? Duşta işemem, bunu açıklığa kavuşturmak için söylüyorum. Bunu yapmam. Neredeyse hiç, en azından. Ben sadece-"

"Sevgili Alfa," dedim, glmemeye çalışarak çünkü bu acıtabilirdi. "Sanırım gevezelik ediyorsun."

Yüzü neredeyse en sevdiği rengin tonuna dönmüştü. Omuz silkmesi çok sevimliydi ve onun bu çok insani yönünü görmek inanılmaz derecede sevimliydi.

"Daha önce hiç kimseyle bu şekilde ilgilenmemiştim," dedi saçlarını dikkatlice yüzümden geriye doğru süpürerek. "İstiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Sen işin içine çıplak ellerini sokana kadar her şey çok basit görünüyordu."

"ıplak ellerini kullanabilirsin," diye mırıldandım, süngeri elinden aldım ve avucunu gğşme doğru çektim. "Yavaşça. Tenimin her santiminde."

Başparmağını meme ucumda gezdirmeden önce gğşm avuçladı. Zevk içimde dalgalandı. "Sanırım bununla başa çıkabilirim."

Beni iyice yıkadı, yaralarımın üzerinden özenle geçti ve yüzüme nasıl davranması gerektiği konusunda yönlendirmeye ihtiyaç duydu. Neyse ki beni sadece suya batırmadı. Arkama yaslansam da dik otursam da sırtım ağrıyordu ama oradaki işi bittiğinde bacaklarıma masaj yaptı ve ardından ayaklarımı ovdu. Son olarak, kalalarımın üzerinde gezindi, parmakları seksimi ovarken dudaklarımı yakalamak için üzerime eğildi ve sonra klitorisimi daire içine aldı.

"Orgazm sana zarar verir mi?" diye sordu, sesi kalındı.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum."

Parmağı daireler çizmeye devam etti, hafıf ve alaycı bir dokunuş. "Seni tatmin ederken ben de kendimi tatmin edeceğim. Acımaya başlarsa haber ver, durayım, tamam mı? Peki..." Gülümsemesi zr dilemiyordu. "Senin için duracağım. Sonra banyoma geçeceğim ve sen izlerken işimi bitireceğim."

Aıklayamadığım nedenlerden dolayı bu seçenek kulağa çok seksi geliyordu.

"Seni izlemek istiyorum," dedim parmaklarımı n kolunda gezdirerek. "Zaten kontrol bende olursa daha iyi olur. Git banyoya gir ve kendini sabunla. O kalın sikini okşarken seni izlemek istiyorum."

Bir an durakladı ve sonra beni öpmek için öne eğilmeden önce eli son bir kez seksimde kaydı. Dudaklarıma karşı mırıldandı, "Seni tekrar becermek için sabırsızlanıyorum."

"Bunu daha erken yapabilmemiz için hayvanımı ıkarman gerekecek." "Gemiye biner binmez. Buna güveniyorum."

Yavaşça ayağa kalktı, bornozu açıktı, büyük siki gururla duruyordu. Elini şaft ve sırt boyunca okşamadan önce tabanını yumrukladı, gözleri

Ben aşağı bakıp izlemek için göz temasını kesmeden önce benimkine bağlandı. Tekrar yaptı, parmakları o pürüzsüz ten üzerinde kayıyor, hafifçe sıkarken yukarı ve sonra geri geri yordu.

Banyosuna doğru ilerlerken ve adımını atarken hareketleri yavaş ve zarıftı, vücudu bir şaheserdi, her kası mükemmel bir uyum içinde çalışıyordu.

"Ben biraz rahatlayacağım." Başını bakıra yasladı, gözleri kapalıydı. "Benimle birlikte adım attığını hayal edeceğim, her iki kalçama bir dizini dayayacaksın, aralarından kaymam için tonlanmış kalçalarını açacaksın." Kolu yavaşça pompalamaya başladı. "O mükemmel kk amcığını şaftıma doğru kaydırırken boynumu pyorsun." Yavaşça nefes verdi ve kolunun hareketini izledim, sonunu göremiyordum ama buna gerek de yoktu. Göğsü sıkılaştı, diğer eli küvetin kenarını kavrarken gğs kasları patladı. "Neredeyse amının sikimi aldığını hissedebiliyorum. Çok derine giriyorum ve bebeğim, çok iyi hissediyorsun."

Kolu daha hızlı hareket etti, dirseği zıpladı. Hafifçe inledi ve ben de kalalarımın arasına uzanıp masaj yaptım.

"şişmeyi hissediyorsun ve biraz direniyorsun, karşı koyuyorsun, beni sana hükmetmeye zorluyorsun. Tanrım, bunu yapmana bayılıyorum."

Ben de çok sevdim. İçime çılgınca girerken gücünü ve kuvvetini beni sıkıca tutmak için kullanmasını seviyordum. Onu o sınıra ittiğimde arzularına teslim oldu, kontrolünü kaybetmesine izin verdi. Ham ve ilkel hissettiriyordu, başka hiçbir şeyin hissettirmediği kadar doğaldı.

Vücudunun yavaşça itmeye başlamasını izledim ve kendime daha hızlı masaj yaparak zevkin içimde çözüldüğünü hissettim. Yaralarımın acısı farkındalığımın periferisindeydi, bu yüzden ona daha fazla odaklandım ve elinin o muhteşem horozu pompaladığını bilerek kolunun zıplamasını izledim.

Daha hızlı çalıştı. Pazusu sert bir kas kayasıydı.

"Evet bebeğim," diye miyavladım, kendimi çalıştırarak. "Kendini becer. Kendini benim için boşalt."

Başını çevirmeden inledi ve ben buna bayıldım. Onun kendi zevkini kolaylaştırmasını ve orgazmını kovalamasını izlemeyi seviyordum.

Banyo suyu şıırdadı. Yan taraftaki eli kavradı. Kendimi daha hızlı çalıştırdım, sanki onun yanındaymışım, üstünde zıplıyormuşum, o koca siki alıyormuşum gibi hissediyordum.

"Evet, bebeğim," dedim, sınırdı.

Başını biraz daha arkaya eğdi, eli hızla okşadı, neredeyse oradaydı.

"Benimle gel," dedi ve ben de geldim, orgazm üzerime çöktü ve onunla eşleşen uzun bir inilti çıkardım.

Sarsıldı, ben hâlâ onu izliyordum ve sonra titredi, kolu sonunda durdu. Uzun ve rahat bir iç çekti ve sonunda gözlerini açtı, başı yana düşerek bana baktı. Gülümsemesi uykulu ve sakindi.

"Bu güzeldi," dedi ve ben güldüm. "Ah, hayır, beni güldürme."

"Su soğuyana kadar biraz ıslanmaya ne dersin? Ben sabunlayıp durulayayım, sonra da gidip yemek yiyelim ve yatalım."

"Kulağa hoş geliyor. Çok yorgunum. Dün gece pek uyuyamadım."

"Biliyorum. Kurdum her uyandığında, sen köz sineklerini izliyordun."

"Rahatlıyorlar."

"Merak ediyorlar."

"Kalede duş var mı?"

"Evet. Burada da duşlar var ama siz banyo istediniz. Gerçi kalede daha yeniler. Şato sakinleri uzun bir süre modern olanaklardan mahrum kaldılar. O zamandan beri her şeyi yenilediler. Oldukça lüks. Yine de banyoları özlüyorum. Zamanla banyo yapmayı bıraktım. Bu harika bir şey."

"Gerçekten de aynı anda altı kişiye banyo yaptırıyorlar mı?"

"Şekil değiştirenler bu tür konularda utangaç olma eğiliminde değildir." Tekrar bana baktı. "Göreceksin."

AURELIA

"H Ey, bebeğim. Uyanma zamanı."

Gözlerimi kırıştıtararak açtım ve görüş alanımdaki alçak tavana baktım. Gözlerim uykudan kabuk bağlamıştı ve vücudum ağrıyordu. çok tanıdık bir şekilde. Siktiğimin Alexander'ı. Cezaları nasıl kalıcı hale getireceğini gerçekten biliyordu.

"Gitme zamanı," dedi Weston usulca, bir dizini yumuşak şiltenin üzerine koymuş ve ellerini iki yanına koymuştu. Yüzüme doğru baktı. "Merhem biraz işe yaradı. Gözündeki şişlik inmiş." Durakladı. "Birazcık."

"Hmm." Gerinmeyi düşündüm. Daha iyi olacağını düşündüm.

Çoktan giyinmişti ve çok uzakta olmayan bir yerden yemek kokusu alıyordum. Bir kısmı yırtık ve yırtık olan yarım perdeli pencereden ışık süzölmüyordu. Banyo alanı ve giriş oldukça iyiydi, ancak odalar arzulanan bir şey bırakıyordu.

"Tamam." Bir süre daha tavana baktım. Genellikle evdeki cezalarım ertesi gün yatakta yatmama ve hiçbir şey yapmama izin verirdi. Hareket etmek her zaman çok acı verirdi. Burada bana böyle bir ayrıcalık tanınmayacaktı. Ben de öyle dedim.

"Gemi kalktıktan sonra beş gün boyunca yatakta uzanıp tavana bakacaksın, söz veriyorum." Parmak uçlarını çenemde hafifçe gezdirdi. "Bunu daha iyi hale getirmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Bu konuda bebek gibi davranmama izin vermeyi keser misin?" Yan döndüm, bunu yaparken ağlamak istedim ve sonra oturur pozisyona geçtim. Dün gece sırtüstü yatmıştım; başka türlü olmak canımı yakıyordu. O yan yatmıştı, yüzü bana dönüktü, eli omzuma, karnıma ya da kalçama dokunuyordu ama hep dokunuyordu. Bu rahatlatıcıydı. Ağrıyı kovalamaması çok kötüydü.

"Bize yiyecek bir şeyler getirdim." Elini duvara dayalı küçük bir masanın önündeki tekli sandalyenin arkasına koydu. "Ben kendiminkini yedim bile. Siz yemeğinizi yiyip hazırlanırken ben de aşağı inip yola çıkmaya hazır olduğumuzdan emin olacağım. Bugün ata binebilir misin, yoksa-"

Titreyen başımla sözümü kesti.

"Tamam, Hadriel'le birlikte geri yürümeni istiyorum. Benim buradan gitmem gerekecek."

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve sonra yavaşça ayağa kalktım. "Ne giyiyorum ben? Dünküyle aynı şeyi mi?"

"Evet. Limandan geçerken rüşvet vermek zorunda kaldık, böylece denetimden geçemedik. Ürününüzü bulmalarını istemedim. Mallar bir kez yüklendiğinde, tekrar çıkarmak çok zahmetli oluyor."

Giyinmeme ve oturmama yardım ettikten sonra başımı öptü ve odadan çıktı. Ayrılacağı, yola koyulacağı ve eve döneceği için heyecanlı olduğu belliydi.

Gerginlik içimde dalgalanıyordu ama bunu görmezden gelmeye çalıştım, yumurtaları topladım ve yerken duvara baktım. Normal insanlar bir sonraki varış noktasının sonsuza dek evleri olup olmayacağını merak ederdi. Orayı nasıl seveceklerini ve iyi yerleşip yerleşemeyeceklerini merak ederlerdi. Belki de yaşayacakları yeri nasıl karşılayacaklarını ve nasıl iş bulacaklarını bile.

Ölüm yerime doğru yelken açmak üzere olup olmadığımı merak ediyordum. Yargılanacaktım ve bu sürünün insanları beni suçlamasa da, bir kral ve kraliçenin bu kadar hoşgörülü olacağını hayal bile edemezdim. *Ben o kadar hoşgörülü değildim.*

Peki ya ölmeyecek olsaydım? O zaman diğer şeyler için endişelenirdim.

Yine de burada kalmaktan daha iyiydi. Alexander beni ele geçirmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyecekti. Pek umut ışığı sayılmazdı ama işimi bitirmeme ve yemeğe devam etmeme yardım etmeye yetti.

Weston döndüğünde tekrar yatağa uzanmıştım. Anahtarın kilitte dönerken çıkardığı ses beni içeri kilitlediğini geç de olsa fark etmemi sağladı. Bunu sorgulayamayacak ya da kaçmayı planlamış olsam bile bunu çok çabuk yapamayacağımı söyleyemeyecek kadar ağrım vardı. Beni fazla zorlanmadan yakalarlardı.

"Hazır mısın?" Kalkmama yardım etti ve beni kapıya doğru götürdü. "Neredeyse geldik."

"Henüz handan ayrılmadık."

"Ve bunu yaptığımızda, bir sonraki yatağa daha da yakın olacağız." Kulağa hoş geliyordu.

"Kendimi yalancı gibi hissediyorum." Merdivenlerden inerken bir elimi korkuluklara dayadım. Ağrıyan sadece kaburgalarım, rahatsız edici bir şekilde nabızı atan yüzüm ya da dün düştüğü diğer birkaç yer değildi. Genel olarak kaslarımdı. Onunla dövüşmeye alışık değildim. Bunu yapmak beni yordu ve acı veren ağrıya sinir bozucu bir ağrı eşlik etti.

Tüm bu durum sinir bozucuydu. Bu şekilde dışarı atılmaktan nefret ediyordum.

Tam bir zaman ve enerji kaybıydı.

"Neden?" diye sordu.

"Acı hissetmediğimi iddia ediyorum ve işte buradayım, topallayarak dolaşıyorum."

"Zindanlarda iyice çalıştıktan sonra günlerce sırtüstü yattım. Nefes almak bile acı veriyordu. O morluklarla ayağa kalkıp hareket ediyor olman çok onur verici. Buna mecbur olduğun için üzgünüm ama buna katlanabildiğin için de çok mutluyum. Burada daha fazla kalamayız."

"Bunu söylemen çok hoş."

"Gerçek bu. Sadece itiraf etmedim çünkü ...biraz utanç verici.

Ben alfayım. En iyisi ben olmalıyım."

"Senin yapabildiğin her şeyi ben daha iyi yapabilirim," diye hırıldadım, yanlış adım atıp kendimi sarsarak. "Vites değiştirmek, liderlik etmek, işin ve muhtemelen hayatınla ilgili şeyler hariç... ki onları hiç yapamam."

Kıkırdaması hafifti. "Henüz."

Çalışanlardan biri birinci kattan merdivenleri çıkarken durakladı. Korkuluklara yaslanıp yoldan çekilmek ya da yer açmak için aşağıya inmek yerine, sanki çok yakın olmaktan korkuyormuş gibi koşarak aşağıya indi ve geri çekildi.

"Haber yayıldı, ha?" Bu ifadeyi bildiğim için sordum. "Sihirsiz mucize yaklaşıyor."

Weston yorum yapmadı.

Başka bir personel de benzer bir şey yaptı, hatta ben köşeyi dönüp ana odaya girdiğimde gözden kayboldu. Diğerleri bize doğru baktı, bazılarının yüz ifadeleri endişeliydi, bazıları ise tiksinimişti. Bir çift varlığımızı hiç fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi. Bu çok hoştu.

Tanix ve Dante, Weston'ın anahtarını ondan alıp orada çalışan adama teslim ederek, yüzlerindeki sert ifadeyle resepsiyonun yanında beklediler.

"Kişisel bir şey değil tabii ki," diyordu adam, dağınık sakallarının arasından çenesini kaşıyarak. "Hiç umurumda değil, anlarsın ya. Sadece bazı personel. Korkunç bir damga var-"

"Endişelenmene gerek yok," diye homurdandı Dante ve ilk kez gücünü, cüssesini ve yayabildiği tehdidi takdir ettim. Adam küçüldü ve bakışlarını indirdi. "Tanıdığımız hiç kimse bu tesisi bir daha kullanmayacak."

"Şimdi beni dinleyin, sizin ekipten başka kimse-" Adam Tanix'in bir *bakışıyla* hemen susturuldu.

Weston önce Dante'nin kapıya ulaşmasını ve bizim için açmasını bekledi.

"Bunun için üzgünüm," dedim geçerken. "Çenemi tutmalıydım Kapa çeneni. Düşünmüyordum."

Dante zorlukla bastırdığı bir öfkeyle, "Sakın özür dileme," dedi. "Bir daha *herkes*."

Ortamım ısındı. "En azından kovulmadık."

"Denediler," dedi Tanix, binanın etrafından ahırlara doğru kıvrılırken arkamızdan yürüyerek. "Alfa bunu hemen durdurdu."

Kaşlarımı çatmıştım. "Ne zaman oldu bu?"

"Sen çoktan uykuya dalmıştın," diye karşılık verdi Weston, sesi öfkeliydi. "Tanix geldi ve beni aldı."

"Fazladan ödemek zorundaydınız," diye tahmin ettim. Kimse cevap vermedi.

"Üzgünüm-"

"Sakın bunu yapma." Dante parmağını kaldırdı. "Sakın söyleme. Siktir et o piçleri. Kara listeye alınacaklar."

"Kara listeye alındı," diye düzeltti Tanix.

"Adının ne olduğu umurumda değil. İnsanlara böyle davranarak paçayı kurtaramazlar. Bu krallığa ne oldu böyle? Geriye gitti. Ben burada yaşarken baskı ve büyüzlük hiç bu kadar önemli olmamıştı."

"Burada bekle." Weston kolunu benimkinden ayırdı ve ahıra doğru kararlı adımlarla yürüdü.

"Fazladan ödeme yapması gerekmiyordu," diye mırıldandı Tanix, Weston duyamayacak kadar uzaklaştığında. "Han sahibini o kadar korkutmuş ki adam altına işemiş. Adama bir altın sikke fırlattı ve ona

ve biz gittikten sonra fazlasının odayı temizlemek için kullanılabileceğini söyledi."

"Zahmet etmemesi gerekirdi." Dante kollarını kavuşturdu.

"Dürüst olmak gerekirse, bu sandığınızdan çok daha yaygın.

Sorun değil-"

"Bu hiç de iyi değil." Dante ayağa kalktı ve eğilerek yüzünü yüzüme dayadı. "Hiç de iyi değil Aurelia. Önemli bir şey değilmiş gibi davranmayı bırak. Böyle saçmalıklar seni bok çukuruna düşmeye zorladı. Seni hayatta kalmak için daha azını kabul etmeye zorladı. Anneni aldı ve hayatını olumsuz yönde şekillendirdi. Üzgün olduğunu söylemeyeceksin ve omuz silkmeyeceksin. Bu korkunç bir şey ve öfke duymalısınız. Dürüst olmak gerekirse, bu lanet krallık insanlara davranış ve bakış açısında geriye gitti. Boktan bir durum."

"Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük. Ama hayatımı öfkeyle geçirseydim, sığ ve nefret dolu bir varoluş yaşadım. Kendimi başkalarının beni nasıl algıladığına göre şekillendirmeye değmez. Mutluluk, kim olduğum konusunda rahat olmak ve aynı fikirde olmayanları dışlamaktır. Yine de boktan bir şey, bu konuda hemfikirim."

Öfkeyle doğruldu. "Peki. Sen doğru yolu seç. Ben senin adına öfkeleneyeceğim ve bunu bir daha yapanın ağzını burnunu kıracağım. Kulağa nasıl geliyor?"

Güldüm ve sonra avucumu yan tarafıma dayadım. "Arkadaşlık gibi."

"Kesinlikle arkadaşlık." Tükürdü. "Sikeyim o adamı. Onun bütün dünya."

Elimi koluna koymak için uzandım ama elimi geri çekti. "Dokunma bana. Alfa'nın kafama vurmasına ihtiyacım yok. Karşı koymaya çalışabilirim ve sonum senin gibi olur."

Hadriel atını dışarı çıkarırken o da ahıra girdi.

"Merhaba benim korkunç derecede hastalıklı küçük sevgilim," dedi neşeyle. "Servis personelinin yarısının nefes almaktan korktuğunu duydum. İyi iş çıkardın. Genelde insanları korkutmak için çok daha fazla çaba sarf etmem gerekir."

"Artık altın tarifi biliyorsun," dedim, ahırların hemen ötesindeki bir fiçinin arkasından bana bakan cılız bir kızı fark ederek.

"Korkunç şakalarınızı anlamıyorum," diye mırıldandı Tanix.

"Hayır." Hadriel bir an için bunu düşündü. "Bunun için muhtemelen bir mizah anlayışına ihtiyacın olacak."

Özellikle Tanix'in yüzünde karanlık bir ifade belirlediğinde sırtıttım.

Hadriel atını dolaştırdı, at durakladı ve yoldan geçen birine ters ters baktı. O kişi koşarak uzaklaştı.

"Bir papatya kadar taze görünüyorsun," dedi Hadriel bana. "Ve sanki her şey acıyormuş gibi."

"Bunlardan biri doğru, evet," diye yanıtladım.

"Eğer yardım olacaksa, akşamdan kalma gibiyim. Gecenin büyük bir bölümünü ve sabahın erken saatlerine kadar, sihrin olmadığı için kovulman gerektiğini düşünen insanları taciz ederek geçirdim. Muhtemelen"-başparmağını ve işaret parmağını kaldırdı-"şu anda bu kadar büyük hissediyorlardır. Bazıları hayatlarında neyin yanlış gittiği konusunda annelerini kontrol ediyor olacak. Hepsi bir günlük iş."

"Bunun için özür dilemeye iznim yok," dedim sürümüzün yakışıklı atları ahırlardan çalımlarla çıkarken.

Weston bacağını onunkinin arkasına geçirmeden önce bana doğru baktı ve yol boyunca biraz zıpladı. Dante onu takip etti ve diğerleri de öyle yaptı. Bu sefer sadece birkaç yürüyen vardı, arabaları ve erzakları olan diğerleri dün gece gemide kalmış, fazladan erzak toplayıp yola çıkmaya hazırlanmışlardı. Tanix atını bir seyisten almak için öne doğru yürüdü ve alfanın arkasındaki prestijli pozisyonunu alırken bana başıyla selam verdi.

Hadriel ilerlemeden önce diğerlerinin yola çıkmasını bekledi.

"Güzel," dedi telaşsız bir şekilde. "Özür dilemene gerek yok. Bu insanların beyin gücü bir keçiden daha az. Lanet olsun, daha erken. Sanırım hâlâ sarhoşum. Hokkabaz en önemli olaydı. Eğer ona doğru şekilde sataşırsan, külahlarını düşürürdü. Bu da arkadaki sarhoşları kızdırdı. Ara verdiğinde, ozan benimle aynı şekilde dalga geçen komik bir melodi söylerdi. Bu da sarhoşları kızdırdı. Bar kavgasını bizim başlattığımızı söylemeyeceğim ama yapmadığımızı da söyleyemem."

"Tüm bunlar bana davranışlarından rahatsız olduğun için mi?"

"Elbette! Bana her zaman güvenebilirsiniz. Genelde ejderhaları sakinleştirmeye çalışan ben olurum. Bu çok daha eğlenceliydi."

"Ejderhalar." Kimsesiz kadının yanından geçerken yavaşça nefesimi bıraktım. Dışarı fırladı ve elinde bir bıçak olsaydı yine de irkilmezdim. Muhtemelen ikisinin de canı aynı şekilde yanacaktı. "Dört gözle beklemiyorum-"

"İşte." Kız bir not tuttu ve etrafına bakındı. "Büyükannemden."

Sözlerinin şokuyla olduğum yerde donup kaldım.

"Ne dedin sen?" Ona doğru uzandım ama acının alevlenmesiyle kısa sürede yakalandım.

"Büyükanнемden," dedi ve sokağa doğru kaçarak uzaklaştı.

Duygularım ve kafa karışıklığım zihnimde hızla ilerlerken ona baktım. Başımı Hadriel'e doğru çevirdim, gözlerim-iyi, gözlerim-genişti.

Garip bir şekilde yüz ifadesi asıktı. Benden uzağa, dosdoğru karşıya baktı. Yorum yapmamak ona göre değildi.

Dehşet içimi sardı. Boğazımın arkasına safra yükseldi.

"Hayır," diye fısıldadım kendi kendime, "olamaz. O öldü. Onu gördüm. Yerde öldü."

Titreyen ellerimle notu düzelttim ve tanıdık, aceleye getirilmiş karalamayı hemen tanıdım. Okurken dünya etrafımda dönmeye başladı.

AURELIA,

Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm. Alexander'ın kaçıp saklanma emrine itaat etmediğinizi duyduğuma üzüldüm. Biz senin için gelene kadar bekle. Kaçamak önlemlerimden döndüğümde gitmiştin. Kulübedeki ben değildim, hepimize zaman kazandıran bir benzerlikti. Kullanmadığın zaman. Aptalca bir karar vermene ve ele geçirilmene izin verdin - tam da her zaman kaçınmayı umduğumuz şey.

Sizi uyardığım duruma düşmüş olmanızdan ne kadar rahatsız olduğumu ifade edecek kelime bulamıyorum. Crossbon Kasabası'nda yardımımıza karşı çıkmanıza şaşmamalı. Sizi suçlamıyorum; geniş bir ağ oluşturmak ve sizi sağ salım getirebilmek için büyük masraflara katlandığımızı bilmiyordunuz.

Düne gelince, korkma canım. Alexander ağır bir şekilde cezalandırılacak. Sana asla elini sürmemeliydi. Karşılaştığım herkesten daha güçlü olan o alfanın erişimine karşı savaşıırken, Alexander'ın olanları açıklayabilmem için seni bana yönlendirmesi gerekiyordu. Beyin yerine kas gücünü kullanmakta çok hızlı. Bu benim hatam. Onu daha iyi eğitmeliydim.

Merak etme, ulaşamayacağım bir yerde değilsin. Yalnız değilsin. Seni yanıma aldığım ilk günden beri seni koruyacağıma söz vermiştim, değil mi? Güçlü yönlerini bulmak için çok uğraştım ve bulduktan sonra da iyi olduğun tek şey etrafında bir imparatorluk kurdum. Hatırladın mı? Sana bakacağımı, toplumunun etrafına duvarlar öreceğimi ve hayatının geri kalanında hoş karşılanacağını, güvende olacağını söylemiştim. Bu bizim aşk emeğimizdi ve tek bir gününden bile pişman değilim.

Ürünün başına gelenler için sizi suçlamıyorum. Hayatta kalmanızı sağlamak için gerekliydi. Kendine bu kadar yüklenme. Elinizde hiç

diğer seçenekler. Eğer organizasyonu devam ettirmek ve duvarların sizi korumasını sağlamak istiyorsak ikimiz de bunu yapmadık.

Hayatta kalmak zor bir iştir ve bazen dağınıktır. Bunu size daha önce de söylemişim.

Kendine güven. Her yerde bağlantılarım ve ittifaklarım var. Seni nereye götürürlerse götürsünler, senin için geleceğim. Güvende olduğunda, senin için yeni bir hayat planlayabiliriz.

Ailemize geri dönmene yardım edebilirim Aurelia. Sohbetlerimizi özledim. Anneni dinlemeyi özledim.

Güvende kal ve ben seni almaya gelene kadar kendine iyi bak. Seni seviyorum.

EN İYİSİ,

Büyükanne

GÖZLERİM YAŞLARLA DOLDU.

"Bir benzerlik mi?" Yerde yatan cesedi hatırlayarak boğazım düğümlenerek sordum. Karmakarışık dağınıklığı ve saçları hatırladım. Yüzü mahvolmuş, vücudu parçalara ayrılmıştı. "O kan tazeydi."

Boğazımdaki yumruyu yuttum, zihnim uğulduyordu.

"Bu iğrenç bir şaka mı?" Notu tekrar tekrar çevirdim. Yazının ona ait olduğunu biliyordum. Bu ya da onu taklit etmekte usta biri. Ve onun bir şeyler söyleme, yazma şeklini taklit ediyordu.

Hâlâ titriyordum, ne düşüneceğimi bilemiyordum, tekrar okudum ve sonra bir kez daha.

"Seni seviyorum," dedim sessizce, o satırı tekrar tekrar okuyarak. "Ailemize geri dönüyoruz ..."

Göğsüm sıkışmıştı. Beni sevdiğini ilk kez söylüyordu. İlk kez aile olduğumuzdan bahsetmişti.

Her zaman benim için böyle hissetmesini ummuştum. Son zamanlarda, her zamankinden daha fazla, bunu sorguluyordum. Ama işte buradaydı, kanıt olarak yazılmıştı.

...senin için yeni bir hayat...

... Yalnız değilsin...

Seni seviyorum.

Biri bana çarptı ve etrafımızdaki insan kalabalığını fark edecek kadar gözyaşlarımı sildim. Şehirden çıkmıştık ve aşağıya doğru yürüdük.

Limana doğru kademeli bir düşüş. Denizde büyük bir gemi bekliyordu, iskelede insanları almak için tekneler vardı. Bir tanesi güvertesi düzleştirilmiş garip bir mavnaydı. Atlar için olabilir mi?

"O eve girdin mi?" Hadriel'e sordum. "Büyükanneimin kulübesi. Oraya girdin mi?"

"Hayır, duymadım. Seni bana teslim ettiklerinde her şeyi ikinci elden öğrendim."

Çaresizce yanından geçtiğimiz yüzlere bakıp onu görüp göremeyeceğimi merak ederken yüzümden bir damla yaş süzüldü.

Yine de onu görmüştüm. O kulübede, yerde yatarken. O kan tazeydi, değil mi? Onu görmüştüm. Katliamı görmüştüm. Özgür kalabilmek için halkından birini feda etmezdi. O bundan daha iyi bir alfaydı.

Ayrıca, Weston neden yalan söylesin ki? Neden bana onun yaşadığını söylemedi? O ilk günlerde benimle iyi geçinmeye çalışmıyordu. Birbirimizden nefret etmiştik. Kimya ve arzu bir yana, anlaşılamamıştık. Duygularımı bağışlamaya çalışmazdı.

Alexander büyükanneimi tanıyordu. Ben oraya gelmeden önce de onunla yakın çalışıyordu. Onu daha iyi tanıyan biri olduğundan şüpheliydim. Onun el yazısını taklit edebilirdi, bundan emindim. Onun tarzını taklit edebilirdi. Bunu geçmişte benim haberim olmadan yapmış olabilir. Hiçbir şeyi sorguladığım yoktu.

Bizi suyun karşısına geçirecek olan rıhtımın sonundaki küçük tekneye binmekte tereddüt ettim. İnsan kalabalığı burada seyrelmişti. Her birini inceledim, gri kıvrıkcık saçlarını, çizgili yüzlerini aradım.

Hadriel ciddiyetle, "Hadi aşkım," dedi. "Gitme vakti geldi."

"Ama ..." Notu tuttum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. "Ya hayattaysa?"

"Bu neyi değiştirecek? O hayata geri döner miydin?"

Döner miydin?

"Yani, belki en azından onunla konuşabilirim. Veda edebilirim." Hıçkırıklar, hırpalanmış bedenimin acı içinde titremesine neden oldu, aniden kafam çok karıştı. O ailemdendi. Her şeyi daha iyi hale getirebilirdi. Artık neler olduğunu bildiğime göre, geçmişte yaptığı gibi işleri daha iyi hale getirmek için bir şeyleri değiştirebilirdi. Yapamaz mıydı?

Yapar mıydı?

Bu düşünce beni daha çok ağlattı, son haftalarda fark ettiğim her şey su yüzüne çıkmaya başladı. Weston'ın söylediği her şeyi görmezden gelebilirdim. Sürünün ısrar ettiği her şeyi. Ürünümdeki değişiklikler. Yapabilirdim.

Tüm bunları görmezden gelebilirdim ama kendi günlüklerimi görmezden gelebilir miydim? Kendi düşüncelerimi, duygularımı ve deneyimlerimi?

"Lütfen," dedim, Hadriel beni sertçe tekneye doğru götürürken kime yalvardığımı ya da ne için yalvardığımı bilmiyordum. "Sadece ... lütfen."

Bu şekilde ayrılmak istemedim. Çekip gitmek istemedim. İlk iki seferde başka seçeneğim yoktu ama bu sefer vardı. O hâlâ hayattaydı. Bunun hakkında konuşabilirdik. Ona açıklaması ve değişmesi için bir şans vermek istedim. Beni korumak için ürünümü değiştirdiyse, aynı derecede etkili ama güvenli olacak şekilde değiştirmeye de razı olurdu. Neredeyse on altı yıldır benim koruyucumdu. Beni görmek istediği bu kadar açıkken bu şekilde ayrılmak ihanet gibi geldi. Yıllar önce beni kurtarmıştı. Eğer o olmasaydı, ölmüş olurum.

İnsanın özgürlüğünü kaybetmesi karşılığında hayatı adil bir takas mıdır?

"Dur," dedim, fiziksel acı ve duygusal işkence beni sefalet içinde eğdiriyordu. "Sadece ... bekle. Düşünmeme izin ver."

"Tekneye binin." Weston oradaydı, eli üst koluma dolanmıştı ve beni sıkıca yönlendiriyordu. "Tekneye bin Aurelia. Gitme zamanı geldi. Burada güvende değilsin."

"Ama ejderha krallığında da güvende olmayacağım," dedim beni kaldırırken.

Weston'un beni tekneye indirirken kaburgalarım dokunan eli vücudumda saf bir acı patlamasına yol açtı ve nefesimi kesti.

Hadriel yanıma oturup elimi tutarken, "Yapılacak en doğru şey bu," dedi. "Doğru olan bu."

"Ama ..." Yayılan acının içinde nefesimi tutmaya çalıştım.

Weston kenarda durup gidişini izlerken tekne rıhtımdan uzaklaştı. Bir an sonra döndü ve diğerlerine hareket etmelerini söyledi. Hareketleri hızlanmıştı, aciliyeti çok açıktı.

Beni büyükannemden olabildiğince çabuk uzaklaştırmak istiyordu.

Notu tutarken aklımdan karanlık düşünceler geçiyordu. Geminin girişinde, merdivenden çıkarken hissettiğim acı düşünmemi zorlaştırıyordu. Gemiye bindiğimde bana en üst güverte gösterildi ve kamarama yönlendirildim. Bacaklarımı hareket ettirecek gücü zar zor toplayabiliyordum.

Ne yapıyordum ben? Gerçekten gidiyor muydum?

Büyükannemle hayat harika değildi ama o bilinen bir varlıktı. Eğer değişebilseydi, eğer operasyon değişebilseydi, gerçekten o kadar kötü olur muydu? En azından öfke taciri yaratıkların olduğu uzak bir diyarın aksine tanıdık olurdu.

güvenli görünmüyordu. Ayrılmak gerçekten yapabileceğim en güvenli şey miydi? Son zamanlara kadar ölüm olacağından emin olduğum bir cezayla mı yüzleşecektim?

Bir güverte görevlisi bana kamaramı gezdirirken gözyaşlarım yüzüme damladı. Hiçbiri gerçekten kayıtlı değildi. Büyük yatak, arkada iki kişilik masa... Weston'ın benimle birlikte olacağı, burada bile beni izleyeceği belliydi. Ne de olsa beni kraliyetine geri götürmek zorundaydı. Görevini yapmak zorundaydı, benim mutluluğum ya da huzurum lanetlensin.

Kalbim acıyordu ve bunun Weston'ı böyle düşündüğüm için mi yoksa büyükannemden ayrıldığım için mi olduğunu anlayamıyordum.

Mektup bana zamanında büyükanneme annemle ilgili her şeyi anlattığımı hatırlattı. Ateşin başında otururken her zaman sabırla dinlerdi. Yorumlarını ve destek sözlerini eklemişti. Ve şimdi, benim için gelmeye çalıştıktan sonra ondan uzaklaşıyordum.

Benim için gelmeye çalışmıştı.

Dolapta asılı duran kıyafetlerimi gördüğümde midem bulandı, hepsi kahverengi ve sıkıcıydı ama bir tanesi hariç: Büyükannemin bana verdiği son hediye olan şık kapüşonlu kırmızı pelerin. Yakalandığımdan beri onu görmemiştim. Onu saklamışlardı.

Kalbim sıkıştı ve sonra odadan dışarı itilerek hızla gemi güvertesine doğru yol aldım.

"Bekle," dedim nefes nefese. "Bekle. . ."

Ama uzun, yavaş krank sesi demirin kaldırıldığını gösteriyordu. Yelkenler açılmıştı ve sürüklenmeye başlamıştık.

"Bekle. . ."

Rıhtımdaki insanların arasında tanıdık bir yüz ararken fısıldadım. Onun tanıdık yüzünü.

Belki de Alexander benimle oynuyordu. Belki de bu, beni ele geçireceğini bildiği bir başka numaraydı.

Rıhtımdan uzaklaştıkça gözüme kırmızı bir ışık çarptı. Bir kadın boynuna benimkiyle neredeyse aynı tonda, kıpkırmızı bir pelerin bağlamıştı. Gri, kıvrık saçlarının üzerindeki başlığı kaldırdı ve nazik, tanıdık yüzünü seçebildim.

Boğazıma bir nefes tıkanı.

"Doğru," diye nefes aldım güvertede bot sesleri duyulurken. Weston yanımda durup küpeştenin üzerinden bakarken tanıdık, lezzetli bir koku dikkatimi çekti. "O yaşıyor."

Weston hiç pişmanlık duymadan, "Evet," diye cevap verdi.

"Kulübedeki o değildi."

"Hayır. Cesedin etrafındaki evden farklı bir kokusu vardı. Bu bir yemdi, yeni öldürülmüştü ve iyi bir önlem için peruk takılmıştı."

Dünyam tüm renklerden arınmıştı. Gözlerimi rıhtımdaki kırmızı pelerinli kadından ayıramıyordum, annemden bile daha uzun süredir tanıdığım bir insandı bu. Yetişkin hayatım boyunca benimle ilgilenmiş bir kadın.

"Başından beri biliyordun," diye suçladım.

"Evet." Sesi çok sert, çok duygusuzdu. Bir kez bile bana doğru bakmadı, yüzü profilden rıhtıma bakıyordu.

Kendimi biraz baygın hissettim. "Bunu benden sakladın." "Evet. Bilerek."

"Neden?" El sallayarak veda edişini izlerken gözyaşlarım yüzümden serbestçe aktı. Durmak ve geri dönmek için hiçbir yol olmadan gittikçe daha uzağa sürüklenirken. Bu kaburgalarla atlamamanın ve yüzmenin bir yolu yoktu. Asla başaramayacaktım.

"Birçok nedeni var." Ses tonu graniti kesebilirdi. "Planlandığı gibi ejderha krallığına gideceksin. Kararlaştırıldığı gibi yargılamaya katılacaksın. O kadınla işiniz bitti."

Büyükannemin el sallamasını izlerken, Weston'ın benimle bu şekilde konuşmasını dinlerken gözyaşlarım yüzüme damladı. Sanki acım hiç hissedilmiyormuş gibi benimle konuşuyordu. İstedikini elde etmişti, onu yapmakla suçladığı gibi beni de manipüle etmişti.

"Bana ihanet ettin," diye fısıldadım. "Evet."

Hâlâ pişmanlık duymuyor, tıpkı beni evimden söküp attığı zamanki gibi. Hayatımı paramparça ettiği zamanki gibi.

Mesafenin büyümesini, sabah güneşinde parlayan kızıl pelerini, figürün gittikçe küçülmesini izledim.

Ağır ağır yutkundum. "Hepsi yalan mıydı?"

Uzun bir süre durakladı ve sonra cevap vermeyerek uzaklaştı.

Bana bir kez daha ihanet etmişti ve bu sefer affedilemezdi.

Merak etme, ulaşamayacağım bir yerde

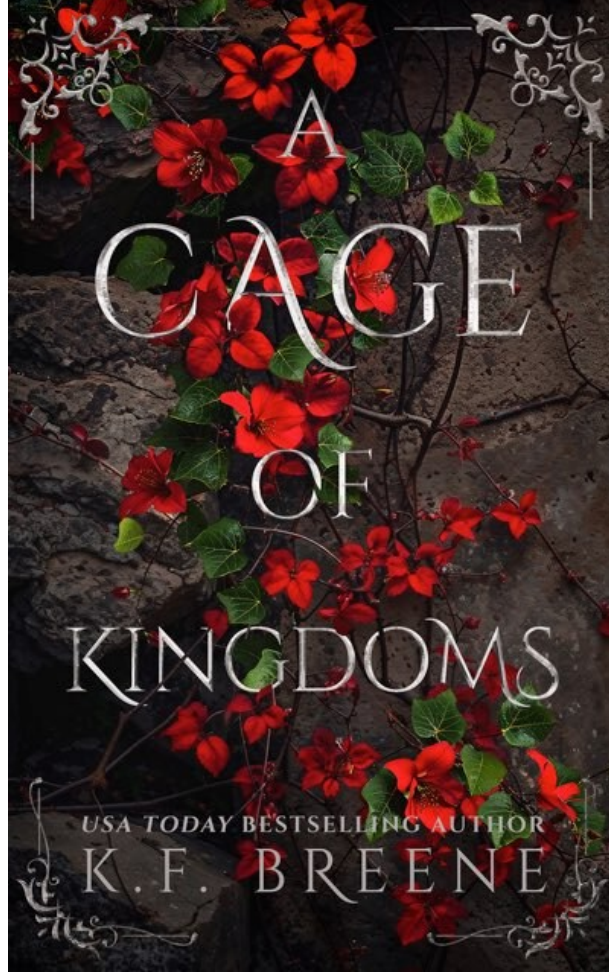
değilsin. Seni nereye götürürlerse götürsünler,

senin için geleceğim.

İçimden bir ses bunun bir söz mü yoksa tehdit mi olduğunu merak etti.

Weston, Aurelia'nın gözüne girebilmek için yalvaracak ve yıllarca süren kötü niyetli zihinsel şartlanmadan kurtulmasına yardım edecek mi?

Aurelia dünyanın en büyük, en kötü ejderhasının önüne itildiğinde neler olacağını görün.

Güncellemelerden haberdar olmak için haber bültenine kaydolun!

[Yu](#) [İmzalamak için buraya tıklayın](#)
[kar](#)

1. Sonu hakkında konuşmak ister misin?

Facebook grubuma [buradan](#) veya Discord grubuma [buradan](#) göz atın.

Instagram saçmalığı [burada](#).

Web sitesi: www.kfbreene.com

Uyumsuzlar grubuna katılın ve saçmalıklara ortak olun!

OceanofPDF.com

Ayrıca K.F. Breene tarafından

Lezzetli Karanlık Peri

Masalları Bir Gül Harabesi

Bir Yıkım Tahtı Bir

Yıkım Krallığı Bir

Yıkım Kraliçesi

Kıpkırmızı Bir Kafes

Seviye Atlamak

Büyülü Orta Yaş Çılgınlığı

Büyülü Orta Yaş Buluşması

Büyülü Orta Yaş İstilas

Büyülü Orta Yaşam Aşkı

Büyülü Orta Yaşam

Buluşması Büyülü Orta

Yaşam Mücadelesi Büyülü

Orta Yaşam İttifakı Büyülü

Orta Yaşam Çiçekleri Büyülü

Orta Yaşam Savaşı Büyülü

Orta Yaşam Uyanışı

San Francisco'nun Yarı

Tanrıları Günah ve Çikolata

Günah ve Büyü

Günah ve

Kurtuluş Günah

ve Ruh

Günah ve Yıldırım

Günah ve

Teslimiyet

İblis Günleri, Vampir Geceleri

Ateşte Doğanlar

Ateşte Yükseldi

Ateşte Kaynaştı

Doğal Cadı Doğal
Büyücü Doğal Çift-
Büyücü Savaşçı Fae
Kapana Kısılmış
Savaşçı Fae Prenses
Ateşte Ortaya Çıktı
Ateşte Akıl Hocalığı
Ateşle Savaş
Cenneti Bulmak
Mükemmelliğin
Kaderi Bağlılığın
Kaderi

Döngüde kalmak ister misiniz?

Yeni sürümlerden İLK siz haberdar olmak için [kaydolun](#). Ayrıca sadece bültene özel bonus içeriği ÜCRETSİZ alın. [Kaydolmak için buraya tıklayın](#).

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

K.F. Breene, *Wall Street Journal*, *USA Today*, *Washington Post*, *Amazon En Çok Satanlar* ve Kindle Store'da 1 numarada yer alan paranormal romantizm, şehir fantezisi ve fantastik romanların çok satan yazarıdır. Milyonlarca kitabı satılan yazar, sihir ve geceleri yaşananlar hakkında hikâyeler kaleme almadığı zamanlarda şarabını yudumluyor ve saçmalıklar planlıyor. Kocas, iki çocuğu, tuhaf köpeği ve iş dışı koşu bandıyla Kuzey Kaliforniya'da yaşıyor.

Haber bültenine katılın! [Kaydolmak için buraya tıklayın.](#)

TikTok saçmalıkları [burada](#).

Instagram saçmalığı [burada](#). Mighty

Network, kimse var mı? [İşte](#). Web

sitesi: www.kfbreene.com

Bookbub'da onu [buradan](#) takip edin

Goodreads'te onu [buradan](#) takip edin

İletişim bilgileri:

www.kfbreene.com

kfbreene@gmail.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.